EUROPOS SĄJUNGA

EUROPOS PARLAMENTAS **TARYBA**

Strasbūras, 2016 m. kovo 9 d.
(OR. en)

2013/0136 (COD)
LEX 1648

PE-CONS 7/16

AGRI 63
VETER 16
AGRILEG 15
ANIMAUX 6
SAN 50
CODEC 157

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS REGLAMENTAS DĖL UŽKREČIAMŲJŲ GYVŪNŲ LIGŲ, KURIUO IŠ DALIES KEIČIAMI IR PANAIKINAMI TAM TIKRI GYVŪNŲ SVEIKATOS SRITIES AKTAI („GYVŪNŲ SVEIKATOS TEISĖS AKTAS“)

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS
REGLAMENTAS (ES) 2016/…

2016 m. kovo 9 d.

dėl užkrečiamųjų gyvūnų ligų, kuriuo iš dalies keičiami ir panaikinami tam tikri gyvūnų sveikatos srities aktai („Gyvūnų sveikatos teisės aktas“)

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 43 straipsnio 2 dalį, 114 straipsnį ir 168 straipsnio 4 dalies b punktą,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę[1],

pasikonsultavę su Regionų komitetu,

laikydamiesi įprastos teisėkūros procedūros[2],

[1] OL C 170, 2014 6 5, p. 104.
[2] 2014 m. balandžio 15 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2015 m. gruodžio 14 d. Tarybos pozicija, priimta per pirmąjį svarstymą.

kadangi:

(1) užkrečiamosios gyvūnų ligos ir būtinos tų ligų kontrolės priemonės gali turėti pražūtingo poveikio atskiriems gyvūnams, gyvūnų populiacijoms, gyvūnų laikytojams ir ekonomikai;

(2) kaip parodė nesena patirtis, užkrečiamosios gyvūnų ligos taip pat gali daryti didelį poveikį visuomenės sveikatai ir maisto saugai;

(3) be to, dėl sąveikos neigiamas poveikis gali būti daromas biologinei įvairovei, klimato kaitai ir kitiems aplinkos aspektams. Klimato kaita gali turėti įtakos naujų ligų atsiradimui, jau egzistuojančių ligų paplitimui ir ligų sukėlėjų bei užkrato pernešėjų, įskaitant užkrečiančiuosius laukinę gyvūniją, geografiniam pasiskirstymui;

(4) siekiant užtikrinti aukštus gyvūnų ir visuomenės sveikatos standartus Sąjungoje ir racionalią žemės ūkio ir akvakultūros sektorių plėtrą bei padidinti produktyvumą, reikėtų nustatyti Sąjungos lygmens gyvūnų sveikatos taisykles. Tos taisyklės yra būtinos, *inter alia*, siekiant užbaigti vidaus rinkos kūrimą ir išvengti infekcinių ligų plitimo. Tomis taisyklėmis taip pat turėtų būti kiek įmanoma užtikrinta, kad būtų išlaikyta esama gyvūnų sveikatos būklė Sąjungoje, ir kad būtų remiamas tolesnis tos būklės gerinimas;

(5) dabartinę Sąjungos gyvūnų sveikatos teisės aktų sistemą sudaro įvairūs susieti ir tarpusavyje susiję pagrindiniai aktai, kuriais nustatomos su skirtingų rūšių gyvūnais susijusios sveikatos taisyklės, taikomos Sąjungos vidaus prekybai, gyvūnų ir produktų įvežimui į Sąjungą, ligų likvidavimui, veterinarinei kontrolei, pranešimams apie ligas ir finansinei paramai, tačiau trūksta vienos bendros teisinės sistemos, kuria būtų nustatyti suderinti visam sektoriui taikomi principai;

(6) su gyvūnų sveikatos srities tikslų rėmimu susijusios finansinės taisyklės numatytos Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) Nr. 652/2014[1] ir nėra šio reglamento dalis. Be to, siekiant reguliuoti gyvūnų sveikatos srities oficialią kontrolę turėtų būti naudojamos gyvūnų sveikatos priemonių oficialios kontrolės taisyklės, numatytos Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (EB) Nr. 882/2004[2] ir Tarybos direktyvose 89/662/EEB[3], 90/425/EEB[4], 91/496/EEB[5] bei 97/78/EB[6];

---

1 2014 m. gegužės 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 652/2014, kuriuo nustatomos išlaidų, susijusių su maisto grandine, gyvūnų sveikata ir gerove bei augalų sveikata ir augalų dauginamąja medžiaga, valdymo nuostatos ir iš dalies keičiamos Tarybos direktyvos 98/56/EB, 2000/29/EB ir 2008/90/EB, Europos Parlamento ir Tarybos reglamentai (EB) Nr. 178/2002, (EB) Nr. 882/2004 ir (EB) Nr. 396/2005, Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/128/EB ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1107/2009 ir panaikinami Tarybos sprendimai 66/399/EEB, 76/894/EEB ir 2009/470/EB (OL L 189, 2014 6 27, p. 1).

2 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 882/2004 dėl oficialios kontrolės, kuri atliekama siekiant užtikrinti, kad būtų įvertinama, ar laikomasi pašarus ir maistą reglamentuojančių teisės aktų, gyvūnų sveikatos ir gerovės taisyklių (OL L 165, 2004 4 30, p. 1).

3 1989 m. gruodžio 11 d. Tarybos direktyva 89/662/EEB dėl veterinarinių patikrinimų, taikomų Bendrijos vidaus prekyboje, siekiant sukurti vidaus rinką (OL L 395, 1989 12 30, p. 13).

4 1990 m. birželio 26 d. Tarybos direktyva 90/425/EEB dėl Bendrijos vidaus prekyboje tam tikrais gyvūnais ir produktais taikomų veterinarinių ir zootechninių patikrinimų, siekiant užbaigti vidaus rinkos kūrimą (OL L 224, 1990 8 18, p. 29).

5 1991 m. liepos 15 d. Tarybos direktyva 91/496/EEB, nustatanti gyvūnų, įvežamų į Bendriją iš trečiųjų šalių, veterinarinio patikrinimo organizavimo principus ir iš dalies pakeičianti Direktyvas 89/662/EEB, 90/425/EEB ir 90/675/EEB (OL L 268, 1991 9 24, p. 56).

6 1997 m. gruodžio 18 d. Tarybos direktyva 97/78/EB, nustatanti principus, reglamentuojančius iš trečiųjų šalių į Bendriją įvežamų produktų veterinarinių patikrinimų organizavimą (OL L 24, 1998 1 30, p. 9).

(7) šiame reglamente nėra nuostatų, kuriomis reglamentuojami gyvūnų gerovės klausimai. Tačiau gyvūnų sveikata ir gerovė yra susijusios: geresne gyvūnų sveikata didinama gyvūnų gerovė ir atvirkščiai. Kai pagal šį reglamentą vykdomos ligų prevencijos ir kontrolės priemonės, turėtų būti atsižvelgiama į jų poveikį gyvūnų gerovei, kaip numatyta Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – SESV) 13 straipsnyje, kad atitinkami gyvūnai būtų apsaugoti nuo išvengiamo skausmo, įtampos ar kančios. Gyvūnų gerovės teisės aktai, pavyzdžiui, Tarybos reglamentai (EB) Nr. 1/2005[1] ir (EB) Nr. 1099/2009[2], būtinai turėtų būti toliau taikomi ir turėtų būti tinkamai įgyvendinami. Šiame reglamente nustatytos taisyklės neturėtų dubliuoti tuose teisės aktuose nustatytų taisyklių ar su jomis iš dalies sutapti;

(8) 2007 m. rugsėjo 19 d. Komisijos komunikato dėl Naujosios Europos Sąjungos gyvūnų sveikatos strategijos (2007–2013 m.), pagal kurią „prevencija geriau už gydymą“, tikslas – gerinti gyvūnų sveikatą, skiriant daugiau dėmesio prevencinėms priemonėms, ligų priežiūrai, ligų kontrolei ir moksliniams tyrimams, siekiant mažinti gyvūnų ligų atvejų skaičių ir kuo labiau sumažinti kilusių protrūkių poveikį. Joje siūloma priimti vieną supaprastintą gyvūnų sveikatą reglamentuojančią sistemą, kuri apimtų kuo daugiau tarptautinių standartų ir pagal kurią būtų tvirtai įsipareigota laikytis aukštų gyvūnų sveikatos standartų;

---

[1] 2004 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1/2005 dėl gyvūnų apsaugos juos vežant ir atliekant susijusias operacijas ir iš dalies keičianti Direktyvas 64/432/EEB ir 93/119/EB ir Reglamentą (EB) Nr. 1255/97 (OL L 3, 2005 1 5, p. 1).

[2] 2009 m. rugsėjo 24 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1099/2009 dėl žudomų gyvūnų apsaugos (OL L 303, 2009 11 18, p. 1).

(9) šio reglamento tikslas – įgyvendinti toje Gyvūnų sveikatos strategijoje numatytus įsipareigojimus bei viziją, įskaitant principą „viena sveikata“, ir konsoliduoti bendros Sąjungos gyvūnų sveikatos politikos teisinį pagrindą, nustačius vieną, supaprastintą ir lanksčią gyvūnų sveikatą reglamentuojančią sistemą;

(10) gyvūnai gali sirgti įvairiomis infekcinėmis arba neinfekcinėmis ligomis. Daugelis ligų yra išgydomos arba turi poveikio tik atskiram atitinkamam gyvūnui arba jomis neužsikrečia kiti gyvūnai ar žmonės. Kita vertus, užkrečiamosios ligos gali turėti didesnės įtakos gyvūnų ar visuomenės sveikatai ir sukelti padarinių, juntamų populiacijos lygmeniu. Šiame reglamente nustatytos gyvūnų sveikatos taisyklės turėtų būti taikomos tik toms pastarosioms ligoms;

(11) nustatant tas gyvūnų sveikatos taisykles itin svarbu atsižvelgti į ryšius tarp gyvūnų sveikatos ir visuomenės sveikatos, aplinkos, maisto ir pašarų saugos, gyvūnų gerovės, aprūpinimo maistu saugumo, taip pat ekonominių, socialinių ir kultūrinių aspektų;

(12) Sutartimi dėl sanitarinių ir fitosanitarinių priemonių (toliau – SFP), kurios šalis Sąjunga yra, reglamentuojamas žmonių, gyvūnų ar augalų gyvybei ar sveikatai apsaugoti reikalingų priemonių naudojimas, kad jomis nebūtų šališkai ar nepagrįstai diskriminuojama tarp Pasaulio prekybos organizacijos (toliau – PPO) narių. Jei yra nustatyti tarptautiniai standartai, jais remtis privaloma nustatant Sąjungos priemones. Vis dėlto SFP sutarties šalys turi teisę nustatyti savo atitinkamus standartus, jei tokie standartai pagrįsti moksliniais įrodymais;

(13) kalbant apie su tarptautine prekyba susijusias gyvūnų sveikatos sąlygas, gyvūnų sveikatos srityje SFP sutartyje remiamasi Pasaulinės gyvūnų sveikatos organizacijos (toliau – OIE) standartais. Siekiant sumažinti prekybos sutrikdymo riziką, Sąjungos gyvūnų sveikatos priemonėmis turėtų būti siekiama tinkamo konvergencijos su OIE standartais lygio;

(14) tam tikromis aplinkybėmis, kai kyla didelė rizika gyvūnų ar visuomenės sveikatai, tačiau išlieka mokslinio pobūdžio abejonių, pagal SFP sutarties 5 straipsnio 7 dalį, kuri Sąjungos atveju buvo paaiškinta 2000 m. vasario 2 d. Komisijos komunikate dėl atsargumo principo, tos Sutarties narėms leidžiama patvirtinti laikinąsias priemones, pagrįstas turima susijusia informacija. Tokiomis aplinkybėmis atitinkama narė privalo gauti papildomos informacijos, būtinos objektyvesniam rizikos vertinimui atlikti, ir per pagrįstą laikotarpį atitinkamai peržiūrėti priemonę;

(15) rizikos vertinimas, kuriuo remiantis imamasi priemonių pagal šį reglamentą, turėtų būti pagrįstas turimais moksliniais įrodymais ir atliktas nepriklausomai, objektyviai ir skaidriai. Taip pat turėtų būti tinkamai atsižvelgiama į Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 178/2002[1] 22 straipsnio 1 dalimi įsteigtos Europos maisto saugos tarnybos (toliau – EFSA) nuomones;

[1] 2002 m. sausio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 178/2002, nustatantis maistui skirtų teisės aktų bendruosius principus ir reikalavimus, įsteigiantis Europos maisto saugos tarnybą ir nustatantis su maisto saugos klausimais susijusias procedūras (OL L 31, 2002 2 1, p. 1).

(16) Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1069/2009[1] nustatytos tiek visuomenės, tiek gyvūnų sveikatos taisyklės, taikomos tam tikriems šalutiniams gyvūniniams produktams ir jų gaminiams, kad būtų išvengta tų produktų keliamos rizikos visuomenės ir gyvūnų sveikatai, ji būtų sumažinta ir ypač kad būtų užtikrinta maisto ir pašarų grandinės sauga. Todėl, siekiant išvengti Sąjungos teisės aktų nuostatų pasikartojimo, šalutiniams gyvūniniams produktams ir jų gaminiams šį reglamentą reikėtų taikyti tik tuo atveju, kai Reglamente (EB) Nr. 1069/2009 nenustatytos konkrečios taisyklės ir kai kyla rizika gyvūnų sveikatai. Pavyzdžiui, Reglamentu (EB) Nr. 1069/2009 nenustatyta, kaip elgtis su šalutiniais gyvūniniais produktais ir jų gaminiais, kai taikomos ligų kontrolės priemonės, todėl tie klausimai atitinkamai reglamentuojami šiame reglamente;

[1] 2009 m. spalio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1069/2009, kuriuo nustatomos žmonėms vartoti neskirtų šalutinių gyvūninių produktų ir jų gaminių sveikumo taisyklės ir panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 1774/2002 (Šalutinių gyvūninių produktų reglamentas) (OL L 300, 2009 11 14, p. 1).

(17) be to, su užkrečiamomis gyvūnų ligomis, įskaitant tas ligas, kuriomis gali užsikrėsti žmonės (zoonozėmis), susijusios konkrečios taisyklės jau nustatytos Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 999/2001[1], Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/99/EB[2] ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 2160/2003[3], o konkrečios taisyklės, susijusios su ligomis, kuriomis gali užsikrėsti žmonės, nustatytos Europos Parlamento ir Tarybos sprendimu Nr. 1082/2013/ES[4]. Tie aktai turėtų toliau galioti priėmus šį reglamentą. Atitinkamai, kad nebūtų kartojamos Sąjungos teisės aktų nuostatos, šis reglamentas zoonozėms turėtų būti taikomas tik tiek, kiek joms dar nėra nustatytos konkrečios taisyklės tuose kituose Sąjungos aktuose. Be to, šis reglamentas taikomas nedarant poveikio kituose Sąjungos teisėkūros procedūra priimtuose aktuose numatytoms taisyklėms, pavyzdžiui, veterinarijos ir gyvūnų gerovės srityse;

---

1 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 999/2001, nustatantis tam tikrų užkrečiamųjų spongiforminių encefalopatijų prevencijos, kontrolės ir likvidavimo taisykles (OL L 147, 2001 5 31, p. 1).

2 2003 m. lapkričio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/99/EB dėl zoonozių ir zoonozių sukėlėjų monitoringo, iš dalies keičianti Tarybos sprendimą 90/424/EEB ir panaikinanti Tarybos direktyvą 92/117/EEB (OL L 325, 2003 12 12, p. 31).

3 2003 m. lapkričio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2160/2003 dėl salmonelių ir kitų nurodytų zoonozių sukėlėjų per maistą kontrolės (OL L 325, 2003 12 12, p. 1).

4 2013 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos sprendimas Nr. 1082/2013/ES dėl didelių tarpvalstybinio pobūdžio grėsmių, kuriuo panaikinamas Sprendimas Nr. 2119/98/EB (OL L 293, 2013 11 5, p. 1).

(18) ligos, kuriomis serga žmonių laikomi gyvūnai, gali daryti itin neigiamą poveikį žemės ūkio ir akvakultūros sektoriams, visuomenės sveikatai, aplinkai ir biologinei įvairovei. Tačiau, atsižvelgiant į tai, kad tokius gyvūnus laiko žmonės, ligų prevencijos ir kontrolės priemones jiems dažnai yra lengviau taikyti nei laukiniams gyvūnams;

(19) nepaisant to, ligos, kuriomis užsikrečia laukinių gyvūnų populiacijos, gali turėti neigiamo poveikio žemės ūkio ir akvakultūros sektoriams, visuomenės sveikatai, aplinkai ir biologinei įvairovei. Todėl tikslinga, kad tokiais atvejais šis reglamentas turėtų būti taikomas laukiniams gyvūnams – tiek kaip galintiems užsikrėsti tomis ligomis, tiek kaip galintiems būti jų pernešėjais. Šiame reglamente terminas „laukiniai gyvūnai“ apima visus gyvūnus, kurių nelaiko žmonės, įskaitant benamius ir sulaukėjusius gyvūnus, net jei jie priklauso rūšims, kurių gyvūnai paprastai yra naminiai;

(20) gyvūnų ligos plinta ne tik per tiesioginį gyvūnų sąlytį arba gyvūnų ir žmonių sąlytį. Jos taip pat toliau plinta per vandens ir oro sistemas, užkrato pernešėjus, pavyzdžiui, vabzdžius, arba spermą, oocitus ir embrionus, naudojamus dirbtiniam apvaisinimui, oocitų donorystei ar embrionų perkėlimui. Ligų sukėlėjų taip pat gali būti maiste ar kituose gyvūniniuose produktuose, kaip antai odoje, kailyje, plunksnose, raguose ir bet kokiose kitose iš gyvūno kūno gautose medžiagose. Be to, ligų sukėlėjai gali plisti per įvairius kitus objektus, pavyzdžiui, transporto priemones, įrangą, pašarus, šieną ir šiaudus. Todėl veiksmingos gyvūnų sveikatos taisyklės turi apimti visus infekcijos plitimo kelius ir susijusias medžiagas;

(21) gyvūnų ligos gali daryti neigiamą poveikį laukinių gyvūnų rūšių pasiskirstymui, o tai gali pakenkti biologinei įvairovei. Todėl tokias gyvūnų ligas sukeliantys mikroorganizmai gali būti laikomi invazinėmis svetimomis rūšimis, kaip nustatyta Jungtinių Tautų Biologinės įvairovės konvencijoje. Šiame reglamente nustatytomis priemonėmis taip pat atsižvelgiama į biologinę įvairovę, todėl šis reglamentas turėtų būti taikomas tų rūšių gyvūnams, įskaitant apibrėžtąsias kaip invazinės gyvūnų rūšys, ir ligų sukėlėjams, kurie dalyvauja perduodant šiame reglamente nurodytas ligas arba jomis užsikrečia;

(22) Sąjungos teisės aktuose, priimtuose anksčiau nei šis reglamentas, nustatytos atskiros gyvūnų sveikatos taisyklės sausumos ir vandens gyvūnams. Tarybos direktyvoje 2006/88/EB[1] nustatytos konkrečios vandens gyvūnams taikomos taisyklės. Tačiau pagrindiniai gero gyvūnų sveikatos valdymo ir tinkamo gyvūnų laikymo principai dažniausiai yra taikytini abiejų rūšių gyvūnų grupėms. Todėl šis reglamentas turėtų būti taikomas tiek sausumos, tiek vandens gyvūnams ir, kai taikoma, jame tos gyvūnų sveikatos taisyklės turėtų būti suderintos. Vis dėlto tam tikrų aspektų, visų pirma susijusių su ūkių registravimu bei patvirtinimu ir gyvūnų atsekamumu bei perkėlimu Sąjungoje, atžvilgiu šiame reglamente laikomasi praeityje priimto požiūrio, pagal kurį nustatyti skirtingi gyvūnų sveikatos taisyklių rinkiniai sausumos ir vandens gyvūnams, atsižvelgiant į skirtingą jų aplinką ir atitinkamai skirtingus sveikatos apsaugos reikalavimus;

[1] 2006 m. spalio 24 d. Tarybos direktyva 2006/88/EB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų akvakultūros gyvūnams ir jų produktams, ir dėl tam tikrų vandens gyvūnų ligų prevencijos ir kontrolės (OL L 328, 2006 11 24, p. 14).

(23) Sąjungos teisės aktuose, priimtuose anksčiau nei šis reglamentas, visų pirma Tarybos direktyvoje 92/65/EEB[1], taip pat nustatytos pagrindinės gyvūnų sveikatos taisyklės, taikomos kitų rūšių gyvūnams, nereglamentuojamiems kitais Sąjungos aktais, pavyzdžiui, ropliams, varliagyviams, jūros žinduoliams ir kitiems, kurie nėra vandens ar sausumos gyvūnai, kaip apibrėžta šiame reglamente. Paprastai tokių rūšių gyvūnai nekelia didelės rizikos žmonių ar kitų gyvūnų sveikatai, todėl taikoma tik nedaug gyvūnų sveikatos taisyklių, jei jų apskritai yra. Siekiant išvengti bereikalingos administracinės naštos ir sąnaudų, šiame reglamente turėtų būti laikomasi praeityje taikyto požiūrio, t. y., turėtų būti nustatytas teisinis pagrindas išsamioms tokių gyvūnų perkėlimą ir jų produktų vežimą reglamentuojančioms gyvūnų sveikatos taisyklėms, kurios turėtų būti nustatytos, jei to reikia dėl susijusios rizikos;

(24) žmonės savo namų ūkiuose dažnai laiko tam tikrus gyvūnus kaip gyvūnus augintinius, kad jie palaikytų jiems draugiją. Tokie grynai asmeniniais tikslais laikomi gyvūnai augintiniai, įskaitant namų ūkiuose tiek patalpose, tiek lauke laikomus dekoratyvinius vandens gyvūnus, paprastai kelia mažesnę riziką sveikatai, palyginti su kitais platesnio masto gyvūnų laikymo ar perkėlimo būdais, pavyzdžiui, tais, kurie įprasti vykdant žemės ūkio, akvakultūros, gyvūnų prieglaudų ir gyvūnų vežimo veiklą bendresne prasme. Todėl netikslinga, kad bendrieji registravimo, duomenų saugojimo ir perkėlimo Sąjungoje reikalavimai turėtų būti taikomi tokiems gyvūnams augintiniams, nes tai sudarytų nepagrįstą administracinę naštą ir sąnaudas. Todėl gyvūnų augintinių laikytojams registravimo ir duomenų saugojimo reikalavimai neturėtų būti taikomi. Be to, gyvūnų augintinių perkėlimui Sąjungoje nekomerciniais tikslais turėtų būti taikomos konkrečios taisyklės;

---

[1] 1992 m. liepos 13 d. Tarybos direktyva 92/65/EEB, nustatanti gyvūnų sveikatos reikalavimus, reglamentuojančius prekybą Bendrijoje gyvūnais, sperma, kiaušialąstėmis bei embrionais, kuriems netaikomi gyvūnų sveikatos reikalavimai, nustatyti specialiose Bendrijos taisyklėse, nurodytose Direktyvos 90/425/EEB A priedo I dalyje, bei jų importą į Bendriją (OL L 268, 1992 9 14, p. 54).

(25) kai kurioms apibrėžtoms gyvūnų grupėms, kurioms šiame reglamente nustatytos specialios gyvūnų sveikatos taisyklės, priklausančias rūšis dėl atitinkamos grupės įvairovės reikia išvardyti priede pateikiamame sąraše. Tokia yra kanopas turinčių žinduolių, kurie klasifikuojami kaip kanopiniai gyvūnai, grupė. Ateityje tokių gyvūnų sąrašą gali prireikti keisti atsižvelgiant į su taksonomija susijusius pokyčius. Siekiant atsižvelgti į tokius pokyčius, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl kanopinių gyvūnų sąrašo, nustatyto šio reglamento III priede;

(26) ne visoms užkrečiamosioms gyvūnų ligoms įmanoma ar reikėtų užkirsti kelią ir ne visas jas įmanoma ar reikėtų kontroliuoti reguliavimo priemonėmis, pavyzdžiui, jei liga yra per daug išplitusi, jei nėra diagnostikos priemonių arba jei privatusis sektorius pats gali nustatyti priemones ligai kontroliuoti. Reguliavimo priemonės, kuriomis siekiama užkirsti kelią užkrečiamosioms gyvūnų ligoms ir jas kontroliuoti, gali turėti rimtų ekonominių pasekmių susijusiems sektoriams ir gali sutrikdyti prekybą. Todėl itin svarbu, kad tokios priemonės būtų taikomos tik kai jos proporcingos ir būtinos, pavyzdžiui, kai liga kelia arba įtariama, kad gali kelti didelę riziką gyvūnų ar visuomenės sveikatai;

(27) be to, kiekvienai užkrečiamajai gyvūnų ligai taikomos prevencinės ir kontrolės priemonės turėtų būti pritaikytos prie konkrečių poreikių, siekiant atsižvelgti į specifinį epidemiologinį ligos pobūdį, jos pasekmes ir jos pasiskirstymą Sąjungoje. Todėl kiekvienai iš jų turėtų būti taikomos konkrečiai ligai skirtos prevencijos ir kontrolės taisyklės;

(28) užkrečiamųjų gyvūnų ligų atveju ligos būklė yra paprastai susijusi su infekcijos klinikiniu arba patologiniu pasireiškimu. Vis dėlto, taikant šį reglamentą, kurio tikslas – kontroliuoti tam tikrų užkrečiamųjų gyvūnų ligų plitimą ir jas likviduoti, reikėtų nustatyti platesnę ligos apibrėžtį, kad ji apimtų kitus ligos sukėlėjo pernešėjus;

(29) kai kurios užkrečiamosios gyvūnų ligos lengvai neplinta ir neperduodamos kitiems gyvūnams ar žmonėms, todėl nedaro didelio masto ekonominės žalos ar žalos biologinei įvairovei. Todėl jos nekelia rimtos grėsmės gyvūnų ar visuomenės sveikatai Sąjungoje ir dėl šios priežasties, jei to pageidaujama, joms gali būti taikomos nacionalinės taisyklės;

(30) kiek tai susiję su užkrečiamosiomis gyvūnų ligomis, kurioms netaikomos Sąjungos lygmeniu nustatytos priemonės, bet kurios turi ekonominės svarbos vietos privačiajam sektoriui, tas sektorius padedant valstybių narių kompetentingoms institucijoms turėtų imtis veiksmų tokių ligų prevencijai ar kontrolei vykdyti, pavyzdžiui, nustatydamas savireguliacijos priemones arba parengdamas praktikos kodeksus;

(31) priešingai nei 29 ir 30 konstatuojamosiose dalyse aprašytų užkrečiamųjų gyvūnų ligų atveju, labai užkrečiamos gyvūnų ligos gali lengvai plisti į kitas šalis ir, jei jos yra ir zoonozės, gali taip pat daryti poveikį visuomenės sveikatai ir maisto saugai. Todėl labai užkrečiamoms gyvūnų ligoms ir zoonozėms šis reglamentas turėtų būti taikomas;

(32) vis didėja atsparumas antimikrobinėms medžiagoms, suprantamas kaip mikroorganizmų gebėjimas išgyventi arba daugintis esant tokiai antimikrobinės medžiagos koncentracijai, kurios paprastai pakanka tos pačios rūšies mikroorganizmų dauginimuisi nuslopinti arba jiems sunaikinti. Komisijos komunikate Europos Parlamentui ir Tarybai „Kovos su atsparumo antimikrobinėms medžiagoms keliamomis grėsmėmis veiksmų planas“ nurodytame 5 veiksme pabrėžiamas prevencinis vaidmuo, kurį turės šis reglamentas, ir tikėtinas vėlesnis antibiotikų naudojimo auginant gyvūnus sumažinimas. Šis mikroorganizmų atsparumas antimikrobinėms medžiagoms, į kurias jie anksčiau reaguodavo, komplikuoja infekcinių ligų, kuriomis užsikrėtę žmonės ir gyvūnai, gydymą, taigi gali kelti grėsmę žmonių ar gyvūnų sveikatai. Todėl mikroorganizmus, kurie tapo atsparūs antimikrobinėms medžiagoms, reikėtų traktuoti kaip užkrečiamąsias ligas ir todėl jie turėtų patekti į šio reglamento taikymo sritį. Taip bus sudarytos galimybės imtis veiksmų prieš antimikrobinėms medžiagoms atsparius mikroorganizmus, kai tai tikslinga ir būtina;

(33) gali kilti naujų su tam tikromis ligomis ar rūšimis susijusių pavojų, visų pirma dėl prekybos pobūdžio, aplinkos, klimato, gyvulininkystės ir ūkininkavimo tradicijų pokyčių, o taip pat dėl socialinių pokyčių. Mokslo pažanga taip pat gali padėti įgyti naujų su dabartinėmis ligomis susijusių žinių ir padidinti informuotumą apie jas. Be to, šiuo metu svarbios ligos ir rūšys ateityje gali tapti ne tokios reikšmingos. Todėl šio reglamento taikymo sritis turėtų būti plati ir jame nustatytos taisyklės turėtų būti orientuotos į ligas, darančias didelį poveikį visuomenei. Remiama Europos Komisijos, OIE atliko tyrimą „Prioritetinių gyvūnų ligų sąrašo sudarymas ir suskirstymas į kategorijas, įskaitant žmonėms perduodamas ligas“ ir parengė tam skirtą priemonę, kurios tikslas – sukurti ligų skirstymo pagal prioritetą ir jų skirstymo į kategorijas sistemą. Ta priemonė – tai sisteminio požiūrio į informacijos apie gyvūnų ligas rinkimą ir vertinimą pavyzdys;

(34) būtina sudaryti suderintą užkrečiamųjų gyvūnų ligų, keliančių riziką gyvūnų ar visuomenės sveikatai Sąjungoje (nesvarbu, ar visoje Sąjungoje, ar tik jos dalyse), sąrašą (toliau – į sąrašą įtrauktos ligos). Penkias ligas, kurios šiame reglamente jau nurodytos, reikėtų papildyti priede pateiktu ligų sąrašu. Komisija turėtų peržiūrėti ir iš dalies keisti tą priedą laikydamasi kriterijų rinkinio. Todėl pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti aktus, kuriais priedas iš dalies keičiamas;

(35) ateityje gali atsirasti ligų, kurios gali kelti didelę riziką visuomenės ar gyvūnų sveikatai ir turėti poveikio sveikatai, ekonomikai ar aplinkai. Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti ligų prevencijos ir kontrolės priemones tokių naujų ligų atžvilgiu, kad būtų imtasi tinkamų kovos su galimomis neigiamomis tų ligų pasekmėmis priemonių, net jeigu jos nebuvo visapusiškai įvertintos galimo jų įtraukimo į sąrašą požiūriu. Tokiomis priemonėmis nedaromas poveikis neatidėliotinoms priemonėms ir jos toliau galėtų būti taikomos naujų ligų atžvilgiu, kol bus priimtas sprendimas dėl jų įraukimo į sąrašą;

(36) į sąrašą įtrauktos ligos bus valdomos taikant skirtingus metodus. Dėl kai kurių labai užkrečiamų ligų, kurių Sąjungoje šiuo metu nėra, reikia nustatyti griežtas priemones, kad tik atsiradusios tos ligos būtų nedelsiant likviduotos. Tais atvejais, kai tokios ligos nėra skubiai likviduojamos ir tampa endeminėmis, bus reikalinga privaloma ilgalaikė likvidavimo programa. Kitų ligų, kurios jau gali būti paplitusios kai kuriose Sąjungos dalyse, atveju reikalingas privalomas ar pasirenkamas likvidavimas. Šiais atvejais tikslinga apriboti gyvūnų perkėlimą ir produktų vežimą, pavyzdžiui, drausti juos perkelti ir vežti į užkrėstas teritorijas ir iš jų arba prieš perkeliant ir vežant tiesiog atlikti atitinkamų gyvūnų ar produktų tyrimus. Kitais atvejais galėtų būti tikslinga tiesiog įgyvendinti atitinkamos ligos plitimo priežiūros programą, nesiimant papildomų priemonių;

(37) reikėtų nustatyti kriterijus, siekiant užtikrinti, kad sprendžiant, kurios užkrečiamosios gyvūnų ligos turėtų būti įtrauktos į pagal šį reglamentą sudarytą sąrašą, būtų atsižvelgta į visus svarbius aspektus;

(38) šiame reglamente nustatytos konkrečios užkrečiamosios gyvūnų ligos prevencijos ir kontrolės taisyklės turėtų būti taikomos tų rūšių gyvūnams, kurie gali perduoti atitinkamą ligą, tiek būdami imlūs tai ligai, tiek pernešdami užkratą. Siekiant užtikrinti vienodas šio reglamento įgyvendinimo sąlygas, būtina sudaryti suderintą sąrašą ir į jį įtraukti tas rūšis, kurioms Sąjungos lygmeniu turėtų būti taikomos konkrečios į sąrašą įtrauktoms ligoms nustatytos priemonės (toliau – į sąrašą įtrauktos rūšys), ir todėl Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti tokį sąrašą;

(39) skirstymo į kategorijas procesas turėtų būti grindžiamas iš anksto apibrėžtais kriterijais, pavyzdžiui, atitinkamos į sąrašą įtrauktos ligos pobūdžiu, jos poveikio gyvūnų ir visuomenės sveikatai, gyvūnų gerovei ir Sąjungos ekonomikai dydžiu, jos plitimo rizika ir galimybe naudotis tai į sąrašą įtrauktai ligai skirtomis ligų prevencijos ir kontrolės priemonėmis. Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti, kurios taisyklės turi būti taikomos kurioms į sąrašą įtrauktoms ligoms;

(40) tokios taisyklės turėtų būti taikomos į sąrašą įtrauktoms ligoms, kurių atvejų Sąjungoje paprastai nepasitaiko ir kuriuos vos tik nustačius reikia nedelsiant imtis likvidavimo priemonių, pavyzdžiui, klasikiniam kiaulių marui, į sąrašą įtrauktoms ligoms, kurias reikia kontroliuoti visose valstybėse narėse siekiant jas išnaikinti visoje Sąjungoje (galinčioms apimti tokias ligas kaip bruceliozė), į sąrašą įtrauktoms ligoms, kurios yra aktualios kai kurioms valstybėms narėms ir dėl kurių reikia imtis priemonių, kad jos neplistų į Sąjungos dalis, kurios yra oficialiai neužkrėstos arba kuriose įgyvendinamos tos į sąrašą įtrauktos ligos likvidavimo programos (galinčioms apimti tokias ligas kaip infekcinis galvijų rinotracheitas), į sąrašą įtrauktoms ligoms, dėl kurių reikalingos priemonės, kad patekusios į Sąjungą arba dėl perkėlimo bei vežimo tarp valstybių narių jos neišplistų (galinčioms apimti tokias ligas kaip arklių infekcinė anemija), ir į sąrašą įtrauktoms ligoms, dėl kurių reikia vykdyti priežiūrą Sąjungoje (galinčioms apimti tokias ligas kaip juodligė);

(41) konkrečios ligos pobūdis, su liga susijusi rizika ir kitos aplinkybės gali kisti. Tokiais atvejais Komisijai suteikti įgaliojimai taip pat turėtų apimti įgaliojimą keisti, kuriai kategorijai priskiriama konkreti į sąrašą įtraukta liga ir, atitinkamai, kokios priemonės jai yra taikytinos;

(42) su gyvūnais dirbantys veiklos vykdytojai gali geriausiai stebėti ir užtikrinti gyvūnų, už kuriuos jie atsakingi, sveikatą ir stebėti produktus, už kuriuos jie atsakingi. Todėl jiems turėtų tekti pirminė atsakomybė įgyvendinti priemones, skirtas užkirsti kelią ligoms plisti tarp gyvūnų ir kontroliuoti tą plitimą bei stebėti produktus, už kuriuos jie atsakingi;

(43) biologinio saugumo užtikrinimas yra viena iš pagrindinių prevencijos priemonių, kurias gali taikyti veiklos vykdytojai ir kiti dirbantieji su gyvūnais, kad būtų užkirstas kelias užkrečiamosioms gyvūnų ligoms patekti į gyvūnų populiaciją, vystytis joje ir plisti iš jos. Biologinio saugumo reikšmė taip pat pripažinta poveikio vertinime, atliktame siekiant priimti šį reglamentą, kuriame konkrečiai įvertintas galimas poveikis. Priimtos biologinio saugumo priemonės turėtų būti pakankamai lanksčios, pritaikytos prie gamybos rūšies ir atitinkamų gyvūnų rūšių ar kategorijų, ir jomis turėtų būti atsižvelgiama į vietos aplinkybes ir technikos raidą. Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti vienodam biologinio saugumo priemonių taikymui valstybėse narėse reikalingus būtiniausius reikalavimus. Tačiau veiklos vykdytojai, valstybės narės ar Komisija visada gali skatinti užkrečiamųjų ligų prevenciją remiantis aukštesniais biologinio saugumo standartais, parengdami savo gerosios praktikos gaires. Nors biologiniam saugumui užtikrinti gali prireikti tam tikrų pradinių investicijų, jų rezultatas – gyvūnų ligų sumažėjimas – veiklos vykdytojams turėtų būti teigiama paskata;

(44) svarbus vaidmuo biologinio saugumo strategijose tiek ūkiuose, tiek vežant gyvūnus tenka biocidiniams produktams, pavyzdžiui, dezinfekavimo priemonėms, skirtoms veterinarinei higienai užtikrinti arba naudoti maisto ir pašarų vietose, insekticidams, repelentams ar rodenticidams. Todėl jie turi būti laikomi biologinio saugumo dalimi;

(45) žinios apie gyvūnų sveikatą, įskaitant žinias apie ligų simptomus, ligų pasekmes, galimus prevencijos būdus, įskaitant biologinį saugumą, gydymą ir kontrolę, yra išankstinė efektyvaus gyvūnų sveikatos valdymo sąlyga; tos žinios taip pat yra būtinos siekiant anksti nustatyti gyvūnų ligas. Todėl veiklos vykdytojai ir gyvūnų specialistai prireikus turėtų įgyti tokių žinių. Tų žinių įgijimo būdai gali būti skirtingi, pavyzdžiui, formalusis švietimas, taip pat žemės ūkio sektoriuje veikianti ūkių konsultavimo sistema arba neformalus mokymas, prie kurio svariai prisidėti gali nacionalinės ir Sąjungos ūkininkų organizacijos ir kitos organizacijos;

(46) veterinarijos gydytojams ir vandens gyvūnų sveikatos specialistams tenka itin svarbus vaidmuo visų gyvūnų sveikatos valdymo aspektų atžvilgiu, tad šiame reglamente turėtų būti nustatytos bendrosios taisyklės dėl jų vaidmens ir atsakomybės;

(47) veterinarijos gydytojų turimas išsilavinimas ir profesinė kvalifikacija užtikrina, kad jie įgijo žinių, įgūdžių ir kompetencijų, reikalingų, *inter alia*, ligoms diagnozuoti ir gyvūnams gydyti. Be to, dėl istorinių priežasčių arba dėl vandens gyvūnų ligas gydančių veterinarijos gydytojų trūkumo kai kuriose valstybėse narėse egzistuoja specializuota profesija – vandens gyvūnų sveikatos specialistas. Tradiciškai šie specialistai nėra veterinarijos gydytojai, tačiau jie gydo vandens gyvūnus. Todėl šiame reglamente turėtų būti atsižvelgiama į tų valstybių narių, kurios pripažįsta tą profesiją, sprendimą. Tais atvejais vandens gyvūnų sveikatos specialistų atsakomybė ir pareigos, susijusios su specifine jų darbo sritimi, turėtų būti tos pačios kaip veterinarijos gydytojų. Šis požiūris atitinka išdėstytąjį OIE Vandens gyvūnų sveikatos kodekse;

(48) valstybės narės ir visų pirma jų už gyvūnų sveikatą atsakingos kompetentingos institucijos yra vieni iš pagrindinių subjektų užkrečiamųjų gyvūnų ligų prevencijos ir kontrolės srityje. Kompetentinga už gyvūnų sveikatą atsakinga institucija, išduodama gyvūnų sveikatos sertifikatus, atlieka svarbų vaidmenį ligų priežiūros, likvidavimo, kontrolės priemonių, nenumatytų atvejų planavimo ir informuotumo apie ligas didinimo srityse, sudarant palankesnes sąlygas gyvūnų perkėlimui ir vykdant tarptautinę prekybą. Kad galėtų atlikti šiuo reglamentu nustatytas savo pareigas, valstybės narės yra priklausomos nuo turimos galimybės visoje savo teritorijoje naudotis tinkamais finansiniais, infrastruktūros ir personalo ištekliais, įskaitant laboratorijų pajėgumą, mokslo žinias ir kitą susijusią praktinę patirtį;

(49) dėl ribotų išteklių kompetentingos institucijos ne visada gali įvykdyti visus veiksmus, kuriuos jos privalo atlikti pagal šį reglamentą. Todėl būtina nustatyti teisinį pagrindą, pagal kurį tam tikrus veiksmus būtų pavesta atlikti veterinarijos gydytojams, kurie nėra valstybiniai veterinarijos gydytojai. Dėl tos pačios priežasties valstybėms narėms taip pat turėtų būti leista įgalioti fizinius arba juridinius asmenis tam tikromis aplinkybėmis atlikti tam tikrus veiksmus;

(50) siekiant užtikrinti, kad būtų nustatytos būtinos sąlygos bendrai taikyti ligų prevencijos ir kontrolės priemones visoje Sąjungoje, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl pavedimo atlikti kitus veiksmus, kuriuos kompetentinga institucija gali pavesti atlikti veterinarijos gydytojams, kurie nėra valstybiniai veterinarijos gydytojai;

(51) optimaliai valdyti gyvūnų sveikatą galima tik bendradarbiaujant su gyvūnų laikytojais, veiklos vykdytojais, veterinarijos gydytojais, gyvūnų sveikatos specialistais, kitais suinteresuotaisiais subjektais ir prekybos partneriais. Siekiant užtikrinti jų paramą, būtina aiškiai, skaidriai ir įtraukiai organizuoti sprendimų priėmimo procedūras ir taikyti šiame reglamente numatytas priemones;

(52) kompetentinga institucija taip pat turėtų imtis tinkamų veiksmų visuomenei informuoti, ypač kai yra pagrįstų priežasčių įtarti, kad gyvūnai ar produktai gali kelti riziką gyvūnų ar visuomenės sveikatai ar kai toks atvejis yra visuotinės svarbos. Tais atvejais atitinkami gyvūnai ar produktai gali būti kilę iš Sąjungos arba pateikti į Sąjungą iš už jos ribų. Pastaruosius į Sąjungą taip pat gali įvežti iš už Sąjungos ribų atvykstantys asmenys su savo asmeniniu bagažu. Todėl piliečiams pateikiama informacija turėtų apimti ir su tokiomis situacijomis susijusią riziką;

(53) siekiant išvengti ligų sukėlėjų paplitimo iš laboratorijų, institutų ir kitų įstaigų, dirbančių su ligos sukėlėjais, itin svarbu, kad jie imtųsi tinkamų biologinio saugumo, biologinės saugos ir biologinio izoliavimo priemonių. Todėl šiame reglamente turėtų būti numatytos saugos priemonės, taikytinos tvarkant ar vežant tokius ligų sukėlėjus, vakcinas ir kitus biologinius produktus. Tuo tikslu nustatyta pareiga taip pat turėtų būti taikoma visiems tokioje veikloje dalyvaujantiems juridiniams ar fiziniams asmenims. Siekiant užtikrinti, kad tų saugos standartų būtų laikomasi tvarkant labai užkrečiamas biologines medžiagas, vakcinas ir kitus biologinius produktus, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl saugos priemonių tose laboratorijose, institutuose bei įstaigose ir ligų sukėlėjų vežimo;

(54) siekiant veiksmingos ligų kontrolės, būtina anksti nustatyti ligą ir sukurti aiškią pranešimų apie ligas ir ataskaitų teikimo grandinę. Siekiant efektyviai ir greitai reaguoti, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad įtarus ar patvirtinus tam tikrų į sąrašą įtrauktų ligų protrūkius, apie tai turėtų būti nedelsiant pranešta kompetentingai institucijai;

(55) veterinarijos gydytojai atlieka svarbų vaidmenį tiriant ligas ir yra itin svarbi jungtis tarp veiklos vykdytojų ir kompetentingos institucijos. Todėl atitinkamas veiklos vykdytojas jiems turėtų pranešti apie anomalaus gaištamumo atvejus, kitas su pavojinga liga susijusias problemas arba be aiškios priežasties labai sumažėjusius produktyvumo lygius;

(56) siekiant užtikrinti, kad pranešimai apie anomalaus gaištamumo atvejus ir kitus pavojingų ligų požymius būtų teikiami veiksmingai bei efektyviai ir išaiškinti įvairias su jais susijusias aplinkybes, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl kriterijų, kuriais nurodoma, kokiomis aplinkybėmis būtina teikti pranešimus, ir atitinkamais atvejais nustatomos tolesnio tyrimo metu taikytinos taisyklės;

(57) tam tikrų į sąrašą įtrauktų ligų atveju itin svarbu, kad valstybė narė nedelsdama praneštų Komisijai ir kitoms valstybėms narėms apie protrūkį jos teritorijoje. Toks pranešimas leis kaimyninėms ar kitoms nukentėjusioms valstybėms narėms prireikus imtis atsargumo priemonių;

(58) kita vertus, nebūtina nedelsiant pranešti apie kai kurias ligas ir imtis su jomis susijusių veiksmų. Tais atvejais labai svarbu rinkti informaciją ir teikti ataskaitas apie tų ligų pasireiškimą, kad su liga susijusi padėtis būtų kontroliuojama ir prireikus būtų imtasi ligų prevencijos ir kontrolės priemonių. Šis ataskaitų teikimo reikalavimas taip pat gali būti taikomas ligoms, apie kurias būtina pranešti visoje Sąjungoje, tačiau apie kurias reikia pateikti papildomos informacijos siekiant įgyvendinti veiksmingas ligų prevencijos ir kontrolės priemones. Siekiant užtikrinti, kad per tinkamą laikotarpį būtų surinkta teisinga informacija ir duomenys, reikalingi siekiant užkirsti kelią kiekvienai konkrečiai ligai plisti arba kontroliuoti tokią ligą, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl klausimų, apie kuriuos turi būti pateikiama informacija ataskaitose;

(59) vienas iš pagrindinių pranešimų apie ligas ir ataskaitų teikimo tikslų – surinkti patikimus, skaidrius ir prieinamus epidemiologinius duomenis. Turėtų būtų įdiegta Sąjungos lygmens kompiuterinė interaktyvi informacinė sistema, skirta veiksmingai rinkti ir valdyti priežiūros duomenis į sąrašą įtrauktų ligų ir, atitinkamais atvejais, naujų ligų arba antimikrobinėms medžiagoms atsparių patogenų atveju. Įdiegus tą sistemą turėtų būti suteikta galimybė optimaliai naudotis duomenimis, palengvintas keitimasis jais ir sumažinta administracinė našta kompetentingoms valstybių narių institucijoms, į vieną procesą sujungiant pranešimų apie ligas ir ataskaitų teikimą Sąjungoje ir tarptautiniu lygmeniu (veikiantį naudojantis OIE duomenų baze). Taip pat reikėtų imtis priemonių siekiant užtikrinti keitimosi informacija pagal Direktyvą 2003/99/EB suderinamumą;

(60) siekiant užtikrinti vienodas taisyklių, susijusių su pranešimų apie ligas ir ataskaitų teikimu Sąjungoje, įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai sudaryti sąrašą ligų, kurių atveju taikomos šiame reglamente nustatytos taisyklės, susijusios su pranešimų apie ligas ir ataskaitų teikimu Sąjungoje, ir parengti reikalingas procedūras, formatą, duomenis ir keitimąsi informacija, susijusius su pranešimų apie ligas ir ataskaitų teikimu;

(61) priežiūra yra itin svarbus ligų kontrolės politikos elementas. Ją vykdant būtų anksti nustatomos užkrečiamosios gyvūnų ligos ir efektyviai apie jas pranešama, taip sudarant sąlygas atitinkamam sektoriui ir kompetentingai institucijai, jei įmanoma, laiku įgyvendinti ligų prevencijos ir kontrolės priemones ir leisti likviduoti atitinkamą ligą. Be to, ją vykdant turėtų būti teikiama informacija apie kiekvienos valstybės narės ir Sąjungos gyvūnų sveikatos būklę, o tai padėtų pagrįsti sertifikavimą, kad teritorija neužkrėsta ligomis, ir palengvintų prekybą su trečiosiomis šalimis;

(62) veiklos vykdytojai reguliariai stebi savo gyvūnus ir gali geriausiai nustatyti anomalaus gaištamumo atvejus ar kitus pavojingų ligų simptomus. Todėl vykdant priežiūrą veiklos vykdytojams tenka kertinis vaidmuo ir jie yra būtini kompetentingos institucijos vykdomos priežiūros dalyviai;

(63) siekiant užtikrinti glaudų veiklos vykdytojų ir veterinarijos gydytojų ar vandens gyvūnų sveikatos specialistų bendradarbiavimą ir keitimąsi informacija ir papildyti veiklos vykdytojų vykdomą priežiūrą, ūkiuose, atsižvelgiant į atitinkamą gamybos rūšį ir kitus svarbius veiksnius, turėtų būti atliekami gyvūnų sveikatos patikrinimai. Siekiant užtikrinti vienodas gyvūnų sveikatos patikrinimų vykdymo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti būtiniausius reikalavimus;

(64) labai svarbu, kad kompetentinga institucija turėtų įdiegusi į sąrašą įtrauktų ligų, kurių atžvilgiu turi būti atliekama priežiūra, priežiūros sistemą. Tai turėtų būti taikoma ir naujoms ligoms, kurių atveju turėtų būti įvertinta galima atitinkamos ligos keliama rizika sveikatai ir surinkti epidemiologiniai duomenys tam vertinimui atlikti. Siekiant kuo geriau panaudoti išteklius, informaciją reikėtų rinkti, ja dalytis ir ją naudoti kiek įmanoma veiksmingiau ir efektyviau;

(65) priežiūros metodika, dažnumas ir intensyvumas turėtų būti pritaikomi prie kiekvienos konkrečios ligos ir turėtų būti atsižvelgiama į konkretų priežiūros tikslą, gyvūnų sveikatos būklę atitinkamoje zonoje ir papildomą veiklos vykdytojų vykdomą priežiūrą. Tinkami epidemiologinės priežiūros veiksmai galėtų būti įvairūs: nuo paprasto pranešimo ir ataskaitos apie į sąrašą įtrauktos ligos arba naujos ligos atvejus arba įtariamus atvejus arba kitas anomalijas, pavyzdžiui, anomalaus gaištamumo atvejus ir kitus ligos požymius, iki konkrečios ir visapusiškos priežiūros programos, kuri paprastai apimtų papildomų mėginių ėmimo ir tyrimų režimą;

(66) atsižvelgiant į ligos epidemiologinį pobūdį ir susijusius rizikos veiksnius, gali reikėti įdiegti konkrečią priežiūros programą, apimančią apibrėžtus ir struktūrizuotus veiksmus. Tokiais atvejais tikslinga, kad valstybės narės parengtų tikslines priežiūros programas. Kai tokios programos yra aktualios visai Sąjungai, turėtų būti nustatytos suderinto tokių programų taikymo taisyklės;

(67) tokios programos turėtų derėti su Sąjungos tikslais ir todėl turėtų būti koordinuojamos Sąjungos lygmeniu. Tuo tikslu jos turėtų būti pateiktos Komisijai. Be to, tokias konkrečias priežiūros programas įgyvendinančios valstybės narės taip pat turėtų teikti Komisijai reguliarias ataskaitas apie tų programų rezultatus. Siekiant užtikrinti vienodas priežiūros programų įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai sudaryti ligų, kurių atžvilgiu turi būti taikomos priežiūros programos, sąrašą ir parengti suderintas procedūras, formatą, duomenis, keitimąsi informacija ir kriterijus, naudotinus priežiūros programų įvertinimui;

(68) dažnai bus būtina pateikti informaciją apie tinkamą skirtingų ligų – pradedant ligomis, kurių atveju vykdant priežiūrą galima apsiriboti tik tokiais veiksmais, kaip ataskaitų ir pranešimų teikimas, ir baigiant ligomis, kurių atveju reikia nustatyti išsamią Sąjungos masto konkrečią priežiūros programą – priežiūros formatą. Todėl pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl priežiūros plano, ligos, kuriai numatoma taikyti Sąjungai aktualią priežiūros programą, aktualumo nustatymo kriterijų ir oficialaus protrūkių patvirtinimo kriterijų, atitinkamų ligų atvejų apibrėžčių ir priežiūros programoms taikomų reikalavimų, kiek tai susiję su jų turiniu, į tokias programas įtrauktina informacija ir jų taikymo laikotarpiu;

(69) turėtų būti reikalaujama, kad valstybės narės, kuriose nustatytos į sąrašą įtrauktos ligos, kurioms būtina taikyti šiame reglamente numatytas likvidavimo priemones, arba kurių atveju nežinoma, kad jose tų ligų nėra, įdiegtų privalomas likvidavimo programas toms ligoms likviduoti, jei likvidavimas yra privalomas Sąjungoje;

(70) kita vertus, esama ligų, kurios kelia susirūpinimą Sąjungos mastu, tačiau kurių atveju nebūtina reikalauti, kad valstybės narės atitinkamą ligą likviduotų. Valstybės narės turėtų galėti nustatyti pasirenkamąsias tokių ligų likvidavimo programas, jei jos nusprendžia, kad likvidavimas joms yra svarbus. Tokios pasirenkamosios likvidavimo programos būtų pripažįstamos Sąjungos lygmeniu ir apimtų tam tikrų atitinkamų ligos kontrolės priemonių įgyvendinimą. Pagal jas atitinkamai valstybei narei taip pat galėtų būti sudaryta galimybė, gavus Komisijos pritarimą, reikalauti tam tikrų garantijų priimant gyvūnus iš kitų valstybių narių arba trečiųjų šalių;

(71) siekiant užtikrinti vienodas ligų likvidavimo programų įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti tokių programų, veiklos rodiklių ir ataskaitų teikimo tvarką;

(72) be to, valstybė narė turėtų turėti galimybę paskelbti, kad visos jos teritorijos, zonos ar jose esančios laikymo vietos neužkrėstos viena ar keletu į sąrašą įtrauktų ligų, kurioms taikomos privalomų ar pasirenkamųjų likvidavimo programų taisyklės, siekiant apsisaugoti nuo tokių į sąrašą įtrauktų ligų patekimo iš kitų Sąjungos dalių arba trečiųjų šalių ar teritorijų. Tuo tikslu turėtų būti nustatyta aiški suderinta procedūra, įskaitant būtinus neužkrėstos teritorijos statuso kriterijus. Siekiant užtikrinti vienodas neužkrėstos teritorijos statuso pripažinimo įgyvendinimo Sąjungoje sąlygas, būtina oficialiai patvirtinti tokį neužkrėstos teritorijos statusą, todėl Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai patvirtinti tokį statusą;

(73) OIE Sausumos ir vandens gyvūnų sveikatos kodeksuose (toliau – OIE kodeksai) pateikė skirstymo į laikymo vietas koncepciją. Anksčiau nei šis reglamentas priimtuose Sąjungos teisės aktuose ta koncepcija vartojama tik kalbant apie konkrečiuose Sąjungos teisės aktuose nurodytas konkrečias gyvūnų rūšis ir ligas, t. y., paukščių gripą ir vandens gyvūnų ligas. Šiuo reglamentu turėtų būti nustatyta galimybė laikymo vietų sistemą taikyti kitų rūšių gyvūnams ir ligoms. Siekiant nustatyti išsamias sąlygas ir taisykles, susijusias su laikymo vietų pripažinimo ir patvirtinimo taisyklėmis ir jiems taikomais reikalavimais, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus;

(74) siekdamos informuoti prekybos partnerius ir palengvinti prekybą, valstybės narės turėtų viešai paskelbti apie savo neužkrėstas teritorijas, zonas ir laikymo vietas;

(75) siekiant nustatyti išsamias neužkrėstos teritorijos statuso pripažinimo sąlygas, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl tokio statuso suteikimo kriterijų ir sąlygų, įrodymų ligų nebuvimo sertifikavimui pagrįsti, specialių ligų prevencijos ir kontrolės priemonių, įskaitant atitinkamais atvejais neskiepijimo statusą, apribojimų, teiktinos informacijos, nukrypti leidžiančių nuostatų ir neužkrėstos teritorijos statuso išsaugojimo, sustabdymo, atšaukimo ar sugrąžinimo sąlygų;

(76) siekiant užtikrinti vienodas procedūrų, taikomų neužkrėstos teritorijos statusui suteikti, įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti tas į sąrašą įtrauktas ligas, kurioms gali būti taikoma laikymo vietų sistema, ir nustatyti išsamias taisykles dėl paraiškų teikimo ir keitimosi informacija formato;

(77) nustačius, kad tam tikroms į sąrašą įtrauktoms ligoms imli gyvūnų populiacija visiškai neturi imuniteto, reikia nuolatinio budrumo ligos atžvilgiu ir parengties jai. Praeityje pasitvirtino, kad siekiant sėkmingai kontroliuoti nenumatytus ligų atvejus itin svarbi priemonė yra nenumatytų atvejų planai. Siekiant užtikrinti galimybę nenumatytiems ligų atvejams kontroliuoti pasinaudoti šia veiksminga ir efektyvia priemone ir kad ji būtų pakankamai lanksti ir galėtų būti pritaikyta atsižvelgiant į neatidėliotinus atvejus, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti būtinas nenumatytų atvejų planų įgyvendinimo taisykles;

(78) praeityje kilusios gyvūnų sveikatos krizės parodė konkrečių, išsamių ir greitai įgyvendinamų nenumatytų ligų atvejų valdymo procedūrų naudą. Tos organizacinės procedūros turėtų užtikrinti greitą ir veiksmingą atsaką ir turėtų pagerinti visų susijusių šalių, visų pirma įskaitant kompetentingas institucijas ir suinteresuotuosius subjektus, pastangų koordinavimą. Jei įmanoma ir tikslinga, jos taip pat turėtų apimti bendradarbiavimą su kaimyninių valstybių narių ir trečiųjų šalių bei teritorijų kompetentingomis institucijomis;

(79) siekiant užtikrinti nenumatytų atvejų planų taikomumą realiais neatidėliotinais atvejais, labai svarbu išbandyti atitinkamas sistemas ir patikrinti, kad jos veikia. Tuo tikslu, jei įmanoma ir tikslinga, valstybių narių kompetentingos institucijos turėtų vykdyti imituojamąsias pratybas, bendradarbiaudamos su kaimyninių valstybių narių ir trečiųjų šalių bei teritorijų kompetentingomis institucijomis;

(80) siekiant užtikrinti vienodas nenumatytų atvejų planų ir imituojamųjų pratybų įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti tų planų ir pratybų praktinio įgyvendinimo taisykles;

(81) veterinariniai vaistai, pavyzdžiui, vakcinos, hiperimuniniai serumai ir antimikrobinės medžiagos, yra svarbūs užkertant kelią užkrečiamosioms gyvūnų ligoms ir jas kontroliuojant. Šio reglamento priėmimo poveikio vertinime pabrėžta visų pirma vakcinų, kaip gyvūnų ligų prevencijos, kontrolės ir likvidavimo priemonės, svarba;

(82) tačiau taikant kai kurių užkrečiamųjų gyvūnų ligų kontrolės strategijas būtina uždrausti arba apriboti tam tikrų veterinarinių vaistų naudojimą, nes jų naudojimas sumažintų tų strategijų veiksmingumą. Pavyzdžiui, tam tikri veterinariniai vaistai gali paslėpti ligos požymius, dėl jų gali būti neįmanoma nustatyti ligos sukėlėjo arba sunku atlikti greitą ir diferencinę diagnozę, taigi kyla pavojus, kad liga nebus teisingai nustatyta;

(83) vis dėlto, skirtingų į sąrašą įtrauktų ligų atveju tos kontrolės strategijos gali iš esmės skirtis. Todėl šiame reglamente reikėtų nustatyti taisykles dėl veterinarinių vaistų naudojimo į sąrašą įtrauktų tam tikrų ligų prevencijos ir kontrolės tikslais ir suderintus kriterijus, į kuriuos turėtų būti atsižvelgiama sprendžiant, ar galima naudoti vakcinas, hiperimuninius serumus ir antimikrobines medžiagas, ir kaip juos naudoti. Siekiant užtikrinti lankstų požiūrį ir atsižvelgti į įvairių į sąrašą įtrauktų ligų ypatumus bei galimybę naudotis veiksmingomis gydymo priemonėmis, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl tam tikrų veterinarinių vaistų naudojimo ribojimo, draudimo arba pareigos juos naudoti, vykdant tam tikrų į sąrašą įtrauktų ligų kontrolę. Skubos atvejais ir siekiant kovoti su naujais pavojais, galinčiais turėti pražūtingą poveikį gyvūnų ar visuomenės sveikatai, ekonomikai, visuomenei ar aplinkai, turėtų būti įmanoma tuo tikslu priemones priimti skubos tvarka;

(84) atsižvelgiant į ekspertų nuomonėje išdėstytas išvadas dėl pagrindinėms gyvūnų ligoms skirtų vakcinų ir (arba) diagnostikos bankų, taip pat reikėtų imtis veiksmų siekiant Sąjungai ir valstybėms narėms suteikti galimybę sukaupti į sąrašą įtrauktų ligų, kurios kelia rimtą grėsmę gyvūnų ar visuomenės sveikatai, antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų rezervus. Įsteigus Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų banką būtų lengviau siekti Sąjungos gyvūnų sveikatos srities tikslų, nes tai leistų greitai ir veiksmingai reaguoti tuo atveju, kai banko išteklių prireiktų, ir tokiu būdu būtų efektyviai naudojami riboti ištekliai;

(85) siekiant užtikrinti tokį greitą ir veiksmingą atsaką, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl tokių bankų įsteigimo, valdymo ir jų veikimo saugos standartų bei reikalavimų. Tačiau šiuo reglamentu neturėtų būti nustatomas ligų prevencijos ir kontrolės priemonių, įskaitant skiepijimą, finansavimo taisyklių priėmimas;

(86) reikėtų nustatyti kriterijus, pagal kuriuos suteikiama pirmenybė pasinaudoti Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankų ištekliais, siekiant užtikrinti veiksmingą jų paskirstymą neatidėliotinais atvejais;

(87) dėl priežasčių, susijusių su bioterorizmu ir agroterorizmu, tam tikra išsami informacija apie Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankus turėtų būti tvarkoma kaip įslaptinta informacija ir turėtų būti uždrausta ją skelbti. Kalbant apie tos pačios rūšies informaciją, susijusią su nacionaliniais vakcinų bankais, turėtų būti laikomasi skirtingų valstybių narių konstitucinių reikalavimų informacijos laisvės srityje, kartu užtikrinant, kad atitinkama informacija būtų tvarkoma kaip įslaptinta informacija;

(88) siekiant užtikrinti vienodas Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankų valdymo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti išsamias taisykles, pagal kurias būtų sprendžiama, kuriuos biologinius produktus reikia įtraukti į tuos bankus ir kokių ligų atveju jie naudotini; taip pat išsamias taisykles dėl tiekimo, kiekių, laikymo, pristatymo, procedūrinių ir techninių reikalavimų, taikomų antigenams, vakcinoms ir diagnostikos reagentams, ir Komisijai teikiamos informacijos dažnumo ir turinio;

(89) kilus į sąrašą įtrauktos ligos, kuri, manoma, kelia didelę riziką gyvūnų ar visuomenės sveikatai Sąjungoje, protrūkiui, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad būtų nedelsiant imamasi ligų kontrolės priemonių atitinkamai ligai likviduoti siekiant apsaugoti gyvūnų ir visuomenės sveikatą;

(90) kompetentingai institucijai turėtų tekti atsakomybė inicijuoti pirminius tyrimus, kuriais patvirtinamas arba paneigiamas labai užkrečiamos į sąrašą įtrauktos ligos, kuri, manoma, kelia didelę riziką gyvūnų ar visuomenės sveikatai Sąjungoje, protrūkis;

(91) kompetentinga institucija turėtų įdiegti preliminarias ligų kontrolės priemones, kad būtų užkirstas kelias galimam į sąrašą įtrauktos ligos plitimui, ir turėtų atlikti epidemiologinį tyrimą;

(92) kai tik patvirtinamas į sąrašą įtrauktos ligos atvejis, kompetentinga institucija turėtų imtis reikalingų ligų kontrolės priemonių, prireikus įskaitant ribojimų taikymo zonų nustatymą, kad liga būtų likviduota ir būtų užkirstas kelias jai toliau plisti;

(93) į sąrašą įtraukta liga užsikrėtę laukiniai gyvūnai gali kelti riziką visuomenės sveikatai ir laikomų gyvūnų sveikatai. Todėl prireikus reikėtų nustatyti specialias taisykles, susijusias su ligų kontrolės ir likvidavimo priemonėmis, taikytinomis laukiniams gyvūnams;

(94) gali būti atvejų, kai pasireiškus į sąrašą įtrauktai ligai standartinės ligų kontrolės priemonės gali kelti pavojų mažai tam tikrų gyvūnų populiacijai, pavyzdžiui, retoms veislėms ir rūšims. Tokioms veislėms ir rūšims apsaugoti gali reikėti, kad kompetentinga institucija imtųsi pakeistų priemonių. Tačiau tokiu pakeitimu neturėtų būti kliudoma bendrai tos ligos kontrolei;

(95) į sąrašą įtrauktų ligų, kurios nėra labai užkrečiamos ir kurioms taikomos privalomos taisyklės, kuriomis reikalaujama jų likvidavimo, atveju turėtų būti įgyvendinamos ligų kontrolės priemonės tokiu būdu, kad būtų užkirstas kelias atitinkamoms ligoms plisti, visų pirma į neužkrėstas teritorijas. Vis dėlto, tos priemonės gali būti ne tokios griežtos arba skirtingos, palyginti su priemonėmis, taikomomis pavojingiausių į sąrašą įtrauktų ligų atveju. Todėl šiame reglamente turėtų būti numatytos specialios su tomis mažiau pavojingomis ligomis susijusios taisyklės. Valstybės narės, kurios įdiegė pasirenkamą likvidavimo programą, taip pat turėtų įgyvendinti tokias ligos kontrolės priemones. Kai kuriais atvejais, atsižvelgiant į ligos pobūdį ir epidemiologinę padėtį, likvidavimas gali būti ilgalaikis tikslas, o trumpalaikis tikslas gali būti kontroliuoti ligą. Vis dėlto, ligų kontrolės priemonių lygis ir intensyvumas turėtų būti proporcingas ir jomis turėtų būti atsižvelgta į atitinkamos į sąrašą įtrauktos ligos ypatumus, jos paplitimą ir svarbą nuo jos nukentėjusiai valstybei narei ir visai Sąjungai;

(96) siekiant užtikrinti, kad veiklos vykdytojai, gyvūnų augintinių laikytojai ir kompetentingos institucijos veiksmingai taikytų šiame reglamente numatytas ligų kontrolės priemones, ir atsižvelgiant į ligų kontrolės priemonių, taikomų konkrečioms į sąrašą įtrauktoms ligoms, ypatumus ir susijusius rizikos veiksnius, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl išsamių ligų kontrolės priemonių, kurios turi būti įgyvendinamos įtarus arba patvirtinus į sąrašą įtrauktos ligos atvejį ūkiuose, kitose vietose ir ribojimų taikymo zonose;

(97) siekiant suteikti galimybę Komisijai priimti laikinas specialias ligų kontrolės priemones tuo atveju, jei šiame reglamente nustatytos ligų kontrolės priemonės yra nepakankamos ar netinkamos susijusiai rizikai pašalinti, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai ribotą laikotarpį nustatyti specialias ligų kontrolės priemones;

(98) būtina registruoti tam tikrus ūkius, kuriuose laikomi sausumos gyvūnai ar tvarkomi genetinės medžiagos produktai, ir tam tikrus vežėjus, kurie juos veža, kad kompetentinga institucija galėtų vykdyti tinkamą priežiūrą ir užkirsti kelią užkrečiamosioms gyvūnų ligoms, jas kontroliuoti ir likviduoti;

(99) siekiant išvengti nepagrįstos administracinės naštos ir sąnaudų, valstybės narės turėtų galėti ribotai netaikyti registravimo reikalavimo tam tikrų rūšių ūkiams, keliantiems nedidelę riziką. Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai siekiant suderinto požiūrio tokių išimčių suteikimo atžvilgiu. Toks suderintas požiūris yra itin reikalingas, kad tam tikrų rūšių ūkiams nebūtų leista išvengti registravimo reikalavimo. Tai itin svarbu ne tik tų ūkių, kurie kelia didesnę nei nereikšmingą riziką gyvūnų sveikatai, bet ir ūkių, kurie kelia didesnę nei nereikšmingą riziką visuomenės sveikatai, atveju. Tokios rizikos pavyzdys yra artimame sąlytyje su žmonėmis ar arti jų gyvenančių gyvūnų laikymas, pavyzdžiui, šunų veisimas tokiu mastu, iš kurio galima daryti išvadą apie tam tikrą veiklos tęstinumą ir tam tikrą organizavimo lygį, kai pagrindinis tikslas yra jų pardavimas, kad jie taptų gyvūnais auginiais namų ūkiuose;

(100) jei tam tikros rūšies ūkis, kuriame laikomi sausumos gyvūnai arba tvarkomi ar laikomi genetinės medžiagos produktai, kelia ypatingą riziką gyvūnų sveikatai, jį turėtų patvirtinti kompetentinga institucija;

(101) siekiant nesudaryti nepagrįstos administracinės naštos ir sąnaudų, visų pirma nedidelę riziką keliančioms įmonėms, kai įmanoma, atitinkamos priemonės turėtų būti lanksčios ir suteikti galimybę registravimo ir patvirtinimo sistemą pritaikyti prie vietos ir regiono sąlygų ir gamybos modelių;

(102) kai kuriais atvejais yra pageidautinas arba būtinas tam tikrų registravimo ar patvirtinimo sąlygų suderinimas visoje Sąjungoje. Pavyzdžiui, genetinės medžiagos produktų ūkiai ir surinkimo operacijos turėtų atitikti tam tikras sąlygas ir turėtų būti patvirtinti, siekiant, kad jie atitiktų tarptautinius standartus ir tokiu būdu Sąjunga prekiaudama galėtų suteikti gyvūnų sveikatos garantijas trečiosioms šalims. Tokios sąlygos taip pat turėtų apimti konkretaus mokymo ar profesinės kvalifikacijos reikalavimus tam tikriems labai specifiniams ūkiams ar operacijoms (pavyzdžiui, embrionų surinkimo grupėms) arba net kompetentingos institucijos pareigą vykdyti konkrečią priežiūrą. Todėl pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būti suteikti įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl tų išsamių reikalavimų siekiant numatyti tokias konkrečias sąlygas;

(103) siekiant sumažinti administracinę naštą, registravimai ir patvirtinimai, jei įmanoma, turėtų būti įtrauki į registravimo arba patvirtinimo sistemą, kurią atitinkama valstybė narė jau gali būti įdiegusi kitais tikslais;

(104) veiklos vykdytojai turi tiesioginių žinių apie gyvūnus, kuriuos prižiūri. Todėl jie turėtų saugoti nuolat atnaujinamus informacijos, kuri yra svarbi vertinant gyvūno sveikatos būklę, vykdant atsekamumą ir atliekant epidemiologinį tyrimą, jei pasireiškia į sąrašą įtraukta liga, įrašus. Tie įrašai turėtų būti lengvai pasiekiami kompetentingai institucijai;

(105) siekiant užtikrinti, kad būtų prieinama nuolat atnaujinama informacija apie registruotus ūkius ir veiklos vykdytojus bei patvirtintus ūkius, kompetentingos institucijos turėtų sudaryti ir tvarkyti tokių ūkių ir veiklos vykdytojų registrą. Pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl išsamios informacijos, kurią reikia įtraukti į ūkių ir veiklos vykdytojų registrą;

(106) kad ūkį galėtų patvirtinti kompetentinga institucija, jis turėtų atitikti tam tikrus reikalavimus. Prieš suteikdama patvirtinimą kompetentinga institucija, atlikdama patikrinimą vietoje, turėtų įsitikinti, ar visi reikalavimai patenkinti. Kai kuriais atvejais visų sąlygų nedelsiant patenkinti neįmanoma, tačiau likę trūkumai nekelia didelės rizikos gyvūnų ar visuomenės sveikatai. Tokiais atvejais kompetentinga institucija turėtų galėti suteikti sąlyginį patvirtinimą, po kurio rengiamas kitas patikrinimas vietoje siekiant įsitikinti, kad buvo padaryta pažanga. Tais atvejais kompetentinga institucija atitinkamų ūkių valdytojams turėtų teikti reikiamas veiksmingas konsultacijas, kad atitinkamas veiklos vykdytojas suprastų trūkumą ir galėtų suplanuoti, kaip sėkmingai jį pašalinti;

(107) efektyvus atsekamumas yra vienas iš svarbiausių ligų kontrolės politikos elementų. Turėtų būti nustatyti konkretūs identifikavimo ir registravimo reikalavimai, taikomi skirtingų rūšių laikomiems sausumos gyvūnams ir genetinės medžiagos produktams, kad būtų sudarytos palankesnės sąlygos veiksmingai taikyti šiame reglamente numatytas ligų prevencijos ir kontrolės taisykles. Be to, svarbu numatyti galimybę įdiegti tų rūšių identifikavimo ir registravimo sistemą, kurioms šiuo metu tokia tvarka nenustatyta, arba kai tai būtina dėl kintančių aplinkybių ir susijusio pavojaus;

(108) turėtų būti reikalaujama nustatyti fizines identifikavimo priemones, skirtas tam tikrų rūšių, kurių atveju svarbu turėti galimybę atsekti atskirus gyvūnus ar jų grupes, gyvūnams. Tai reiškia, kad atitinkamas gyvūnas būtų fiziškai pažymėtas, paženklintas, jam būtų implantuotas mikrolustas arba jam būtų pritaikytas kitas identifikavimo metodas, kai žymę galima matyti arba aptikti ant jo kūno arba jo kūne ir ta žymė negali būti lengvai pašalinta;

(109) siekiant užtikrinti sklandų identifikavimo ir registravimo sistemos veikimą ir užtikrinti atsekamumą, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl pareigų, susijusių su duomenų bazėmis, išsamių su atskiromis gyvūnų rūšimis susijusių identifikavimo ir registravimo reikalavimų, įskaitant išimtis ir tokių išimčių sąlygas, ir dokumentų;

(110) tikslinga sumažinti administracinę naštą ir sąnaudas ir numatyti galimybę lanksčiai taikyti sistemą tais atvejais, kai atsekamumo reikalavimai gali būti patenkinti kitais būdais nei nustatytieji šiame reglamente. Todėl pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būti suteikti įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo identifikavimo ir registravimo reikalavimų;

(111) siekiant užtikrinti vienodas identifikavimo ir registravimo sistemos įgyvendinimo ir atsekamumo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti taisykles, susijusias su duomenų bazių techninėmis specifikacijomis, identifikavimo būdais, dokumentais bei formatu ir terminais;

(112) svarbi užkrečiamosios gyvūnų ligos patekimo ir plitimo prevencijos priemonė yra tą ligą galinčių perduoti gyvūnų perkėlimo ir produktų vežimo apribojimų nustatymas. Tačiau gyvūnų perkėlimo ir produktų vežimo ribojimas gali turėti didelio poveikio ekonomikai ir gali trukdyti vidaus rinkos veikimui. Todėl tokie apribojimai turėtų būti taikomi tik būtinais atvejais ir būti proporcingi susijusiai rizikai. Šis požiūris atitinka SFP sutartyje nustatytus principus ir OIE tarptautinius standartus;

(113) šiame reglamente nustatyti bendrieji reikalavimai turėtų būti taikomi visiems gyvūnų perkėlimams, pavyzdžiui, draudimas perkelti gyvūnus iš ūkio, kuriame nustatyti anomalaus gaištamumo atvejai ar kiti ligų simptomai, kurių priežastis nežinoma, arba vežimo metu taikomi ligų prevencijos reikalavimai;

(114) šiuo metu Sąjungos gyvūnų sveikatos teisės aktuose nustatytoje teisinėje sistemoje dėl sausumos gyvūnų ir produktų perkėlimo nustatytos suderintos taisyklės, taikomos pirmiausiai tokiam perkėlimui ir vežimui iš vienos valstybės narės į kitą, o valstybėms narėms leidžiama nustatyti reikalingus perkėlimo ir vežimo reikalavimus savo teritorijoje. Šio reglamento priėmimo poveikio vertinime pateiktas išsamus dabartinės padėties palyginimas su variantu, kai perkėlimo ir vežimo valstybėse narėse taisyklės taip pat būtų derinamos Sąjungos lygmeniu. Padaryta išvada, kad reikėtų toliau taikyti dabartinį požiūrį, nes visiškai suderinti visus perkėlimus ir vežimus būtų labai sudėtinga ir iš to gauta nauda, t. y., tokio perkėlimo ir vežimo tarp valstybių narių palengvinimas, nenusveria neigiamo poveikio, kuris galėtų būti padarytas gebėjimui kontroliuoti ligas;

(115) iš vienos valstybės narės į kitą perkeliamiems gyvūnams turėtų būti taikomas pagrindinių gyvūnų sveikatos reikalavimų rinkinys. Visų pirma, gyvūnai neturėtų būti perkeliami iš ūkių, kuriuose nustatyti anomalaus gaištamumo atvejai ar ligų simptomai, kurių priežastis nežinoma. Tačiau gaištamumo, net jei jis anomalus, atvejai, susiję su mokslinėmis procedūromis, kurias leista vykdyti pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2010/63/ES[1], ir nesukelti infekcinių į sąrašą įtrauktų ligų, neturėtų būti priežastis neleisti perkelti mokslo tikslais naudoti skirtų gyvūnų;

[1] 2010 m. rugsėjo 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2010/63/ES dėl mokslo tikslais naudojamų gyvūnų apsaugos (OL L 276, 2010 10 20, p. 33).

(116) vis dėlto, šiuo reglamentu reikėtų suteikti lankstumo, siekiant sudaryti palankesnes sąlygas įvairių rūšių ir kategorijų sausumos gyvūnų perkėlimui, dėl kurio kyla nedidelė į sąrašą įtrauktų ligų plitimo tarp valstybių narių rizika. Be to, reikėtų numatyti papildomą galimybę nustatyti nukrypti leidžiančias nuostatas tais atvejais, kai valstybės narės ar veiklos vykdytojai sėkmingai įgyvendina alternatyvias rizikos mažinimo priemones, pavyzdžiui, užtikrina aukštą biologinio saugumo lygį ir įdiegia veiksmingas priežiūros sistemas;

(117) kanopiniai gyvūnai ir naminiai paukščiai sudaro itin svarbių ekonomikai gyvūnų rūšių grupes ir jiems taikomi konkretūs perkėlimo reikalavimai, nustatyti anksčiau nei šis reglamentas priimtuose Sąjungos teisės aktuose, būtent Tarybos direktyvose 64/432/EEB[1], 91/68/[2], 2009/156/EB[3], 2009/158/EB[4] ir iš dalies – Direktyvoje 92/65/EEB. Pagrindinės tų rūšių gyvūnų perkėlimą reglamentuojančios taisyklės turėtų būti nustatytos šiame reglamente. Išsamūs reikalavimai, kurie daugiausia priklauso nuo ligų, kurias gali perduoti skirtingų rūšių ar kategorijų gyvūnai, turėtų būti reglamentuojami vėlesniais Komisijos aktais, atsižvelgiant į ligų ir susijusių rūšių ir kategorijų gyvūnų ypatumus;

---

[1] 1964 m. birželio 26 d. Tarybos direktyva 64/432/EEB dėl gyvūnų sveikatos problemų, turinčių įtakos Bendrijos vidaus prekybai galvijais ir kiaulėmis (OL 121, 1964 7 29, p. 1977/64).

[2] 1991 m. sausio 28 d. Tarybos direktyva 91/68/EEB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, reglamentuojančių Bendrijos vidaus prekybą avimis ir ožkomis (OL L 46, 1991 2 19, p. 19).

[3] 2009 m. lapkričio 30 d. Tarybos direktyva 2009/156/EB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, reglamentuojančių arklinių šeimos gyvūnų importą iš trečiųjų šalių ir jų judėjimą (OL L 192, 2010 7 23, p. 1).

[4] 2009 m. lapkričio 30 d. Tarybos direktyva 2009/158/EB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, reglamentuojančių Bendrijos vidaus prekybą naminiais paukščiais ir perinti skirtais kiaušiniais ir jų importą iš trečiųjų šalių (OL L 343, 2009 12 22, p. 74).

(118) kadangi kanopinių gyvūnų ir naminių paukščių surinkimo operacijos kelia ypatingai didelę ligų riziką, tikslinga apriboti kanopinių gyvūnų ir naminių paukščių, kurie vienu metu gali būti perkeliami tarp valstybių narių, skaičių ir šiame reglamente nustatyti konkrečias taisykles susijusių gyvūnų sveikatai apsaugoti ir užkirsti kelią užkrečiamosioms gyvūnų ligoms plisti. Tos surinkimo operacijos paprastai būtų vykdomos tuo tikslu patvirtintame ūkyje arba, kai tai leidžia kilmės valstybė narė, pirminio surinkimo operacijos atveju – viena transporto priemone, pavyzdžiui, sunkvežimiu, surenkant gyvūnus iš skirtingų vietų toje valstybėje narėje;

(119) atsižvelgiant į atitinkamas į sąrašą įtrauktas ligas ir rūšis, būtina nustatyti konkrečius gyvūnų sveikatos reikalavimus, taikomus tam tikrų rūšių gyvūnams, išskyrus laikomus kanopinius gyvūnus ir naminius paukščius. Šių rūšių gyvūnams taikomos taisyklės taip pat buvo nustatytos prieš priimant šį reglamentą taikytuose teisės aktuose, visų pirma Direktyvoje 92/65/EEB. Toje direktyvoje nustatytos įvairių rūšių gyvūnų, įskaitant bites, kamanes, žmogines beždžiones, šunis ir kates, konkrečios perkėlimo taisyklės, ir todėl šiame reglamente turėtų būti nustatytas deleguotųjų ir įgyvendinimo aktų, kuriais apibrėžiamos specialios tų rūšių gyvūnų perkėlimo taisyklės, priėmimo teisinis pagrindas;

(120) atskirti ūkiai, paprastai naudojami laboratoriniams ar zoologijos sodų gyvūnams laikyti, dažniausiai pasižymi aukštu biologinio saugumo lygiu bei palankia ir gerai kontroliuojama gyvūnų sveikatos būkle, o gyvūnai perkeliami rečiau arba perkeliami tik uždarose tų ūkių grandinėse. Atskirtų ūkių statusas, dėl kurio veiklos vykdytojai savanoriškai gali teikti paraišką, pirmą kartą numatytas Direktyvoje 92/65/EEB, kurioje patvirtintoms įstaigoms, institutams ir centrams nustatytos patvirtinimo taisyklės ir reikalavimai, taip pat perkėlimo reikalavimai. Pagal ja nustatytą sistemą tiems ūkiams leidžiama tarpusavyje keistis gyvūnais, laikantis mažiau gyvūnų perkėlimo reikalavimų, tuo pat metu užtikrinant sveikatos garantijas atskirtų ūkių grandinėje. Todėl tokiai sistemai plačiai pritarė veiklos vykdytojai ir ji buvo naudojama kaip savanoriškas pasirinkimas. Todėl šiame reglamente tikslinga išsaugoti atskirtų ūkių koncepciją, taip pat jame nustatyti gyvūnų perkėlimo iš vieno tokio ūkio į kitą taisykles;

(121) mokslo tikslais, pavyzdžiui, mokslinių tyrimų ar diagnostikos tikslais – visų pirma tais, kurie patvirtinti pagal Direktyvą 2010/63/ES, gali prireikti perkelti gyvūnus, kurie neatitinka šiame reglamente nustatytų bendrųjų gyvūnų sveikatos reikalavimų ir kurie kelia didesnę riziką gyvūnų sveikatai. Tokių rūšių perkėlimas šiuo reglamentu neturėtų būti uždraustas arba nepagrįstai apribotas, nes tai galėtų trukdyti moksliniams tyrimams, kurie kitais atžvilgiais yra leidžiami, ir trukdyti mokslo pažangai. Vis dėlto, itin svarbu šiame reglamente nustatyti taisykles, kuriomis būtų užtikrinta, kad tie gyvūnai būtų perkeliami saugiai;

(122) cirko gyvūnų, zoologijos soduose laikomų gyvūnų, parodoms skirtų gyvūnų ir tam tikrų kitų gyvūnų perkėlimo modeliai dažnai skiriasi nuo kitų rūšių laikomų gyvūnų perkėlimo modelių. Pritaikant Sąjungos taisykles dėl gyvūnų perkėlimo, tokiems gyvūnams turėtų būti skirtas ypatingas dėmesys, atsižvelgiant į konkrečią riziką ir alternatyvias rizikos mažinimo priemones;

(123) siekiant užtikrinti šio reglamento 112–122 konstatuojamosiose dalyse nurodytų tikslų įgyvendinimą, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus, susijusius su vežant taikomomis ligų prevencijos priemonėmis, konkrečiomis tam tikrų rūšių gyvūnų perkėlimo taisyklėmis ir išskirtinėmis aplinkybėmis (pavyzdžiui, surinkimo operacijomis arba nepriimtomis siuntomis), ir kito pobūdžio gyvūnų perkėlimo (pavyzdžiui, perkėlimo mokslo tikslais) specialiais reikalavimais ar nukrypti leidžiančiomis nuostatomis;

(124) siekiant užtikrinti galimybę taikyti specialias perkėlimo taisykles tuo atveju, kai įprastos perkėlimo taisyklės nėra pakankamos ar tinkamos siekiant riboti tam tikros ligos plitimą, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai ribotam laikotarpiui nustatyti specialias perkėlimo taisykles;

(125) laikomų sausumos gyvūnų perkėlimas iš vienos valstybės narės į kitą turėtų atitikti tokiam perkėlimui taikomus reikalavimus. Jei tam tikrų rūšių gyvūnai kelia riziką sveikatai arba turi didesnės ekonominės svarbos, prie tokių gyvūnų turėtų būti pridėtas kompetentingos institucijos išduotas gyvūnų sveikatos sertifikatas;

(126) kiek tai įmanoma techniniu, praktiniu ir finansiniu požiūriu, reikėtų pasinaudoti technologiniais pokyčiais, kad būtų sumažinta veiklos vykdytojams ir kompetentingoms institucijoms tenkanti administracinė našta, susijusi su sertifikavimu ir pranešimų teikimu, informacinėmis technologijomis pakeičiant popierinius dokumentus ir palengvinant pranešimo procedūras, taip pat tokias technologijas naudojant kuo įvairesniais tikslais;

(127) tais atvejais, kai nėra reikalavimo, kad kompetentinga institucija išduotų gyvūnų sveikatos sertifikatą, veiklos vykdytojas, perkeliantis gyvūnus į kitą valstybę narę, turėtų pateikti savo paties parengtos deklaracijos dokumentą, kuriuo patvirtinama, kad gyvūnai atitinka šiame reglamente nustatytus perkėlimo reikalavimus;

(128) siekiant užtikrinti, kad būtų pasiekti šio reglamento 125, 126 ir 127 konstatuojamosiose dalyse nurodyti tikslai, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl gyvūnų sveikatos sertifikatų turinio, informavimo pareigų ir nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo gyvūnų sveikatos sertifikavimo reikalavimų, taip pat dėl konkrečių sertifikavimo taisyklių ir valstybinių veterinarijos gydytojų pareigų atlikti tinkamus patikrinimus prieš pasirašant gyvūnų sveikatos sertifikatą;

(129) pranešimai apie gyvūnų perkėlimą ir genetinės medžiagos produktų vežimą iš vienos valstybės narės į kitą ir, kai kuriais atvejais, valstybių narių nacionalinėje teritorijoje, yra labai svarbūs siekiant užtikrinti atitinkamų gyvūnų ir genetinės medžiagos produktų atsekamumą, kai šis perkėlimas ar vežimas gali būti susijęs su užkrečiamųjų gyvūnų ligų plitimo rizika. Todėl apie tokį perkėlimą ir vežimą turėtų būti pranešama ir jis turėtų būti registruojamas naudojantis integruota kompiuterine veterinarijos sistema (TRACES). TRACES sistemoje, remiantis Komisijos sprendimais 2003/24/EB[1] ir 2004/292/EB[2], į vieną architektūrą integruotos kompiuterinės sistemos, numatytos atitinkamai Direktyvos 90/425/EEB 20 straipsnyje ir Tarybos sprendime 92/438/EEB[3];

(130) siekiant užtikrinti šiame reglamente nustatytų taisyklių dėl gyvūnų sveikatos sertifikavimo ir pranešimų apie perkėlimą bei vežimą teikimo vienodas įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti taisykles dėl gyvūnų sveikatos sertifikatų pavyzdžių, paties veiklos vykdytojo parengtos deklaracijos dokumentų, pranešimų apie sausumos ir vandens gyvūnų perkėlimą bei genetinės medžiagos produktų ir prireikus gyvūninių produktų vežimą formato bei terminų;

---

1 2002 m. gruodžio 30 d. Komisijos sprendimas 2003/24/EB dėl integruotos kompiuterinės veterinarijos sistemos sukūrimo (OL L 8, 2003 1 14, p. 44).

2 2004 m. kovo 30 d. Komisijos sprendimas 2004/292/EB dėl TRACES sistemos įdiegimo ir iš dalies keičiantis Sprendimą 92/486/EEB (OL L 94, 2004 3 31, p. 63).

3 1992 m. liepos 13 d. Tarybos sprendimas 92/438/EEB dėl veterinarinių importo procedūrų kompiuterizavimo (*Shift* projektas), iš dalies keičiantis Direktyvas 90/675/EEB, 91/496/EEB, 91/628/EEB ir Sprendimą 90/424/EEB bei panaikinantis Sprendimą 88/192/EEB (OL L 243, 1992 8 25, p. 27).

(131) dėl specifinio gyvūnų augintinių perkėlimo pobūdžio gyvūnų sveikatai kylanti rizika labai skiriasi nuo perkeliant kitus laikomus gyvūnus kylančios rizikos. Todėl šiame reglamente turėtų būti nustatytos konkrečios mažiau griežtos taisyklės dėl tokio perkėlimo. Tačiau tokios mažiau griežtos taisyklės yra pagrįstos tik tuo atveju, jei gyvūno augintinio savininkas vykdamas arba ribotą laiką po to jį iš tiesų vežasi kartu, ir jeigu kartu su savininku vienu metu perkeliami ne daugiau kaip penki gyvūnai augintiniai, kaip nurodyta I priedo A dalyje. Siekiant užtikrinti, kad gyvūnai augintiniai nekeltų didelės užkrečiamųjų gyvūnų ligų plitimo rizikos, taip pat siekiant paaiškinti išskirtines aplinkybes, kuriomis su savininku gali būti perkeliami daugiau kaip penki gyvūnai arba kuriomis gyvūnas augintinis bus perkeliamas per ilgesnį laikotarpį prieš savininko kelionę ar po jos, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl išsamių tų gyvūnų perkėlimo taisyklių. Siekiant užtikrinti šiame reglamente nustatytų gyvūnų sveikatos reikalavimų, susijusių su gyvūnų augintinių perkėlimu, vienodas įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti taisykles, susijusias su ligų prevencijos ir kontrolės priemonėmis, kurių reikia imtis dėl tokio perkėlimo;

(132) laukiniai gyvūnai dėl įvairių priežasčių kelia riziką gyvūnų ir visuomenės sveikatai, pavyzdžiui, jei jie perkeliami į ūkį ar iš vienos aplinkos į kitą. Siekiant išvengti užkrečiamųjų gyvūnų ligų plitimo, gali reikėti imtis tinkamų su tų gyvūnų perkėlimu susijusių prevencinių priemonių. Siekiant užtikrinti, kad laukiniai gyvūnai nekeltų didelės užkrečiamųjų gyvūnų ligų plitimo rizikos, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl laukinių sausumos gyvūnų perkėlimo papildomų reikalavimų;

(133) genetinės medžiagos produktai gali kelti panašią užkrečiamųjų gyvūnų ligų plitimo tarp gyvų gyvūnų riziką. Be to, dėl veisliniams gyvūnams taikomų griežtų sveikatos reikalavimų tų produktų gavyba yra specifinė ir todėl reikia nustatyti griežtesnius ar atskirus gyvūnų sveikatos reikalavimus, taikomus gyvūnams donorams. Siekiant užtikrinti saugų genetinės medžiagos produktų vežimą, išlaikyti aukštus jų sveikatos standartus, kurių tikimasi, ir atsižvelgti į tam tikras konkrečias tokių produktų naudojimo paskirtis, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl išsamių tam tikrų rūšių gyvūnų genetinės medžiagos produktų vežimo reikalavimų, dėl specialių reikalavimų taikytinų, pavyzdžiui, mokslo tikslais vežamiems produktams, taip pat dėl nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo gyvūnų sveikatos sertifikavimo pareigos;

(134) gyvūniniai produktai gali kelti užkrečiamųjų gyvūnų ligų plitimo riziką. Sąjungos teisės aktuose nustatytais maisto saugos reikalavimais, taikomais gyvūniniams produktams, užtikrinama geroji higienos praktika ir sumažinamas tokių produktų keliamas pavojus gyvūnų sveikatai. Vis dėlto šiame reglamente reikėtų nustatyti tam tikroms produktų rūšims taikomas konkrečias gyvūnų sveikatos priemones, pavyzdžiui, ligų kontrolės ir neatidėliotinas priemones, siekiant užtikrinti, kad dėl gyvūninių produktų neplistų gyvūnų ligos. Siekiant užtikrinti saugų gyvūninių produktų vežimą tais konkrečiais atvejais, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl išsamių gyvūninių produktų vežimo taisyklių nustatymo, kiek tai susiję su nustatytomis ligų kontrolės priemonėmis, gyvūnų sveikatos sertifikavimo pareigomis ir nuo tų taisyklių nukrypti leidžiančiomis nuostatomis, kurios gali būti taikomos atsižvelgiant į su tokiu vežimu susijusią riziką ir taikomas rizikos mažinimo priemones;

(135) kai valstybės narės imasi perkeliamiems gyvūnams ir vežamiems genetinės medžiagos produktams taikomų nacionalinių priemonių arba nusprendžia imtis nacionalinių priemonių užkrečiamųjų gyvūnų ligų, išskyrus į sąrašą įtrauktas ligas, poveikiui jų teritorijoje riboti, tos nacionalinės priemonės neturėtų prieštarauti Sąjungos teisės aktuose nustatytoms vidaus rinkos taisyklėms. Todėl tikslinga nustatyti tokių nacionalinių priemonių pagrindą ir užtikrinti, kad jomis nebūtų viršijamos Sąjungos teisėje nustatytos ribos;

(136) siekiant sudaryti sąlygas kompetentingai institucijai vykdyti tinkamą priežiūrą ir užkirsti kelią užkrečiamosioms gyvūnų ligoms, jas kontroliuoti ir likviduoti, akvakultūros ūkiai turi būti registruojami ir patvirtinami. Direktyva 2006/88/EB reikalaujama, kad visi vandens gyvūnus perkeliantys ūkiai turėtų leidimą. Ta leidimų sistema turėtų toliau išlikti šiame reglamente, nepaisant to, kad šiame reglamente kai kuriomis Sąjungos oficialiomis kalbomis vartojami skirtingi terminai leidimų sistemai nurodyti nei Direktyvoje 2006/88/EB;

(137) skerdžiant ir perdirbant akvakultūros gyvūnus, kuriems taikomos ligų kontrolės priemonės, užkrečiamosios gyvūnų ligos gali išplisti, pavyzdžiui, per perdirbimo ūkių nuotekas, kuriose yra patogenų. Todėl reikia patvirtinti perdirbimo ūkius, kurie taiko rizikos mažinimo priemones tokioms skerdimo ir perdirbimo operacijoms. Todėl šiuo reglamentu reikėtų numatyti maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkių patvirtinimą;

(138) siekiant užtikrinti, kad nuolat atnaujinama informacija apie registruotus ir patvirtintus ūkius būtų prieinama visuomenei, kompetentinga institucija turėtų sudaryti ir tvarkyti tokių ūkių registrą. Pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl į akvakultūros ūkių registrus įtrauktinos informacijos ir akvakultūros ūkiams ir vežėjams taikomų duomenų saugojimo reikalavimų;

(139) siekiant užtikrinti šiame reglamente nustatytų taisyklių dėl akvakultūros ūkių ir maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkių registravimo ir patvirtinimo, ūkių duomenų saugojimo ir registrų vienodas įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai tuo tikslu nustatyti taisykles, susijusias su informavimo pareigomis, nukrypti leidžiančiomis nuostatomis ir kitomis įgyvendinimo taisyklėmis ;

(140) kadangi vandens gyvūnų individualiai identifikuoti dažniausiai neįmanoma, duomenų saugojimas akvakultūros ūkiuose bei maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkiuose ir vežėjų vykdomas duomenų saugojimas yra labai svarbi priemonė vandens gyvūnų atsekamumui užtikrinti. Duomenys taip pat yra naudinga priemonė su sveikata susijusiai padėčiai ūkiuose prižiūrėti;

(141) kaip ir sausumos gyvūnų atveju, būtina nustatyti suderintas vandens gyvūnų perkėlimo taisykles, įskaitant taisykles dėl gyvūnų sveikatos sertifikavimo ir pranešimų apie perkėlimą;

(142) Direktyva 2006/88/EB nustatytos taisyklės, taikomos tiek valstybėse narėse, tiek iš vienos valstybės narės į kitą perkeliamiems vandens gyvūnams. Pagrindinis lemiamas veiksnys nustatant vandens gyvūnų perkėlimo taisykles yra sveikatos būklė, susijusi su į sąrašą įtrauktomis ligomis, paskirties valstybėje narėje, zonose ir laikymo vietose;

(143) vis dėlto, Direktyva 2006/88/EB netaikoma laukiniams vandens gyvūnams, sugautiems ar surinktiems tiesiogiai pateikti į maisto grandinę. Kita vertus, jie įtraukti į šio reglamento taikymo sritį, tačiau nepatenka į akvakultūros gyvūnų termino apibrėžtį. Todėl jame turėtų būti numatytos galimos tokiems vandens gyvūnams skirtos priemonės, kai atsižvelgiant į tų priemonių proporcingumą jos yra pagrįstos dėl susijusios rizikos;

(144) dėl šios priežasties 142 konstatuojamojoje dalyje paaiškintas principas taip pat turėtų būti taikomas vandens gyvūnų, kurie nėra apibrėžti kaip akvakultūros gyvūnai, tačiau patenka į šio reglamento taikymo sritį, perkėlimui. Tai visų pirma taikytina vandens gyvūnams, kurių atveju nežinoma, ar jie yra užsikrėtę, arba kurių atveju užsikrėtimas liga yra patvirtintas, neatsižvelgiant į jų galutinį naudojimą. Kadangi dėl žmonėms vartoti skirtų gyvų laukinių vandens gyvūnų, kurių atveju nežinoma, ar jie yra užsikrėtę, arba kurių atveju užsikrėtimas liga yra patvirtintas, perkėlimo taip pat gali kilti į sąrašą įtrauktų ar naujų ligų plitimo rizika, tokiam perkėlimui taip pat turėtų būti taikoma ta pati taisyklių sistema. Tai taikytina ir tiems laukiniams vandens gyvūnams, surinktiems ar sugautiems tiekti žmonių maistui, kurie yra perkeliami ir laikinai laikomi prieš skerdimą;

(145) vis dėlto, reikėtų vengti komercinės žuvininkystės sektoriaus ūkiams ir veiklos vykdytojams nustatyti neproporcingus perkėlimo apribojimus ir sudaryti jiems bereikalingą administracinę naštą. Todėl tais atvejais, kai tokie gyvi laukiniai vandens gyvūnai yra skirti žmonėms vartoti, atitinkamos taisyklės iš esmės turėtų būti taikomos tik tokiam gyvų laukinių vandens gyvūnų perkėlimui, dėl kurio kyla didelė rizika, kad į sąrašą įtrauktos ar naujos ligos paplis į valstybes nares, zonas ar laikymo vietas, kurios buvo paskelbtos neužkrėstomis tam tikromis į sąrašą įtrauktomis ligomis arba kuriose tų ligų atžvilgiu vykdomos likvidavimo programos;

(146) siekiant paskatinti valstybes nares gerinti savo vandens gyvūnų populiacijų sveikatos būklę, šiuo reglamentu reikėtų atlikti tam tikrus pakeitimus ir suteikti papildomo lankstumo;

(147) siekiant užtikrinti vandens gyvūnų perkėlimo kontrolę, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl vežant taikomų ligų prevencijos priemonių, tam tikrų kategorijų vandens gyvūnų įvairiais tikslais vykdomam perkėlimui taikomų konkrečių taisyklių, konkrečių reikalavimų arba leidžiančių nukrypti nuostatų, taikomų tam tikro pobūdžio perkėlimui (pavyzdžiui, perkėlimui mokslo tikslais), ir dėl papildomų laukinių vandens gyvūnų perkėlimo reikalavimų;

(148) siekiant užtikrinti galimybę nustatyti laikinas leidžiančias nukrypti nuostatas ir konkrečius reikalavimus, taikomus perkeliamiems vandens gyvūnams tuo atveju, kai šiame reglamente nustatytos perkėlimo taisyklės nėra pakankamos ar tinkamos siekiant riboti konkrečios į sąrašą įtrauktos ligos plitimą, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai ribotam laikotarpiui nustatyti specialias perkėlimo taisykles arba nukrypti leidžiančias nuostatas;

(149) kalbant apie gyvūnų rūšis ir gamybos sistemas, Sąjungos akvakultūros produkcija yra nepaprastai įvairi, ir jos įvairovė sparčiai didėja. Dėl šios priežasties gali reikėti valstybių narių lygmeniu priimti nacionalines priemones, susijusias su ligomis, kurios nėra pagal šį reglamentą į sąrašą įtrauktos ligos. Tačiau tokios nacionalinės priemonės turėtų būti pagrįstos, būtinos ir proporcingos siekiamiems tikslams. Be to, jos neturėtų daryti įtakos perkėlimui iš vienos valstybės narės į kitą, nebent jis būtinas siekiant užkirsti kelią ligai plisti arba kontroliuoti tokį plitimą. Nacionalinės priemonės, turinčios įtakos prekybai tarp valstybių narių, turėtų būti patvirtinamos ir reguliariai peržiūrimos Sąjungos lygmeniu;

(150) šiuo metu į sąrašą įtrauktos ligos daro tik labai nedidelį poveikį toms gyvūnų rūšims, kurios nėra šiame reglamente apibrėžtos sausumos ir vandens gyvūnų rūšys, pavyzdžiui, ropliams, varliagyviams, vabzdžiams ir kt. Todėl netikslinga reikalauti, kad toms gyvūnų rūšims būtų taikomos visos šio reglamento nuostatos. Vis dėlto jei ligą, darančią poveikį kitoms nei sausumos ir vandens gyvūnų rūšims, reikėtų įtraukti į sąrašą, toms rūšims turėtų būti taikomi atitinkami šiame reglamente nustatyti gyvūnų sveikatos reikalavimai, siekiant užtikrinti, kad būtų imtasi tinkamų ir proporcingų ligų prevencijos ir kontrolės priemonių;

(151) siekiant užtikrinti galimybę nustatyti gyvūnų, kurie nėra šiame reglamente apibrėžti kaip sausumos ar vandens gyvūnai, perkėlimo taisykles ir iš tokių gyvūnų gautų genetinės medžiagos produktų bei gyvūninių produktų vežimo taisykles, jei tai būtina dėl kilusios rizikos, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl ūkių registravimo ir patvirtinimo, duomenų saugojimo ir registrų, identifikavimo, registravimo ir su atsekamumu susijusių perkėlimo reikalavimų, gyvūnų sveikatos sertifikavimo, paties veiklos vykdytojo parengtos deklaracijos ir pranešimų apie perkėlimą bei vežimą teikimo pareigų, kiek tai susiję su tų rūšių gyvūnais, iš tų rūšių gautais genetinės medžiagos produktais ir gyvūniniais produktais;

(152) tais atvejais, kai būtina užtikrinti vienodas tiems kitų rūšių gyvūnams, iš jų gautiems genetinės medžiagos produktams ir gyvūniniams produktams taikomų gyvūnų sveikatos reikalavimų įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti išsamias taisykles, susijusias su tais reikalavimais;

(153) siekiant išvengti į sąrašą įtrauktų ligų ir naujų ligų patekimo į Sąjungą, būtina nustatyti efektyvias gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų, per kuriuos tokios ligos gali būti perduotos, įvežimo į Sąjungą taisykles;

(154) siekiant užtikrinti sveikatos būklę Sąjungoje, šiuo reglamentu nustatomos nuostatos dėl gyvūnų perkėlimo ir produktų vežimo Sąjungoje. Todėl, kad nebūtų sukeltas pavojus tai būklei, gyvūnų ir produktų įvežimui į Sąjungą tikslinga nustatyti sąlygas, kurios būtų ne mažiau griežtos nei tos, kurios taikomos perkėlimui ir vežimui Sąjungoje;

(155) siekiant užtikrinti, kad gyvūnai, genetinės medžiagos produktai ir gyvūniniai produktai iš trečiųjų šalių ar teritorijų atitiktų gyvūnų sveikatos reikalavimus, kuriais teikiamos garantijos, lygiavertės Sąjungos teisės aktais teikiamoms garantijoms, labai svarbu, kad į Sąjungą eksportuojančios trečiosios šalies arba teritorijos kompetentinga institucija juos tinkamai kontroliuotų. Atitinkamais atvejais prieš suteikiant leidimą į Sąjungą įvežti tokius gyvūnus, genetinės medžiagos produktus ir gyvūninius produktus turėtų būti tikrinama sveikatos būklė kilmės trečiojoje šalyje arba teritorijoje. Todėl tinkamomis eksportuoti gyvūnus ir produktus į Sąjungą turėtų būti laikomos ir tuo tikslu į sąrašą turėtų būti įtrauktos tik tos trečiosios šalys ir teritorijos, kurios gali įrodyti, kad laikosi gyvūnų sveikatos standartų, taikomų į Sąjungą įvežamiems gyvūnams ir produktams;

(156) kai kurių rūšių ir kategorijų gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų atveju Sąjungos aktuose, priimtuose anksčiau nei šis reglamentas, nebuvo nustatyti Sąjungos sudaromi trečiųjų šalių ir teritorijų, iš kurių leidžiama juos įvežti į Sąjungą, sąrašai. Tais atvejais, kol bus priimtos taisyklės pagal šį reglamentą, valstybėms narėms turėtų būti leista nustatyti, iš kurių šalių ir teritorijų gali būti leista į jų teritoriją įvežti tuos gyvūnus, genetinės medžiagos produktus ir gyvūninius produktus. Tai nustatydamos valstybės narės turėtų atsižvelgti į šiame reglamente nustatytus kriterijus, skirtus Sąjungos sudaromiems trečiųjų šalių ir teritorijų sąrašams;

(157) siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi įvežimui į Sąjungą taikomų šiame reglamente nustatytų gyvūnų sveikatos reikalavimų ir kad jie atitiktų OIE kodeksuose nustatytus principus, prie visų į Sąjungą įvežamų gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų turėtų būti pridedamas kilmės trečiosios šalies arba teritorijos kompetentingos institucijos išduotas gyvūnų sveikatos sertifikatas, patvirtinantis, kad laikomasi visų įvežimui į Sąjungą nustatytų gyvūnų sveikatos reikalavimų. Tačiau reikėtų leisti nuo šios taisyklės nukrypti, kai tai susiję su produktais, kurių atveju rizika gyvūnų sveikatai yra maža;

(158) kai kuriais atvejais gali pakakti tik gyvūnų sveikatos sertifikatų, tačiau Sąjungos teisės aktuose dažnai reikalaujama sertifikuoti kitais tikslais, pavyzdžiui, siekiant patvirtinti, kad laikomasi visuomenės sveikatos ar gyvūnų gerovės reikalavimų, nustatytų gyvūnams ar produktams. Į tai turi būti atsižvelgta. Siekiant sumažinti administracinę naštą ir sąnaudas, į tuos gyvūnų sveikatos sertifikatus taip pat turėtų būti leidžiama įtraukti informaciją, kurią reikia pateikti pagal kitus Sąjungos teisės aktus, susijusius su maisto ir pašarų sauga ir gyvūnų gerove;

(159) ligos gali plisti ne tik per gyvūnus, genetinės medžiagos produktus, gyvūninius produktus, šalutinius gyvūninius produktus ir jų gaminius, bet ir kitais būdais. Pavyzdžiui, ligos taip pat gali plisti per transporto priemones, krovinių konteinerius, šieną, šiaudus, augalinius produktus ir medžiagas, kurie galėjo turėti sąlytį su užkrėstais gyvūnais ir įranga. Prireikus reikėtų imtis priemonių, kad būtų užkirstas kelias ligoms plisti tais būdais;

(160) siekiant užtikrinti tinkamą įvežimo į Sąjungą reikalavimų išsamumo lygį, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl ūkių trečiosiose šalyse ir teritorijose patvirtinimo papildomų taisyklių ir nukrypti leidžiančių nuostatų, iš trečiųjų šalių ir teritorijų į Sąjungą įvežamoms siuntoms taikomų gyvūnų sveikatos reikalavimų ir gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų ligų sukėlėjams, kitoms medžiagoms, transporto priemonėms ir įrangai, per kuriuos gali plisti gyvūnų ligos, priėmimo;

(161) siekiant užtikrinti vienodas šiame reglamente nustatytų gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų į Sąjungą įvežamoms gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų siuntoms, įgyvendinimo sąlygas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti taisykles dėl, *inter alia*, trečiųjų šalių ir teritorijų, iš kurių leidžiama įvežti į Sąjungą gyvūnus, genetinės medžiagos produktus ir gyvūninius produktus, sąrašo ir dėl gyvūnų sveikatos sertifikatų turinio bei formato;

(162) ankstesnė patirtis parodė, kad kilus pavojingos ligos protrūkiui valstybėse narėse arba trečiosiose šalyse ar teritorijose, iš kurių gyvūnai ar produktai įvežami į Sąjungą, reikia nedelsiant imtis ligų prevencijos ir kontrolės priemonių, kad būtų užkirstas kelias ligos patekimui ir apribotas jos plitimas. Toks neatidėliotinas atvejis gali būti susijęs su į sąrašą įtrauktomis ligomis, naujomis ligomis ar kitais gyvūnų sveikatai kylančiais pavojais. Tokiomis aplinkybėmis turėtų būti aišku, kokias šiuo reglamentu numatytas ligų prevencijos ir kontrolės priemones galima naudoti į sąrašą įtrauktos ligos arba naujos ligos pasireiškimo arba pavojaus atveju. Visais tokiais atvejais itin svarbu, kad priemonių būtų galima imtis per labai trumpą laikotarpį ir nedelsiant. Kadangi tokiomis priemonėmis būtų ribojamas perkėlimas ir vežimas Sąjungoje arba įvežimas į Sąjungą, jei įmanoma, jos turėtų būti įgyvendinamos Sąjungos lygmeniu;

(163) siekiant užtikrinti veiksmingą ir greitą atsaką į naujai kylančias rizikas, Komisijai turėtų būti suteikti įgyvendinimo įgaliojimai nustatyti neatidėliotinas priemones;

(164) tinkamai pagrįstais atvejais Komisija turėtų priimti nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus dėl, *inter alia*, su naujomis ligomis susijusių priemonių, Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankų atsargų įsigijimo, jų tiekimo, laikymo, pristatymo bei kitų procedūrų, specialių ligų kontrolės priemonių ir nukrypti leidžiančių nuostatų nustatymo ribotam laikotarpiui, specialių taisyklių dėl sausumos ir vandens gyvūnų perkėlimų nustatymo ribotam laikotarpiui, neatidėliotinų priemonių, taip pat trečiųjų šalių bei teritorijų, iš kurių leidžiamas įvežimas į Sąjungą, įtraukimo į sąrašus;

(165) šiuo reglamentu nustatomos su užkrečiamųjų gyvūnų ligų prevencija ir kontrole susijusios bendrosios ir konkrečios taisyklės ir užtikrinamas suderintas požiūris į gyvūnų sveikatą visoje Sąjungoje. Kai kuriose srityse, tokiose kaip bendroji atsakomybė už gyvūnų sveikatą, pranešimus, priežiūrą, registravimą, patvirtinimą ar atsekamumą, valstybėms narėms reikėtų leisti arba jos turėtų būti skatinamos taikyti papildomas ar griežtesnes nacionalines priemones. Tačiau taikyti tokias nacionalines priemones turėtų būti leidžiama tik tais atvejais, jei jos netrukdo siekti šiame reglamente nustatytų gyvūnų sveikatos tikslų, yra suderinamos su jame nustatytoms taisyklėms ir nesudaro kliūčių gyvūnų perkėlimui ir produktų vežimui iš vienos valstybės narės į kitą, nebent tai būtina siekiant užkirsti kelią ligos patekimui ar kontroliuoti jos plitimą;

(166) siekiant sumažinti administracinę naštą, 165 konstatuojamojoje dalyje nurodytų nacionalinių priemonių atveju turėtų būti taikoma supaprastinta pranešimo procedūra. Patirtis parodė, kad nesuderintose ar iš dalies suderintose srityse bendroji pranešimo procedūra, nustatyta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 98/34/EB[1], yra svarbi priemonė, pagal kurią nustatomi nacionaliniai techniniai reglamentai ir gerinama jų kokybė, t. y. jie tampa skaidresni, aiškesni ir veiksmingesni. Todėl tikslinga taikyti šią bendrąją pranešimo procedūrą;

[1] 1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/34/EB, nustatanti informacijos apie techninius standartus, reglamentus ir informacinės visuomenės paslaugų taisykles teikimo tvarką (OL L 204, 1998 7 21, p. 37).

(167) šiuo metu Sąjungos gyvūnų sveikatos taisyklės nustatytos šiais Europos Parlamento ir Tarybos aktais ir pagal juos vėliau priimtais Komisijos aktais:

Direktyva 64/432/EEB, Tarybos direktyva 77/391/EEB[1], Tarybos direktyva 78/52/EEB[2], Tarybos direktyva 80/1095/EEB[3], Tarybos direktyva 82/894/EEB[4], Tarybos direktyva 88/407/EEB[5], Tarybos direktyva 89/556/EEB[6],Tarybos direktyva 90/429/EEB[7],

[1] 1977 m. gegužės 17 d. Tarybos direktyva 77/391/EEB, nustatanti Bendrijos priemones dėl galvijų bruceliozės, tuberkuliozės ir leukozės likvidavimo (OL L 145, 1977 6 13, p. 44).

[2] 1977 m. gruodžio 13 d. Tarybos direktyva 78/52/EEB, nustatanti Bendrijos kriterijus nacionaliniams planams dėl pagreitinto galvijų bruceliozės, tuberkuliozės ir leukozės likvidavimo (OL L 15, 1978 1 19, p. 34).

[3] 1980 m. lapkričio 11 d. Tarybos direktyva 80/1095/EEB, kuria nustatomos sąlygos, kuriomis likviduojamas klasikinis kiaulių maras Bendrijos teritorijoje ir ji išsaugoma neužkrėsta (OL L 325, 1980 12 1, p. 1).

[4] 1982 m. gruodžio 21 d. Tarybos direktyva 82/894/EEB dėl pranešimo apie gyvūnų ligas Bendrijoje (OL L 378, 1982 12 31, p. 58).

[5] 1988 m. birželio 14 d. Tarybos direktyva 88/407/EEB, nustatanti gyvūnų sveikatos reikalavimus, taikomus Bendrijos vidaus prekybai galvijų sperma bei jos importui (OL L 194, 1988 7 22, p. 10).

[6] 1989 m. rugsėjo 25 d. Tarybos direktyva 89/556/EEB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, reglamentuojančių Bendrijos vidaus prekybą galvijų embrionais ir jų importą iš trečiųjų šalių (OL L 302, 1989 10 19, p. 1).

[7] 1990 m. birželio 26 d. Tarybos direktyva 90/429/EEB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų Bendrijos vidaus prekybai naminių kuilių sperma ir jos importui (OL L 224, 1990 8 18, p. 62).

Direktyva 91/68/EEB, Tarybos sprendimu 91/666/EEB[1], Tarybos direktyva 92/35/EEB[2], Direktyva 92/65/EEB, Tarybos direktyva 92/66/EEB[3], Tarybos direktyva 92/118/EEB[4], Tarybos direktyva 92/119/EEB[5], Tarybos sprendimu 95/410/EB[6], Tarybos direktyva 2000/75/EB[7], Tarybos sprendimu 2000/258/[8], Tarybos direktyva 2001/89/EB[9],

[1] 1991 m. gruodžio 11 d. Tarybos sprendimas 91/666/EEB dėl Bendrijos vakcinų nuo snukio ir nagų ligos rezervų įsteigimo (OL L 368, 1991 12 31, p. 21).

[2] 1992 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 92/35/EEB, nustatanti afrikinės arklių ligos kontrolės reikalavimus ir kovos su ja priemones (OL L 157, 1992 6 10, p. 19).

[3] 1992 m. liepos 14 d. Tarybos direktyva 92/66/EEB, nustatanti Bendrijos Niukaslio ligos kontrolės priemones (OL L 260, 1992 9 5, p. 1).

[4] 1992 m. gruodžio 17 d. Tarybos direktyva 92/118/EEB, nustatanti gyvūnų sveikatos ir visuomenės sveikatos reikalavimus, reglamentuojančius produktų, kuriems netaikomi reikalavimai, nustatyti specialiose Bendrijos taisyklėse, nurodytose Direktyvos 89/662/EEB A priedo I skyriuje, ir, ligų sukėlėjų atžvilgiu, nurodytose Direktyvoje 90/425/EEB, prekybą Bendrijoje ir jų importą į Bendriją (OL L 62, 1993 3 15, p. 49).

[5] 1992 m. gruodžio 17 d. Tarybos direktyva 92/119/EEB, nustatanti Bendrijos bendrąsias tam tikrų gyvūnų ligų kontrolės priemones ir konkrečias priemones nuo kiaulių vezikulinės ligos (OL L 62, 1993 3 15, p. 69).

[6] 1995 m. birželio 22 d. Tarybos sprendimas 95/410/EB, nustatantis Suomijai ir Švedijai skirtų skerstinų naminių paukščių mikrobiologinio tyrimo, imant mėginius jų kilmės įmonėse, taisykles (OL L 243, 1995 10 11, p. 25).

[7] 2000 m. lapkričio 20 d. Tarybos direktyva 2000/75/EB, nustatanti mėlynojo liežuvio ligos kontrolės ir likvidavimo reikalavimus (OL L 327, 2000 12 22, p. 74).

[8] 2000 m. kovo 20 d. Tarybos sprendimas 2000/258/EB dėl specialios institucijos, atsakingos už kriterijų, būtinų standartizuojant pasiutligės vakcinų veiksmingumo kontrolės serologinius tyrimus, nustatymą, skyrimo (OL L 79, 2000 3 30, p. 40).

[9] 2001 m. spalio 23 d. Tarybos direktyva 2001/89/EB dėl Bendrijos klasikinio kiaulių maro kontrolės priemonių (OL L 316, 2001 12 1, p. 5).

Tarybos direktyva 2002/60/EB[1], Tarybos direktyva 2002/99/EB[2],Tarybos direktyva 2003/85/EB[3], Tarybos reglamentu (EB) Nr. 21/2004[4], Tarybos direktyva 2004/68/EB[5], Tarybos direktyva 2005/94/EB[6], Tarybos direktyva 2006/88/EB, Tarybos direktyva 2008/71/EB[7], Tarybos direktyva 2009/156/EB, Direktyva 2009/158/EB, Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 576/2013[8];

[1] 2002 m. birželio 27 d. Tarybos direktyva 2002/60/EB, nustatanti konkrečias nuostatas dėl afrikinio kiaulių maro kontrolės ir iš dalies pakeičianti Direktyvos 92/119/EEB nuostatas dėl Tešeno ligos ir afrikinio kiaulių maro (OL L 192, 2002 7 20, p. 27).

[2] 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos direktyva 2002/99/EB, nustatanti gyvūnų sveikatos taisykles, reglamentuojančias žmonėms skirtų gyvūninės kilmės produktų gamybą, perdirbimą, paskirstymą ir importą (OL L 18, 2003 1 23, p. 11).

[3] 2003 m. rugsėjo 29 d. Tarybos direktyva 2003/85/EB dėl Bendrijos snukio ir nagų ligos kontrolės priemonių, naikinanti Direktyvą 85/511/EEB, Sprendimus 89/531/EEB bei 91/665/EEB ir iš dalies keičianti Direktyvą 92/46/EEB (OL L 306, 2003 11 22, p. 1).

[4] 2003 m. gruodžio 17 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 21/2004, nustatantis avių ir ožkų identifikavimo bei registravimo sistemą ir iš dalies pakeičiantis Reglamentą (EB) Nr. 1782/2003 bei Direktyvas 92/102/EEB ir 64/432/EEB (OL L 5, 2004 1 9, p. 8).

[5] 2004 m. balandžio 26 d. Tarybos direktyva 2004/68/EB, nustatanti gyvūnų sveikatos taisykles, reglamentuojančias tam tikrų kanopinių gyvūnų importą į ir tranzitą per Bendriją, iš dalies keičianti direktyvas 90/426/EEB ir 92/65/EEB ir pakeičianti Direktyvą 72/462/EEB (OL L 139, 2004 4 30, p. 321).

[6] 2005 m. gruodžio 20 d. Tarybos direktyva 2005/94/EB dėl paukščių gripo kontrolės Bendrijoje priemonių ir panaikinanti Direktyvą 92/40/EEB (OL L 10, 2006 1 14, p. 16).

[7] 2008 m. liepos 15 d. Tarybos direktyva 2008/71/EB dėl kiaulių identifikavimo ir registravimo (OL L 213, 2008 8 8, p. 31).

[8] 2013 m. birželio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 576/2013 dėl gyvūnų augintinių vežimo nekomerciniais tikslais, kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 998/2003 (OL L_178, 2013 6 28, p. 1).

(168) šiuo reglamentu numatytos galvijų identifikavimo ir registravimo taisyklės, tuo tarpu jautienos ženklinimo taisyklės į jo taikymo sritį nepatenka. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1760/2000[1] numatytos galvijų identifikavimo bei registravimo taisyklės ir jautienos ženklinimo taisyklės. Todėl jis turėtų būti iš dalies pakeistas, kad būtų panaikintos jo nuostatos dėl galvijų identifikavimo ir registravimo, o nuostatos dėl jautienos ženklinimo liktų galioti;

(169) siekiant užtikrinti galiojančiuose reglamentuose, kuriais nustatoma galvijų, avių ir ožkų identifikavimo ir registravimo sistema, numatytos tvarkos patikimumą, tuose teisės aktuose reikalaujama, kad valstybės narės vykdytų tinkamas ir efektyvias kontrolės priemones. Tokios tinkamos ir efektyvios oficialios kontrolės priemonės turėtų būti taikomos ir ateityje. Šiuo reglamentu, kuris įtrauktas į pasiūlymų rinkinį „Pažangesnis reglamentavimas siekiant sveikesnių maisto produktų“, nenumatoma nuostatų dėl oficialios kontrolės, nes tos taisyklės turėtų būti numatytos pagal siūlomus horizontaliuosius teisės aktus dėl oficialios kontrolės. Vis dėlto, net jeigu siūlomos naujos horizontaliosios oficialios kontrolės taisyklės neįsigaliotų tuo pačiu metu kaip šis reglamentas, šiuo metu galiojančios horizontaliosios oficialios kontrolės taisyklės suteiktų Komisijai galimybę užtikrinti lygiavertį kontrolės lygį;

[1] 2000 m. liepos 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1760/2000, nustatantis galvijų identifikavimo bei registravimo sistemą, reglamentuojantis jautienos bei jos produktų ženklinimą ir panaikinantis Tarybos reglamentą (EB) Nr. 820/97 (OL L 204, 2000 8 11, p. 1).

(170) 167 konstatuojamojoje dalyje nurodytuose teisėkūros procedūra priimamuose aktuose nustatytos taisyklės turi būti pakeistos šiuo Reglamentu ir aktais, kuriuos pagal šį reglamentą vėliau turės priimti Komisija. Todėl tie teisėkūros procedūra priimami aktai turėtų būti panaikinti. Vis dėlto, siekiant užtikrinti teisinį aiškumą ir išvengti teisinio vakuumo, panaikinimas pirmiausia turėtų įsigalioti tik pagal šį reglamentą priėmus susijusius deleguotuosius ir įgyvendinimo aktus. Todėl Komisijai reikia suteikti įgaliojimus nustatyti datas, kada turi įsigalioti tų teisėkūros procedūra priimamų aktų panaikinimas, tačiau galutinį terminą turėtų nustatyti teisės aktų leidėjas;

(171) toliau nurodyti Tarybos gyvūnų sveikatos srities aktai yra nebeaktualūs ir, siekiant Sąjungos teisės aktų aiškumo, turėtų būti panaikinti: Tarybos sprendimas 78/642/EEB[1], Tarybos direktyva 79/110/EEB[2], Tarybos direktyva 81/6/EEB[3], Tarybos sprendimas 89/455/EEB[4], Tarybos direktyva 90/423/EEB[5], Tarybos sprendimu 90/678/EEB[6], Tarybos direktyva 92/36/EEB[7], Tarybos direktyva 98/99/EB[8];

---

1 1978 m. liepos 25 d. Tarybos sprendimas 78/642/EEB dėl sveikatos apsaugos priemonių Botsvanos Respublikos atžvilgiu (OL L 213, 1978 8 3, p. 15).

2 1979 m. sausio 24 d. Tarybos direktyva 79/110/EEB, kuria leidžiama Italijos Respublikai vėliau pranešti apie savo nacionalinius planus dėl pagreitinto galvijų bruceliozės ir tuberkuliozės likvidavimo ir atidėti jų įgyvendinimą (OL L 29, 1979 2 3, p. 24).

3 1981 m. sausio 1 d. Tarybos direktyva 81/6/EEB, kuria leidžiama Graikijos Respublikai pranešti apie savo nacionalinius planus dėl pagreitinto galvijų bruceliozės ir tuberkuliozės likvidavimo ir juos įgyvendinti (OL L 14, 1981 1 16, p. 22).

4 1989 m. liepos 24 d. Tarybos sprendimas 89/455/EEB, kuriuo nustatomos Bendrijos priemonės, skirtos sukurti bandomuosius projektus pasiutligei kontroliuoti, siekiant jos likvidavimo arba prevencijos (OL L 223, 1989 8 2, p. 19).

5 1990 m. birželio 26 d. Tarybos direktyva 90/423/EEB, iš dalies keičianti Direktyvą 85/511/EEB dėl Bendrijos snukio ir nagų ligos kontrolės priemonių įdiegimo, Direktyvą 64/432/EEB dėl gyvūnų sveikatos problemų, turinčių įtakos Bendrijos vidaus prekybai galvijais ir kiaulėmis, ir Direktyvą 72/462/EEB dėl sveikatos ir veterinarinio patikrinimo problemų importuojant galvijus, kiaules ir šviežią mėsą arba mėsos produktus iš trečiųjų šalių (OL L 224, 1990 8 18, p. 13).

6 1990 m. gruodžio 13 d. Tarybos sprendimas 90/678/EEB, kuriuo pripažįstama, kad kai kuriose Bendrijos teritorijos dalyse arba oficialiai nenustatyta kiaulių maro, arba nenustatyta kiaulių maro (OL L 373, 1990 12 31, p. 29).

7 1992 m. balandžio 29 d. Tarybos direktyva 92/36/EEB, iš dalies keičianti Direktyvos 90/426/EEB dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, reglamentuojančių arklinių šeimos gyvūnų importą iš trečiųjų šalių ir jų judėjimą, nuostatas dėl afrikinės arklių ligos (OL L 157, 1992 6 10, p. 28).

8 1998 m. gruodžio 14 d. Tarybos direktyva 98/99/EB, iš dalies keičianti ir patikslinanti Direktyvą 64/432/EEB dėl gyvūnų sveikatos problemų, turinčių įtakos Bendrijos vidaus prekybai galvijais ir kiaulėmis (OL L 358, 1998 12 31, p. 107).

(172) šiame reglamente nustatyti reikalavimai neturėtų būti taikomi tol, kol Komisija pagal šį reglamentą nepriims pagrindinių deleguotųjų ir įgyvendinimo aktų, numatant 24 mėnesių laikotarpį nuo tų pagrindinių aktų priėmimo iki jų taikymo pradžios dienos, taip valstybėms narėms ir veiklos vykdytojams sudarant galimybę tinkamai prisitaikyti prie naujų taisyklių. Be to, tikslinga numatyti mažiausiai 36 mėnesių laikotarpį Komisijai naujoms taisyklėms parengti;

(173) siekiant užtikrinti teisinį tikrumą, kiek tai susiję su gyvūnų identifikavimo ir registravimo taisyklių ir tam tikroms gyvūnų ligoms bei zoonozėms nustatytų ligų kontrolės priemonių taikymu, pagal SESV 290 straipsnį Komisijai turėtų būtų deleguoti įgaliojimai priimti aktus dėl datos, nuo kurios turi būti nebetaikomi Reglamentas (EB) Nr. 21/2004 ir direktyvos 92/66/EEB, 2000/75/EB, 2001/89/EB, 2002/60/EB, 2003/85/EB, 2005/94/EB bei 2008/71/EB, galutinį terminą tuo atžvilgiu nustatant šiame reglamente;

(174) laikantis šiuo reglamentu skatinamo prevencinio požiūrio į gyvūnų sveikatą, specialios priemonės dėl salmonelių, kurios anksčiau nei …[*] buvo taikomos į Suomiją ir Švediją siunčiamiems gyviems gyvūnams, turėtų būti taikomos toliau, o Reglamentas (EB) Nr. 2160/2003 turėtų būti atitinkamai iš dalies pakeistas;

[*] Šio reglamento įsigaliojimo data.

(175) atsižvelgiant į tai, kad neseniai priimtas Reglamentas (ES) Nr. 576/2013, pageidautina nustatyti ilgą pereinamąjį laikotarpį iki atitinkamų šiame reglamente nustatytų taisyklių galiojimo pradžios;

(176) pagal šį reglamentą nustatytais įgyvendinimo įgaliojimais turėtų būti naudojamasi laikantis Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 182/2011[1];

(177) ypač svarbu, kad atlikdama parengiamąjį darbą Komisija tinkamai konsultuotųsi, taip pat ir su ekspertais. Atlikdama su deleguotaisiais aktais susijusį parengiamąjį darbą ir rengdama jų tekstus Komisija turėtų užtikrinti, kad atitinkami dokumentai būtų vienu metu, laiku ir tinkamai perduodami Europos Parlamentui ir Tarybai;

(178) šiuo reglamentu mažosioms ir vidutinėms įmonėms neturėtų būti sukuriama neproporcingos administracinės naštos arba daroma tokio ekonominio poveikio. Pagal šį reglamentą, remiantis konsultacijomis su suinteresuotaisiais subjektais, atsižvelgiama į ypatingą mažųjų ir vidutinių įmonių padėtį. Atsižvelgiant į viešosios politikos tikslus – apsaugoti gyvūnų ir visuomenės sveikatą, nebuvo svarstyta galimybė tokioms įmonėms taikyti visuotinę nuo šio reglamento reikalavimų nukrypti leidžiančią nuostatą. Tačiau, atsižvelgiant į atitinkamą riziką, tokioms įmonėms turėtų būti nustatytos kai kurios nuo įvairių šio reglamento reikalavimų nukrypti leidžiančios nuostatos;

[1] 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 182/2011, kuriuo nustatomos valstybių narių vykdomos Komisijos naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais kontrolės mechanizmų taisyklės ir bendrieji principai (OL L 55, 2011 2 28, p. 13).

(179) kadangi šio reglamento tikslų, t. y. nustatyti gyvūnų sveikatos taisykles, taikomas gyvūnams, genetinės medžiagos produktams, gyvūniniams produktams, šalutiniams gyvūniniams produktams ir jų gaminiams ta apimtimi, kuria jiems netaikomos konkrečios kituose Sąjungos teisės aktuose nustatytos taisyklės, taip pat kitoms medžiagoms, per kurias gali plisti užkrečiamosios gyvūnų ligos, valstybės narės negali deramai pasiekti, o tų tikslų būtų geriau siekti Sąjungos lygmeniu, nustačius bendrą ir suderintą gyvūnų sveikatos teisinę sistemą, laikydamasi ES sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šiuo reglamentu neviršijama to, kas būtina nurodytiems tikslams pasiekti,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

I DALIS
BENDROSIOS TAISYKLĖS

1 skyrius
Dalykas, tikslas, taikymo sritis ir terminų apibrėžtys

1 straipsnis

Dalykas ir tikslas

1. Šiuo reglamentu nustatomos gyvūnų ligų, kurios perduodamos gyvūnams arba žmonėms, prevencijos ir kontrolės taisyklės.

Tose taisyklėse numatyta:

a) prioritetų, susijusių su Sąjungai susirūpinimą keliančiomis ligomis, nustatymas ir tų ligų suskirstymas į kategorijas ir su gyvūnų sveikata susijusios atsakomybės nustatymas (I dalis: 1–17 straipsniai);

b) ankstyvas ligų nustatymas, pranešimų apie jas ir ataskaitų teikimas, priežiūra, likvidavimo programos ir neužkrėstos teritorijos statusas (II dalis: 18–42 straipsniai);

c) informuotumas apie ligas, pasirengimas joms ir ligų kontrolė (III dalis: 43–83 straipsniai);

d) ūkių ir vežėjų registravimas ir patvirtinimas, gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų perkėlimas ir vežimas bei atsekamumas Sąjungoje (IV dalis: 84–228 straipsniai ir VI dalis: 244–248 ir 252–256 straipsniai);

e) gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų įvežimas į Sąjungą ir tokių siuntų eksportas iš Sąjungos (V dalis: 229–243 straipsniai ir VI dalis: 244–246 ir 252–256 straipsniai);

f) gyvūnų augintinių perkėlimas į valstybę narę iš kitos valstybės narės ar trečiosios šalies arba teritorijos nekomerciniais tikslais (VI dalis: 244–256 straipsniai);

g) neatidėliotinos priemonės, kurių reikia imtis su liga susijusios neatidėliotinos padėties atveju (VII dalis: 257–262 straipsniai).

2. 1 dalyje nurodytomis taisyklėmis:

a) siekiama užtikrinti:

i) geresnę gyvūnų sveikatą siekiant paremti tausią žemės ūkio ir akvakultūros gamybą Sąjungoje;

ii) veiksmingą vidaus rinkos veikimą;

iii) mažesnį neigiamą poveikį gyvūnų sveikatai, visuomenės sveikatai ir aplinkai, kylantį dėl:

– tam tikrų ligų,

– priemonių, kurių imtasi siekiant užkirsti kelią ligoms ir jas kontroliuoti;

b) atsižvelgiama į:

i) gyvūnų sveikatos ryšį su:

– visuomenės sveikata,

– aplinka, įskaitant biologinę įvairovę ir vertingus genetinius išteklius, taip pat klimato kaitos poveikiu,

– maisto ir pašarų sauga,

– gyvūnų gerove, įskaitant apsaugojimą nuo išvengiamo skausmo, įtampos ar kančios,

– atsparumu antimikrobinėms medžiagoms,

– aprūpinimo maistu saugumu;

ii) taikant ligų kontrolės ir prevencijos priemones kylančias ekonomines, socialines bei kultūrines pasekmes ir poveikį aplinkai;

iii) atitinkamus tarptautinius standartus.

2 straipsnis

Taikymo sritis

1. Šis reglamentas taikomas:

   a) laikomiems ir laukiniams gyvūnams;

   b) genetinės medžiagos produktams;

   c) gyvūniniams produktams;

   d) šalutiniams gyvūniniams produktams ir jų gaminiams, nedarant poveikio Reglamente (EB) Nr. 1069/2009 nustatytoms taisyklėms;

   e) patalpoms, transporto priemonėms, įrangai ir visiems kitiems infekcijos plitimo keliams ir medžiagoms, susijusioms arba galimai susijusioms su užkrečiamųjų gyvūnų ligų plitimu.

2. Šis reglamentas taikomas užkrečiamosioms ligoms, įskaitant zoonozes, nedarant poveikio taisyklėms, nustatytoms:

   a) Sprendimu Nr. 1082/2013/ES;

   b) Reglamentu (EB) Nr. 999/2001;

   c) Direktyva 2003/99/EB;

   d) Reglamentu (EB) Nr. 2160/2003.

3 straipsnis

IV, V ir VI dalių taikymo sritis

1. IV dalies I antraštinė dalis (84–171 straipsniai) taikoma:

   a) sausumos gyvūnams ir gyvūnams, kurie nėra sausumos gyvūnai, bet kurie gali perduoti ligas, kuriomis serga sausumos gyvūnai;

   b) genetinės medžiagos produktams, gautiems iš sausumos gyvūnų;

   c) gyvūniniams produktams, gautiems iš sausumos gyvūnų.

2. IV dalies II antraštinė dalis (172–226 straipsniai) taikoma:

   a) vandens gyvūnams ir gyvūnams, kurie nėra vandens gyvūnai, bet kurie gali perduoti ligas, kuriomis serga vandens gyvūnai;

   b) gyvūniniams produktams, gautiems iš vandens gyvūnų.

3. IV dalies III antraštinė dalis (227 ir 228 straipsniai) taikoma:

   a) kitiems gyvūnams;

   b) genetinės medžiagos produktams ir gyvūniniams produktams, gautiems iš kitų a punkte nurodytų gyvūnų.

4. IV ir V dalys netaikomos šio straipsnio 6 dalyje nurodytam gyvūnų augintinių perkėlimui nekomerciniais tikslais arba gyvūnų augintinių perkėlimui nekomerciniais tikslais valstybėje narėje.

5. Gyvūnų augintinių perkėlimas, išskyrus perkėlimą nekomerciniais tikslais, turi atitikti IV ir V dalyse nustatytus gyvūnų sveikatos reikalavimus.

Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl adaptacijų, kurios yra būtinos siekiant užtikrinti, kad IV ir V dalys būtų tinkamai taikomos gyvūnams auginiams, visų pirma siekiant atsižvelgti į tai, kad gyvūnus augintinius laiko gyvūnų augintinių laikytojai savo namų ūkiuose.

6. VI dalis taikoma tik gyvūnų augintinių perkėlimui nekomerciniais tikslais, kuris atitinka 245 ir 246 straipsniuose nustatytus reikalavimus, susijusius su didžiausiu gyvūnų, kuriuos savininkas gali vežtis kartu, skaičiumi ir didžiausiu dienų, skiriančių gyvūnų perkėlimą nuo savininko kelionės skaičiumi.

4 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šiame reglamente vartojamų terminų apibrėžtys:

1) gyvūnai – stuburiniai ir bestuburiai gyvūnai;

2) sausumos gyvūnai – paukščiai, sausumos žinduoliai, bitės ir kamanės;

3) vandens gyvūnai – toliau nurodytų rūšių visų vystymosi stadijų, įskaitant ikrus, spermą ir gametas, gyvūnai:

   a) žuvys, priklausančios *Agnatha* antklasiui ir *Chondrichthyes*, *Sarcopterygii* bei *Actinopterygii* klasėms;

   b) vandens moliuskai, priklausantys *Mollusca* tipui;

   c) vandens vėžiagyviai, priklausantys *Crustacea* potipiui;

4) kiti gyvūnai – kitų rūšių gyvūnai, išskyrus tuos, kurie patenka į sausumos arba vandens gyvūnų apibrėžtį;

5) laikomi gyvūnai – žmonių laikomi gyvūnai įskaitant, vandens gyvūnų atveju, akvakultūros gyvūnus;

6) akvakultūra – vandens gyvūnų laikymas, kai gyvūnai yra vieno arba kelių fizinių arba juridinių asmenų nuosavybė visą veisimo ar auginimo laikotarpį iki pat produkcijos surinkimo ir jos surinkimo metu, išskyrus žmonėms vartoti skirtų laukinių vandens gyvūnų rinkimą arba sugavimą, kai jie po to iki skerdimo laikinai laikomi be maisto;

7) akvakultūros gyvūnai – bet kokie akvakultūros sąlygomis laikomi vandens gyvūnai;

8) laukiniai gyvūnai – laikomiems gyvūnams nepriskiriami gyvūnai;

9) naminiai paukščiai – nelaisvėje veisiami arba laikomi paukščiai:

a) skirti:

i) mėsai;

ii) maistiniams kiaušiniams;

iii) kitiems produktams;

b) skirti medžiojamųjų paukščių ištekliams atnaujinti;

c) skirti a ir b punktuose nurodytų rūšių gamybai naudojamiems paukščiams veisti;

10) nelaisvėje laikomi paukščiai – paukščiai, išskyrus naminius paukščius, laikomi nelaisvėje dėl kitų nei 9 punkte nurodytų priežasčių, įskaitant paukščius, kurie laikomi pasirodymams, lenktynėms, parodoms, varžyboms, veisti ar parduoti;

11) gyvūnas augintinis – vienos iš I priede išvardytų rūšių laikomas gyvūnas, kuris laikomas asmeniniais nekomerciniais tikslais;

12) gyvūno augintinio laikytojas – fizinis asmuo, kuris gali būti ir gyvūno augintinio savininkas, laikantis gyvūną augintinį;

13) gyvūno augintinio savininkas – fizinis asmuo, nurodytas kaip savininkas 247 straipsnio c punkte, 248 straipsnio 2 dalies c punkte, 249 straipsnio 1 dalies c punkte ir 250 straipsnio 2 dalies c punkte nurodytuose identifikavimo dokumentuose;

14) perkėlimas nekomerciniais tikslais – bet koks gyvūno augintinio perkėlimas, kai jo savininkas jį vežasi kartu ir

a) kurio tikslas nėra parduoti atitinkamą gyvūną augintinį arba kitokiu būdu perduoti nuosavybės į jį teises; ir

b) kuris yra gyvūno augintinio savininko kelionės dalis:

i) jo tiesiogine atsakomybe arba

ii) tais atvejais, kai gyvūnas augintinis fiziškai atskiriamas nuo gyvūno augintinio savininko – įgalioto asmens atsakomybe;

15) įgaliotas asmuo – fizinis asmuo, kuris turi gyvūno augintinio savininko rašytinį įgaliojimą nekomerciniais tikslais perkelti gyvūną augintinį gyvūno augintinio savininko vardu;

16) liga – gyvūnų infekcijų ir užkrėtimų, kuriuos sukelia vienas ar keli ligos sukėlėjai, pasireiškimas, kai klinikinių arba patologinių požymių yra arba nėra;

17) ligos sukėlėjas – gyvūnams arba žmonėms perduodamas patogenas, galintis sukelti gyvūnų ligą;

18) į sąrašą įtrauktos ligos – ligos, įtrauktos į sąrašą pagal 5 straipsnio 1 dalį;

19) ligos pobūdis – 7 straipsnio a punkte nurodyti ligos kriterijai;

20) į sąrašą įtrauktos rūšys – gyvūnų rūšys ar gyvūnų rūšių grupės, įtrauktos į sąrašą pagal 8 straipsnio 2 dalį, arba – naujų ligų atveju – gyvūnų rūšys ar gyvūnų rūšių grupės, atitinkančios į sąrašą įtrauktoms rūšims taikomus kriterijus, nustatytus 8 straipsnio 2 dalyje;

21) pavojus – gyvūno arba produkto ligos sukėlėjas arba būklė, galintys daryti neigiamą poveikį žmonių arba gyvūnų sveikatai;

22) rizika – neigiamo poveikio gyvūno arba visuomenės sveikatai atsiradimo tikimybė ir galimas jo biologinių bei ekonominių padarinių mastas;

23) biologinis saugumas – visos valdymo ir fizinės priemonės, kuriomis siekiama sumažinti riziką:

a) ligoms patekti į gyvūnų populiacijas, jose vystytis ir iš jų plisti arba

b) ligoms patekti į ūkius, zonas, laikymo vietas, transporto priemones arba kitas patalpas ar vietas, juose vystytis ir iš jų plisti;

24) veiklos vykdytojas – bet kuris už gyvūnus ar produktus, taip pat ir ribotos trukmės laikotarpiu, atsakingas fizinis arba juridinis asmuo, neįskaitant gyvūnų augintinių laikytojų ir veterinarijos gydytojų;

25) vežėjas – savo arba trečiojo asmens naudai gyvūnus vežantis veiklos vykdytojas;

26) gyvūnų specialistas – fizinis arba juridinis asmuo, kurio profesija susijusi su gyvūnais arba jų produktais, tačiau kuris nėra veiklos vykdytojas ar veterinarijos gydytojas;

27) ūkis – bet kokios patalpos, statinys arba, ūkininkavimo lauko sąlygomis atveju, bet kokia aplinka arba vieta, kuriuose laikinai arba nuolat laikomi gyvūnai arba genetinės medžiagos produktai, išskyrus:

a) namų ūkius, kuriuose laikomi gyvūnai augintiniai;

b) veterinarijos gydyklas ar klinikas;

28) genetinės medžiagos produktai:

a) sperma, oocitai ir embrionai, skirti dirbtiniam dauginimui;

b) periniai kiaušiniai;

29) gyvūniniai produktai:

a) gyvūniniai maisto produktai, įskaitant medų ir kraują;

b) žmonėms vartoti skirti gyvi dvigeldžiai moliuskai, gyvi dygiaodžiai, gyvi gaubtagyviai ir gyvi jūros pilvakojai ir

c) gyvūnai, skirti būti paruošti, kad juos būtų galima gyvus tiekti galutiniam vartotojui, išskyrus nurodytuosius b punkte;

30) šalutiniai gyvūniniai produktai – žmonėms vartoti neskirti gyvūnų kūnai arba jų dalys, gyvūniniai produktai arba kiti iš gyvūnų gauti produktai, išskyrus genetinės medžiagos produktus;

31) šalutinių gyvūninių produktų gaminiai – iš šalutinių gyvūninių produktų, vieną ar daugiau kartų apdorotų, transformuotų arba perdirbtų, pagaminti gaminiai;

32) produktai:

a) genetinės medžiagos produktai;

b) gyvūniniai produktai;

c) šalutiniai gyvūniniai produktai ir jų gaminiai;

33) oficiali kontrolė – kompetentingų institucijų vykdoma bet kokio pobūdžio kontrolė siekiant patikrinti, ar laikomasi šio reglamento;

34) sveikatos būklė – būklė, atsižvelgiant į į sąrašą įtrauktas ligas, susijusias su konkrečia į sąrašą įtraukta rūšimi, kai tai susiję su:

a) gyvūnu;

b) gyvūnais, kurie laikomi:

i) epidemiologiniame vienete;

ii) ūkyje;

iii) zonoje;

iv) laikymo vietoje;

v) valstybėje narėje;

vi) trečiojoje šalyje arba teritorijoje;

35) zona:

a) sausumos gyvūnų atveju – valstybės narės, trečiosios šalies arba teritorijos rajonas, kurio geografinės ribos tiksliai apibrėžtos, kuriame nustatyta tam tikra jame esančių gyvūnų subpopuliacijos sveikatos būklė, kiek tai susiję su konkrečia liga ar konkrečiomis ligomis, dėl kurių taikomos atitinkamos priežiūros, ligų kontrolės ir biologinio saugumo priemonės;

b) vandens gyvūnų atveju – ištisa hidrologinė sistema, kurioje nustatyta tam tikra joje esančių gyvūnų sveikatos būklė, kiek tai susiję su konkrečia liga ar konkrečiomis ligomis, sudaranti teritoriją, kuri yra viena iš šių zonų:

i) visas vandens baseinas, nuo ištakų iki žiočių arba ežero;

ii) daugiau nei vienas vandens baseinas;

iii) vandens baseino dalis nuo ištakų iki kliūties, kuri užkerta kelią patekti konkrečiai ligai arba ligoms;

iv) pakrantės dalis, kurios geografinės ribos tiksliai apibrėžtos;

v) žiotys, kurių geografinės ribos tiksliai apibrėžtos;

36) vandens baseinas – gamtinių elementų, pavyzdžiui, kalvų ar kalnų, atskirta sausumos ploto ar baseino dalis, į kurią suteka visi nuotėkio vandenys;

37) laikymo vieta – viename ar daugiau ūkių, o vandens gyvūnų atveju viename ar daugiau akvakultūros ūkių, kuriuose įdiegta bendra biologinio saugumo valdymo sistema, laikoma gyvūnų subpopuliacija, kurios atveju nustatyta tam tikra sveikatos būklė, kiek tai susiję su konkrečia liga ar konkrečiomis ligomis, dėl kurių taikomos atitinkamos priežiūros, ligų kontrolės ir biologinio saugumo priemonės;

38) karantinas – gyvūnų laikymas izoliuotai be tiesioginio ar netiesioginio sąlyčio su epidemiologiniam vienetui nepriklausančiais gyvūnais, siekiant užtikrinti, kad viena ar daugiau nurodytų ligų neplistų, kol izoliuoti gyvūnai stebimi nustatytą laikotarpį ir, jei to reikia, tiriami bei gydomi;

39) epidemiologinis vienetas – grupė gyvūnų, kurių atveju tikimybė patirti ligos sukėlėjo poveikį yra vienoda;

40) protrūkis – oficialiai patvirtintas į sąrašą įtrauktos ligos arba naujos ligos pasireiškimas vienam arba daugiau gyvūnų ūkyje ar kitoje vietoje, kurioje gyvūnai laikomi arba jie yra;

41) apribojimų taikymo zona – zona, kurioje ribojamas tam tikrų gyvūnų perkėlimas arba produktų vežimas ir taikomos kitos ligų kontrolės priemonės, siekiant užkirsti kelią tam tikrai ligai plisti į teritorijas, kuriose apribojimai netaikomi; prireikus apribojimų taikymo zona gali apimti apsaugos ir priežiūros zonas;

42) apsaugos zona – zona, esanti aplink protrūkio vietą (įskaitant pačią protrūkio vietą), kurioje taikomos ligų kontrolės priemonės, siekiant užkirsti kelią ligai plisti iš tos zonos;

43) priežiūros zona – aplink apsaugos zoną nustatyta zona, kurioje taikomos ligų kontrolės priemonės siekiant užkirsti kelią ligai plisti iš apsaugos zonos;

44) periniai kiaušiniai – naminių paukščių arba nelaisvėje laikomų paukščių kiaušiniai, skirti perinti;

45) kanopiniai gyvūnai – III priede išvardyti gyvūnai;

46) genetinės medžiagos produktų ūkis:

a) spermos atveju – ūkis, kuriame surenkama, gaunama, perdirbama arba saugoma sperma;

b) oocitų ir embrionų atveju – grupės veterinaro prižiūrima specialistų grupė ar struktūra, kompetentinga atlikti oocitų ir embrionų surinkimą, gavybą, perdirbimą ir saugojimą;

c) perinių kiaušinių atveju – perykla;

47) perykla – ūkis, kuriame surenkami, saugomi, inkubatoriuose laikomi ir perinami kiaušiniai ir kuris tiekia:

a) perinius kiaušinius;

b) vienadienius viščiukus ar ką tik išsiritusius kitų rūšių paukščiukus;

48) atskirtas ūkis – nuolatinis geografines ribas turintis, savanoriškai įkurtas ir gyvūnų perkėlimo tikslu patvirtintas ūkis, kuriame:

a) laikomi arba veisiami gyvūnai parodoms arba švietimo, rūšių išsaugojimo ar mokslinių tyrimų tikslais;

b) gyvūnai yra izoliuoti ir atskirti nuo supančios aplinkos ir

c) gyvūnams taikomos gyvūnų sveikatos priežiūros ir biologinio saugumo priemonės;

49) surinkimo operacija – laikomų sausumos gyvūnų surinkimas iš daugiau nei vieno ūkio trumpesniam laikotarpiui nei atitinkamos rūšies gyvūnams nustatytas laikymo laikotarpis;

50) laikymo laikotarpis – minimalus laikotarpis, reikalingas siekiant užtikrinti, kad į ūkį įvežto gyvūno sveikatos būklė yra ne blogesnė nei to ūkio gyvūnų sveikatos būklė;

51) TRACES – vienos architektūros integruota kompiuterinė veterinarijos sistema, numatyta sprendimuose 2003/24/EB ir 2004/292/EB;

52) maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkis – maisto įmonė, patvirtinta laikantis 179 straipsnio;

53) valstybinis veterinarijos gydytojas – kompetentingos institucijos paskirtas veterinarijos gydytojas, tinkamai kvalifikuotas oficialiai veiklai vykdyti, kaip numatyta šiame reglamente;

54) valstybinis veterinarijos gydytojas trečiojoje šalyje ar teritorijoje –veterinarijos gydytojas trečiojoje šalyje ar teritorijoje, atitinkantis valstybinį veterinarijos gydytoją, kaip nurodyta 53 punkte;

55) kompetentinga institucija – valstybės narės centrinė veterinarijos tarnyba, atsakinga už oficialios kontrolės organizavimą ir bet kokią kitą oficialią veiklą, kaip numatyta šiame reglamente, arba bet kuri kita institucija, kuriai deleguota ta atsakomybė;

56) trečiosios šalies ar teritorijos kompetentinga institucija –institucija trečiojoje šalyje ar teritorijoje, atitinkanti kompetentingas institucijas, nurodytas 55 punkte.

2 skyrius

Į sąrašą įtrauktos ligos bei naujos ligos ir į sąrašą įtrauktos rūšys

5 straipsnis

Ligų įtraukimas į sąrašą

1. Šiame reglamente numatytos konkrečiai ligai skirtos ligų prevencijos ir kontrolės taisyklės taikomos:

   a) šioms į sąrašą įtrauktoms ligoms:

      i) snukio ir nagų ligai;

      ii) klasikiniam kiaulių marui;

      iii) afrikiniam kiaulių marui;

      iv) labai patogeniškam paukščių gripui;

      v) afrikinei arklių ligai ir

   b) į sąrašą įtrauktoms ligoms, nurodytoms II priede pateiktame sąraše.

2. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl šio straipsnio 1 dalies b punkte nurodyto sąrašo pakeitimų.

3. Liga įtraukiama į šio straipsnio 1 dalies b punkte nurodytą sąrašą, jei ji buvo įvertinta pagal 7 straipsnį ir atitinka:

a) visus šiuos kriterijus:

i) iš mokslinių duomenų galima spręsti, kad liga yra užkrečiama;

ii) Sąjungoje yra rūšių, kurių gyvūnai yra imlūs ligai arba yra jos pernešėjai ir židinys;

iii) liga sukelia neigiamų padarinių gyvūnų sveikatai arba dėl savo zoonozinio pobūdžio kelia pavojų visuomenės sveikatai;

iv) esama ligos diagnostikos priemonių;

v) rizikos mažinimo priemonės ir, kai taikytina, ligos priežiūra yra veiksmingos ir proporcingos ligos keliamai rizikai Sąjungoje ir

b) bent vieną iš šių kriterijų:

i) liga sukelia arba gali sukelti didelių neigiamų padarinių gyvūnų sveikatai Sąjungoje, arba dėl savo zoonozinio pobūdžio kelia arba gali kelti didelį pavojų visuomenės sveikatai;

ii) ligos sukėlėjas įgijo atsparumą gydymui ir kelia didelį pavojų visuomenės ir (arba) gyvūnų sveikatai Sąjungoje;

iii) liga sukelia arba gali sukelti didelių neigiamų ekonominių pasekmių, darančių poveikį žemės ūkio ar akvakultūros gamybai Sąjungoje;

iv) liga gali sukelti krizę arba ligos sukėlėjas gali būti panaudotas bioterorizmo tikslu arba

v) liga daro arba gali padaryti didelį neigiamą poveikį aplinkai Sąjungoje, įskaitant biologinei įvairovei.

4. Kai liga nebeatitinka šio straipsnio 3 dalyje numatytų kriterijų, Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl tos ligos išbraukimo iš šio straipsnio 1 dalies b punkte nurodyto sąrašo.

5. Komisija peržiūri kiekvienos ligos įtraukimą į sąrašą atsižvelgdama į naujai gautus reikšmingus mokslinius duomenis.

6 straipsnis

Naujos ligos

1. Ligų prevencijos ir kontrolės taisyklės taikomos naujoms ligoms, kaip numatyta šiame reglamente.

2. Liga, kuri nėra į sąrašą įtraukta liga, laikoma nauja liga (toliau – nauja liga), jei ji gali atitikti 5 straipsnio 3 dalyje numatytus ligų įtraukimo į sąrašą kriterijus ir:

a) yra atsiradusi dėl žinomo ligos sukėlėjo raidos arba pokyčių;

b) yra žinoma liga, plintanti naujoje geografinėje teritorijoje, gyvūnų rūšyje arba populiacijoje;

c) yra pirmą kartą diagnozuota Sąjungoje arba

d) ją sukėlė nenustatytas arba anksčiau nenustatytas ligos sukėlėjas.

3. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais imasi priemonių, būtinų dėl naujos ligos, atitinkančios šio straipsnio 2 dalyje nustatytus kriterijus. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti ir kurios susijusios su liga, dėl kurios gali kilti nauja labai didelio poveikio rizika, Komisija priima nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus laikydamasi 266 straipsnio 3 dalyje nurodytos procedūros.

5. Bet kokios su nauja liga susijusios veiklos vykdytojų pareigos, kaip nustatyta šiame reglamente, taikomos tik tuo atveju, jei Komisija pagal šio straipsnio 3 dalį priėmė įgyvendinimo aktą dėl tos ligos arba jei ligai taikomas nenumatytų atvejų planas pagal 43 straipsnį.

7 straipsnis

Ligų įtraukimui į sąrašą taikomi vertinimo parametrai

Kad nustatytų, ar liga atitinka jos įtraukimo į sąrašą sąlygas pagal 5 straipsnio 2 dalį, Komisija naudoja šiuos vertinimo parametrus:

a) ligos pobūdis, atsižvelgiant į šiuos veiksnius:

i) su liga susijusias gyvūnų rūšis;

ii) sergamumo ta liga ir gaištamumo nuo jos rodiklius gyvūnų populiacijose;

iii) zoonozines ligos savybes;

iv) atsparumą gydymui, įskaitant atsparumą antimikrobinėms medžiagoms;

v) ligos išlikimą gyvūnų populiacijoje arba aplinkoje;

vi) ligos perdavimo tarp gyvūnų ir atitinkamais atvejais tarp gyvūnų ir žmonių būdus ir greitį;

vii) tai, ar ligos atvejų pasitaiko Sąjungoje, ir jų pasiskirstymą Sąjungoje ir, jei ligos atvejų Sąjungoje nepasitaiko, jos patekimo į Sąjungą riziką;

viii) egzistuojančias ligos diagnostikos ir kontrolės priemones;

b) ligos poveikis:

i) žemės ūkio ir akvakultūros gamybai ir kitoms ekonomikos sritims, kiek tai susiję su:

– ligos paplitimo Sąjungoje lygiu,

– gamybos nuostoliais dėl ligos,

– kitais nuostoliais;

ii) žmonių sveikatai, kiek tai susiję su:

– perduodamumu tarp gyvūnų ir žmonių,

– perduodamumu tarp žmonių,

– ligos pasireiškimo žmonėse formų sunkumu,

– žmonėms skirtų veiksmingų prevencijos priemonių ar medicininio gydymo prieinamumu;

iii) gyvūnų gerovei;

iv) biologinei įvairovei ir aplinkai;

c) jos potencialas sukelti krizę ir galimas jos panaudojimas bioterorizmo tikslais;

d) toliau išvardytų ligų prevencijos ir kontrolės priemonių įgyvendinamumas, prieinamumas ir veiksmingumas:

i) diagnostikos priemonių ir pajėgumų;

ii) skiepijimo;

iii) medicininio gydymo;

iv) biologinio saugumo priemonių;

v) gyvūnų perkėlimo ir produktų vežimo apribojimų;

vi) gyvūnų žudymo;

vii) gaišenų ir kitų atitinkamų šalutinių gyvūninių produktų šalinimo;

e) ligų prevencijos ir kontrolės priemonių poveikis, kiek tai susiję su:

i) tiesioginėmis ir netiesioginėmis sąnaudomis, kurias patiria nukentėję sektoriai ir visa ekonomika;

ii) jų priimtinumu visuomenei;

iii) užsikrėtusių laikomų ir laukinių gyvūnų subpopuliacijų gerove;

iv) aplinka ir biologine įvairove.

8 straipsnis

Rūšių įtraukimas į sąrašą

1. Į sąrašą įtrauktoms rūšims taikomos šiame reglamente numatytos konkrečiai ligai skirtos į sąrašą įtrauktoms ligoms taikomos taisyklės ir pagal šį reglamentą priimtos taisyklės.

2. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomas šio straipsnio 1 dalyje nurodytų rūšių, atitinkančių šio straipsnio 3 dalyje nustatytus kriterijus, sąrašas. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

Į tą sąrašą įtraukiamos tos gyvūnų rūšys arba gyvūnų rūšių grupės, kurios kelia didelę konkrečių į sąrašą įtrauktų ligų plitimo riziką, remiantis šiais kriterijais:

a) gyvūnų populiacijos, kuriai kyla rizika, imlumu ligai;

b) atitinkamų gyvūnų inkubacinio laikotarpio ir infekcinio laikotarpio trukme;

c) tų gyvūnų pajėgumu pernešti tas konkrečias ligas.

3. Gyvūnų rūšys ar gyvūnų rūšių grupės įrašomos į sąrašą, jeigu tų rūšių gyvūnai užsikrečia konkrečia į sąrašą įtraukta liga arba kelia tos ligos plitimo riziką, nes:

a) jie yra imlūs konkrečiai į sąrašą įtrauktai ligai arba iš mokslinių duomenų galima spręsti, kad toks imlumas yra tikėtinas, arba

b) jie perneša tą ligą arba yra jos židinys, arba iš mokslinių duomenų galima spręsti, kad toks vaidmuo yra tikėtinas.

4. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais gyvūnų rūšis ar gyvūnų rūšių grupes išbraukia iš sąrašo, kai:

a) atitinkama į sąrašą įtraukta liga, dėl kurios atitinkama gyvūnų rūšis ar gyvūnų rūšių grupė buvo įtraukta į sąrašą, yra išbraukiama iš ligų sąrašo arba

b) iš mokslinių duomenų galima spręsti, kad atitinkama gyvūnų rūšis ar gyvūnų rūšių grupė nebeatitinka 3 dalyje nustatytų kriterijų.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

9 straipsnis

Ligų prevencijos ir kontrolės taisyklės,

kurios turi būti taikomos skirtingų kategorijų į sąrašą įtrauktoms ligoms

1. Ligų prevencijos ir kontrolės taisyklės į sąrašą įtrauktoms ligoms taikomos taip:

a) į sąrašą įtrauktų ligų, kurių atvejų Sąjungoje paprastai nepasitaiko ir kuriuos vos tik nustačius būtina nedelsiant imtis likvidavimo priemonių, atžvilgiu, jei tinka, taikomos šios taisyklės:

i) budrumo ligų atžvilgiu ir parengties joms taisyklės, kaip numatyta III dalies I antraštinėje dalyje (43–52 straipsniai);

ii) ligų kontrolės priemonės, numatytos III dalies II antraštinės dalies 1 skyriuje (53–71 straipsniai) ir

iii) skirstymo į laikymo vietas taisyklės, numatytos 37 straipsnio 1 dalyje.

Tų į sąrašą įtrauktų ligų atveju taip pat tam tikrais atvejais taikomos b punkte nurodytos priemonės ir, jei tinka, d ir e punktuose nurodytos priemonės;

b) į sąrašą įtrauktų ligų, kurios turi būti kontroliuojamos visose valstybėse narėse, siekiant jas išnaikinti visoje Sąjungoje, atžvilgiu, jei tinka, taikomos šios taisyklės:

i) 31 straipsnio 1 dalyje numatytų privalomų likvidavimo programų taisyklės;

ii) neužkrėstoms valstybėms narėms ir zonoms taikomos taisyklės, numatytos 36 straipsnyje;

iii) skirstymo į laikymo vietas taisyklės, numatytos 37 straipsnio 2 dalyje, ir

iv) 72–75 straipsniuose, 77–79 straipsniuose ir 81 bei 83 straipsniuose numatytos ligų kontrolės priemonės.

Tų į sąrašą įtrauktų ligų atžvilgiu, jei tinka, taip pat taikomos d ir e punktuose nurodytos priemonės;

c) į sąrašą įtrauktų ligų, kurios yra aktualios kai kurioms valstybėms narėms ir dėl kurių reikia imtis priemonių, kad jos neplistų į oficialiai neužkrėstas Sąjungos dalis arba į tas Sąjungos dalis, kuriose įgyvendinamos atitinkamos į sąrašą įtrauktos ligos likvidavimo programos, atžvilgiu, jei tinka, taikomos šios taisyklės:

i) savanoriško likvidavimo taisyklės, numatytos 31 straipsnio 2 dalyje;

ii) neužkrėstoms valstybėms narėms ir zonoms taikomos taisyklės, numatytos 36 straipsnyje;

iii) skirstymo į laikymo vietas taisyklės, numatytos 37 straipsnio 2 dalyje, ir

iv) 76, 77, 78, 80, 82 ir 83 straipsniuose numatytoms ligų kontrolės priemonėms taikomos taisyklės.

Tų į sąrašą įtrauktų ligų atžvilgiu, jei tinka, taip pat taikomos d ir e punktuose nurodytos priemonės.

d) į sąrašą įtrauktų ligų, dėl kurių reikalingos priemonės, kad patekusios į Sąjungą arba dėl perkėlimo ar vežimo tarp valstybių narių jos neišplistų, atžvilgiu, jei tinka, taikomos šios taisyklės:

i) perkėlimo bei vežimo Sąjungoje taisyklės, numatytos IV dalies I antraštinės dalies 3–6 skyriuose (124–169 straipsniai), II antraštinės dalies 2 ir 3 skyriuose (191–225 straipsniai) ir VI dalies 2 ir 3 skyriuose (247–251 straipsniai), ir

ii) įvežimo į Sąjungą ir eksporto iš Sąjungos taisyklės, numatytos V dalyje (229–243 straipsniai).

Į sąrašą įtrauktos ligos, nurodytos a, b ir c punktuose, taip pat laikomos į sąrašą įtrauktomis ligomis pagal šį punktą, taip pat ir nurodytosios e punkte, kai atitinkamos ligos keliama rizika gali būti veiksmingai ir proporcingai sumažinta priemonėmis, susijusiomis su gyvūnų perkėlimu ir produktų vežimu;

e) į sąrašą įtrauktų ligų, dėl kurių reikia vykdyti priežiūrą Sąjungoje, atžvilgiu, jei tinka, taikomos šios taisyklės:

i) pranešimo ir ataskaitų teikimo taisyklės, numatytos II dalies 1 skyriuje (18–23 straipsniai), ir

ii) priežiūros taisyklės, numatytos II dalies 2 skyriuje (24–30 straipsniai).

Į sąrašą įtrauktos ligos, nurodytos a, b ir c punktuose, taip pat laikomos į sąrašą įtrauktomis ligomis pagal šį punktą.

2. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomas 1 dalyje nurodytų ligų prevencijos ir kontrolės taisyklių taikymas atitinkamoms į sąrašą įtrauktoms ligoms, remdamasi IV priede nustatytais kriterijais, be kita ko, atsižvelgdama į naujai gautus aktualius mokslinius duomenis.

   Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

3. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais keičiamas 2 dalyje nurodytų ligų prevencijos ir kontrolės taisyklių taikymas atitinkamoms į sąrašą įtrauktoms ligoms, kai atitinkama liga nebeatitinka atitinkamame IV priedo skirsnyje nustatytų kriterijų, be kita ko, atsižvelgdama į naujai gautus aktualius mokslinius duomenis.

   Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti ir kurios susijusios su į sąrašą įtraukta liga, dėl kurios gali kilti nauja labai didelio poveikio rizika, Komisija priima nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus laikydamasi 266 straipsnio 3 dalyje nurodytos procedūros.

3 skyrius

Su gyvūnų sveikata susijusi atsakomybė

1 SKIRSNIS

VEIKLOS VYKDYTOJAI, GYVŪNŲ SPECIALISTAI IR GYVŪNŲ AUGINTINIŲ LAIKYTOJAI

10 straipsnis

Su gyvūnų sveikata susijusi atsakomybė ir biologinio saugumo priemonės

1. Veiklos vykdytojai:

a) laikomų gyvūnų ir produktų, už kuriuos jie atsakingi, atveju atsako už:

i) laikomų gyvūnų sveikatą;

ii) apdairų ir atsakingą veterinarinių vaistų naudojimą, nedarant poveikio veterinarijos gydytojų vaidmeniui ir atsakomybei;

iii) kuo didesnį ligų plitimo rizikos sumažinimą;

iv) geros gyvulininkystės praktikos laikymąsi;

b) kai tinkama, imasi tokių biologinio saugumo priemonių, susijusių su laikomais gyvūnais ir produktais, už kuriuos yra atsakingi, kurios laikomos tinkamomis:

i) laikomų gyvūnų ir produktų rūšims ir kategorijoms;

ii) gamybos rūšiai; ir

iii) susijusiai rizikai, atsižvelgiant į:

– geografinę padėtį ir klimato sąlygas ir

– vietos aplinkybes ir praktiką;

c) tam tikrais atvejais imasi biologinio saugumo priemonių, susijusių su laukiniais gyvūnais.

2. Gyvūnų specialistai imasi veiksmų, kad būtų kuo labiau sumažinta ligų plitimo rizika dėl jų sąlyčio su gyvūnais ir produktais jiems vykdant profesinę veiklą.

3. 1 dalies a punktas taip pat taikomas gyvūnų augintinių laikytojams.

4. 1 dalies b punkte nurodytos biologinio saugumo priemonės įgyvendinamos taikant, atsižvelgiant į atvejį:

a) fizinės apsaugos priemones, kurios gali apimti:

i) atskyrimą atitinkamai aptvaru, tvora, stogu, tinklu;

ii) valymą, dezinfekavimą ir vabzdžių bei graužikų kontrolę;

iii) vandens gyvūnų atveju, tam tikrais atvejais:

– su vandens tiekimu ir nuotekų šalinimu susijusias priemones,

– natūralias ar dirbtines kliūtis, skiriančias nuo aplinkinių vandens telkinių, kurios neleidžia vandens gyvūnams patekti į atitinkamą ūkį arba už jo ribų, įskaitant priemones nuo užliejimo ar nuo vandens iš aplinkinių vandens telkinių įsiskverbimo;

b) valdymo priemones, kurios gali apimti:

i) įvežimo (patekimo) į ūkį ir išvežimo (išvykimo) iš jo procedūras, taikomas gyvūnams, produktams, transporto priemonėms ir asmenims;

ii) įrangos naudojimo procedūras;

iii) perkėlimo sąlygas, remiantis susijusia rizika;

iv) gyvūnų ar produktų perkėlimo į ūkį sąlygas;

v) naujai perkeltų ar sergančių gyvūnų karantiną, izoliavimą ar atskyrimą;

vi) negyvų gyvūnų ir kitų šalutinių gyvūninių produktų saugaus šalinimo sistemą.

5. Taikydami šiame reglamente numatytas ligų prevencijos ir kontrolės priemones, veiklos vykdytojai, gyvūnų specialistai ir gyvūnų augintinių laikytojai bendradarbiauja su kompetentinga institucija ir veterinarijos gydytojais.

6. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomi šio straipsnio vienodam taikymui reikalingi būtiniausi reikalavimai.

Tokie įgyvendinimo aktai atspindi 1 dalies b punkte nurodytus dalykus.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

11 straipsnis

Žinios apie gyvūnų sveikatą

1. Veiklos vykdytojai ir gyvūnų specialistai turi turėti pakankamų žinių apie:

a) gyvūnų ligas, įskaitant ligas, kuriomis gali užsikrėsti žmonės;

b) biologinio saugumo principus;

c) gyvūnų sveikatos, gyvūnų gerovės ir žmonių sveikatos sąveiką;

d) jų prižiūrimų gyvūnų rūšies gerą gyvulininkystės praktiką;

e) atsparumą gydymui, įskaitant atsparumą antimikrobinėms medžiagoms, ir jo pasekmes.

2. Pagal 1 dalį reikalaujamų įgyti žinių turinys ir lygis priklauso nuo:

a) laikomų gyvūnų arba produktų, už kuriuos atitinkami veiklos vykdytojai ir gyvūnų specialistai atsakingi, rūšių ir kategorijų ir jų profesinio sąlyčio su tais gyvūnais arba produktais pobūdžio;

b) gamybos rūšies;

c) atliekamų užduočių.

3. 1 dalyje numatytos žinios įgyjamos vienu iš šių būdų:

a) per profesinę patirtį ar mokymąsi;

b) per esamas žemės ūkio arba akvakultūros sektoriaus programas, aktualias gyvūnų sveikatos požiūriu;

c) per formalųjį švietimą;

d) per kitokią patirtį ar kitokį mokymąsi, kurie suteikia tokio paties lygio žinių kaip nurodyta a, b ar c punktuose.

4. Veiklos vykdytojai, parduodantys būsimus gyvūnus augintinius arba kitaip perduodantys nuosavybės teises į juos, turi pateikti būsimam gyvūno augintinio laikytojui pagrindinę informaciją apie 1 dalyje nurodytus klausimus, kuri yra aktuali atitinkamo gyvūno augintinio atveju.

2 SKIRSNIS

VETERINARIJOS GYDYTOJAI IR VANDENS GYVŪNŲ SVEIKATOS SPECIALISTAI

12 straipsnis

Veterinarijos gydytojų ir vandens gyvūnų sveikatos specialistų atsakomybė

1. Vykdydami veiklą, priklausančią šio reglamento taikymo sričiai, veterinarijos gydytojai:

a) imasi visų tinkamų priemonių, kad būtų užkirstas kelias ligoms patekti, vystytis ir plisti;

b) imasi veiksmų, kad būtų užtikrintas ankstyvas ligų nustatymas, tinkamai jas diagnozuodami ir atlikdami diferencinę diagnozę, siekiant patvirtinti arba paneigti ligą ;

c) aktyviai dalyvauja veikloje, susijusioje su:

i) informuotumo apie gyvūnų sveikatą ir informuotumo apie gyvūnų sveikatos, gyvūnų gerovės ir žmonių sveikatos sąveiką didinimu;

ii) ligų prevencija;

iii) ankstyvu ligų nustatymu ir greitu reagavimu į jas;

iv) informuotumo apie atsparumą gydymui, įskaitant atsparumą antimikrobinėms medžiagoms, ir jo pasekmes didinimu;

d) taikydami šiame reglamente numatytas ligų prevencijos ir kontrolės priemones, bendradarbiauja su kompetentinga institucija, veiklos vykdytojais, gyvūnų specialistais ir gyvūnų augintinių laikytojais.

2. Vandens gyvūnų sveikatos specialistai gali vykdyti su vandens gyvūnais susijusią veiklą, kuri pagal šį reglamentą priskirta veterinarijos gydytojams, jei atitinkama valstybė narė jiems leidžia ją vykdyti pagal nacionalinę teisę. Tokiu atveju tiems vandens gyvūnų sveikatos specialistams taikoma 1 dalis.

3. Veterinarijos gydytojai ir vandens gyvūnų sveikatos specialistai palaiko ir plėtoja savo profesinę kompetenciją, susijusią su jų veiklos sritimis, kurios patenka į šio reglamento taikymo sritį.

3 SKIRSNIS

VALSTYBĖS NARĖS

13 straipsnis

Valstybių narių atsakomybė

1. Siekiant užtikrinti kompetentingos už gyvūnų sveikatą atsakingos institucijos pajėgumą imtis būtinų ir tinkamų priemonių ir vykdyti šiuo reglamentu nustatytą veiklą, kiekviena valstybė narė tinkamu administraciniu lygmeniu užtikrina, kad kompetentinga institucija turėtų:

   a) kvalifikuotą personalą, patalpas, įrangą, finansinius išteklius ir veiksmingą struktūrą, apimančią visą valstybės narės teritoriją;

   b) prieigą prie laboratorijų, kuriose dirba kvalifikuotas personalas ir kurios turi patalpas, įrangą ir finansinius išteklius, reikalingus siekiant užtikrinti greitą ir tikslią į sąrašą įtrauktų ligų ir naujų ligų diagnozę ir diferencinę diagnozę;

   c) tinkamai apmokytus veterinarijos gydytojus, dalyvaujančius 12 straipsnyje nurodytoje veikloje.

2. Valstybės narės skatina veiklos vykdytojus ir gyvūnų specialistus įgyti, palaikyti ir plėtoti 11 straipsnyje nurodytas tinkamas gyvūnų sveikatos žinias, pasitelkdamos atitinkamas programas žemės ūkio arba akvakultūros sektoriuose arba formalųjį švietimą.

14 straipsnis

Kompetentingos institucijos deleguojama oficiali veikla

1. Kompetentinga institucija veterinarijos gydytojams, kurie nėra valstybiniai veterinarijos gydytojai, gali deleguoti šią vienos ar kelių rūšių veiklą:

a) praktinį pagal likvidavimo programas nustatytų priemonių taikymą, numatytą 32 straipsnyje;

b) padėti kompetentingai institucijai vykdyti 26 straipsnyje numatytą priežiūrą arba teikti jai pagalbą, susijusią su 28 straipsnyje numatytomis priežiūros programomis;

c) veiklą, susijusią su:

i) informuotumu apie ligas, pasirengimu joms ir ligų kontrole, kaip numatyta III dalyje, susijusią su:

– mėginių ėmimu ir tyrimų bei epidemiologinių tyrimų atlikimu, įtarus ligos atvejį pagal 54 straipsnį, 55 straipsnio 1 dalies b–g punktus bei 57, 73, 74, 79 ir 80 straipsnius ir remiantis tais straipsniais priimtais įgyvendinimo ir deleguotaisiais aktais,

– veiklos, susijusios su ligų kontrolės priemonėmis įvykus ligos protrūkiui, vykdymu, kai tai susiję su 61 straipsnyje, 65 straipsnio 1 dalies a, b, e, f ir i punktuose, 70 straipsnio 1 dalyje, 79 ir 80 straipsniuose bei 81 straipsnio 1 ir 2 dalyse ir remiantis tais straipsniais priimtuose įgyvendinimo ir deleguotuosiuose aktuose išvardyta veikla,

– skubiu skiepijimu pagal 69 straipsnį;

ii) registravimu, patvirtinimu, atsekamumu ir perkėlimu bei vežimu, kaip numatyta IV dalyje;

iii) gyvūnų augintinių identifikavimo dokumentų išdavimu ir užpildymu, kaip numatyta 247 straipsnio c punkte, 248 straipsnio 2 dalies c punkte, 249 straipsnio 1 dalies c punkte ir 250 straipsnio 2 dalies c punkte;

iv) identifikavimo priemonių taikymu ir naudojimu, kaip nurodyta 252 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktyje.

2. Valstybės narės gali numatyti, kad fiziniams ar juridiniams asmenims gali būti leidžiama vykdyti 1 dalies a ir b punktuose bei c punkto i, ii ir iv papunkčiuose nurodytą veiklą, kai tai susiję su konkrečiai apibrėžtomis užduotimis, kurioms atlikti tie asmenys turi pakankamų specialiųjų žinių. Tokiu atveju tiems asmenims taikoma šio straipsnio 1 dalis ir jiems tenka 12 straipsnyje nustatyta atsakomybė.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl kitos veiklos, kuri, be numatytosios šio straipsnio 1 dalyje, gali būti papildomai deleguota veterinarijos gydytojams, ir atitinkamais atvejais nustatyti privalomas tokio delegavimo aplinkybes bei sąlygas.

Komisija, priimdama tuos deleguotuosius aktus, atsižvelgia į tos veiklos pobūdį ir atitinkamus tarptautinius standartus.

15 straipsnis

Visuomenės informavimas

Kai yra pagrįstų priežasčių įtarti, kad gyvūnai ar produktai, kilę iš Sąjungos arba pateikti iš už Sąjungos ribų, gali kelti riziką, kompetentinga institucija imasi reikiamų veiksmų visuomenei informuoti apie rizikos pobūdį ir priemones, kurių imtasi arba kurių bus imtasi, siekiant užkirsti kelią tai rizikai arba ją kontroliuoti, atsižvelgiant į tos rizikos pobūdį, rimtumą, mastą ir visuomenės interesą būti informuotai.

4 SKIRSNIS

LABORATORIJOS, ĮSTAIGOS IR KITI FIZINIAI IR JURIDINIAI ASMENYS, DIRBANTYS SU LIGŲ SUKĖLĖJAIS, VAKCINOMIS IR KITAIS BIOLOGINIAIS PRODUKTAIS

16 straipsnis

Laboratorijų, įstaigų ir kitų su ligų sukėlėjais, vakcinomis ir kitais biologiniais produktais dirbančių subjektų pareigos

1. Laboratorijos, įstaigos ir kiti fiziniai ar juridiniai asmenys, dirbantys su ligų sukėlėjais mokslinių tyrimų, švietimo, diagnostikos arba vakcinų ir kitų biologinių produktų gamybos tikslais, atsižvelgdami į bet kokius atitinkamus tarptautinius standartus, jei tokie nustatyti:

   a) imasi tinkamų biologinio saugumo, biologinės saugos ir biologinio izoliavimo priemonių siekdami išvengti ligų sukėlėjų išplitimo ir jų paskesnio sąlyčio su gyvūnais, esančiais ne laboratorijoje ar kitame objekte, kuriame tais tikslais dirbama su ligų sukėlėjais;

   b) užtikrina, kad ligų sukėlėjų, vakcinų ir kitų biologinių produktų vežimas iš vienų laboratorijų ar įstaigų į kitas nekeltų į sąrašą įtrauktų ligų ir naujų ligų plitimo rizikos.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl į sąrašą įtrauktų ligų ir naujų ligų prevencijai ir kontrolei skirtų saugos priemonių, nustatytų laboratorijoms, įstaigoms ir kitiems fiziniams arba juridiniams asmenims, dirbantiems su ligų sukėlėjais, vakcinomis ir kitais biologiniais produktais; tai yra:

a) biologinio saugumo, biologinės saugos ir biologinio izoliavimo priemonių;

b) ligų sukėlėjų, vakcinų ir kitų biologinių produktų vežimo reikalavimų.

17 straipsnis

Gyvūnų sveikatos laboratorijos

1. Oficialiosios gyvūnų sveikatos srityje veikiančios laboratorijos, kurioms priskiriamos Sąjungos etaloninės laboratorijos, nacionalinės etaloninės laboratorijos ir oficialiosios gyvūnų sveikatos laboratorijos, vykdydamos savo užduotis ir pareigas bendradarbiauja Sąjungos gyvūnų sveikatos laboratorijų tinkle.

2. 1 dalyje nurodytos laboratorijos bendradarbiauja koordinuojant Sąjungos etaloninėms laboratorijoms, siekdamos užtikrinti, kad šiame reglamente numatyta ligų priežiūra, pranešimai ir ataskaitos apie jas, likvidavimo programos, neužkrėstos teritorijos statuso apibrėžtis, taip pat gyvūnų perkėlimas ir produktų vežimas Sąjungoje, jų įvežimas į Sąjungą ir eksportas į trečiąsias šalis ar teritorijas būtų grindžiami pažangiausiomis, užtikrintomis ir patikimomis laboratorinėmis analizėmis, tyrimais ir diagnozėmis.

3. Oficialiųjų laboratorijų teikiamiems rezultatams ir ataskaitoms taikomi profesinės paslapties bei konfidencialumo principai ir pareiga pranešti jas paskyrusiai kompetentingai institucijai, nepriklausomai nuo fizinio ar juridinio asmens, paprašiusio laboratorinių analizių, tyrimų ar diagnozių.

4. Tuo atveju, kai oficialioji laboratorija vienoje valstybėje narėje atlieka iš kitos valstybės narės kilusių gyvūnų mėginių diagnostines analizes, ta oficialioji laboratorija valstybės narės, iš kurios mėginiai gauti, kompetentingai institucijai praneša:

   a) nedelsdama – apie bet kokius rezultatus, kuriais remiantis įtariama 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga arba kuriais tokia liga nustatyta;

   b) be reikalo nedelsdama – apie bet kokius rezultatus, kuriais remiantis įtariama 9 straipsnio 1 dalies e punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga (išskyrus 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytas ligas), arba kuriais tokia liga nustatyta.

II DALIS
PRANEŠIMAS APIE LIGAS IR ATASKAITŲ TEIKIMAS, PRIEŽIŪRA, LIKVIDAVIMO PROGRAMOS, NEUŽKRĖSTOS TERITORIJOS STATUSAS

1 skyrius
Pranešimas apie ligas ir ataskaitų teikimas

18 straipsnis

Pranešimas valstybėse narėse

1. Valstybės narės užtikrina, kad veiklos vykdytojai ir kiti atitinkami fiziniai ar juridiniai asmenys:

   a) nedelsdami praneštų kompetentingai institucijai, jei yra priežasčių įtarti gyvūnų užsikrėtimo 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga atvejį, arba jei nustatomas gyvūnų užsikrėtimo tokia liga atvejis;

   b) kuo greičiau praneštų kompetentingai institucijai, jei yra priežasčių įtarti gyvūnų užsikrėtimo 9 straipsnio 1 dalies e punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga (išskyrus 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytas ligas) atvejį, arba jei nustatomas gyvūnų užsikrėtimo tokia liga atvejis;

c) praneštų veterinarijos gydytojui apie anomalaus gaištamumo atvejus ir kitus pavojingų ligų simptomus arba apie be aiškios priežasties labai sumažėjusią produkcijos apimtį, kad būtų atliekamas tolesnis tyrimas, įskaitant mėginių ėmimą laboratoriniams tyrimams, kai to reikia atsižvelgiant į padėtį.

2. Valstybės narės gali nuspręsti, kad 1 dalies c punkte numatyti pranešimai gali būti teikiami kompetentingai institucijai.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) kriterijų, pagal kuriuos nustatoma, ar susiklostė 1 dalies c punkte aprašytos aplinkybės, kuriomis reikia teikti pranešimą;

b) išsamių taisyklių, taikomų 1 dalies c punkte numatytam tolesniam tyrimui.

19 straipsnis

Pranešimas Sąjungoje

1. Valstybės narės nedelsdamos praneša Komisijai ir kitoms valstybėms narėms apie 9 straipsnio 1 dalies e punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų, apie kurias reikia pranešti nedelsiant, protrūkius, siekiant užtikrinti, kad būtų laiku įgyvendintos būtinos rizikos valdymo priemonės, atsižvelgiant į ligos pobūdį.

2. 1 dalyje numatytame pranešime pateikiama ši su ligos protrūkiu susijusi informacija:

a) ligos sukėlėjas ir atitinkamais atvejais potipis;

b) atitinkamos datos, visų pirma įtarimo apie protrūkį ir jo patvirtinimo datos;

c) protrūkio rūšis ir vieta;

d) bet kokie susiję protrūkiai;

e) su protrūkiu susiję gyvūnai;

f) dėl protrūkio taikomos ligų kontrolės priemonės;

g) galima arba žinoma į sąrašą įtrauktos ligos kilmė;

h) naudoti diagnostikos metodai.

20 straipsnis

Ataskaitų teikimas Sąjungoje

1. Valstybės narės Komisijai ir kitoms valstybėms narėms teikia ataskaitas, kuriose pateikia informaciją apie 9 straipsnio 1 dalies e punkte nurodytas į sąrašą įtrauktas ligas:

a) apie kurių protrūkį nebūtina nedelsiant pranešti pagal 19 straipsnio 1 dalį;

b) apie kurių protrūkį būtina nedelsiant pranešti pagal 19 straipsnio 1 dalį, tačiau reikia pateikti papildomą informaciją Komisijai ir kitoms valstybėms narėms apie:

i) priežiūrą, vykdomą laikantis pagal 30 straipsnį priimtame įgyvendinimo akte nustatytų taisyklių;

ii) likvidavimo programą, vykdomą laikantis pagal 35 straipsnį priimtame įgyvendinimo akte nustatytų taisyklių.

2. 1 dalyje numatytose ataskaitose pateikiama informacija apie:

a) nustatytas 1 dalyje nurodytas į sąrašą įtrauktas ligas;

b) priežiūros rezultatus, kai to reikalaujama pagal 29 straipsnio d punkto ii papunktį arba 30 straipsnio 1 dalies b punkto ii papunktį priimtose taisyklėse;

c) priežiūros programų rezultatus, kai to reikalaujama pagal 28 straipsnio 3 dalį ir pagal 29 straipsnio d punkto ii papunktį arba 30 straipsnio 1 dalies b punkto ii papunktį priimtose taisyklėse;

d) likvidavimo programas, kai to reikalaujama pagal 34 straipsnį ir pagal 35 straipsnį priimtame įgyvendinimo akte nustatytose taisyklėse.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl nuostatų, kuriomis papildomi 2 dalyje nustatyti reikalavimai ir teikiamos ataskaitos kitais klausimais, susijusiais su priežiūros ir likvidavimo programomis, kai to reikia siekiant užtikrinti efektyvų šiame reglamente nustatytų ligų prevencijos taisyklių ir kontrolės taisyklių taikymą.

21 straipsnis

Regionai, iš kurių teikiami pranešimai ir ataskaitos

Valstybės narės nustato regionus, iš kurių teikiami pranešimai ir ataskaitos 19 ir 20 straipsniuose numatytų pranešimų ir ataskaitų teikimo tikslu.

22 straipsnis

Kompiuterinė informacinė sistema pranešimams apie ligas ir ataskaitoms dėl ligų Sąjungoje teikti

Komisija įdiegia ir valdo kompiuterinę informacinę sistemą, kad būtų užtikrintas mechanizmų ir priemonių, skirtų 19, 20 ir 21 straipsniuose numatytiems pranešimų ir ataskaitų teikimo reikalavimams įgyvendinti, veikimas.

23 straipsnis

Įgyvendinimo įgaliojimai, susiję su pranešimų bei ataskaitų teikimu Sąjungoje ir kompiuterine informacine sistema

Komisija įgyvendinimo aktais nustato taisykles dėl 19–22 straipsniuose numatytų pranešimų ir ataskaitų teikimo reikalavimų ir kompiuterinės informacinės sistemos, susijusias su:

a) tomis 9 straipsnio 1 dalies e punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, apie kurias valstybės narės turi nedelsdamos pranešti, taip pat su būtinomis priemonėmis, susijusiomis su pranešimu, vadovaujantis 19 straipsniu;

b) informacija, kurią turi pateikti valstybės narės teikdamos 20 straipsnyje numatytas ataskaitas;

c) 22 straipsnyje numatytos kompiuterinės informacinės sistemos diegimo ir naudojimo tvarka ir pereinamojo laikotarpio priemonėmis, skirtomis duomenims ir informacijai perkelti iš dabartinių sistemų į naująją sistemą ir jos veikimui visu pajėgumu užtikrinti;

d) duomenų, kurie turi būti įvedami į 22 straipsnyje numatytą kompiuterinę informacinę sistemą, formatu ir struktūra;

e) 19 ir 20 straipsniuose nurodytų pranešimų ir ataskaitų teikimo terminais ir dažnumu; pranešimai ir ataskaitos teikiami tokiais laikotarpiais ir tokiu dažnumu, kad būtų užtikrintas skaidrumas ir laiku taikomos būtinos rizikos valdymo priemonės, atsižvelgiant į ligos pobūdį ir protrūkio tipą;

f) regionų, iš kurių teikiami pranešimai ir ataskaitos, kaip numatyta 21 straipsnyje , įtraukimu į sąrašą.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2 skyrius
Priežiūra

24 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareiga vykdyti priežiūrą

Siekdami nustatyti į sąrašą įtrauktų ligų ir naujų ligų atvejus, veiklos vykdytojai:

a) stebi gyvūnų, už kuriuos yra atsakingi, sveikatą ir elgesį;

b) stebi įprastų gamybos rodiklių pokyčius ūkiuose arba gyvūnų ar genetinės medžiagos produktų, už kuriuos yra atsakingi, pokyčius, kurie, kaip gali būti įtariama, buvo sukelti į sąrašą įtrauktos ligos arba naujos ligos;

c) nustato gyvūnų, už kuriuos yra atsakingi, anomalų gaištamumą ir kitus juose pasireiškusius pavojingų ligų simptomus.

25 straipsnis

Gyvūnų sveikatos patikrinimai

1. Veiklos vykdytojai užtikrina, kad ūkiuose, už kuriuos jie atsakingi, veterinarijos gydytojas tikrintų gyvūnų sveikatą, kai to reikia dėl atitinkamo ūkio keliamos rizikos, atsižvelgiant į:

a) ūkio rūšį;

b) ūkyje laikomų gyvūnų rūšis ir kategorijas;

c) epidemiologinę padėtį zonoje ar regione, susijusią su į sąrašą įtrauktomis ir naujomis ligomis, kurioms ūkyje laikomi gyvūnai yra imlūs;

d) kitą atitinkamą priežiūrą ar oficialią kontrolę, taikomas laikomiems gyvūnams ir tam tikros rūšies ūkiams.

Tokių gyvūnų sveikatos patikrinimų dažnumas yra proporcingas atitinkamo ūkio keliamai rizikai.

Jie gali būti derinami su apsilankymais kitais tikslais.

2. 1 dalyje numatyti gyvūnų sveikatos patikrinimai vykdomi ligų prevencijos tikslu, visų pirma:

a) patariant atitinkamam veiklos vykdytojui biologinio saugumo ir kitais gyvūnų sveikatos klausimais, atsižvelgiant į ūkio rūšį ir ūkyje laikomų gyvūnų rūšis ir kategorijas;

b) nustatant požymius, patvirtinančius į sąrašą įtrauktų ligų arba naujų ligų atvejus, ir informuojant apie tokius požymius;

3. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomi šio straipsnio vienodam taikymui reikalingi būtiniausi reikalavimai.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

26 straipsnis

Kompetentingos institucijos pareiga vykdyti priežiūrą

1. Kompetentinga institucija vykdo priežiūrą, siekdama nustatyti 9 straipsnio 1 dalies e punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų ir atitinkamų naujų ligų atvejus.

2. Priežiūra vykdoma tokiu būdu, kad būtų užtikrinta, kad būtų laiku nustatomi 9 straipsnio 1 dalies e punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų ir naujų ligų atvejai renkant, lyginant ir analizuojant atitinkamą informaciją apie dėl ligos susidariusią padėtį.

3. Kompetentinga institucija, kai įmanoma ir tikslinga, naudojasi pagal 24 straipsnį veiklos vykdytojų vykdomos priežiūros rezultatais ir per gyvūnų sveikatos patikrinimus, atliekamus pagal 25 straipsnį, gauta informacija.

4. Kompetentinga institucija užtikrina, kad priežiūra atitiktų 27 straipsnyje numatytus reikalavimus ir pagal 29 straipsnio a punktą priimtas taisykles.

5. Kompetentinga institucija užtikrina, kad vykdant 1 dalyje numatytą priežiūrą gauta informacija būtų renkama ir naudojama veiksmingai ir efektyviai.

27 straipsnis

Priežiūros metodika, dažnumas ir intensyvumas

26 straipsnyje numatytos priežiūros planas, būdai, diagnostikos metodai, dažnumas, intensyvumas, tikslinė gyvūnų populiacija ir mėginių ėmimo būdai turi būti tinkami ir proporcingi priežiūros tikslams, atsižvelgiant į:

a) ligos pobūdį;

b) susijusius rizikos veiksnius;

c) sveikatos būklę:

i) valstybėje narėje, zonoje ar laikymo vietoje, kuriose vykdoma priežiūra;

ii) valstybėse narėse ir trečiosiose šalyse arba teritorijose, kurios ribojasi su ta valstybe nare, jos zona ar laikymo vieta arba iš kurių gyvūnai ir produktai į jas įvežami;

d) veiklos vykdytojų pagal 24 straipsnį vykdomą priežiūrą, įskaitant 25 straipsnyje nurodytus gyvūnų sveikatos patikrinimus, arba kitų valdžios institucijų vykdytą priežiūrą.

28 straipsnis

Sąjungos priežiūros programos

1. Kompetentinga institucija vykdo 26 straipsnio 1 dalyje numatytą priežiūrą pagal priežiūros programą, kai liga yra svarbi Sąjungai pagal 29 straipsnio c punktą.

2. Nustatydamos priežiūros programą pagal 1 dalį, valstybės narės pateikia ją Komisijai.

3. Valstybės narės, įgyvendinančios priežiūros programą pagal 1 dalį, teikia Komisijai reguliarias tos programos įgyvendinimo rezultatų ataskaitas.

29 straipsnis

Įgaliojimų delegavimas

Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) priežiūros plano, būdų, diagnostikos metodų, dažnumo, intensyvumo, tikslinės gyvūnų populiacijos ir mėginių ėmimo būdų, kaip numatyta 27 straipsnyje;

b) 9 straipsnio 1 dalies e punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų ir atitinkamais atvejais naujų ligų oficialaus patvirtinimo kriterijų ir tų ligų atvejų apibrėžčių;

c) kriterijų, kuriais remiantis nustatoma ligos, kuriai numatoma taikyti Sąjungai svarbią priežiūros programą, svarba 30 straipsnio 1 dalies a punkto tikslais, atsižvelgiant į ligos pobūdį ir susijusius rizikos veiksnius;

d) 28 straipsnio 1 dalyje numatytoms priežiūros programoms taikomų reikalavimų, susijusių su:

   i) priežiūros programų turiniu;

   ii) informacija, kurią reikia įtraukti teikiant priežiūros programas pagal 28 straipsnio 2 dalį ir reguliarias ataskaitas pagal 28 straipsnio 3 dalį;

   iii) priežiūros programų taikymo laikotarpiu.

30 straipsnis

Įgyvendinimo įgaliojimai

1. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomi su priežiūra ir priežiūros programomis, numatytomis 26 ir 28 straipsniuose ir pagal 29 straipsnį priimtose taisyklėse, susiję reikalavimai dėl:

   a) nustatymo, kurioms 9 straipsnio 1 dalies e punkte nurodytoms į sąrašą įtrauktoms ligoms reikia taikyti priežiūros programas pagal 28 straipsnį, įskaitant tokių programų geografinę apimtį;

   b) formato ir tvarkos teikiant:

      i) tas priežiūros programas Komisijai ir kitoms valstybėms narėms susipažinti;

      ii) priežiūros rezultatų ataskaitas Komisijai.

2. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomi kriterijai, kurie turi būti naudojami vertinant 28 straipsnyje nurodytas priežiūros programas.

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodyti įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

3 skyrius
Likvidavimo programos

31 straipsnis

Privalomos ir pasirenkamos likvidavimo programos

1. Valstybės narės, kurių visa teritorija arba jų zonos ar laikymo vietos nėra neužkrėstos viena ar keliomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, nurodytomis 9 straipsnio 1 dalies b punkte, arba nėra žinoma, kad jos nėra užkrėstos tomis ligomis:

   a) nustato tos į sąrašą įtrauktos ligos likvidavimo arba neužkrėtimo ta liga įrodymo programą, kuri turi būti vykdoma atitinkamose ta liga užkrėstose gyvūnų populiacijose ir apimti atitinkamas jų teritorijos dalis arba atitinkamas jų zonas ar laikymo vietas (toliau – privaloma likvidavimo programa), kuri taikoma iki tol, kol patenkinamos sąlygos suteikti neužkrėstos teritorijos statusą atitinkamoje valstybės narės teritorijoje arba zonoje, kaip numatyta 36 straipsnio 1 dalyje, arba laikymo vietoje, kaip numatyta 37 straipsnio 2 dalyje;

   b) pateikia Komisijai patvirtinti privalomos likvidavimo programos projektą.

2. Valstybės narės, kurios nėra neužkrėstos viena ar keliomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, nurodytomis 9 straipsnio 1 dalies c punkte, arba nežinoma, kad jos nėra neužkrėstos tokiomis ligomis, ir kurios nusprendžia nustatyti tos į sąrašą įtrauktos ligos likvidavimo programą, kuri turi būti vykdoma atitinkama liga užkrėstose gyvūnų populiacijose ir apimti atitinkamas jų teritorijos dalis arba jų zonas ar laikymo vietas (toliau – pasirenkama likvidavimo programa), tos programos projektą pateikia Komisijai patvirtinti, kai atitinkama valstybė narė prašo Sąjungoje pripažinti gyvūnų sveikatos atitinkamos ligos atžvilgiu garantijas, susijusias su gyvūnų perkėlimu ar produktų vežimu.

Tokia pasirenkama likvidavimo programa taikoma iki tol, kol:

a) patenkinamos sąlygos suteikti neužkrėstos teritorijos statusą atitinkamoje valstybės narės teritorijoje arba zonoje, kaip numatyta 36 straipsnio 1 dalyje, arba laikymo vietoje, kaip numatyta 37 straipsnio 2 dalyje, arba

b) nustatoma, kad sąlygos suteikti neužkrėstos teritorijos statusą nebegali būti patenkintos, o programa nebeatitinka savo tikslo, arba

c) atitinkama valstybė narė atšaukia programą.

3. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais patvirtina:

a) privalomų likvidavimo programų projektus, pateiktus jai patvirtinti pagal 1 dalį;

b) pasirenkamų likvidavimo programų projektus, pateiktus jai patvirtinti pagal 2 dalį,

jeigu įvykdomos šiame skyriuje nustatytos sąlygos.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti ir kurios susijusios su į sąrašą įtraukta liga, dėl kurios gali kilti labai didelio poveikio rizika, Komisija priima nedelsiant taikytinus šio straipsnio 3 dalies a punkte numatytus įgyvendinimo aktus laikydamasi 266 straipsnio 3 dalyje nurodytos procedūros.

Komisija dėl tinkamai pagrįstų priežasčių gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais patvirtina atitinkamos valstybės narės pasiūlytą pakeitimą arba atšaukia pagal šio straipsnio 3 dalies a ir b punktus patvirtintų likvidavimo programų patvirtinimą. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

5. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl:

a) ligų kontrolės strategijų, tarpinių ir galutinių tikslų konkrečių ligų atžvilgiu ir likvidavimo programų taikymo laikotarpio;

b) nuostatų, kuriomis leidžiama nukrypti nuo reikalavimo pateikti tvirtinti likvidavimo programas, kaip numatyta šio straipsnio 1 dalies b punkte ir jo 2 dalyje, kai toks patvirtinimas nėra būtinas priėmus su tomis programomis susijusias taisykles pagal 32 straipsnio 2 dalį ir 35 straipsnį;

c) informacijos, kurią valstybės narės turi pateikti Komisijai ir kitoms valstybėms narėms, susijusios su nuostatomis, kuriomis leidžiama nukrypti nuo reikalavimo pateikti tvirtinti likvidavimo programas, kaip numatyta šios dalies b punkte.

Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriais iš dalies keičiamos pagal šios dalies b punktą priimtos taisyklės arba nutraukiamas jų taikymas.

32 straipsnis

Pagal privalomas ir pasirenkamas likvidavimo programas nustatytos priemonės

1. Likvidavimo programas sudaro bent šios priemonės:

a) ligų kontrolės priemonės, skirtos ligos sukėlėjui likviduoti ūkiuose, laikymo vietose ir zonose, kuriose pasireiškia liga, ir užkirsti kelią pakartotinai užsikrėsti;

b) pagal 26–30 straipsniuose nustatytas taisykles vykdytina priežiūra, siekiant įrodyti:

i) a punkte numatytų ligų kontrolės priemonių veiksmingumą;

ii) kad teritorija neužkrėsta į sąrašą įtraukta liga;

c) ligų kontrolės priemonės, kurių reikia imtis, jei priežiūros rezultatai yra teigiami.

2. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl toliau nurodytų elementų, skirtų likvidavimo programų veiksmingumui užtikrinti:

a) 1 dalies a punkte numatytų ligų kontrolės priemonių;

b) ligų kontrolės priemonių, kurių reikia imtis siekiant išvengti pakartotinio tikslinės gyvūnų populiacijos užkrėtimo atitinkama liga ūkiuose, zonose ir laikymo vietose;

c) priežiūros plano, būdų, diagnostikos metodų, dažnumo, intensyvumo, tikslinės gyvūnų populiacijos ir mėginių ėmimo būdų;

d) ligų kontrolės priemonių, kurių reikia imtis tuo atveju, kai su į sąrašą įtraukta liga susijusios priežiūros rezultatai yra teigiami, kaip numatyta 1 dalies c punkte;

e) skiepijimo kriterijų, kai tai tikslinga ir tinkama atitinkamos ligos ar rūšies atveju.

33 straipsnis

Komisijai patvirtinti pateiktų privalomų ir pasirenkamų likvidavimo programų turinys

Valstybės narės į privalomų ir pasirenkamų likvidavimo programų patvirtinimo paraiškas, pateiktas Komisijai pagal 31 straipsnio 1 ir 2 dalis, įtraukia šią informaciją:

a) į sąrašą įtrauktos ligos, dėl kurios nustatyta atitinkama privaloma ar pasirenkama likvidavimo programa, epidemiologinės padėties aprašą;

b) geografinės ir administracinės teritorijos arba laikymo vietos, kurioje vykdoma likvidavimo programa, aprašą ir ribų nustatymą;

c) ligos kontrolės priemonių, nustatytų pagal likvidavimo programą, kaip numatyta 32 straipsnio 1 dalyje ir pagal 32 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse, aprašą;

d) likvidavimo programoje dalyvaujančių šalių struktūros, priežiūros ir vaidmenų aprašą;

e) numatomą likvidavimo programos trukmę;

f) tarpinius tikslus ir ligos kontrolės strategijas, nustatytus likvidavimo programai įgyvendinti.

34 straipsnis

Ataskaitų teikimas

Valstybės narės, įgyvendinančios likvidavimo programas, Komisijai teikia:

a) ataskaitas, leidžiančias Komisijai stebėti vykdomų likvidavimo programų tarpinių tikslų, nurodytų 33 straipsnio f punkte, įgyvendinimą;

b) galutinę ataskaitą, baigus vykdyti atitinkamą likvidavimo programą.

35 straipsnis

Įgyvendinimo įgaliojimai

Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos su informacijos, formato ir procedūriniais reikalavimais, numatytais 31-34 straipsniuose, susijusios taisyklės dėl:

a) privalomų ir pasirenkamų likvidavimo programų projektų teikimo tvirtinti;

b) veiklos rezultatų rodiklių;

c) ataskaitų teikimo Komisijai ir kitoms valstybėms narėms dėl privalomų ar pasirenkamų likvidavimo programų įgyvendinimo rezultatų.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4 skyrius

Neužkrėstos teritorijos statusas

36 straipsnis

Neužkrėstos valstybės narės ir zonos

1. Valstybė narė gali kreiptis į Komisiją dėl neužkrėstos teritorijos statuso patvirtinimo, pagal kurį visa jos teritorija arba viena ar kelios jos zonos laikomos vienos ar kelių atitinkamų gyvūnų rūšių atveju neužkrėstomis viena ar keliomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, nurodytomis 9 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose, jei tenkinamos viena ar kelios toliau išvardytos sąlygos:

   a) bet kur atitinkamos valstybės narės teritorijoje arba atitinkamoje paraiškoje nurodytoje zonoje ar zonose nėra nė vienos iš gyvūnų rūšių, įtrauktų į sąrašą dėl paraiškoje dėl neužkrėstos teritorijos statuso nurodytos ligos;

   b) žinoma, kad ligos sukėlėjas nesugebėtų išgyventi visoje valstybės narės teritorijoje arba atitinkamoje paraiškoje nurodytoje zonoje ar zonose, atsižvelgiant į 39 straipsnio a punkto ii papunktyje nurodytus kriterijus;

   c) tuo atveju, jei į sąrašą įtrauktos ligos plinta tik per užkrato pernešėjus, nenustatytas nė vienas užkrato pernešėjas arba yra žinoma, kad jie nesugebėtų išgyventi visoje valstybės narės teritorijoje arba atitinkamoje paraiškoje nurodytoje zonoje ar zonose, atsižvelgiant į 39 straipsnio a punkto ii papunktyje nurodytus kriterijus;

d) tai, kad teritorija neužkrėsta į sąrašą įtraukta liga, įrodyta:

i) likvidavimo programa, atitinkančia 32 straipsnio 1 dalyje nustatytas taisykles ir pagal to straipsnio 2 dalį priimtas taisykles, arba

ii) istoriniais ir priežiūros duomenimis.

2. Valstybių narių paraiškose dėl neužkrėstos teritorijos statuso pateikiami įrodymai, rodantys, kad tenkinamos 1 dalyje nustatytos sąlygos neužkrėstos teritorijos statusui suteikti.

3. Valstybė narė tam tikrais konkrečiais atvejais gali kreiptis į Komisiją dėl neužkrėstos teritorijos statuso patvirtinimo, ir visų pirma dėl neskiepijimo statuso patvirtinimo, pagal kurį visa jos teritorija arba viena ar kelios jos zonos laikomos neužkrėstomis viena ar keliomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, nurodytomis 9 straipsnio 1 dalies a punkte, jei tenkinamos šios sąlygos:

a) tai, kad teritorija neužkrėsta į sąrašą įtraukta liga, įrodyta:

i) likvidavimo programa, atitinkančia 32 straipsnio 1 dalyje nustatytas taisykles ir pagal to straipsnio 2 dalį priimtas taisykles, arba

ii) istoriniais ir priežiūros duomenimis;

b) įrodyta, kad dėl skiepijimo nuo ligos atsirastų išlaidų, kurios viršytų išlaidas, susijusias su neužkrėstos teritorijos išlaikymu neskiepijant.

4. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais patvirtina ir prireikus iš dalies keičia valstybių narių paraiškas dėl neužkrėstos teritorijos statuso arba neskiepijimo statuso, jei tenkinamos 1 ir 2 dalyse ir, atitinkamais atvejais, 3 dalyje nurodytos sąlygos.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

37 straipsnis

Laikymo vietos

1. Valstybė narė gali kreiptis į Komisiją dėl neužkrėstos teritorijos statuso pripažinimo, pagal kurį jos laikymo vietos laikomos neužkrėstomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, nurodytomis 9 straipsnio 1 dalies a punkte, ir dėl neužkrėstos teritorijos statuso, suteikto tokiai laikymo vietai, išsaugojimo jos teritorijoje kilus vienos ar kelių tų į sąrašą įtrauktų ligų protrūkiui, jei:

a) laikymo vietos lygmeniu gali būti veiksmingai užkertamas kelias paraiškoje nurodytai į sąrašą įtrauktai ligai arba į sąrašą įtrauktoms ligoms patekti, atsižvelgiant į ligos pobūdį;

b) paraiškoje nurodytoje laikymo vietoje įdiegta viena bendra biologinio saugumo valdymo sistema, skirta visiems ją sudarantiems ūkiams užtikrinti neužkrėstos teritorijos statusą, ir

c) paraiškoje nurodytą laikymo vietą patvirtino kompetentinga institucija gyvūnų perkėlimo ir jų produktų vežimo tikslais:

i) pagal 99 ir 100 straipsnius – laikymo vietas, kuriose laikomi sausumos gyvūnai ir jų produktai;

ii) pagal 183 ir 184 straipsnius – laikymo vietas, kuriose laikomi akvakultūros gyvūnai ir jų produktai.

2. Valstybė narė gali kreiptis į Komisiją dėl neužkrėstos teritorijos statuso pripažinimo, pagal kurį jos laikymo vietos laikomos neužkrėstomis viena ar keliomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, nurodytomis 9 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose, jei:

a) laikymo vietos lygmeniu gali būti veiksmingai užkertamas kelias paraiškoje nurodytai į sąrašą įtrauktai ligai arba į sąrašą įtrauktoms ligoms patekti, atsižvelgiant į ligos pobūdį;

b) tenkinamos viena ar daugiau šių sąlygų:

i) įvykdytos 36 straipsnio 1 dalyje nustatytos sąlygos;

ii) paraiškoje nurodyti laikymo vietoje esantys ūkiai pradėjo arba tęsė savo veiklą ir yra įdiegę bendrą biologinio saugumo valdymo sistemą, skirtą užtikrinti, kad ta laikymo vieta būtų neužkrėsta;

c) paraiškoje nurodytoje laikymo vietoje taikoma viena bendra biologinio saugumo valdymo sistema, skirta siekiant visiems ją sudarantiems ūkiams užtikrinti neužkrėstos teritorijos statusą, ir

d) paraiškoje nurodytą laikymo vietą patvirtino kompetentinga institucija gyvūnų perkėlimo ir jų produktų vežimo tikslais:

i) pagal 99 ir 100 straipsnius – laikymo vietas, kuriose laikomi sausumos gyvūnai ir jų produktai;

ii) pagal 183 ir 184 straipsnius – laikymo vietas, kuriose laikomi akvakultūros gyvūnai ir jų produktai.

3. Valstybių narių paraiškose dėl neužkrėstos teritorijos statuso pripažinimo laikymo vietoms pagal 1 ir 2 dalis pateikiami įrodymai, rodantys, kad tenkinamos tose dalyse nustatytos sąlygos.

4. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais:

a) pripažįsta ir prireikus iš dalies keičia laikymo vietoms suteiktą neužkrėstos teritorijos statusą, jei tenkinamos 1 arba 2 dalyje ir 3 dalyje nustatytos sąlygos;

b) nustato, dėl kurių iš 9 straipsnio 1 dalies a, b ir c punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų galima įkurti neužkrėstas laikymo vietas.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

5. Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus pagal 264 straipsnį dėl nuostatų, kuriomis papildomos šio straipsnio nuostatos dėl:

a) neužkrėstos teritorijos statuso pripažinimo laikymo vietoms reikalavimų, kaip numatyta šio straipsnio 1 ir 2 dalyse, atsižvelgiant į 9 straipsnio 1 dalies a, b ir c punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų pobūdį, kiek tai susiję bent su:

i) priežiūros rezultatais ir kitais įrodymais, būtinais siekiant įrodyti, kad laikymo vieta neužkrėsta;

ii) biologinio saugumo priemonėmis;

b) išsamių taisyklių, kurias taiko kompetentinga institucija siekdama laikymo vietoms patvirtinti neužkrėstos teritorijos statusą, kaip numatyta 1 ir 2 dalyse, ir

c) taisyklių, susijusių su laikymo vietomis teritorijoje, kuri yra daugiau nei vienoje valstybėje narėje.

38 straipsnis

Neužkrėstų valstybių narių, zonų arba laikymo vietų sąrašai

Kiekviena valstybė narė, jei taikoma, sudaro ir nuolat atnaujina sąrašą, kuriame nurodytos neužkrėstos teritorijos statusą turinti jos teritorija ar zonos, kaip numatyta 36 straipsnio 1 ir 3 dalyse, ir neužkrėstos teritorijos statusą turinčios jos laikymo vietos, kaip numatyta 37 straipsnio 1 ir 2 dalyse.

Valstybės narės tuos sąrašus skelbia viešai. Komisija padeda valstybėms narėms pateikti tuose sąrašuose esančią informaciją visuomenei savo interneto tinklalapyje pateikdama nuorodas į valstybių narių interneto puslapius, kuriuose pateikiama informacija.

39 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su neužkrėstos teritorijos statuso suteikimu valstybėms narėms ir zonoms, delegavimas

Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl:

a) išsamių taisyklių dėl neužkrėstos teritorijos statuso suteikimo valstybėms narėms ir jų zonoms, atsižvelgiant į skirtingų ligų pobūdį, kiek tai susiję su:

   i) kriterijais, taikytinais pagrįsti valstybių narių tvirtinimams, kad nėra į sąrašą įtrauktų rūšių arba jos nesugebėtų išgyventi jų teritorijoje, ir įrodymais, kurių reikia tokiems tvirtinimams pagrįsti, kaip numatyta 36 straipsnio 1 dalies a punkte;

ii) kriterijais, taikytinais pagrįsti tvirtinimams, kad ligos sukėlėjas arba užkrato pernešėjas nesugebėtų išgyventi, ir įrodymais, kurių reikia tokiems tvirtinimams pagrįsti, kaip numatyta 36 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose;

iii) kriterijais ir sąlygomis, taikytinais nustatant, kad atitinkama teritorija neužkrėsta liga, kaip nurodyta 36 straipsnio 1 dalies d punkte;

iv) priežiūros rezultatais ir kitais įrodymais, kurių reikia siekiant pagrįsti, kad teritorija neužkrėsta;

v) biologinio saugumo priemonėmis;

vi) apribojimais ir sąlygomis, susijusiais su skiepijimu neužkrėstose valstybėse narėse ir jų zonose;

vii) zonų, kuriomis atskiriamos neužkrėstos zonos arba zonos, kuriose taikoma likvidavimo programa, nuo apribojimų taikymo zonų, nustatymu (toliau – apsaugos zonos);

viii) zonomis, esančiomis daugiau nei vienos valstybės narės teritorijoje;

b) nuostatų, kuriomis leidžiama nukrypti nuo reikalavimo, kad Komisija patvirtintų neužkrėstos teritorijos statusą, pagal kurį teritorija laikoma neužkrėsta viena ar keliomis 9 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, kaip nustatyta 36 straipsnio 1 dalyje, jei toks patvirtinimas nebūtinas, nes egzistuoja išsamios neužkrėstos teritorijos nustatymo taisyklės, nustatytos pagal šio straipsnio a punktą priimtose taisyklėse;

c) informacijos, kurią valstybės narės turi pateikti Komisijai ir kitoms valstybėms narėms, siekdamos pagrįsti neužkrėstos teritorijos statuso paskelbimą, nepriėmus įgyvendinimo akto pagal 36 straipsnio 4 dalį, kaip numatyta šio straipsnio b punkte.

40 straipsnis

Įgyvendinimo įgaliojimai

Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomi išsamūs reikalavimai, susiję su informacija, kurią valstybės narės turi pateikti Komisijai ir kitoms valstybėms narėms, siekdamos pagrįsti neužkrėstos teritorijos statuso paskelbimą teritorijose, zonose ir laikymo vietose pagal 36–39 straipsnius, taip pat formatais ir tvarka, naudojamais:

a) teikiant paraiškas pripažinti neužkrėstos teritorijos statusą visai atitinkamos valstybės narės teritorijai arba jos zonoms ir laikymo vietoms;

b) valstybių narių ir Komisijos keitimuisi informacija apie neužkrėstas valstybes nares arba jų zonas ir laikymo vietas.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

41 straipsnis

Neužkrėstos teritorijos statuso išlaikymas

1. Valstybės narės išlaiko savo teritorijoms arba jų zonoms ar laikymo vietoms suteiktą neužkrėstos teritorijos statusą tik tol, kol:

   a) toliau tenkinamos neužkrėstos teritorijos statuso suteikimo sąlygos, nustatytos 36 straipsnio 1 dalyje ir 37 straipsnio 1 ir 2 dalyse, ir toliau laikomasi pagal šio straipsnio 3 dalį ir 39 straipsnį nustatytų taisyklių;

   b) vykdoma priežiūra, atsižvelgiant į 27 straipsnyje numatytus reikalavimus, siekiant įsitikinti, kad atitinkama teritorija, zona ar laikymo vieta tebėra neužkrėstos į sąrašą įtraukta liga, kaip patvirtinta arba pripažinta jai suteikus neužkrėstos teritorijos statusą;

   c) taikomi tam tikrų rūšių, įtrauktų į sąrašą dėl į sąrašą įtrauktos ligos, dėl kurios patvirtintas arba pripažintas neužkrėstos teritorijos statusas, gyvūnų perkėlimo ir atitinkamais atvejais iš jų gautų produktų vežimo į atitinkamą teritoriją, zoną ar laikymo vietą apribojimai pagal IV ir V dalyse nustatytas taisykles;

   d) taikomos kitos biologinio saugumo priemonės, siekiant užkirsti kelią į sąrašą įtrauktai ligai, dėl kurios patvirtintas arba pripažintas neužkrėstos teritorijos statusas, patekti.

2. Valstybė narė nedelsdama informuoja Komisiją, jei nebetenkinamos 1 dalyje nurodytos neužkrėstos teritorijos statuso išlaikymo sąlygos.

3. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl šių neužkrėstos teritorijos statuso išlaikymo sąlygų:

a) 1 dalies b punkte numatytos priežiūros;

b) 1 dalies d punkte numatytų biologinio saugumo priemonių.

42 straipsnis

Neužkrėstos teritorijos statuso sustabdymas, atšaukimas ir sugrąžinimas

1. Kai valstybė narė sužino arba turi priežasčių įtarti, kad pažeistos kurios nors sąlygos, pagal kurias ji išlaiko jai suteiktą neužkrėstos valstybės narės arba jos zonos ar laikymo vietos statusą, ji nedelsdama:

a) atitinkamais atvejais, atsižvelgdama į riziką, sustabdo arba apriboja tam tikrų rūšių, įtrauktų į sąrašą dėl į sąrašą įtrauktos ligos, dėl kurios patvirtintas arba pripažintas neužkrėstos teritorijos statusas, gyvūnų perkėlimą į kitas valstybes nares, zonas ar laikymo vietas, kuriose sveikatos būklė tos į sąrašą įtrauktos ligos atžvilgiu yra geresnė;

b) tam tikrais atvejais siekdama užkirsti kelią į sąrašą įtrauktai ligai, dėl kurios patvirtintas arba pripažintas neužkrėstos teritorijos statusas, plisti taiko III dalies II antraštinėje dalyje numatytas ligų kontrolės priemones.

2. 1 dalyje numatytos priemonės nebetaikomos, jei atlikus tolesnį tyrimą patvirtinama, kad:

a) įtariamas pažeidimas nebuvo įvykdytas arba

b) įtariamas pažeidimas neturėjo didelio poveikio ir atitinkama valstybė narė gali užtikrinti, kad vėl laikomasi jai suteikto neužkrėstos teritorijos statuso išlaikymo sąlygų.

3. Jei atitinkamos valstybės narės atliktas tolesnis tyrimas patvirtina į sąrašą įtrauktos ligos, dėl kurios jai suteiktas neužkrėstos teritorijos statusas, protrūkį arba tai, kad padaryti kiti svarbūs 41 straipsnio 1 dalyje nurodytų neužkrėstos teritorijos statuso išlaikymo sąlygų pažeidimai arba kai yra didelė tikimybė, jog tai nutiko, valstybė narė nedelsdama apie tai informuoja Komisiją.

4. Iš atitinkamos valstybės narės gavusi informaciją, kad nebetenkinamos neužkrėstos teritorijos statuso išlaikymo sąlygos, Komisija nepagrįstai nedelsdama priima įgyvendinimo aktus, kuriais atšaukia pagal 36 straipsnio 4 dalį valstybei narei ar zonai suteiktą neužkrėstos teritorijos statuso patvirtinimą arba pagal 37 straipsnio 4 dalį laikymo vietai suteiktą neužkrėstos teritorijos statuso pripažinimą.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

5. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma labai skubėti, kai šio straipsnio 3 dalyje nurodyta į sąrašą įtraukta liga sparčiai plinta ir dėl to kelia labai didelio poveikio gyvūnų ar visuomenės sveikatai, ekonomikai ar visuomenei riziką, Komisija priima nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus laikydamasi 266 straipsnio 3 dalyje numatytos procedūros.

6. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl nuostatų, kuriomis papildomos šio straipsnio 1 ir 2 dalyse išdėstytos neužkrėstos teritorijos statuso sustabdymo, atšaukimo ir sugrąžinimo taisyklės.

III DALIS
BUDRUMAS LIGŲ ATŽVILGIU, PASIRENGIMAS JOMS IR LIGŲ KONTROLĖ

I ANTRAŠTINĖ DALIS
Budrumas ligų atžvilgiu ir pasirengimas joms

1 skyrius
Nenumatytų atvejų planai ir imituojamosios pratybos

43 straipsnis

Nenumatytų atvejų planai

1. Valstybės narės, tinkamai pasikonsultavusios su ekspertais ir atitinkamais suinteresuotaisiais subjektais, rengia ir atnaujina nenumatytų atvejų planus ir prireikus išsamių instrukcijų vadovus, kuriuose nustatomos priemonės, kurių reikia imtis atitinkamoje valstybėje narėje pasireiškus 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytai į sąrašą įtrauktai ligai arba, priklausomai nuo atvejo, naujai ligai, siekiant užtikrinti aukštą budrumo ligų atžvilgiu bei pasirengimo joms lygį ir gebėjimą greitai reaguoti.

2. Į tuos nenumatytų atvejų planus ir, kai taikoma, išsamių instrukcijų vadovus įtraukiami bent šie aspektai:

a) nustatyta vadovavimo grandinė kompetentingoje institucijoje ir su kitomis valdžios institucijomis, siekiant užtikrinti greitą ir veiksmingą sprendimų priėmimo procesą valstybės narės, regionų ir vietos lygiais;

b) nustatytas kompetentingos institucijos ir kitų susijusių valdžios institucijų bei atitinkamų suinteresuotųjų subjektų bendradarbiavimo pagrindas, siekiant užtikrinti, kad būtų imamasi nuoseklių ir koordinuotų veiksmų;

c) numatyta galimybė naudotis:

i) patalpomis;

ii) laboratorijomis;

iii) įranga;

iv) personalu;

v) neatidėliotinos pagalbos fondais;

vi) visa kita tinkama medžiaga ir ištekliais, būtinais siekiant greitai ir veiksmingai likviduoti 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytas į sąrašą įtrauktas ligas arba naujas ligas;

d) numatyta galimybė naudotis toliau išvardytais centrais ir grupėmis, turinčiais reikiamos kompetencijos, kad padėtų kompetentingai institucijai:

i) veikiančiu centriniu ligų kontrolės centru;

ii) regioniniais ir vietos ligų kontrolės centrais, jei būtina dėl administracinės ir geografinės atitinkamos valstybės narės padėties;

iii) nuolatinėmis ekspertų grupėmis;

e) 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų ir naujų ligų kontrolės priemonių, numatytų II antraštinės dalies 1 skyriuje, įgyvendinimas;

f) nuostatos dėl skubaus skiepijimo, jei jo prireikia;

g) pagal 64 straipsnio 1 dalį kompetentingos institucijos nustatytų apribojimų taikymo zonų geografinių ribų nustatymo principai;

h) prireikus, veiksmų koordinavimas su kaimyninėmis valstybėmis narėmis ir kaimyninėmis trečiosiomis šalimis ir teritorijomis.

44 straipsnis

Įgyvendinimo įgaliojimai, susiję su nenumatytų atvejų planais

Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos reikiamos priemonės, susijusios su 43 straipsnio 1 dalyje nurodytų nenumatytų atvejų planų įgyvendinimu valstybėse narėse.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

45 straipsnis

Imituojamosios pratybos

1. Kompetentinga institucija užtikrina, kad su 43 straipsnio 1 dalyje numatytais nenumatytų atvejų planais susijusios imituojamosios pratybos būtų vykdomos reguliariai arba tinkamais intervalais, siekiant:

   a) užtikrinti aukštą budrumo ligų atžvilgiu bei pasirengimo joms lygį ir gebėjimą greitai reaguoti atitinkamoje valstybėje narėje;

   b) patikrinti tų nenumatytų atvejų planų veikimą.

2. Jei įmanoma ir tikslinga, imituojamosios pratybos vykdomos glaudžiai bendradarbiaujant su kaimyninių valstybių narių ir kaimyninių trečiųjų šalių bei teritorijų kompetentingomis institucijomis.

3. Paprašius valstybės narės Komisijai ir kitoms valstybėms narėms pateikia vykdytų imituojamųjų pratybų pagrindinių rezultatų ataskaitą.

4. Jei tikslinga ir būtina, Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos valstybėse narėse vykdomų imituojamųjų pratybų praktinio įgyvendinimo taisyklės, susijusios su:

a) imituojamųjų pratybų dažnumu;

b) imituojamosiomis pratybomis, susijusiomis su daugiau nei viena į sąrašą įtraukta liga, nurodyta 9 straipsnio 1 dalies a punkte.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2 skyrius
Veterinarinių vaistų naudojimas ligų prevencijos ir kontrolės tikslais

46 straipsnis

Veterinarinių vaistų naudojimas ligų prevencijos ir kontrolės tikslais

1. Valstybės narės gali imtis priemonių, susijusių su veterinarinių vaistų naudojimu į sąrašą įtrauktų ligų atveju, siekdamos užtikrinti veiksmingiausią tų ligų prevenciją ar kontrolę, jei tokios priemonės yra tikslingos arba būtinos.

Tos priemonės gali apimti:

a) veterinarinių vaistų naudojimo draudimus ir apribojimus;

b) privalomą veterinarinių vaistų naudojimą.

2. Valstybės narės, spręsdamos, ar naudoti ir kokiu būdu naudoti veterinarinius vaistus kaip konkrečios į sąrašą įtrauktos ligos prevencijos ir kontrolės priemonę, atsižvelgia į toliau išdėstytus kriterijus:

a) ligos pobūdį;

b) į sąrašą įtrauktos ligos paplitimą:

i) atitinkamoje valstybėje narėje;

ii) Sąjungoje;

iii) tam tikrais atvejais kaimyninėse trečiosiose šalyse ir teritorijose;

iv) trečiosiose šalyse ir teritorijose, iš kurių gyvūnai ir produktai įvežami į Sąjungą;

c) atitinkamų veterinarinių vaistų prieinamumą ir veiksmingumą bei su jais susijusią riziką;

d) diagnostinių tyrimų, skirtų infekcijai nustatyti atitinkamais veterinariniais vaistais gydomuose gyvūnuose, prieinamumą;

e) atitinkamų veterinarinių vaistų naudojimo ekonominį ir socialinį poveikį, taip pat poveikį gyvūnų gerovei ir aplinkai, palyginti su kitomis esamomis ligų prevencijos ir kontrolės strategijomis.

3. Siekdamos apsaugoti gyvūnų ir visuomenės sveikatą, valstybės narės imasi tinkamų prevencinių priemonių, susijusių su veterinarinių vaistų naudojimu mokslinių tyrimų arba jų kūrimo ir bandymo kontroliuojamomis sąlygomis tikslais.

47 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su veterinarinių vaistų naudojimu, delegavimas

1. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl to, kurios priemonės galėtų būti tikslingos ir būtinos priemonės, kaip nustatyta 46 straipsnyje, kiek tai susiję su:

a) veterinarinių vaistų naudojimo draudimais ir apribojimais;

b) veterinarinių vaistų naudojimo konkrečios į sąrašą įtrauktos ligos atveju konkrečiomis sąlygomis;

c) rizikos mažinimo priemonėmis, skirtomis užkirsti kelią į sąrašą įtrauktoms ligoms plisti per veterinariniais vaistais gydomus gyvūnus arba produktus iš tokių gyvūnų;

d) priežiūra, vykdoma konkrečių į sąrašą įtrauktų ligų atveju panaudojus vakcinas ir kitus veterinarinius vaistus.

2. Komisija, nustatydama šio straipsnio 1 dalyje numatytas taisykles, atsižvelgia į 46 straipsnio 2 dalyje nustatytus kriterijus.

3. Jei su kylančia rizika susijusiais atvejais yra priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti, pagal šio straipsnio 1 dalį priimtoms taisyklėms taikoma 265 straipsnyje numatyta procedūra.

3 skyrius

Antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankai

48 straipsnis

Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankų įsteigimas

1. Dėl 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų, kurių atveju skiepijimas neuždraustas pagal 47 straipsnį priimtu deleguotuoju aktu, Komisija gali įsteigti Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankus, skirtus vieno ar daugiau toliau nurodytų biologinių produktų atsargoms laikyti ir pakeisti, ir būti už juos atsakinga:

   a) antigenų;

   b) vakcinų;

   c) vakcinų gamybai skirto pirminio pasėlio;

   d) diagnostikos reagentų.

2. Komisija užtikrina, kad 1 dalyje numatytuose Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankuose:

a) laikoma pakankamai tinkamų rūšių antigenų, vakcinų, vakcinų gamybai skirto pirminio pasėlio ir diagnostikos reagentų atsargų, skirtų atitinkamai konkrečiai į sąrašą įtrauktai ligai, atsižvelgiant į valstybių narių reikmes, numatytas 43 straipsnio 1 dalyje nurodytuose nenumatytų atvejų planuose;

b) reguliariai papildomos ir laiku keičiamos antigenų, vakcinų, vakcinų gamybai skirto pirminio pasėlio ir diagnostikos reagentų atsargos;

c) atsargos laikomos ir vežamos laikantis tinkamų biologinio saugumo, biologinės saugos ir biologinio izoliavimo reikalavimų, nustatytų 16 straipsnio 1 dalyje ir pagal 16 straipsnio 2 dalį priimtus deleguotuosius aktus;

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankų atsargų valdymo, laikymo ir pakeitimo, kaip numatyta šio straipsnio 1 ir 2 dalyse;

b) tų bankų veiklai taikomų biologinio saugumo, biologinės saugos ir biologinio izoliavimo reikalavimų, laikantis 16 straipsnio 1 dalyje numatytų reikalavimų ir atsižvelgiant į pagal 16 straipsnio 2 dalį priimtus deleguotuosius aktus.

49 straipsnis

Prieiga prie Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankų

1. Gavusi prašymą Komisija pasirūpina 48 straipsnio 1 dalyje nurodytų biologinių produktų pristatymu iš Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankų, jei atsargų yra, į:

   a) visų pirma, valstybes nares ir

   b) trečiąsias šalis arba teritorijas, jei toks pristatymas visų pirma skirtas užkirsti kelią ligai plisti į Sąjungą.

2. Jei atsargų kiekis yra ribotas, Komisija pirmenybę pasinaudoti atsargomis, kurios turi būti pristatytos pagal 1 dalį, teikia remdamasi:

   a) ligos aplinkybėmis, kuriomis pateiktas prašymas;

   b) nacionalinio antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų banko egzistavimu prašančiojoje valstybėje narėje arba trečiojoje šalyje ar teritorijoje;

   c) galiojančiomis Sąjungos privalomo skiepijimo, nustatyto pagal 47 straipsnį priimtuose deleguotuosiuose aktuose, priemonėmis.

50 straipsnis

Įgyvendinimo įgaliojimai, susiję su Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankais

1. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankams taikomos taisyklės ir, kiek tai susiję su 48 straipsnio 1 dalyje nurodytais biologiniais produktais, nurodo:

   a) kurie iš tų biologinių produktų turi būti įtraukti į Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankus ir dėl kurių iš 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų;

   b) tų biologinių produktų, kurie turi būti įtraukti į Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankus, rūšis ir saugomą kiekį dėl kiekvienos konkrečios9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, dėl kurios įsteigtas atitinkamas bankas;

   c) tų biologinių produktų tiekimo, laikymo ir pakeitimo reikalavimus;

   d) tų biologinių produktų pristatymą iš Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankų į valstybes nares ir trečiąsias šalis bei teritorijas;

   e) procedūrinius ir techninius reikalavimus dėl tų biologinių produktų įtraukimo į Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankus ir prašymo suteikti prieigą prie jų.

   Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti ir kurios susijusios su 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga, dėl kurios gali kilti labai didelio poveikio rizika, Komisija priima nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus laikydamasi 266 straipsnio 3 dalyje numatytos procedūros.

51 straipsnis

Informacijos, susijusios su Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankais, konfidencialumas

Komisija informaciją apie 48 straipsnio 1 dalyje nurodytų biologinių produktų, laikomų Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankuose, kiekį ir potipius laiko įslaptinta ir ji yra neskelbiama.

52 straipsnis

Nacionaliniai antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankai

1. Valstybės narės, kurios įsteigė nacionalinius antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankus dėl 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų, dėl kurių įsteigti Sąjungos antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankai, užtikrina, kad jų nacionaliniai antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankai atitiktų biologinio saugumo, biologinės saugos ir biologinio izoliavimo reikalavimus, nustatytus 16 straipsnio 1 dalies a punkte ir pagal 16 straipsnio 2 dalį ir 48 straipsnio 3 dalies b punktą priimtuose deleguotuosiuose aktuose.

2. Valstybės narės teikia Komisijai naujausią informaciją apie:

a) 1 dalyje nurodytų nacionalinių antigenų, vakcinų ir diagnostikos reagentų bankų egzistavimą arba įsteigimą;

b) antigenų, vakcinų, vakcinų gamybai skirto pirminio pasėlio atsargų ir diagnostikos reagentų rūšis ir jų kiekį tokiuose bankuose;

c) bet kokius tokių bankų veiklos pokyčius.

Komisija tą informaciją laiko įslaptinta ir ji yra neskelbiama.

3. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl 2 dalyje numatytos informacijos turinio, jos teikimo dažnumo ir formato.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

II ANTRAŠTINĖ DALIS

Ligų kontrolės priemonės

1 skyrius

Ligų kontrolės priemonės, taikomos 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų atveju

1 SKIRSNIS

LIGŲ KONTROLĖS PRIEMONĖS, TAIKOMOS KILUS ĮTARIMUI, KAD LAIKOMI GYVŪNAI UŽSIKRĖTĘ Į SĄRAŠĄ ĮTRAUKTA LIGA

53 straipsnis

Veiklos vykdytojų ir kitų susijusių atitinkamų fizinių ir juridinių asmenų pareigos

1. Įtarimo, kad laikomi gyvūnai užsikrėtę 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga, atveju valstybės narės ne tik laikosi pranešimo pareigos, nustatytos 18 straipsnio 1 dalyje, bet ir, kol kompetentinga institucija imsis ligų kontrolės priemonių pagal 54 straipsnio 1 dalį ir 55 straipsnio 1 dalį, imasi priemonių užtikrinti, kad veiklos vykdytojai ir kiti susiję atitinkami fiziniai ir juridiniai asmenys imtųsi tinkamų 55 straipsnio 1 dalies c, d ir e punktuose numatytų ligų kontrolės priemonių, siekdami išvengti tos į sąrašą įtrauktos ligos plitimo iš užkrėstų gyvūnų, ūkių ir vietų, už kuriuos jie yra atsakingi, ir perdavimo kitiems neužkrėstiems gyvūnams ar žmonėms.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl išsamių taisyklių, kuriomis papildomos šio straipsnio 1 dalyje numatytos ligų kontrolės priemonės.

54 straipsnis

Kompetentingos institucijos atliekamas tyrimas įtarus į sąrašą įtrauktą ligą

1. Kilus įtarimui, kad laikomi gyvūnai užsikrėtę 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga, kompetentinga institucija nedelsiant atlieka tyrimą, kad būtų patvirtintas arba paneigtas tos į sąrašą įtrauktos ligos atvejis.

2. 1 dalyje numatyto tyrimo tikslais kompetentinga institucija prireikus užtikrina, kad:

a) valstybiniai veterinarijos gydytojai atliktų tam tikrų rūšių, kurios įtrauktos į sąrašą dėl atitinkamos į sąrašą įtrauktos ligos, laikomų gyvūnų reprezentatyviosios imties klinikinį tyrimą;

b) valstybiniai veterinarijos gydytojai paimtų tų į sąrašą įtrauktų rūšių laikomų gyvūnų tinkamus mėginius ir kitus mėginius tyrimams atlikti laboratorijose, kurias tuo tikslu paskyrė kompetentinga institucija;

c) tokios paskirtos laboratorijos atliktų tyrimus, siekiant patvirtinti arba paneigti atitinkamos į sąrašą įtrauktos ligos atvejį.

3. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl išsamių taisyklių, kuriomis papildomos šio straipsnio 1 dalyje numatytiems kompetentingų institucijų atliekamiems tyrimams taikomos taisyklės.

55 straipsnis

Kompetentingų institucijų taikomos preliminarios ligų kontrolės priemonės

1. Jei kompetentingai institucijai kyla įtarimų, kad laikomi gyvūnai užsikrėtę 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga, ji, laikydamasi nacionalinių reikalavimų dėl galimybės patekti į privačias gyvenamąsias vietas, taiko toliau nurodytas preliminarias ligų kontrolės priemones, kol bus gauti 54 straipsnio 1 dalyje numatyto tyrimo rezultatai ir bus pradėtos taikyti ligų kontrolės priemonės, numatytos 61 straipsnio 1 dalyje:

   a) vykdo atitinkamo ūkio, maisto ir pašarų įmonės arba šalutinių gyvūninių produktų ūkio ar kitų vietų, kuriose įtariamas ligos atvejis, įskaitant vietas, kuriose įtariama liga galėjo kilti, oficialią priežiūrą;

   b) sudaro inventoriaus sąrašą, į kurį įtraukia:

      i) atitinkamame ūkyje, maisto ir pašarų įmonėje arba šalutinių gyvūninių produktų ūkyje ar kitoje vietoje laikomus gyvūnus;

ii) tame ūkyje, maisto ir pašarų įmonėje arba šalutinių gyvūninių produktų ūkyje ar kitoje vietoje laikomus produktus, jei jie susiję su tos į sąrašą įtrauktos ligos plitimu;

c) užtikrina, kad būtų taikomos tinkamos biologinio saugumo priemonės, skirtos išvengti to į sąrašą įtrauktos ligos sukėlėjo plitimo ir perdavimo kitiems gyvūnams arba žmonėms;

d) jei to reikia siekiant užkirsti kelią ligos sukėlėjui toliau plisti, užtikrina, kad tam tikrų rūšių, kurios įtrauktos į sąrašą dėl tos konkrečios į sąrašą įtrauktos ligos, laikomi gyvūnai būtų izoliuoti ir neturėtų sąlyčio su laukiniais gyvūnais;

e) kiek tai būtina siekiant užkirsti kelią į sąrašą įtrauktai ligai toliau plisti, riboja judėjimą laikomų gyvūnų ir produktų bei atitinkamais atvejais žmonių, transporto priemonių, medžiagų ar kitų priemonių, per kurias ligos sukėlėjas galėjo paplisti ūkyje, maisto ir pašarų įmonėse arba šalutinių gyvūninių produktų ūkyje ar iš jų ar iš kitos vietos, kurioje, kaip įtariama, pasireiškė ta į sąrašą įtraukta liga;

f) atsižvelgdama į šio skyriaus 4 skirsnyje numatytas ligų kontrolės priemones imasi kitų būtinų ligų kontrolės priemonių, susijusių su:

i) 54 straipsnio 1 dalyje numatyto kompetentingos institucijos vykdomo tyrimo atlikimu ir šios dalies a–d punktuose numatytų ligų kontrolės priemonių taikymu kituose ūkiuose, maisto ir pašarų įmonėse arba šalutinių gyvūninių produktų ūkiuose ar kitose vietose;

ii) priklausomai nuo ligos pobūdžio, nustatymu tinkamų laikinų apribojimų taikymo zonų;

g) inicijuoja 57 straipsnio 1 dalyje numatytą epidemiologinį tyrimą.

2. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl išsamių taisyklių, kuriomis papildomos šio straipsnio 1 dalyje nustatytos taisyklės, kiek tai susiję su konkrečiomis ir išsamiomis ligų kontrolės priemonėmis, kurių reikia imtis dėl 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, atsižvelgiant į susijusią riziką:

a) atitinkamiems tam tikrų rūšių arba kategorijų gyvūnams;

b) atitinkamai tam tikros rūšies gamybai.

56 straipsnis

Preliminarių ligų kontrolės priemonių peržiūra ir jų taikymo išplėtimas

55 straipsnio 1 dalyje numatytas ligų kontrolės priemones:

a) prireikus peržiūri kompetentinga institucija, atsižvelgdama į:

i) 54 straipsnio 1 dalyje numatyto tyrimo rezultatus;

ii) 57 straipsnio 1 dalyje numatyto epidemiologinio tyrimo rezultatus;

b) jei reikia, jų taikymas išplečiamas įtraukiant kitas vietas, kaip nurodyta 55 straipsnio 1 dalies a punkte.

2 SKIRSNIS

EPIDEMIOLOGINIS TYRIMAS

57 straipsnis

Epidemiologinis tyrimas

1. Patvirtinus, kad gyvūnai užsikrėtę 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga, kompetentinga institucija atlieka epidemiologinį tyrimą.

2. 1 dalyje numatyto epidemiologinio tyrimo tikslas:

   a) nustatyti tikėtiną į sąrašą įtrauktos atitinkamos ligos kilmę ir jos plitimo būdus;

   b) apskaičiuoti tikėtiną laikotarpį, kurį reiškėsi ta į sąrašą įtraukta liga;

   c) nustatyti ūkius ir juose esančius epidemiologinius vienetus, maisto ir pašarų įmones arba šalutinių gyvūninių produktų ūkius ar kitas vietas, kuriose tam tikrų rūšių, kurios įtrauktos į sąrašą dėl įtariamos į sąrašą įtrauktos ligos, gyvūnai galėjo būti užkrėsti;

   d) gauti informacijos apie laikomų gyvūnų, asmenų, produktų, transporto priemonių, medžiagų ar kitų priemonių, per kuriuos ligos sukėlėjas galėjo plisti atitinkamą laikotarpį prieš pranešant apie įtariamą arba patvirtintą į sąrašą įtrauktą ligą, judėjimą;

e) gauti informacijos apie galimą į sąrašą įtrauktos ligos plitimą supančioje aplinkoje, įskaitant ligos užkrato pernešėjų nustatymą ir paplitimą.

3 SKIRSNIS

PATVIRTINIMAS, KAD LAIKOMI GYVŪNAI UŽSIKRĖTĘ LIGA

58 straipsnis

Kompetentingos institucijos oficialus 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos patvirtinimas

1. Kompetentinga institucija oficialiai patvirtina 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytą į sąrašą įtrauktą ligą remdamasi šia informacija:

   a) 54 straipsnio 2 dalyje numatytų klinikinių ir laboratorinių tyrimų rezultatais;

   b) preliminariais arba galutiniais 57 straipsnio 1 dalyje numatyto epidemiologinio tyrimo rezultatais;

   c) kitais turimais epidemiologiniais duomenimis.

2. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl šio straipsnio 1 dalyje nurodytam oficialiam patvirtinimui taikytinų reikalavimų.

59 straipsnis

Preliminarių ligų kontrolės priemonių panaikinimas, kai į sąrašą įtrauktos ligos atvejis paneigiamas

Kompetentinga institucija toliau taiko 55 straipsnio 1 dalyje ir 56 straipsnyje numatytas preliminarias ligų kontrolės priemones, kol paneigiamas atitinkamos 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos atvejis, remiantis 58 straipsnio 1 dalyje arba pagal 58 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse nurodyta informacija.

4 SKIRSNIS

LIGŲ KONTROLĖS PRIEMONĖS, TAIKOMOS PATVIRTINUS, KAD LAIKOMI GYVŪNAI UŽSIKRĖTĘ LIGA

60 straipsnis

Skubios ligų kontrolės priemonės, kurių turi imtis kompetentinga institucija

Pagal 58 straipsnio 1 dalį oficialiai patvirtinus 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, kuria užsikrėtę laikomi gyvūnai, protrūkį, kompetentinga institucija nedelsiant:

a) paskelbia užkrėstą ūkį, maisto arba pašarų įmonę, šalutinių gyvūninių produktų ūkį ar kitą vietą oficialiai užkrėstais ta į sąrašą įtraukta liga;

b) nustato apribojimų taikymo zoną, tinkamą tai į sąrašą įtrauktai ligai;

c) įgyvendina 43 straipsnio 1 dalyje nurodytą nenumatytų atvejų planą, kad būtų užtikrintas visapusiškas ligų kontrolės priemonių koordinavimas.

61 straipsnis

Užkrėsti ūkiai ir kitos vietos

1. Kilus 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, kuria užsikrėtę laikomi gyvūnai, protrūkiui kompetentinga institucija, laikydamasi nacionalinių reikalavimų dėl galimybės patekti į privačias gyvenamąsias vietas, ūkyje, maisto arba pašarų įmonėje, šalutinių gyvūninių produktų ūkyje ar kitoje vietoje, nurodytoje 60 straipsnio a punkte, nedelsiant imasi vienos ar kelių toliau išvardytų ligų kontrolės priemonių, siekdama užkirsti kelią tai į sąrašą įtrauktai ligai toliau plisti, kaip antai:

   a) asmenų, gyvūnų, produktų, transporto priemonių arba kitų medžiagų, kurios gali būti užkrėstos ir prisidėti prie į sąrašą įtrauktos ligos plitimo, judėjimo apribojimų nustatymas;

   b) gyvūnų, kurie gali būti užsikrėtę į sąrašą įtraukta liga ar prisidėti prie jos plitimo, žudymas ir naikinimas arba skerdimas;

   c) produktų, pašarų ar kitų medžiagų naikinimas, perdirbimas, transformavimas ar apdorojimas arba įrangos, transporto priemonių, augalų ar augalų produktų, arba vandens, kurie gali būti užkrėsti, apdorojimas, jei reikia, siekiant užtikrinti, kad ligos sukėlėjas ar ligos sukėlėjo užkrato pernešėjas būtų sunaikintas;

d) laikomų gyvūnų skiepijimas arba gydymas kitais veterinariniais vaistais pagal 46 straipsnio 1 dalį bei 69 straipsnį ir laikantis pagal 47 straipsnį priimtų deleguotųjų aktų;

e) gyvūnų ir produktų, kurie gali būti užsikrėtę į sąrašą įtraukta liga ir prisidėti prie jos plitimo, izoliavimas, karantinas arba gydymas;

f) valymas, dezinfekavimas, vabzdžių ir graužikų kontrolė arba kitos būtinos biologinio saugumo priemonės, taikytinos užkrėstame ūkyje, maisto arba pašarų įmonėje, šalutinių gyvūninių produktų ūkyje ar kitose vietose, kad būtų sumažinta į sąrašą įtrauktos ligos plitimo rizika;

g) tinkamų pakankamo kiekio mėginių, reikalingų 57 straipsnio 1 dalyje numatytam epidemiologiniam tyrimui užbaigti, ėmimas;

h) laboratorinis mėginių tyrimas;

i) bet kurios kitos tinkamos priemonės.

2. Nustatydama, kurių iš 1 dalyje numatytų priemonių tikslinga imtis, kompetentinga institucija atsižvelgia į:

a) ligos pobūdį;

b) gamybos rūšį ir epidemiologinius vienetus užkrėstame ūkyje, maisto arba pašarų įmonėje, šalutinių gyvūninių produktų ūkyje ar kitoje vietoje.

3. Kompetentinga institucija leidžia atkurti gyvūnų populiaciją atitinkamame ūkyje ar kitoje vietoje tik tuo atveju, jei:

a) sėkmingai įgyvendintos visos tinkamos 1 dalyje numatytos ligų kontrolės priemonės ir atlikti laboratoriniai tyrimai;

b) praėjo pakankamai laiko, kad būtų išvengta užkrėsto ūkio, maisto arba pašarų įmonės, šalutinių gyvūninių produktų ūkio ar kitos vietos pakartotinio užkrėtimo į sąrašą įtraukta liga, kuri sukėlė 1 dalyje nurodytą protrūkį.

62 straipsnis

Epidemiologiškai susiję ūkiai ir vietos

1. Kompetentinga institucija išplečia 61 straipsnio 1 dalyje numatytų ligų kontrolės priemonių taikymą kitiems ūkiams ir juose esantiems epidemiologiniams vienetams, maisto arba pašarų įmonėms, šalutinių gyvūninių produktų ūkiams, kitoms vietoms arba transporto priemonėms, į kuriuos, iš kurių arba per kuriuos, remiantis 57 straipsnio 1 dalyje numatytu epidemiologiniu tyrimu arba klinikinių ar laboratorinių tyrimų rezultatais, arba kitais epidemiologiniais duomenimis, įtartas 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, dėl kurios buvo imtasi tokių priemonių, plitimas.

2. Jei 57 straipsnio 1 dalyje numatytas epidemiologinis tyrimas patvirtina, kad 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos galima kilmė yra kita valstybė narė arba jei tikėtina, kad ta į sąrašą įtraukta liga išplito į kitą valstybę narę, kompetentinga institucija nedelsdama informuoja tą valstybę narę ir Komisiją.

3. Įvykus 2 dalyje nurodytiems atvejams, skirtingų valstybių narių kompetentingos institucijos bendradarbiauja atlikdamos tolesnį epidemiologinį tyrimą ir taikydamos ligų kontrolės priemones.

63 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su ligų kontrolės priemonėmis užsikrėtusiuose ir epidemiologiškai susijusiuose ūkiuose ir kitose vietose, delegavimas

Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl išsamių taisyklių, taikomų ligų kontrolės priemonėms, kurių pagal 61 ir 62 straipsnius turi imtis kompetentinga institucija užkrėstuose ir epidemiologiškai susijusiuose ūkiuose, maisto ar pašarų įmonėse arba šalutinių gyvūninių produktų ūkiuose ir kitose vietose dėl bet kurios 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, įskaitant taisykles, reglamentuojančias, kurios iš 61 straipsnio 1 dalyje nurodytų ligų kontrolės priemonių taikytinos kiekvienos į sąrašą įtrauktos ligos atveju.

Tos išsamios taisyklės apima šiuos aspektus:

a) 61 straipsnio 1 dalies a–e punktuose numatytoms ligų kontrolės priemonėms taikomos sąlygos ir reikalavimai;

b) 61 straipsnio 1 dalies f punkte numatytų valymo, dezinfekavimo, vabzdžių bei graužikų kontrolės arba kitų būtinų biologinio saugumo priemonių taikymo procedūros, nurodant atvejus, kai tais tikslais tikslinga naudoti biocidinius produktus;

c) 61 straipsnio 1 dalies g ir h punktuose numatytų mėginių ėmimui ir laboratoriniams tyrimams taikomos sąlygos ir reikalavimai;

d) 61 straipsnio 3 dalyje numatyto gyvūnų populiacijos atkūrimo išsamios sąlygos ir reikalavimai;

e) 62 straipsnyje numatytos būtinos ligų kontrolės vykdymo priemonės, taikytinos epidemiologiškai susijusiuose ūkiuose, kitose vietose ir transporto priemonėse.

64 straipsnis

Kompetentingos institucijos nustatytos apribojimų taikymo zonos

1. Kompetentinga institucija nustato 60 straipsnio b punkte nurodytą apribojimų taikymo zoną aplink užkrėstą ūkį, maisto arba pašarų įmonę, šalutinių gyvūninių produktų ūkį ar kitą vietą, kurioje laikomuose gyvūnuose pasireiškė 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos protrūkis, atitinkamais atvejais atsižvelgdama į:

   a) ligos pobūdį;

   b) apribojimų taikymo zonos geografinę padėtį;

   c) apribojimų taikymo zonos ekologinius ir hidrologinius veiksnius;

d) meteorologines sąlygas;

e) užkrato pernešėjų apribojimų taikymo zonoje paplitimą, pasiskirstymą ir tipą;

f) 57 straipsnio 1 dalyje numatyto epidemiologinio tyrimo bei kitų atliktų tyrimų rezultatus ir epidemiologinius duomenis;

g) laboratorinių tyrimų rezultatus;

h) taikomas ligų kontrolės priemones;

i) kitus atitinkamus epidemiologinius veiksnius.

Atitinkamais atvejais apribojimų taikymo zona apima nustatyto dydžio ir išdėstymo apsaugos ir priežiūros zoną.

2. Kompetentinga institucija nuolat vertina ir peržiūri padėtį ir atitinkamais atvejais siekdama užkirsti kelią 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytai į sąrašą įtrauktai ligai plisti:

a) keičia apribojimų taikymo zonos ribas;

b) nustato papildomas apribojimų taikymo zonas.

3. Tuo atveju, kai 1 dalyje numatytos apribojimų taikymo zonos yra daugiau nei vienos valstybės narės teritorijoje, tų valstybių narių kompetentingos institucijos bendradarbiauja jas nustatydamos.

4. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl išsamių taisyklių, kuriomis nustatomos ir keičiamos apribojimų taikymo zonos, įskaitant apsaugos arba priežiūros zonas.

65 straipsnis

Ligų kontrolės priemonės apribojimų taikymo zonose

1. Siekdama užkirsti kelią 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytai į sąrašą įtrauktai ligai toliau plisti, kompetentinga institucija užtikrina, kad laikantis nacionalinių reikalavimų dėl galimybės patekti į privačias gyvenamąsias vietas, atitinkamoje apribojimų taikymo zonoje būtų imtasi vienos ar daugiau toliau išvardytų ligų kontrolės priemonių:

   a) ūkių, maisto arba pašarų įmonių, šalutinių gyvūninių produktų ūkių ar kitų vietų, kuriose laikomi tam tikrų rūšių, kurios įtrauktos į sąrašą dėl tos konkrečios į sąrašą įtrauktos ligos, gyvūnai, nustatymas;

   b) patikrinimai ūkiuose, maisto arba pašarų įmonėse, šalutinių gyvūninių produktų ūkiuose ar kitose vietose, kuriose laikomi tam tikrų rūšių, kurios įtrauktos į sąrašą dėl tos konkrečios į sąrašą įtrauktos ligos, gyvūnai, ir prireikus tyrimai, mėginių ėmimas ir paimtų mėginių laboratorinių tyrimų atlikimas;

   c) judėjimo sąlygų, taikomų asmenų, gyvūnų, produktų, pašarų, transporto priemonių ir kitų medžiagų, kurios gali būti užkrėstos arba prisidėti prie tos į sąrašą įtrauktos ligos plitimo apribojimų taikymo zonoje ir iš jos bei judėjimui ir vežimui per apribojimų taikymo zonas nustatymas;

d) biologinio saugumo reikalavimai, taikomi:

i) gyvūninių produktų gamybai, perdirbimui ir paskirstymui;

ii) šalutinių gyvūninių produktų surinkimui ir šalinimui;

iii) genetinės medžiagos produktų surinkimui, laikymui ir tvarkymui;

e) laikomų gyvūnų skiepijimas ir gydymas kitais veterinariniais vaistais pagal 46 straipsnio 1 dalį ir laikantis pagal 47 straipsnį priimtų deleguotųjų aktų;

f) valymas, dezinfekavimas, vabzdžių bei graužikų kontrolė arba kitos būtinos biologinio saugumo priemonės;

g) maisto įmonės paskyrimas arba atitinkamais atvejais patvirtinimas gyvūnų iš apribojimų taikymo zonos skerdimo arba gyvūninių produktų iš tos zonos apdorojimo tikslais;

h) gyvūnų perkėlimo ir genetinės medžiagos produktų arba gyvūninių produktų vežimo identifikavimo ir atsekamumo reikalavimai;

i) kitos būtinos biologinio saugumo ir rizikos mažinimo priemonės, skirtos sumažinti tos į sąrašą įtrauktos ligos plitimo riziką.

2. Kompetentinga institucija:

a) imasi visų reikiamų priemonių, siekdama išsamiai informuoti apribojimų taikymo zonoje esančius asmenis apie galiojančius apribojimus ir ligų kontrolės priemonių pobūdį;

b) nustato būtinas veiklos vykdytojų pareigas, siekdama užkirsti kelią atitinkamai į sąrašą įtrauktai ligai toliau plisti.

3. Nustatydama, kurių iš 1 dalyje numatytų ligų kontrolės priemonių reikia imtis, kompetentinga institucija atsižvelgia į:

a) ligos pobūdį;

b) gamybos rūšį;

c) tų ligų kontrolės priemonių įgyvendinamumą, prieinamumą ir veiksmingumą.

66 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareigos, susijusios su perkėlimu ir vežimu apribojimų taikymo zonose

1. Veiklos vykdytojai 64 straipsnio 1 dalyje numatytose apribojimų taikymo zonose laikomus gyvūnus perkelia ir produktus veža tik gavę kompetentingos institucijos leidimą ir laikydamiesi visų tos institucijos duotų nurodymų.

2. Veiklos vykdytojai, laikantys gyvūnus ir produktus 64 straipsnio 1 dalyje numatytoje apribojimų taikymo zonoje, praneša kompetentingai institucijai apie numatomą laikomų gyvūnų perkėlimą ir produktų vežimą atitinkamoje apribojimų taikymo zonoje arba iš jos. Jeigu kompetentinga institucija yra nustačiusi pareigas pranešti pagal 65 straipsnio 2 dalies b punktą, atitinkami veiklos vykdytojai teikia pranešimus laikydamiesi tų įpareigojimų.

67 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su ligų kontrolės priemonėmis apribojimų taikymo zonose, delegavimas

Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl išsamių taisyklių, taikomų ligų kontrolės priemonėms, kurių reikia imtis apribojimų taikymo zonose, kaip numatyta 65 straipsnio 1 dalyje, dėl kiekvienos 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, įskaitant taisykles, reglamentuojančias, kurios iš 65 straipsnio 1 dalyje nurodytų ligų kontrolės priemonių taikytinos kiekvienos į sąrašą įtrauktos ligos atveju.

Tos išsamios taisyklės apima šiuos aspektus:

a) 65 straipsnio 1 dalies a, c, d, e, g, h ir i punktuose numatytoms ligų kontrolės priemonėms taikomas sąlygas ir reikalavimus;

b) 65 straipsnio 1 dalies f punkte numatytų valymo, dezinfekavimo, vabzdžių bei graužikų kontrolės arba kitų būtinų biologinio saugumo priemonių taikymo procedūras, nurodant atvejus, kai tais tikslais tikslinga naudoti biocidinius produktus;

c) būtiną priežiūrą, kurią reikia vykdyti baigus taikyti ligų kontrolės priemones ir atlikus 65 straipsnio 1 dalies b punkte numatytus laboratorinius tyrimus;

d) kitas konkrečias ligų kontrolės priemones, kad būtų apribotas 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytų konkrečių į sąrašą įtrauktų ligų plitimas.

68 straipsnis

Ligų kontrolės priemonių taikymas apribojimų taikymo zonose ir deleguotieji aktai

1. Kompetentinga institucija taiko šiame skirsnyje numatytas ligų kontrolės priemones, kol įvykdomos šios sąlygos:

   a) įgyvendinamos ligų kontrolės priemonės, tinkamos 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytai į sąrašą įtrauktai ligai, kuriai jos taikomos;

   b) atliktas galutinis valymas, dezinfekavimas, pritaikytos vabzdžių bei graužikų kontrolės arba kitos būtinos biologinio saugumo priemonės, jei to reikia dėl:

      i) 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, dėl kurios taikomos ligų kontrolės priemonės;

      ii) užsikrėtusių laikomų gyvūnų rūšių;

      iii) gamybos rūšies;

c) atsižvelgiant į 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytą į sąrašą įtrauktą ligą, dėl kurios taikytos ligų kontrolės priemonės, ir atitinkamo ūkio arba vietos rūšį, apribojimų taikymo zonoje vykdyta tinkama priežiūra, kuria įrodomas tos į sąrašą įtrauktos ligos likvidavimas.

2. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl išsamių taisyklių, taikomų ligų kontrolės priemonėms, kurių turi imtis kompetentinga institucija, kaip numatyta 1 dalyje, susijusių su:

a) galutinėmis procedūromis, susijusiomis su valymu, dezinfekavimu, vabzdžių bei graužikų kontrole ar kitomis būtinomis biologinio saugumo priemonėmis, ir, atitinkamais atvejais, su biocidinių produktų naudojimu tais tikslais;

b) priežiūros planu, būdais, metodais, dažnumu, intensyvumu, tiksline gyvūnų populiacija ir mėginių ėmimo būdais, siekiant atkurti neužkrėstos teritorijos statusą po ligos protrūkio;

c) gyvūnų populiacijos atkūrimu atitinkamoje apribojimų taikymo zonoje, baigus taikyti šio straipsnio 1 dalyje numatytas ligų kontrolės priemones, atsižvelgiant į 61 straipsnio 3 dalyje numatytas gyvūnų populiacijos atkūrimo sąlygas.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl išsamių taisyklių, taikomų ligų kontrolės priemonėms, kurių turi imtis kompetentinga institucija, kaip numatyta 1 dalyje, susijusių su kitomis ligų kontrolės priemonėmis, būtinomis siekiant atkurti neužkrėstos teritorijos statusą.

69 straipsnis

Skubus skiepijimas

1. Atitinkamais atvejais, siekiant vykdyti veiksmingą 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, dėl kurios taikomos ligų kontrolės priemonės, kontrolę, kompetentinga institucija gali:

   a) parengti skiepijimo planą;

   b) nustatyti skiepijimo zonas.

2. Priimdama sprendimą dėl skiepijimo plano ir skiepijimo zonų nustatymo, kaip numatyta 1 dalyje, kompetentinga institucija atsižvelgia į:

   a) skubaus skiepijimo reikalavimus, nustatytus 43 straipsnyje numatytuose nenumatytų atvejų planuose;

   b) vakcinų naudojimo reikalavimus, numatytus 46 straipsnio 1 dalyje ir pagal 47 straipsnį priimtuose deleguotuosiuose aktuose.

3. Šio straipsnio 1 dalies b punkte numatytos skiepijimo zonos atitinka reikalavimus, taikomus rizikos mažinimo priemonėms, kuriomis siekiama užkirsti kelią į sąrašą įtrauktoms ligoms plisti, ir priežiūrai, kaip nustatyta pagal 47 straipsnio 1 dalies c ir d punktus priimtuose deleguotuosiuose aktuose.

5 SKIRSNIS

LAUKINIAI GYVŪNAI

70 straipsnis

Laukiniai gyvūnai

1. Kai nukentėjusios valstybės narės kompetentinga institucija įtaria arba oficialiai patvirtina, kad laukiniai gyvūnai užsikrėtę 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga, ji:

   a) vykdo laukinių gyvūnų populiacijos priežiūrą, jei tai tikslinga atsižvelgiant į tą konkrečią į sąrašą įtrauktą ligą;

   b) imasi būtinų ligų prevencijos ir kontrolės priemonių.

2. Šio straipsnio 1 dalies b punkte numatytos ligų prevencijos ir kontrolės priemonės gali apimti vieną ar daugiau priemonių, nustatytų 53–69 straipsniuose ir jose atsižvelgiama į ligos pobūdį bei užsikrėtusius laukinius gyvūnus ir ligų perdavimo gyvūnams ir žmonėms riziką.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) pagal šio straipsnio 1 dalies a punktą vykdomos priežiūros kriterijų ir procedūrų oficialaus į sąrašą įtrauktos ligos, nurodytos 9 straipsnio 1 dalies a punkte, patvirtinimo atveju, vadovaujantis 27 straipsniu;

b) išsamių taisyklių, kuriomis papildomos ligų prevencijos ir kontrolės priemonės, kurių turi būti imtasi pagal šio straipsnio 1 dalies b punktą, oficialaus į sąrašą įtrauktos ligos, nurodytos 9 straipsnio 1 dalies a punkte, patvirtinimo atveju.

Priimdama tuos deleguotuosius aktus, Komisija atsižvelgia į ligos pobūdį ir gyvūnų rūšis, kurios įtrauktos į sąrašą dėl šio straipsnio 1 dalyje nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos.

6 SKIRSNIS

VALSTYBIŲ NARIŲ TAIKOMOS PAPILDOMOS LIGŲ KONTROLĖS PRIEMONĖS, KOMISIJOS VYKDOMAS KOORDINAVIMAS IR LAIKINOS SPECIALIOS LIGŲ KONTROLĖS TAISYKLĖS

71 straipsnis

Papildomos ligų kontrolės priemonės, priemonių koordinavimas ir laikinos specialios ligų kontrolės taisyklės, susijusios su 1–5 skirsniais (53–70 straipsniai)

1. Be priemonių, numatytų 55 straipsnyje, 61 straipsnio 1 dalyje, 62 straipsnyje, 65 straipsnio 1 ir 2 dalyse bei 68 straipsnio 1 dalyje ir pagal 63 straipsnį, 67 straipsnį ir 68 straipsnio 2 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose, valstybės narės gali imtis papildomų ligų kontrolės priemonių, jei tokios priemonės atitinka šiame reglamente nustatytas taisykles ir yra būtinos bei proporcingos, siekiant kontroliuoti 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos plitimą, atsižvelgdamos į:

   a) konkrečias epidemiologines aplinkybes;

   b) atitinkamų ūkių, kitų vietų ir gamybos rūšį;

   c) susijusių gyvūnų rūšis ir kategorijas;

d) ekonomines arba socialines sąlygas.

2. Valstybės narės nedelsdamos informuoja Komisiją apie:

a) ligų kontrolės priemones, kurių ėmėsi jų kompetentinga institucija, kaip numatyta 58, 59, 61, 62, 64 ir 65 straipsniuose, 68 straipsnio 1 dalyje, 69 straipsnyje, 70 straipsnio 1 ir 2 dalyse ir pagal 63, 67 straipsnius, 68 straipsnio 2 dalį ir 70 straipsnio 3 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose;

b) papildomas ligų kontrolės priemones, kurių jos ėmėsi, kaip numatyta 1 dalyje.

3. Komisija peržiūri su liga susijusią padėtį ir ligų kontrolės priemones, kurių ėmėsi kompetentinga institucija, bei papildomas ligų kontrolės priemones, kurių ėmėsi atitinkama valstybė narė pagal šį skyrių, ir gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos specialios ligų kontrolės priemonės, taikomos ribotą laikotarpį ir epidemiologinę padėtį atitinkančiomis sąlygomis, kai:

a) tos ligų kontrolės priemonės laikomos netinkamomis, atsižvelgiant į epidemiologinę padėtį;

b) paaiškėja, kad 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga plinta nepaisant ligų kontrolės priemonių, kurių imtasi pagal šį skyrių.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti ir kurios susijusios su liga, dėl kurios gali kilti nauja labai didelio poveikio rizika, Komisija priima nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus laikydamasi 266 straipsnio 3 dalyje nurodytos procedūros.

2 skyrius

Ligų kontrolės priemonės, taikomos 9 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų atveju

1 SKIRSNIS

LIGŲ KONTROLĖS PRIEMONĖS, TAIKOMOS KILUS ĮTARIMUI, KAD LAIKOMI GYVŪNAI UŽSIKRĖTĘ LIGA

72 straipsnis

Veiklos vykdytojų ir kitų susijusių atitinkamų fizinių ir juridinių asmenų pareigos, susijusios su 9 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis

1. Įtarimo, kad laikomi gyvūnai užsikrėtę 9 straipsnio 1 dalies b punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga, atveju valstybės narės ne tik laikosi pareigos pranešti, nustatytos 18 straipsnio 1 dalyje, bet ir, kol kompetentinga institucija imsis ligų kontrolės priemonių pagal 74 straipsnio 1 dalį, imasi priemonių užtikrinti, kad veiklos vykdytojai ir kiti susiję atitinkami fiziniai ir juridiniai asmenys imtųsi 74 straipsnio 1 dalies a punkte ir pagal 74 straipsnio 4 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose nurodytų ligų kontrolės priemonių, siekiant užkirsti kelią tos į sąrašą įtrauktos ligos plitimui iš užkrėstų gyvūnų, ūkių ir kitų vietų, už kuriuos jie yra atsakingi, ir perdavimui kitiems neužkrėstiems gyvūnams ar žmonėms.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl išsamių taisyklių, kuriomis papildomos šio straipsnio 1 dalyje numatytos ligų kontrolės priemonės.

73 straipsnis

Kompetentingos institucijos atliekamas tyrimas įtarus 9 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytą į sąrašą įtrauktą ligą

1. Kilus įtarimui, kad laikomi gyvūnai užsikrėtę 9 straipsnio 1 dalies b punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga, kompetentinga institucija nedelsdama atlieka tyrimą, kad būtų patvirtintas arba paneigtas tos į sąrašą įtrauktos ligos atvejis.

2. 1 dalyje numatyto tyrimo tikslais kompetentinga institucija užtikrina, kad:

   a) valstybiniai veterinarijos gydytojai atliktų tam tikrų rūšių, kurios įtrauktos į sąrašą dėl konkrečios į sąrašą įtrauktos ligos, laikomų gyvūnų reprezentatyviojo ėminio klinikinį tyrimą;

   b) valstybiniai veterinarijos gydytojai paimtų tų į sąrašą įtrauktų rūšių laikomų gyvūnų tinkamus mėginius ir kitus mėginius tyrimams atlikti laboratorijose, kurias tuo tikslu paskyrė kompetentinga institucija;

   c) tokios paskirtos laboratorijos atliktų tyrimus, siekiant patvirtinti arba paneigti atitinkamos į sąrašą įtrauktos ligos atvejį.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl išsamių taisyklių, kuriomis papildomos šio straipsnio 1 dalyje numatytiems tyrimams taikomos taisyklės.

74 straipsnis

Preliminarios ligų kontrolės priemonės, kompetentingos institucijos taikomos 9 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų atžvilgiu

1. Jei kompetentingai institucijai kyla įtarimų, kad laikomi gyvūnai užsikrėtę 9 straipsnio 1 dalies b punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga, ji, laikydamasi nacionalinių reikalavimų dėl galimybės patekti į privačias gyvenamąsias vietas, taiko toliau nurodytas preliminarias ligų kontrolės priemones, kol bus gauti 73 straipsnio 1 dalyje numatyto tyrimo rezultatai ir bus pradėtos taikyti ligų kontrolės priemonės, numatytos 79 straipsnyje:

   a) taiko ligų kontrolės priemones, kad būtų apribotas tos į sąrašą įtrauktos ligos plitimas iš užkrėstos teritorijos, ūkio, maisto ar pašarų įmonės, šalutinių gyvūninių produktų ūkio arba kitos vietos;

   b) prireikus inicijuoja epidemiologinį tyrimą, atsižvelgdama į tokiam 57 straipsnio 1 dalyje nustatytam tyrimui nustatytas taisykles.

2. Be 1 dalyje nurodytų priemonių, kompetentinga institucija gali toje dalyje nurodytais atvejais imtis papildomų preliminarių ligų kontrolės priemonių, jei tos priemonės atitinka šio reglamento nuostatas ir Sąjungos teisę.

3. 1 ir 2 dalyse numatytos preliminarios ligų kontrolės priemonės yra tinkamos ir proporcingos atitinkamos į sąrašą įtrauktos ligos keliamai rizikai, ir nustatomos atsižvelgiant į:

   a) ligos pobūdį;

   b) užsikrėtusius laikomus gyvūnus;

   c) sveikatos būklę valstybėje narėje, zonoje, laikymo vietoje arba ūkyje, kuriuose įtariama į sąrašą įtraukta liga;

   d) 55 straipsnio 1 dalyje, 56 straipsnyje ir pagal 55 straipsnio 2 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose numatytas preliminarias ligų kontrolės priemones.

4. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl taisyklių, taikomų 9 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų atžvilgiu, kuriomis papildomos šio straipsnio 1 dalyje nustatytos taisyklės, atsižvelgiant į 3 dalyje nurodytus veiksnius, kiek tai susiję su:

a) preliminariomis ligų kontrolės priemonėmis, kurių reikia imtis siekiant užkirsti kelią į sąrašą įtrauktai ligai plisti, kaip numatyta 1 dalies a punkte;

b) 1 dalies a punkte numatytų preliminarių ligų kontrolės priemonių taikymu kitiems ūkiams, juose esantiems epidemiologiniams vienetams, maisto arba pašarų įmonėms ir šalutinių gyvūninių produktų ūkiams ar kitoms vietoms;

c) laikinų apribojimų taikymo zonų, kurios yra tinkamos atsižvelgiant į ligos pobūdį, nustatymu.

75 straipsnis

Preliminarių ligų kontrolės priemonių, taikomų 9 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų atžvilgiu, peržiūra ir jų taikymo išplėtimas

74 straipsnio 1 dalyje numatytas ligų kontrolės priemones:

a) prireikus peržiūri kompetentinga institucija, atsižvelgdama į 73 straipsnio 1 dalyje numatyto tyrimo ir atitinkamais atvejais 74 straipsnio 1 dalies b punkte numatyto epidemiologinio tyrimo rezultatus;

b) jei reikia, jų taikymas išplečiamas įtraukiant kitas vietas, kaip nurodyta 74 straipsnio 4 dalies b punkte.

76 straipsnis

Veiklos vykdytojų ir kitų susijusių fizinių bei juridinių asmenų pareigos ir priemonės, kurių turi imtis kompetentinga institucija, įtarus 9 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytas į sąrašą įtrauktas ligas

1. Įtarimo dėl 9 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos valstybėje narėje, pasirinkusioje įgyvendinti ligos likvidavimo programą, apimančią atitinkamas jos teritorijos dalis arba jos zonas ar laikymo vietas, kaip numatyta 31 straipsnio 2 dalyje, atveju ta valstybė narė imasi priemonių užtikrinti, kad veiklos vykdytojai ir kiti susiję atitinkami fiziniai ir juridiniai asmenys imtųsi 72 straipsnio 1 dalyje tinkamų priemonių, kol kompetentinga institucija imsis ligų kontrolės priemonių pagal šio straipsnio 2 dalį.

2. Jei 1 dalyje nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos likvidavimą pasirinkusios valstybės narės kompetentingai institucijai kyla įtarimų, kad laikomi gyvūnai serga atitinkama liga, ji:

   a) nedelsdama atlieka tyrimą, kad pagal 73 straipsnio 1 ir 2 dalis būtų patvirtintas arba paneigtas tos į sąrašą įtrauktos ligos atvejis;

b) taiko 74 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatytas preliminarias ligų kontrolės priemones, kol bus gauti a punkte numatyto tyrimo rezultatai ir bus pradėtos taikyti ligų kontrolės priemonės pagal 80 straipsnio 1 dalį.

3. Kompetentinga institucija pagal 75 straipsnį peržiūri 2 dalies b punkte nurodytas preliminarias ligų kontrolės priemones ir išplečia jų taikymą.

4. Šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalys taip pat taikomos valstybėms narėms arba zonoms, kurioms suteiktas neužkrėstos teritorijos statusas, siekiant išlaikyti tą statusą, pagal 36 straipsnį, arba laikymo vietoms pagal 37 straipsnio 2 dalį.

5. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl išsamių taisyklių, kuriomis papildomos taisyklės dėl:

a) 1 dalyje numatytų ligų kontrolės priemonių;

b) 2 dalies a punkte numatyto tyrimo;

c) preliminarių ligų kontrolės priemonių, kurių reikia imtis siekiant užkirsti kelią į sąrašą įtrauktai ligai plisti, kaip numatyta 2 dalies b punkte.

2 SKIRSNIS

PATVIRTINIMAS, KAD LAIKOMI GYVŪNAI UŽSIKRĖTĘ LIGA

77 straipsnis

Kompetentingos institucijos oficialus ligos patvirtinimas

1. Kompetentinga institucija oficialiai patvirtina 9 straipsnio 1 dalies b arba c punkte nurodytą į sąrašą įtrauktą ligą, remdamasi šia informacija:

   a) 73 straipsnio 2 dalyje numatytų klinikinių ir laboratorinių tyrimų rezultatais;

   b) tam tikrais atvejais 74 straipsnio 1 dalies b punkte numatytu epidemiologiniu tyrimu;

   c) kitais turimais epidemiologiniais duomenimis.

2. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl 1 dalyje nurodytam oficialiam patvirtinimui taikytinų reikalavimų.

78 straipsnis

Preliminarių ligų kontrolės priemonių panaikinimas, kai ligos pasireiškimas paneigiamas

Kompetentinga institucija toliau taiko 74 straipsnio 1 dalyje, 75 straipsnyje ir 76 straipsnio 2 dalies b punkte numatytas preliminarias ligų kontrolės priemones, kol paneigiamas atitinkamos į sąrašą įtrauktos ligos atvejis pagal 77 straipsnio 1 dalį ir taisykles, priimtas pagal 77 straipsnio 2 dalį.

3 SKIRSNIS

LIGŲ KONTROLĖS PRIEMONĖS, TAIKOMOS PATVIRTINUS, KAD LAIKOMI GYVŪNAI UŽSIKRĖTĘ LIGA

79 straipsnis

Ligų kontrolės priemonės, kompetentingos institucijos taikomos 9 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų atžvilgiu

Pagal 77 straipsnio 1 dalį oficialiai patvirtinus 9 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, kuria užsikrėtę laikomi gyvūnai, protrūkį, kompetentinga institucija valstybėje narėje, zonoje arba laikymo vietoje, atsižvelgdama į tą protrūkį:

a) dėl tos į sąrašą įtrauktos ligos taiko 31 straipsnio 1 dalyje numatytoje privalomoje likvidavimo programoje nustatytas ligų kontrolės priemones, arba

b) jei valstybei narei arba zonai ar laikymo vietai suteiktas neužkrėstos teritorijos statusas pagal atitinkamai 36 straipsnį arba 37 straipsnį:

   i) imasi vienos ar daugiau iš 53–69 straipsniuose nustatytų priemonių, proporcingų atitinkamos į sąrašą įtrauktos ligos keliamai rizikai, ir

   ii) prireikus inicijuoja privalomą likvidavimo programą dėl tos į sąrašą įtrauktos ligos.

80 straipsnis

Ligų kontrolės priemonės, kurių kompetentinga institucija turi imtis 9 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų atžvilgiu

1. Pagal 77 straipsnio 1 dalį oficialiai patvirtinus 9 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, kuria užsikrėtę laikomi gyvūnai, protrūkį valstybėje narėje, pasirinkusioje įgyvendinti ligos likvidavimo programą, apimančią atitinkamas jos teritorijos dalis arba jos zonas ar laikymo vietas, kaip numatyta 31 straipsnio 2 dalyje, atsižvelgdama į tą į sąrašą įtrauktą ligą ir į tą protrūkį, kompetentinga institucija taiko ligų kontrolės priemones, nustatytas pasirenkamoje likvidavimo programoje.

2. Be 1 dalyje numatytų ligų kontrolės priemonių, kompetentinga institucija gali imtis papildomų priemonių, kurios gali apimti vieną ar daugiau priemonių, nustatytų 53–69 straipsniuose ir jos yra proporcingos atitinkamos į sąrašą įtrauktos ligos keliamai rizikai ir nustatomos atsižvelgiant į:

   a) ligos pobūdį;

   b) užsikrėtusius laikomus gyvūnus;

   c) ekonominį ir socialinį poveikį.

3. Pagal 77 straipsnio 1 dalį oficialiai patvirtinus 9 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, kuria užsikrėtę laikomi gyvūnai, protrūkį valstybėje narėje, zonoje ar laikymo vietoje, kuriai suteiktas neužkrėstos teritorijos statusas pagal 36 straipsnį arba 37 straipsnį, siekiant išlaikyti tą statusą, kompetentinga institucija imasi vienos ar daugiau priemonių, nustatytų 53–69 straipsniuose. Tos priemonės turi būti proporcingos atitinkamos į sąrašą įtrauktos ligos keliamai rizikai ir nustatomos atsižvelgiant į:

a) ligos pobūdį;

b) užsikrėtusius laikomus gyvūnus;

c) ekonominį ir socialinį poveikį.

4 SKIRSNIS

LAUKINIAI GYVŪNAI

81 straipsnis

Ligų kontrolės priemonės, taikomos dėl 9 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų, kuriomis užsikrėtę laukiniai gyvūnai

Jei nukentėjusios valstybės narės kompetentinga institucija įtaria arba oficialiai patvirtina 9 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, kuria užsikrėtę laukiniai gyvūnai, protrūkį, ji visoje atitinkamoje jos teritorijoje arba rajone ar zonoje, atsižvelgdama į tą protrūkį:

a) dėl tos į sąrašą įtrauktos ligos taiko 30 straipsnio 1 dalyje numatytoje privalomoje likvidavimo programoje nustatytas ligų kontrolės priemones , arba

b) inicijuoja privalomą likvidavimo programą tais atvejais, kai dėl tos į sąrašą įtrauktos ligos 31 straipsnio 1 dalyje numatyta likvidavimo programa dar netaikoma dėl to, kad anksčiau tos ligos nenustatyta arba ja nebuvo užkrėsta ir jei laukiniams gyvūnams skirtos priemonės yra reikalingos siekiant kontroliuoti tos ligos plitimą ir užkirsti jam kelią.

82 straipsnis

Ligų kontrolės priemonės, taikomos dėl 9 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų, kuriomis užsikrėtę laukiniai gyvūnai

1. Jei kompetentinga institucija įtaria arba oficialiai patvirtina, kad laukiniai gyvūnai užsikrėtę 9 straipsnio 1 dalies c punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga, ir nukentėjusi valstybė narė pasirinko atitinkamą ligą likviduoti, taip pat jei 31 straipsnio 2 dalyje numatytoje pasirenkamoje tos į sąrašą įtrauktos ligos likvidavimo programoje yra numatytos laukiniams gyvūnams skirtos priemonės, kompetentinga institucija toje pasirenkamoje likvidavimo programoje nustatytas ligų kontrolės priemones taiko visoje atitinkamoje valstybės narės teritorijoje, rajone ar zonoje, atsižvelgdama į tą įtarimą ar oficialų patvirtinimą.

2. Be 1 dalyje numatytų ligų kontrolės priemonių, kompetentinga institucija gali imtis papildomų priemonių, kurios gali apimti vieną ar daugiau priemonių, nustatytų 53–69 straipsniuose ir jos turi būti proporcingos atitinkamos į sąrašą įtrauktos ligos keliamai rizikai ir nustatomos atsižvelgiant į:

   a) ligos pobūdį;

b) užsikrėtusius laukinius gyvūnus ir ligos perdavimo gyvūnams ir žmonėms riziką; ir

c) ekonominį bei socialinį poveikį ir poveikį aplinkai.

3. Oficialiai patvirtinus 9 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, kuria užsikrėtę laukiniai gyvūnai, protrūkį valstybėje narėje, zonoje ar laikymo vietoje, kuriai suteiktas neužkrėstos teritorijos statusas pagal 36 arba 37 straipsnį, siekiant išlaikyti tą statusą, kompetentinga institucija imasi vienos ar daugiau priemonių, nustatytų 53–69 straipsniuose. Tos priemonės turi būti proporcingos į sąrašą įtrauktos ligos keliamai rizikai ir nustatomos atsižvelgiant į:

a) ligos pobūdį;

b) užsikrėtusius laukinius gyvūnus ir ligos perdavimo gyvūnams ir žmonėms riziką;

c) liga užsikrėtusių laukinių gyvūnų atvejo aktualumą laikomų gyvūnų sveikatos būklei; ir

d) ekonominį bei socialinį poveikį ir poveikį aplinkai.

5 SKIRSNIS

KOMISIJOS VYKDOMAS KOORDINAVIMAS IR LAIKINOS SPECIALIOS LIGŲ KONTROLĖS TAISYKLĖS

83 straipsnis

Komisijos vykdomas priemonių koordinavimas ir laikinos specialios ligų kontrolės taisyklės, susijusios su 1–4 skirsniais

1. Valstybės narės informuoja Komisiją apie :

a) ligų kontrolės priemones, kurių pagal 77 straipsnio 1 dalį, 78, 79 bei 81 straipsnius ir pagal deleguotuosius aktus, priimtus pagal 77 straipsnio 2 dalį, jų kompetentingos institucijos ėmėsi dėl 9 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos;

b) ligų kontrolės priemones, kurių pagal 77 straipsnio 1 dalį, 78 straipsnį, 80 straipsnio 1 dalį bei 82 straipsnį ir pagal deleguotuosius aktus, priimtus pagal 77 straipsnio 2 dalį, jų kompetentingos institucijos ėmėsi dėl 9 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos.

2. Komisija peržiūri su liga susijusią padėtį ir ligų kontrolės priemones, kurių ėmėsi kompetentinga institucija pagal šį skyrių, ir gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais ribotą laikotarpį nustato specialias ligų kontrolės priemonėms taikomas taisykles dėl 9 straipsnio 1 dalies b arba c punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, epidemiologinę padėtį atitinkančiomis sąlygomis, kai:

a) tos ligų kontrolės priemonės, kurių ėmėsi atitinkama kompetentinga institucija, laikomos netinkamomis, atsižvelgiant į konkrečią epidemiologinę padėtį;

b) paaiškėja, kad ta į sąrašą įtraukta liga plinta nepaisant ligų kontrolės priemonių, kurių tam tikrais atvejais imtasi pagal šį skyrių.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

3. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti ir kurios susijusios su 9 straipsnio 1 dalies b arba c punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga, dėl kurios gali kilti nauja labai didelio poveikio rizika, Komisija priima nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus laikydamasi 266 straipsnio 3 dalyje nurodytos procedūros.

IV DALIS
REGISTRAVIMAS, PATVIRTINIMAS, ATSEKAMUMAS IR PERKĖLIMAS BEI VEŽIMAS

I ANTRAŠTINĖ DALIS
Sausumos gyvūnai, genetinės medžiagos produktai ir gyvūniniai produktai iš sausumos gyvūnų

1 skyrius
Registravimas, patvirtinimas, duomenų saugojimas ir registrai

1 SKIRSNIS
ŪKIŲ IR TAM TIKRŲ RŪŠIŲ VEIKLOS VYKDYTOJŲ REGISTRAVIMAS

84 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareiga registruoti ūkius

1. Siekdami pagal 93 straipsnį įregistruoti savo ūkius, kuriuose laikomi sausumos gyvūnai arba surenkami, gaminami, perdirbami arba laikomi genetinės medžiagos produktai, jų veiklos vykdytojai, prieš pradėdami vykdyti tokią veiklą:

   a) informuoja kompetentingą instituciją apie tokius ūkius, už kuriuos jie yra atsakingi;

b) pateikia kompetentingai institucijai šią informaciją:

i) atitinkamo veiklos vykdytojo pavadinimą arba vardą bei pavardę ir adresą;

ii) ūkio patalpų vietą ir aprašą;

iii) laikomų sausumos gyvūnų arba genetinės medžiagos produktų, kuriuos jie ketina laikyti ūkyje, kategorijas, rūšis ir skaičių arba kiekį bei ūkio pajėgumus;

iv) ūkio rūšį ir

v) kitus su ūkiu susijusius aspektus, kurie yra svarbūs nustatant jo keliamą riziką.

2. 1 dalyje nurodytų ūkių veiklos vykdytojai informuoja kompetentingą instituciją apie:

a) pokyčius atitinkamame ūkyje, susijusius su 1 dalies b punkte nurodytais aspektais;

b) atitinkamo veiklos vykdytojo arba ūkio veiklos nutraukimą.

3. Ūkiai, kurie turi būti patvirtinti pagal 94 straipsnio 1 dalį, neprivalo pateikti šio straipsnio 1 dalyje nurodytos informacijos.

85 straipsnis

Nuo veiklos vykdytojų pareigos registruoti ūkius nukrypti leidžiančios nuostatos

Nukrypdamos nuo 84 straipsnio 1 dalies, valstybės narės gali netaikyti registravimo reikalavimo tam tikrų kategorijų ūkiams, kurie kelia nereikšmingą riziką, kaip numatyta įgyvendinimo akte, priimtame pagal 86 straipsnio 2 dalį. Valstybės narės informuoja Komisiją apie tokias išimtis.

86 straipsnis

Įgyvendinimo įgaliojimai, susiję su veiklos vykdytojų pareiga registruoti ūkius

1. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl informacijos, kurią turi pateikti veiklos vykdytojai ūkių registravimo tikslu, kaip numatyta 84 straipsnio 1 dalyje, įskaitant terminus, per kuriuos tokia informacija turi būti pateikta.

2. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl tam tikrų rūšių ūkių, kuriems, kaip nustatyta 85 straipsnyje, valstybės narės gali netaikyti registravimo reikalavimo, atsižvelgiant į:

   a) atitinkamame ūkyje laikomų sausumos gyvūnų ir genetinės medžiagos produktų rūšis, kategorijas ir skaičių bei to ūkio pajėgumus;

b) ūkio rūšį ir

c) laikomų sausumos gyvūnų perkėlimą ar genetinės medžiagos produktų vežimą į ūkį ir iš jo.

3. Šiame straipsnyje nurodyti įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

87 straipsnis

Laikomų kanopinių gyvūnų vežėjų registravimo pareigos ir deleguotieji aktai

1. Siekiant, kad pagal 93 straipsnį būtų įregistruoti laikomų kanopinių gyvūnų vežėjai, vežantys tuos gyvūnus iš vienos valstybės narės į kitą arba iš valstybės narės į trečiąją valstybę, prieš pradėdami vykdyti tokią veiklą jie:

a) informuoja kompetentingą instituciją apie savo veiklą;

b) pateikia tai kompetentingai institucijai šią informaciją:

i) atitinkamo vežėjo pavadinimą arba vardą bei pavardę ir adresą;

ii) laikomų kanopinių gyvūnų, kuriuos planuojama vežti, kategorijas, rūšis ir skaičių;

iii) transporto rūšį;

iv) transporto priemones.

2. 1 dalyje nurodyti vežėjai informuoja kompetentingą instituciją apie:

a) pokyčius, susijusius su 1 dalies b punkte nurodytais aspektais;

b) vežimo veiklos nutraukimą.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriais papildomos šio straipsnio 1 dalyje numatytos taisyklės, kuriomis kitų rūšių vežėjų, kurių vežimo veikla kelia konkrečią ir didelę riziką tam tikrų rūšių ar kategorijų gyvūnams, reikalaujama pateikti tinkamą informaciją jų veiklos registravimo tikslais .

88 straipsnis

Nuo laikomų kanopinių gyvūnų vežėjų registravimo pareigos nukrypti leidžiančios nuostatos

Nukrypdamos nuo 87 straipsnio 1 dalies, valstybės narės gali netaikyti registravimo reikalavimo tam tikrų kategorijų vežėjams, kurių vežimo veikla kelia nereikšmingą riziką, kaip numatyta įgyvendinimo akte, priimtame pagal 89 straipsnio 2 dalį. Valstybės narės informuoja Komisiją apie tokias išimtis.

89 straipsnis

Įgyvendinimo įgaliojimai, susiję su vežėjų registravimo pareiga

1. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl informacijos, kurią turi pateikti vežėjai savo veiklos registravimo tikslais, kaip numatyta 87 straipsnio 1 ir 3 dalyse, įskaitant terminus, per kuriuos tokia informacija turi būti pateikta.

2. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl tam tikrų rūšių vežėjų, kuriems, kaip nustatyta 86 straipsnyje, valstybės narės gali netaikyti registravimo reikalavimo, atsižvelgiant į:

   a) atstumus, kuriuos jie veža atitinkamus kanopinius gyvūnus, ir

   b) jų vežamų kanopinių gyvūnų kategorijas, rūšis ir skaičių.

3. Šiame straipsnyje nurodyti įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

90 straipsnis

Nuo ūkio nepriklausomai

surinkimo operacijas atliekančių veiklos vykdytojų registravimo pareiga

1. Kad būtų įregistruoti pagal 93 straipsnį, laikomų kanopinių gyvūnų ir naminių paukščių nuo ūkio nepriklausomai surinkimo operacijas atliekantys veiklos vykdytojai, įskaitant tuos, kurie gyvūnus perka ir parduoda, prieš pradėdami vykdyti savo veiklą pateikia kompetentingai institucijai šią informaciją:

   a) atitinkamo veiklos vykdytojo pavadinimą arba vardą bei pavardę ir adresą;

   b) informaciją apie laikomų kanopinių gyvūnų ir naminių paukščių, su kuriais yra susijusi jų veikla, rūšis ir kategorijas.

2. 1 dalyje nurodyti veiklos vykdytojai informuoja kompetentingą instituciją apie:

   a) pokyčius, susijusius su 1 dalyje nurodytais aspektais;

   b) atitinkamo veiklos vykdytojo veiklos nutraukimą.

91 straipsnis

Nuo surinkimo operacijas atliekančių veiklos vykdytojų registravimo pareigos nukrypti leidžiančios nuostatos

Nukrypdamos nuo 90 straipsnio 1 dalies, valstybės narės gali netaikyti registravimo reikalavimo surinkimo operacijas atliekantiems tam tikrų kategorijų veiklos vykdytojams, kurie kelia nereikšmingą riziką, kaip numatyta įgyvendinimo akte, priimtame pagal 92 straipsnio 2 dalį. Valstybės narės informuoja Komisiją apie tokias išimtis.

92 straipsnis

Įgyvendinimo įgaliojimai, susiję su surinkimo operacijas atliekančių veiklos vykdytojų registravimo pareiga

1. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl informacijos, kurią turi pateikti veiklos vykdytojai registravimo tikslu, kaip numatyta 90 straipsnio 1 dalyje, įskaitant terminus, per kuriuos tokia informacija turi būti pateikta.

2. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl tam tikrų rūšių veiklos vykdytojų, kuriems, kaip nustatyta 91 straipsnyje, valstybės narės gali netaikyti registravimo reikalavimo, jei tokių veiklos vykdytojų veikla kelia nereikšmingą riziką ir atsižvelgiant į laikomų sausumos gyvūnų, su kuriais yra susijusi jų veikla, rūšis, kategorijas ir skaičių.

3. Šiame straipsnyje nurodyti įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

93 straipsnis

Kompetentingos institucijos pareiga, susijusi su registravimu

Kompetentinga institucija registruoja:

a) ūkius 101 straipsnio 1 dalyje numatytame registre, jei atitinkamas veiklos vykdytojas pateikė informaciją, kurios reikalaujama pagal 84 straipsnio 1 dalį;

b) vežėjus 101 straipsnio 1 dalyje numatytame registre, jei atitinkamas vežėjas pateikė informaciją, kurios reikalaujama pagal 87 straipsnio 1 ir 3 dalis;

c) nuo ūkio nepriklausomai surinkimo operacijas atliekančius veiklos vykdytojus 101 straipsnio 1 dalyje numatytame registre, jei atitinkamas veiklos vykdytojas pateikė informaciją, kurios reikalaujama pagal 90 straipsnio 1 dalį.

Kompetentinga institucija kiekvienam pirmos pastraipos a–c punktuose nurodytam ūkiui, vežėjui ir veiklos vykdytojui priskiria unikalų registracijos numerį.

2 SKIRSNIS

TAM TIKRŲ RŪŠIŲ ŪKIŲ PATVIRTINIMAS

94 straipsnis

Tam tikrų rūšių ūkių patvirtinimas ir deleguotieji aktai

1. Toliau nurodytų rūšių ūkių veiklos vykdytojai pateikia kompetentingai institucijai patvirtinimo paraišką pagal 96 straipsnio 1 dalį ir nepradeda savo veiklos tol, kol jų ūkis nepatvirtintas pagal 97 straipsnio 1 dalį:

   a) ūkių, kuriuose vykdomos kanopinių gyvūnų ir naminių paukščių surinkimo operacijos ir iš kurių tie gyvūnai perkeliami į kitą valstybę narę arba kurie priima gyvūnus iš kitos valstybės narės;

   b) galvijų, kiaulių, avių, ožkų ir arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktų ūkių, iš kurių tų gyvūnų genetinės medžiagos produktai vežami į kitą valstybę narę;

   c) peryklų, iš kurių periniai kiaušiniai arba naminiai paukščiai perkeliami į kitą valstybę narę;

   d) ūkių, kuriuose laikomi naminiai paukščiai, iš kurių ne skersti skirti naminiai paukščiai ar periniai kiaušiniai perkeliami į kitą valstybę narę;

e) kitos rūšies laikomų sausumos gyvūnų ūkių, kurie kelia didelę riziką ir kuriuos reikia patvirtinti pagal taisykles, nustatytas pagal 3 dalies b punktą priimtame deleguotajame akte.

2. Veiklos vykdytojai sustabdo 1 dalyje nurodyto ūkio veiklą, jei:

a) kompetentinga institucija atšaukia ar sustabdo jo patvirtinimą pagal 100 straipsnio 2 dalį arba

b) jei atitinkamam ūkiui buvo suteiktas sąlyginis patvirtinimas pagal 99 straipsnio 3 dalį, tačiau jis neįvykdo 99 straipsnio 3 dalyje nurodytų likusių reikalavimų ir jam nesuteikiamas galutinis patvirtinimas pagal 97 straipsnio 1 dalį.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo tam tikrų rūšių ūkių, nurodytų 1 dalies a–d punktuose, veiklos vykdytojams taikomo reikalavimo teikti patvirtinimo paraišką kompetentingai institucijai, jei tie ūkiai kelia nereikšmingą riziką;

b) tam tikrų rūšių ūkių, kurie turi būti patvirtinti pagal 1 dalies e punktą;

c) specialių taisyklių, taikomų siekiant nutraukti 1 dalies b punkte nurodytų genetinės medžiagos produktų ūkių veiklą.

4. Priimdama 3 dalyje numatytus deleguotuosius aktus, Komisija tuos aktus grindžia šiais kriterijais:

a) ūkyje laikomų sausumos gyvūnų ar genetinės medžiagos produktų rūšimis ir kategorijomis;

b) ūkyje laikomų rūšių skaičiumi ir laikomų sausumos gyvūnų ar genetinės medžiagos produktų skaičiumi;

c) ūkio bei gamybos rūšimi ir

d) laikomų sausumos gyvūnų perkėlimu ar genetinės medžiagos produktų vežimu į tos rūšies ūkius ir iš jų.

95 straipsnis

Atskirtų ūkių statuso patvirtinimas

Ūkių veiklos vykdytojai, siekiantys, kad būtų suteiktas atskirto ūkio statusas:

a) pateikia patvirtinimo paraišką kompetentingai institucijai pagal 96 straipsnio 1 dalį;

b) perkelia laikomus gyvūnus į jų ūkį arba iš jo, laikydamiesi 137 straipsnio 1 dalyje ir pagal 137 straipsnio 2 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose numatytų reikalavimų, tik po to, kai kompetentinga institucija jų ūkiui suteikia to statuso patvirtinimą pagal 97 ir 99 straipsnius.

96 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareiga teikti informaciją siekiant gauti patvirtinimą ir įgyvendinimo aktai

1. Pateikdami 94 straipsnio 1 dalyje ir 95 straipsnio a punkte numatytą savo ūkio patvirtinimo paraišką, veiklos vykdytojai pateikia kompetentingai institucijai šią informaciją:

   a) atitinkamo veiklos vykdytojo pavadinimą arba vardą bei pavardę ir adresą;

   b) atitinkamo ūkio vietą ir jo patalpų aprašą;

   c) patvirtinimui aktualių ūkyje laikomų sausumos gyvūnų ar genetinės medžiagos produktų kategorijas, rūšis ir skaičių;

   d) ūkio rūšį;

   e) kitus ūkio aspektus, susijusius su jo ypatumais, kurie yra svarbūs nustatant jo keliamą riziką, jei ji yra.

2. 1 dalyje nurodytų ūkių veiklos vykdytojai informuoja kompetentingą instituciją apie:

   a) pokyčius ūkiuose, susijusius su 1 dalies a, b arba c punkte nurodytais aspektais;

b) atitinkamo veiklos vykdytojo arba ūkio veiklos nutraukimą.

3. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl informacijos, kurią pagal 1 dalį turi nurodyti veiklos vykdytojai, pateikdami savo ūkio patvirtinimo paraišką, ir terminai, per kuriuos turi būti pateikta 1 dalyje ir 2 dalies b punkte nurodyta informacija.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

97 straipsnis

Ūkių patvirtinimo suteikimas bei patvirtinimo sąlygos ir deleguotieji aktai

1. Kompetentingos institucijos suteikia ūkių patvirtinimą, kaip numatyta 94 straipsnio 1 dalyje ir 95 straipsnio a punkte, tik tuo atveju, jei tokie ūkiai:

a) atitinkamais atvejais atitinka šiuos reikalavimus, susijusius su:

i) karantinu, izoliavimu ir kitomis biologinio saugumo priemonėmis, atsižvelgiant į 10 straipsnio 1 dalies b punkte ir pagal 10 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse numatytus reikalavimus;

ii) 24 straipsnyje ir, tam tikrais atvejais pagal atitinkamo ūkio rūšį ir susijusią riziką, 25 straipsnyje numatytais priežiūros reikalavimais;

iii) 102 ir 103 straipsniuose ir pagal 106 bei 107 straipsnius priimtose taisyklėse numatytu duomenų saugojimu;

b) turi patalpas ir įrangą:

i) kurios yra tinkamos ligų patekimo ir plitimo rizikai sumažinti iki priimtino lygio, atsižvelgiant į atitinkamo ūkio rūšį;

ii) kurių pajėgumai yra tinkami laikomų sausumos gyvūnų skaičiui ar atitinkamų genetinės medžiagos produktų kiekiui;

c) nekelia nepriimtinos ligų plitimo rizikos, atsižvelgiant į taikomas rizikos mažinimo priemones;

d) turi tinkamai parengtų darbuotojų atitinkamo ūkio veiklai vykdyti;

e) yra įdiegę sistemą, kuria naudodamasis atitinkamas veiklos vykdytojas gali kompetentingai institucijai įrodyti, kad laikomasi a–d punktuose nustatytų reikalavimų.

2. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl :

a) karantino, izoliavimo ir kitų 1 dalies a punkto i papunktyje nurodytų biologinio saugumo priemonių;

b) 1 dalies a punkto ii papunktyje nurodytos priežiūros;

c) 1 dalies b punkte nurodytų patalpų ir įrangos;

d) 1 dalies d punkte numatytos darbuotojų ir veterinarijos gydytojų atsakomybės, kompetencijos ir specializuoto mokymo, genetinės medžiagos produktų ūkių ir ūkių, kuriuose vykdomos kanopinių gyvūnų ir naminių paukščių surinkimo operacijos, veiklos atveju;

e) kompetentingos institucijos vykdomos genetinės medžiagos produktų ūkių ir ūkių, kuriuose vykdomos kanopinių gyvūnų ir naminių paukščių surinkimo operacijos, būtinos priežiūros.

3. Nustatydama taisykles, kurios turi būti išdėstytos pagal 2 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose, Komisija tas taisykles grindžia šiais veiksniais:

a) kiekvienos rūšies ūkio keliama rizika;

b) patvirtinimui aktualių laikomų sausumos gyvūnų rūšimis ir kategorijomis;

c) atitinkama gamybos rūšimi;

d) įprastais tam tikros rūšies ūkiuose taikomais perkėlimo modeliais ir tuose ūkiuose laikomų rūšių ir kategorijų gyvūnų perkėlimo modeliais.

98 straipsnis

Ūkių patvirtinimo apimtis

Ūkio patvirtinime, suteiktame pagal 97 straipsnio 1 dalį pateikus paraišką pagal 94 straipsnio 1 dalį arba 95 straipsnio a punktą, kompetentinga institucija aiškiai nurodo:

a) kurių rūšių ūkiams, nurodytiems 94 straipsnio 1 dalyje bei 95 straipsnyje ir pagal 94 straipsnio 3 dalies b punktą priimtose taisyklėse, tas patvirtinimas taikomas;

b) kurių rūšių ir kategorijų laikomiems sausumos gyvūnams ar tų rūšių gyvūnų genetinės medžiagos produktams tas patvirtinimas taikomas.

99 straipsnis

Kompetentingos institucijos patvirtinimo suteikimo tvarka

1. Kompetentinga institucija nustato tvarką, kurios turi laikytis veiklos vykdytojai, teikdami savo ūkių patvirtinimo paraiškas pagal 94 straipsnio 1 dalį, 95 straipsnį arba 96 straipsnio 1 dalį.

2. Gavusi veiklos vykdytojo pateiktą patvirtinimo paraišką kompetentinga institucija atlieka patikrinimą vietoje pagal 94 straipsnio 1 dalį arba 95 straipsnio a punktą.

3. Jei 97 straipsnyje ir šio straipsnio 1 bei 2 dalyse nurodyti reikalavimai yra įvykdyti, kompetentinga institucija suteikia patvirtinimą.

4. Jei ūkis neatitinka visų 97 straipsnyje nurodytų patvirtinimo reikalavimų, kompetentinga institucija gali suteikti sąlyginį ūkio patvirtinimą, jei remiantis atitinkamo veiklos vykdytojo pateikta paraiška ir vėliau atliktu patikrinimu vietoje, kaip numatyta šio straipsnio 2 dalyje, paaiškėja, kad ūkis atitinka visus pagrindinius reikalavimus, kuriais pakankamai užtikrinama, kad ūkis nekelia didelės rizikos .

5. Jei kompetentinga institucija suteikė sąlyginį patvirtinimą pagal šio straipsnio 4 dalį, ji suteikia galutinį patvirtinimą tik tuo atveju, jei per tris mėnesius nuo sąlyginio patvirtinimo suteikimo atlikus kitą ūkio patikrinimą vietoje arba iš dokumentų, veiklos vykdytojo pateiktų per tris mėnesius nuo tos datos, paaiškėja, kad ūkis atitinka visus 97 straipsnio 1 dalyje ir pagal 97 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse numatytus patvirtinimo reikalavimus.

Jei atlikus pirmoje pastraipoje nurodytą patikrinimą vietoje arba iš dokumentų paaiškėja, kad padaryta akivaizdi pažanga, tačiau ūkis vis dar neatitinka visų tų reikalavimų, kompetentinga institucija gali pratęsti sąlyginį patvirtinimą. Tačiau sąlyginis patvirtinimas iš viso gali būti suteiktas ne ilgesniam nei šešių mėnesių laikotarpiui.

100 straipsnis

Kompetentingos institucijos suteiktų patvirtinimų peržiūra, sustabdymas ir atšaukimas

1. Kompetentinga institucija, atitinkamu dažnumu atsižvelgiant į susijusią riziką, peržiūri pagal 97 ir 99 straipsnius suteiktus ūkių patvirtinimus.

2. Jei kompetentinga institucija nustato, kad ūkyje esama rimtų trūkumų, susijusių su 97 straipsnio 1 dalyje ir pagal 97 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse nustatytų reikalavimų laikymusi, o to ūkio veiklos vykdytojas negali tinkamai užtikrinti, kad tie trūkumai bus pašalinti, kompetentinga institucija inicijuoja procedūras, kad ūkio patvirtinimas būtų atšauktas.

   Tačiau jei veiklos vykdytojas gali užtikrinti, kad tuos trūkumus pašalins per pagrįstą laikotarpį, kompetentinga institucija gali ūkio patvirtinimą ne atšaukti, o tik sustabdyti.

3. Pagal 2 dalį atšauktas patvirtinimas vėl suteikiamas arba sustabdytas patvirtinimas atnaujinamas tik tuo atveju, jei kompetentinga institucija įsitikina, kad ūkis visiškai atitinka visus šiame reglamente nustatytus reikalavimus, taikytinus tos rūšies ūkiui.

3 SKIRSNIS

KOMPETENTINGOS INSTITUCIJOS REGISTRAI

101 straipsnis

Kompetentingos institucijos sudarytini registrai

1. Kiekviena kompetentinga institucija sudaro ir nuolat atnaujina registrus, į kuriuos įtraukiami:

   a) visi jos pagal 93 straipsnį registruoti ūkiai ir veiklos vykdytojai;

   b) visi jos pagal 97 ir 99 straipsnius patvirtinti ūkiai.

   Ji sudaro sąlygas tam, kad pirmos pastraipos a ir b punktuose nurodyti registrai būtų prieinami Komisijai ir kitų valstybių narių kompetentingoms institucijoms , jeigu juose esanti informacija yra aktuali laikomų sausumos gyvūnų perkėlimui ir jų genetinės medžiagos produktų vežimui iš vienos valstybės narės į kitą.

   Ji sudaro sąlygas tam, kad patvirtintų ūkių registras, kaip nurodyta pirmos pastraipos b punkte, būtų prieinamas visuomenei, jeigu jame esanti informacija yra aktuali laikomų sausumos gyvūnų perkėlimui ir jų genetinės medžiagos produktų vežimui iš vienos valstybės narės į kitą.

2. Prireikus ir atitinkamais atvejais kompetentinga institucija gali derinti 1 dalies pirmos pastraipos a punkte nurodytą registravimą ir 1 dalies pirmos pastraipos b punkte nurodytus patvirtinimus su registravimu kitais tikslais.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl į 1 dalies pirmos pastraipos a ir b punktuose numatytus registrus įtrauktinos išsamios informacijos ir viešos prieigos prie 1 dalies pirmos pastraipos b punkte numatyto registro.

4 SKIRSNIS

DUOMENŲ SAUGOJIMAS

102 straipsnis

Ūkių, išskyrus genetinės medžiagos produktų ūkius, veiklos vykdytojų duomenų saugojimo pareigos

1. Ūkių, kuriems taikomas registravimo reikalavimas pagal 93 straipsnį arba patvirtinimo reikalavimas pagal 97 straipsnio 1 dalį, veiklos vykdytojai kaupia ir saugo bent duomenis apie:

   a) savo ūkyje laikomų sausumos gyvūnų rūšis, kategorijas, skaičių ir, kai taikoma, identifikavimo duomenis;

b) laikomų sausumos gyvūnų perkėlimą į savo ūkį ir iš jo ir tinkamai nurodo:

i) jų kilmės arba paskirties vietą;

ii) tokio perkėlimo ir vežimo datą;

c) dokumentus, kuriuos privaloma pridėti prie laikomų sausumos gyvūnų, kurie perkeliami į jų ūkį ar iškeliami iš jo, pagal 112 straipsnio b punktą, 113 straipsnio 1 dalies b punktą, 114 straipsnio 1 dalies c punktą, 115 straipsnio b punktą, 117 straipsnio b punktą, 143 straipsnio 1 ir 2 dalis, 164 straipsnio 2 dalį ir pagal 118 bei 120 straipsnius ir 144 straipsnio 1 dalies b ir c punktus priimtas taisykles;

d) jų ūkyje laikomų sausumos gyvūnų gaištamumą;

e) biologinio saugumo priemones, priežiūrą, gydymą, tyrimų rezultatus ir prireikus kitą svarbią informaciją apie:

i) ūkyje laikomų sausumos gyvūnų rūšis ir kategorijas;

ii) gamybos rūšį;

iii) ūkio rūšį ir dydį;

f) gyvūnų sveikatos patikrinimų, kuriuos atlikti reikalaujama pagal 25 straipsnio 1 dalį , rezultatus.

Duomenys kaupiami ir saugomi popierine arba elektronine forma.

2. Atitinkama valstybė narė gali netaikyti reikalavimo saugoti visus arba kai kuriuos 1 dalyje išvardytus duomenis ūkiams, kurie kelia nedidelę į sąrašą įtrauktų ar naujų ligų plitimo riziką.

3. Ūkių veiklos vykdytojai saugo 1 ir 2 dalyse numatytus duomenis atitinkamame savo ūkyje ir:

   a) paprašius nedelsdami juos pateikia kompetentingai institucijai;

   b) juos saugo kompetentingos institucijos nustatytiną minimalų laikotarpį, kuris negali būti trumpesnis kaip treji metai.

4. Nukrypstant nuo 3 dalies, veiklos vykdytojams gali būti netaikoma pareiga saugoti kai kuriuos arba visus 1 dalyje numatytus duomenis tais atvejais, kai atitinkamas veiklos vykdytojas:

   a) turi prieigą prie 109 straipsnyje nurodytos kompiuterinės duomenų bazės, skirtos atitinkamai gyvūnų rūšiai, ir toje duomenų bazėje jau pateikta į duomenų įrašus įtrauktina informacija; ir

   b) turi naujausią informaciją, įvestą tiesiogiai į kompiuterinę duomenų bazę.

103 straipsnis

Genetinės medžiagos produktų ūkių duomenų saugojimo pareigos

1. Genetinės medžiagos produktų ūkių veiklos vykdytojai kaupia ir saugo bent duomenis apie:

   a) genetinės medžiagos produktų gamybai naudotų gyvūnų donorų veislę, amžių, identifikavimo duomenis ir sveikatos būklę;

   b) surinktų, pagamintų ar perdirbtų genetinės medžiagos produktų surinkimo, perdirbimo ir laikymo laiką ir vietą;

   c) genetinės medžiagos produktų identifikavimo duomenis ir, jei žinoma, išsamią informaciją apie jų paskirties vietą;

   d) dokumentus, kuriuos privaloma pridėti prie į atitinkamą ūkį atvežamų ar iš jo išvežamų genetinės medžiagos produktų pagal 162 straipsnį ir 164 straipsnio 2 dalį ir pagal 160 straipsnio 3 ir 4 dalis priimtas taisykles;

   e) atitinkamais atvejais – klinikinių ir laboratorinių tyrimų rezultatus;

   f) naudotus laboratorinius metodus.

2. Atitinkama valstybė narė gali netaikyti reikalavimo saugoti visus arba kai kuriuos 1 dalyje išvardytus duomenis ūkiams, kurie kelia nedidelę į sąrašą įtrauktų ar naujų ligų plitimo riziką.

3. Genetinės medžiagos produktų ūkių veiklos vykdytojai saugo 1 ir 2 dalyse numatytus duomenis savo ūkyje ir:

a) paprašius nedelsdami juos pateikia kompetentingai institucijai;

b) juos saugo kompetentingos institucijos nustatytiną minimalų laikotarpį, kuris negali būti trumpesnis kaip treji metai.

104 straipsnis

Vežėjų duomenų saugojimo pareigos

1. Vežėjai kaupia ir saugo bent duomenis apie:

a) ūkius, į kuriuos jie užsuko;

b) jų vežamų laikomų sausumos gyvūnų kategorijas, rūšis ir skaičių;

c) naudotų transporto priemonių valymą, dezinfekavimą ir dezinsekciją bei deratizaciją;

d) prie atitinkamų gyvūnų pridedamų dokumentų duomenis, įskaitant jų numerius.

Duomenys kaupiami ir saugomi popierine arba elektronine forma.

2. Atitinkama valstybė narė gali netaikyti reikalavimo saugoti visus arba kai kuriuos 1 dalyje išvardytus duomenis vežėjams, kurie kelia nedidelę į sąrašą įtrauktų ar naujų ligų plitimo riziką.

3. Vežėjai saugo 1 ir 2 dalyse numatytus duomenis:

a) tokiu būdu, kad paprašius juos būtų galima nedelsiant pateikti kompetentingai institucijai;

b) kompetentingos institucijos nustatytiną minimalų laikotarpį, kuris negali būti trumpesnis kaip treji metai.

105 straipsnis

Surinkimo operacijas atliekančių veiklos vykdytojų pareiga saugoti duomenis

1. Surinkimo operacijas atliekantys veiklos vykdytojai, kuriems taikomas registravimo reikalavimas pagal 93 straipsnį, kaupia ir saugo bent šią informaciją:

a) laikomų sausumos gyvūnų, už kuriuos jie yra atsakingi, rūšys, kategorijos, skaičius ir identifikavimo duomenys;

b) laikomų sausumos gyvūnų, už kuriuos jie yra atsakingi, perkėlimas, atitinkamai nurodant:

i) jų kilmės ir paskirties vietą;

ii) tokio perkėlimo ir vežimo datas;

c) dokumentai, kuriuos privaloma pridėti prie perkeliamų laikomų sausumos gyvūnų, už kuriuos jie yra atsakingi, pagal 112 straipsnio b punktą, 113 straipsnio 1 dalies b punktą, 114 straipsnio 1 dalies c punktą, 115 straipsnio b punktą, 117 straipsnio b punktą, 143 straipsnio 1 ir 2 dalis, 164 straipsnio 2 dalį ir pagal 118 bei 120 straipsnius ir 144 straipsnio 1 dalies b ir c punktus priimtas taisykles;

d) laikomų sausumos gyvūnų, už kuriuos jie yra atsakingi, gaištamumas ir

e) biologinio saugumo priemonės, priežiūra, gydymas, tyrimų rezultatai ir prireikus kita svarbi informacija apie laikomų sausumos gyvūnų, už kuriuos jie yra atsakingi, rūšis ir kategorijas.

Duomenys kaupiami ir saugomi elektronine forma.

2. Atitinkama valstybė narė gali netaikyti reikalavimo saugoti visus arba kai kuriuos 1 dalyje išvardytus duomenis veiklos vykdytojams, kurių veikla kelia nedidelę į sąrašą įtrauktų ar naujų ligų plitimo riziką.

3. Veiklos vykdytojai:

a) 1 dalyje nurodytus duomenis paprašius pateikia kompetentingai institucijai;

b) saugo tuos duomenis kompetentingos institucijos nustatytiną minimalų laikotarpį, kuris negali būti trumpesnis kaip treji metai.

106 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su duomenų saugojimu, delegavimas

1. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl taisyklių, kuriomis papildomi 102, 103, 104 ir 105 straipsniuose numatyti duomenų saugojimo reikalavimai, susijusių su:

   a) informacija, saugotina kartu su 102, 103, 104 ir 105 straipsnių 1 dalyse numatyta informacija;

   b) papildomais duomenų saugojimo reikalavimais, taikomais genetinės medžiagos produktams, surinktiems, pagamintiems ar perdirbtiems genetinės medžiagos produktų ūkyje po to, kai tas ūkis nutraukė savo veiklą.

2. Nustatydama taisykles, kurios turi būti išdėstytos 1 dalyje numatytuose deleguotuosiuose aktuose, Komisija tas taisykles grindžia šiais veiksniais:

   a) kiekvienos rūšies ūkio ar veiklos keliama rizika;

   b) atitinkamame ūkyje laikomų ar į tą ūkį arba iš jo vežamų sausumos gyvūnų ar genetinės medžiagos produktų rūšimis ir kategorijomis;

   c) ūkyje vykdomos gamybos rūšimi ar veiklos rūšimi;

   d) įprastais perkėlimo modeliais ir atitinkamų gyvūnų kategorijomis;

e) laikomų sausumos gyvūnų skaičiumi ar genetinės medžiagos produktų, už kuriuos yra atsakingas atitinkamas veiklos vykdytojas, kiekiu.

107 straipsnis

Įgyvendinimo įgaliojimai, susiję su duomenų saugojimo reikalavimų taikymo išimtimis

Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl tam tikrų rūšių ūkių ir veiklos vykdytojų, kuriems valstybės narės gali netaikyti 102, 103, 104 ir 105 straipsniuose numatytų duomenų saugojimo reikalavimų, kiek tai susiję su:

a) ūkiais, kuriuose laikomas nedidelis skaičius laikomų sausumos gyvūnų ar nedidelis genetinės medžiagos produktų kiekis ar skaičius, arba juos tvarkančiais ar vežančiais veiklos vykdytojais;

b) laikomų sausumos gyvūnų ar genetinės medžiagos produktų rūšimis ar kategorijomis.

Priimdama tuos įgyvendinimo aktus, Komisija tuos aktus grindžia 106 straipsnio 2 dalyje nustatytais kriterijais.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2 skyrius

Laikomų sausumos gyvūnų ir genetinės medžiagos produktų atsekamumo reikalavimai

1 SKIRSNIS

LAIKOMI SAUSUMOS GYVŪNAI

108 straipsnis

Valstybių narių atsakomybė

nustatyti laikomų sausumos gyvūnų identifikavimo ir registravimo sistemą

1. Valstybės narės nustato sistemą, skirtą identifikuoti ir registruoti tų rūšių laikomiems sausumos gyvūnams, dėl kurių šiame reglamente ir pagal jį priimtose taisyklėse tokios sistemos yra reikalaujama. Tokioje sistemoje atitinkamais atvejais numatyta fiksuoti tokių gyvūnų perkėlimo atvejus.

2. Nustatydamos 1 dalyje nurodytą sistemą, valstybės narės atsižvelgia į:

   a) atitinkamų laikomų sausumos gyvūnų rūšis ar kategorijas;

   b) tos rūšies ar kategorijos gyvūnų keliamą riziką.

3. 1 dalyje numatytą sistemą sudaro šie elementai:

a) priemonės laikomiems sausumos gyvūnams identifikuoti individualiai ar grupėmis;

b) identifikavimo, perkėlimo ir kiti dokumentai, skirti 110 straipsnyje nurodytiems laikomiems sausumos gyvūnams identifikuoti ir atsekti;

c) ūkiuose saugomi naujausi duomenys, kaip numatyta 102 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose;

d) 109 straipsnio 1 dalyje numatyta kompiuterinė laikomų sausumos gyvūnų duomenų bazė.

4. 1 dalyje numatyta sistema sukuriama taip, kad būtų:

a) užtikrintas veiksmingas šiame reglamente numatytų ligų prevencijos ir kontrolės priemonių taikymas;

b) sudarytos palankesnės sąlygos laikomų sausumos gyvūnų, jų perkėlimo valstybėse narėse ir iš vienos valstybės narės į kitą bei jų įvežimo į Sąjungą atsekamumui;

c) užtikrinta veiksminga tos sistemos elementų sąveika, integracija ir suderinamumas;

d) užtikrinta, kad sistema yra tiek, kiek tai tikslinga, pritaikyta prie:

i) 22 straipsnyje numatytos kompiuterinės informacinės sistemos, skirtos pranešimams ir ataskaitoms Sąjungoje teikti;

ii) TRACES;

e) užtikrintas nuoseklus požiūris į skirtingų rūšių gyvūnus, kuriems ta sistema taikoma.

5. Valstybės narės prireikus gali:

a) naudotis visa 1 dalyje numatyta sistema ar jos dalimi kitais tikslais nei nurodytieji 4 dalies a ir b punktuose;

b) sujungti 110 straipsnyje nurodytus identifikavimo, perkėlimo ir kitus dokumentus su 143 straipsnio 1 ir 2 dalyse ir 151 straipsnio 1 dalyje ir pagal 144 straipsnio 1 dalies b ir c punktus bei 151 straipsnio 3 ir 4 dalis priimtose taisyklėse numatytais gyvūnų sveikatos sertifikatais ar pačių veiklos vykdytojų parengtos deklaracijos dokumentais;

c) paskirti kitą instituciją arba įgalioti kitą įstaigą ar fizinį asmenį praktinio šio straipsnio 1 dalyje numatytos identifikavimo ir registravimo sistemos taikymo užtikrinimui, įskaitant identifikavimo dokumentų išdavimą ir pavyzdžių rengimą, kaip numatyta 110 straipsnio 1 dalies a, b ir c punktuose.

109 straipsnis

Valstybių narių pareiga sukurti ir tvarkyti

kompiuterinę laikomų sausumos gyvūnų duomenų bazę

1. Valstybės narės sukuria ir tvarko kompiuterinę duomenų bazę, kurioje saugoma bent:

a) ši informacija, susijusi su laikomais galvijais :

i) jų individuali identifikacija, kaip numatyta 112 straipsnio a punkte;

ii) ūkiai, kuriuose jie laikomi;

iii) jų perkėlimas į tuos ūkius ir iš jų;

b) ši informacija, susijusi su laikomomis avimis ir ožkomis:

i) jų identifikavimo informacija, kaip numatyta 113 straipsnio 1 dalies a punkte, ir ūkiuose, kuriuose jie laikomi, esančių gyvūnų skaičius;

ii) ūkiai, kuriuose jie laikomi;

iii) jų perkėlimas į tuos ūkius ir iš jų;

c) ši informacija, susijusi su laikomomis kiaulėmis:

i) jų identifikavimo informacija, kaip numatyta 115 straipsnyje, ir ūkiuose, kuriuose jie laikomi, esančių gyvūnų skaičius;

ii) ūkiai, kuriuose jie laikomi;

iii) jų perkėlimas į tuos ūkius ir iš jų;

d) ši informacija, susijusi su laikomais arklinių šeimos gyvūnais:

i) 114 straipsnyje numatytas unikalus jų kodas;

ii) tam tikrais atvejais, 114 straipsnio 1 dalies b punkte numatytas identifikavimo metodas, pagal kurį atitinkamas gyvūnas susiejamas su iii papunktyje nurodytu identifikavimo dokumentu;

iii) atitinkami identifikavimo duomenys iš 114 straipsnio 1 dalies c punkte numatyto identifikavimo dokumento, kaip nustatyta pagal 118 ir 120 straipsnius priimtose taisyklėse;

iv) ūkiai, kuriuose įprastai laikomi tie gyvūnai;

e) informacija, susijusi su kitų rūšių laikomais sausumos gyvūnais nei nurodytieji šios dalies a, b, c ir d punktuose, tais atvejais, kai tai numatyta pagal 2 dalį priimtose taisyklėse.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl informacijos, susijusios su kitų rūšių gyvūnais nei nurodytieji šio straipsnio 1 dalies a, b, c ir d punktuose, registravimo toje dalyje numatytoje kompiuterinėje duomenų bazėje, jei būtina, dėl konkrečios ir didelės tų rūšių gyvūnų keliamos rizikos ir siekiant:

a) užtikrinti veiksmingą šiame reglamente numatytų ligų prevencijos ir kontrolės priemonių taikymą;

b) sudaryti palankesnes sąlygas laikomų sausumos gyvūnų, jų perkėlimo iš vienos valstybės narės į kitą ir jų įvežimo į Sąjungą atsekamumui.

110 straipsnis

Kompetentingos institucijos pareiga,
susijusi su identifikavimo, perkėlimo ir kitais dokumentais,
skirtais laikomiems sausumos gyvūnams identifikuoti ir atsekti

1. Kiekviena kompetentinga institucija :

a) išduoda laikomų sausumos gyvūnų identifikavimo dokumentus , kai tų dokumentų reikalaujama pagal 114 straipsnio 1 dalies c punktą, 117 straipsnio b punktą ir pagal 118 bei 120 straipsnius priimtas taisykles;

b) išduoda galvijų identifikavimo dokumentus, kaip reikalaujama 112 straipsnio b punkte, išskyrus atvejus, kai valstybės narės keičiasi elektroniniais duomenimis su kitomis valstybėmis narėmis naudodamos elektroninę keitimosi informacija sistemą nuo tos datos, kai Komisija pripažįsta, kad ta sistema veikia visu pajėgumu;

c) parengia perkėlimo ir kitų dokumentų, skirtų laikomiems sausumos gyvūnams identifikuoti ir atsekti, kai to reikalaujama pagal 113 straipsnio 1 dalies b punktą, 115 straipsnio b punktą ir 117 straipsnio b punktą ir pagal 118 bei 120 straipsnius priimtas taisykles, pavyzdžius.

2. 1 dalies b punktas nedaro poveikio valstybių narių teisei priimti nacionalines taisykles dėl pasų išdavimo gyvūnams, neskirtiems perkelti iš vienos valstybės narės į kitą.

111 straipsnis

Galimybė visuomenei gauti informaciją apie identifikavimo priemones

Kiekviena kompetentinga institucija informuoja Komisiją ir viešai paskelbia informaciją apie:

a) pagal 109 straipsnio 1 dalį valstybių narių įsteigtus kompiuterinių duomenų bazių kontaktinius centrus;

b) institucijas ar įstaigas, atsakingas už identifikavimo, perkėlimo ir kitų dokumentų išdavimą pagal 110 straipsnį, atsižvelgiant į 108 straipsnio 5 dalies c punktą;

c) identifikavimo priemones, kurios turi būti naudojamos kiekvienos rūšies ir kategorijos laikomiems sausumos gyvūnams pagal 112 straipsnio a punktą ir 113 straipsnio 1 dalies a punktą, 114 straipsnio 1 dalį, 115 straipsnio a punktą, 117 straipsnio a punktą ir pagal 118 bei 120 straipsnius priimtas taisykles;

d) nustatytą formą, kurią naudojant turi būti išduodami 110 straipsnyje nurodyti identifikavimo ir kiti dokumentai.

112 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareigos, susijusios su laikomų galvijų identifikavimu

Galvijus laikantys veiklos vykdytojai:

a) užtikrina, kad tie laikomi gyvūnai būtų individualiai identifikuoti fizine identifikavimo priemone;

b) užtikrina, kad kompetentinga institucija, paskirta institucija ar įgaliota kilmės įstaiga tais atvejais, kai tie laikomi gyvūnai perkeliami iš vienos valstybės narės į kitą, išduotų tų gyvūnų identifikavimo dokumentą, išskyrus atvejus, kai įvykdytos 110 straipsnio 1 dalies b punkte nustatytos sąlygos;

c) užtikrina, kad tas identifikavimo dokumentas būtų:

i) atitinkamo veiklos vykdytojo saugomas, teisingai užpildomas bei atnaujinamas ir

ii) pridedamas perkeliant tuos laikomus sausumos gyvūnus, kai tokio dokumento reikalaujama pagal b punktą;

d) perduoda informaciją apie tų laikomų gyvūnų perkėlimą iš atitinkamo ūkio ir į jį ir apie visus gimimo ir nugaišimo atvejus tame ūkyje į kompiuterinę duomenų bazę, numatytą 109 straipsnio 1 dalyje.

113 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareigos,

susijusios su laikomų avių ir ožkų identifikavimu

1. Laikomas avis ir ožkas laikantys veiklos vykdytojai:

a) užtikrina, kad kiekvienas iš tų laikomų gyvūnų būtų identifikuotas fizine identifikavimo priemone;

b) užtikrina, kad atitinkamoje valstybėje narėje perkeliant tuos laikomus gyvūnus iš ūkio, kuriame jie laikomi, būtų pridedamas teisingai užpildytas perkėlimo dokumentas, grindžiamas kompetentingos institucijos pagal 110 straipsnį parengtu pavyzdžiu;

c) perduoda informaciją apie tų laikomų gyvūnų perkėlimą iš ūkio ir į jį į kompiuterinę duomenų bazę, numatytą 109 straipsnio 1 dalyje .

2. Valstybės narės gali netaikyti veiklos vykdytojams reikalavimo užtikrinti, kad perkeliant laikomas avis ir ožkas jų teritorijoje, prie jų būtų pridėti perkėlimo dokumentai, su sąlyga, kad:

a) atitinkamame perkėlimo dokumente pateikta informacija yra įtraukta į 109 straipsnio 1 dalyje numatytą kompiuterinę duomenų bazę;

b) laikomų avių ir ožkų identifikavimo ir registravimo sistema užtikrinamas toks pat atsekamumo lygis kaip perkėlimo dokumentais.

114 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareigos,

susijusios su laikomų arklinių šeimos gyvūnų identifikavimu ir registravimu

1. Laikomus arklinių šeimos gyvūnus laikantys veiklos vykdytojai užtikrina, kad tie gyvūnai būtų individualiai identifikuoti naudojant:

a) unikalų kodą, kuris įtrauktas į 109 straipsnio 1 dalyje numatytą kompiuterinę duomenų bazę;

b) fizinę identifikavimo priemonę arba kitą metodą, pagal kurį laikomas gyvūnas aiškiai susiejamas su šios dalies c punkte numatytu identifikavimo dokumentu, kurį pagal 110 straipsnį išdavė kompetentinga institucija;

c) teisingai užpildytą identifikavimo dokumentą, galiojantį visą gyvūno gyvenimo laikotarpį.

2. Laikomus arklinių šeimos gyvūnus laikantys veiklos vykdytojai užtikrina, kad informacija apie tuos gyvūnus būtų perduota į kompiuterinę duomenų bazę, numatytą 109 straipsnio 1 dalyje .

115 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareigos,

susijusios su laikomų kiaulių identifikavimu ir registravimu

Laikomas kiaules laikantys veiklos vykdytojai:

a) užtikrina, kad kiekvienas iš tų laikomų gyvūnų būtų identifikuotas fizine identifikavimo priemone;

b) užtikrina, kad atitinkamoje valstybėje narėje perkeliant tuos laikomus gyvūnus iš ūkio, kuriame jie laikomi, būtų pridėtas teisingai užpildytas perkėlimo dokumentas, grindžiamas kompetentingos institucijos pagal 110 straipsnio 1 dalies b punktą parengtu pavyzdžiu;

c) perduoda informaciją apie ūkį, kuriame laikomi tie gyvūnai, į kompiuterinę duomenų bazę, numatytą 109 straipsnio 1 dalyje.

116 straipsnis

Su laikomų kiaulių perkėlimu susijusios nukrypti leidžiančios nuostatos

Nukrypdamos nuo 115 straipsnio b punkto valstybės narės gali netaikyti veiklos vykdytojams reikalavimo užtikrinti, kad atitinkamoje valstybėje narėje perkeliant laikomas kiaules būtų pridėti teisingai užpildyti perkėlimo dokumentai, grindžiami kompetentingos institucijos parengtu pavyzdžiu, jei:

a) informacija, pateikta tokiuose perkėlimo dokumentuose, yra įtraukta į pagal 109 straipsnio 1 dalį tos valstybės narės sukurtą kompiuterinę duomenų bazę;

b) laikomų kiaulių identifikavimo ir registravimo sistema užtikrinamas toks pat atsekamumo lygis kaip tokiais perkėlimo dokumentais.

117 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareiga, susijusi su laikomų sausumos gyvūnų, išskyrus galvijus, avis, ožkas, kiaules ir arklinių šeimos gyvūnus , identifikavimu

Veiklos vykdytojai užtikrina, kad laikomi sausumos gyvūnai, išskyrus galvijus, avis, ožkas, kiaules ir arklinių šeimos gyvūnus, kai to reikalaujama pagal 118 ir 120 straipsnius priimtose taisyklėse, atitiktų šiuos reikalavimus:

a) jie būtų identifikuoti individualiai arba grupėmis;

b) juos perkeliant būtų pridedami teisingai užpildyti ir atnaujinti identifikavimo, perkėlimo ar kiti dokumentai, skirti gyvūnams identifikuoti ir atsekti, kaip taikytina atitinkamų rūšių gyvūnams.

118 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su identifikavimu ir registravimu, delegavimas

1. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl:

a) išsamių reikalavimų, taikomų 112 straipsnio a punkte, 113 straipsnio 1 dalies a punkte, 114 straipsnio 1 dalyje, 115 straipsnio a punkte ir 117 straipsnio a punkte numatytoms laikomų sausumos gyvūnų identifikavimo priemonėms ir metodams, įskaitant jų taikymą ir naudojimą;

b) taisyklių dėl informacijos, įtrauktinos į:

i) 109 straipsnio 1 dalies a–d punktuose numatytas kompiuterines duomenų bazes;

ii) 112 straipsnio b punkte, 113 straipsnio 1 dalies b punkte, 114 straipsnio 1 dalies c punkte ir 115 straipsnio b punkte numatytus identifikavimo ir perkėlimo dokumentus;

c) taisyklių dėl keitimosi elektroniniais duomenimis tarp valstybių narių kompiuterinių duomenų bazių, kaip nurodyta 110 straipsnio 1 dalies b punkte.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) išsamių reikalavimų, taikomų identifikavimo priemonėms ir metodams, kurios yra alternatyvios šio straipsnio 1 dalies a punkte nurodytoms priemonėms ir metodams, taip pat išimčių ir specialių nuostatų dėl tam tikrų kategorijų gyvūnų arba tokių išimčių aplinkybių ir sąlygų;

b) konkrečių nuostatų, taikomų 112 straipsnio b punkte, 113 straipsnio 1 dalies b punkte, 114 straipsnio 1 dalies c punkte, 115 straipsnio b punkte ir 117 straipsnio b punkte numatytiems identifikavimo ar perkėlimo dokumentams, kurie turi būti pridedami perkeliant gyvūnus;

c) prireikus – išsamių reikalavimų, taikomų laikomų sausumos gyvūnų, išskyrus galvijus, avis, ožkas, kiaules ir arklinių šeimos gyvūnus, identifikavimui ir registravimui, atsižvelgiant į atitinkamų rūšių keliamą riziką, siekiant:

i) užtikrinti veiksmingą šiame reglamente numatytų ligų prevencijos ir kontrolės priemonių taikymą;

ii) sudaryti palankesnes sąlygas laikomų sausumos gyvūnų, jų perkėlimo valstybėse narėse ir iš vienos valstybės narės į kitą bei jų įvežimo į Sąjungą atsekamumui;

d) taisyklių dėl informacijos, įtrauktinos į:

i) 109 straipsnio 1 dalies e punkte numatytas kompiuterines duomenų bazes;

ii) 117 straipsnio b punkte numatytus identifikavimo ir perkėlimo dokumentus;

e) taisyklių dėl 112–117 straipsniuose nurodytų laikomų sausumos gyvūnų identifikavimo ir registravimo juos įvežus į Sąjungą.

3. Nustatydama taisykles, kurios turi būti išdėstytos šiame straipsnyje numatytuose deleguotuosiuose aktuose, Komisija tas taisykles grindžia 119 straipsnio 2 dalyje numatytais kriterijais.

119 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su nuostatomis, leidžiančiomis nukrypti nuo atsekamumo reikalavimų, delegavimas

1. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl veiklos vykdytojams taikomų nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo 112, 113, 114 ir 115 straipsniuose numatytų identifikavimo ir registravimo reikalavimų:

a) tais atvejais, kai vienas ar keli iš 108 straipsnio 3 dalyje išvardytų elementų nėra būtini siekiant laikytis 108 straipsnio 4 dalies a ir b punktuose numatytų reikalavimų; ir

b) kai kitomis valstybėse narėse taikomomis atsekamumo priemonėmis užtikrinama, kad nenukentėtų atitinkamų gyvūnų atsekamumo lygis,

taip pat pereinamojo laikotarpio priemones, kurių reikia norint praktiškai taikyti tokias nukrypti leidžiančias nuostatas.

2. Nustatydama taisykles, kurios turi būti išdėstytos 1 dalyje numatytuose deleguotuosiuose aktuose, Komisija tas taisykles grindžia šiais kriterijais:

a) laikomų sausumos gyvūnų rūšimis ir kategorijomis;

b) tiems laikomiems sausumos gyvūnams kylančia rizika;

c) gyvūnų skaičiumi atitinkamuose ūkiuose;

d) ūkiuose, kuriuose laikomi tie sausumos gyvūnai, vykdoma gamybos rūšimi;

e) atitinkamų tam tikrų rūšių ir kategorijų laikomų sausumos gyvūnų perkėlimo modeliais;

f) nuostatomis dėl atitinkamų tam tikrų rūšių laikomų sausumos gyvūnų apsaugos ir išsaugojimo;

g) kitų laikomų sausumos gyvūnų identifikavimo ir registravimo sistemos, nurodytos 108 straipsnio 3 dalyje, atsekamumo elementų veiksmingumu.

120 straipsnis

Su laikomų sausumos gyvūnų atsekamumu susiję įgyvendinimo įgaliojimai

1. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais priima taisykles:

   a) dėl vienodos prieigos prie kompiuterinėse duomenų bazėse esančių duomenų ir 109 straipsnio 1 dalies a–d punktuose nurodytų kompiuterinių duomenų bazių techninių specifikacijų ir veiklos taisyklių;

   b) dėl keitimosi elektroniniais duomenimis tarp valstybių narių kompiuterinių duomenų bazių techninių sąlygų ir tvarkos ir duomenų keitimosi sistemų visiško pajėgumo pripažinimo, kaip nurodyta 110 straipsnio 1 dalies b punkte.

2. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais priimamos taisyklės:

   a) dėl 108 straipsnio 1 dalyje numatytos skirtingų rūšių ar kategorijų laikomiems sausumos gyvūnams skirtos identifikavimo ir registravimo sistemos vienodo taikymo, siekiant užtikrinti efektyvų jos veikimą;

   b) dėl vienodo 108 straipsnio 5 dalies c punkto taikymo 108 straipsnio 5 dalyje nurodytoms įgaliotoms įstaigoms ar fiziniams asmenims ir dėl jų skyrimo sąlygų;

c) dėl identifikavimo priemonių ir metodų techninių specifikacijų ir procedūrų, formato, dizaino ir veiklos taisyklių, įskaitant:

i) identifikavimo priemonių ir metodų taikymo laikotarpius;

ii) identifikavimo priemonių ir metodų panaikinimą, modifikavimą ar pakeitimą kitomis priemonėmis ir metodais ir tokių veiksmų terminus; ir

iii) identifikavimo kodo konfigūraciją;

d) dėl 112 straipsnio b punkte, 113 straipsnio 1 dalies b punkte, 114 straipsnio 1 dalies c punkte, 115 straipsnio b punkte ir 117 straipsnio b punkte numatytų identifikavimo ir perkėlimo dokumentų techninių specifikacijų, formato ir su jais susijusių veiklos taisyklių;

e) dėl vienodos prieigos prie kompiuterinėse duomenų bazėse esančių duomenų ir 109 straipsnio 1 dalies e punkte nurodytų kompiuterinių duomenų bazių techninių specifikacijų ir veiklos taisyklių;

f) dėl veiklos vykdytojų arba kitų fizinių ar juridinių asmenų atliekamo informacijos perdavimo ir laikomų sausumos gyvūnų registravimo kompiuterinėse duomenų bazėse terminų, pareigų ir tvarkos;

g) tam tikrais atvejais – dėl gyvūnų elektroninio identifikavimo gairių ir tvarkos;

h) dėl pagal 119 straipsnio 1 dalį priimtose taisyklėse numatytų išimčių taikant identifikavimo ir registravimo reikalavimus praktinio taikymo.

3. Šiame straipsnyje nurodyti įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2 SKIRSNIS

GENETINĖS MEDŽIAGOS PRODUKTAI

121 straipsnis

Laikomų galvijų, avių, ožkų, kiaulių ir arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktų atsekamumo reikalavimai

1. Genetinės medžiagos produktus gaminantys, perdirbantys ar laikantys veiklos vykdytojai laikomų galvijų, ožkų, avių, kiaulių ir arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktus ženklina taip, kad būtų galima aiškiai atsekti:

   a) gyvūnus donorus;

   b) surinkimo datą; ir

   c) genetinės medžiagos produktų ūkius, kuriuose jie buvo surinkti, pagaminti, perdirbti ir laikomi.

2. 1 dalyje numatytas ženklinimas atliekamas taip, kad būtų užtikrintas:

   a) veiksmingas šiame reglamente numatytų ligų prevencijos ir kontrolės priemonių taikymas;

   b) genetinės medžiagos produktų, jų vežimo valstybėse narėse ir iš vienos valstybės narės į kitą bei jų įvežimo į Sąjungą atsekamumas.

122 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su genetinės medžiagos produktų atsekamumo reikalavimais, delegavimas

1. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl laikomų galvijų, ožkų, avių, kiaulių ir arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktų atsekamumo reikalavimų, kuriais papildomos 121 straipsnyje nustatytos taisyklės.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl laikomų sausumos gyvūnų, išskyrus galvijus, ožkas, avis, kiaules ir arklinių šeimos gyvūnus , genetinės medžiagos produktų atsekamumo reikalavimų, jei būtina, siekiant užtikrinti:

   a) veiksmingą šiame reglamente numatytų ligų prevencijos ir kontrolės priemonių taikymą;

   b) tų genetinės medžiagos produktų, jų vežimo valstybėse narėse ir iš vienos valstybės narės į kitą bei jų įvežimo į Sąjungą atsekamumą.

3. Priimdama 1 dalyje numatytus deleguotuosius aktus, Komisija tuos aktus grindžia šiais veiksniais:

   a) laikomų sausumos gyvūnų, iš kurių gauti genetinės medžiagos produktai, rūšimis;

   b) gyvūnų donorų sveikatos būkle;

c) su tokiais genetinės medžiagos produktais susijusia rizika;

d) genetinės medžiagos produktų rūšimi;

e) genetinės medžiagos produktų surinkimo, gamybos, perdirbimo ar laikymo rūšimi;

f) atitinkamų rūšių ir kategorijų laikomų sausumos gyvūnų perkėlimo ir jų genetinės medžiagos produktų vežimo modeliais;

g) nuostatomis dėl tam tikrų rūšių laikomų sausumos gyvūnų apsaugos ir išsaugojimo;

h) kitais veiksniais, kurie gali padėti užtikrinti genetinės medžiagos produktų atsekamumą.

123 straipsnis

Su genetinės medžiagos produktų atsekamumo reikalavimais susiję įgyvendinimo įgaliojimai

Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl:

a) techninių reikalavimų ir specifikacijų, taikomų 121 straipsnio 1 dalyje numatytam ženklinimui;

b) veiklos reikalavimų, taikomų pagal 122 straipsnio 1 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose numatytam atsekamumui.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

3 skyrius

Laikomų sausumos gyvūnų perkėlimas Sąjungoje

1 SKIRSNIS

BENDRIEJI PERKĖLIMO REIKALAVIMAI

124 straipsnis

Bendrieji laikomų sausumos gyvūnų perkėlimo reikalavimai

1. Veiklos vykdytojai imasi atitinkamų prevencinių priemonių siekdami užtikrinti, kad dėl laikomų sausumos gyvūnų perkėlimo sveikatos būklei paskirties vietoje nekiltų rizikos, susijusios su:

   a) 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis;

   b) naujomis ligomis.

2. Veiklos vykdytojai perkelia laikomus sausumos gyvūnus iš savo ūkių ir priima tokius gyvūnus tik tuo atveju, jei atitinkami gyvūnai atitinka šias sąlygas:

   a) jie yra iš ūkių, kurie yra:

      i) registruoti kompetentingos institucijos pagal 93 straipsnį; arba

ii) kompetentingos institucijos patvirtinti pagal 97 straipsnio 1 dalį ir 98 straipsnį, kai to reikalaujama pagal 94 straipsnio 1 dalį ar 95 straipsnį, arba

iii) jiems leista taikyti 84 straipsnyje nustatytą nuo registravimo reikalavimo nukrypti leidžiančią nuostatą;

b) jie atitinka 112, 113, 114, 115 ir 117 straipsniuose ir pagal 118 ir 120 straipsnius priimtose taisyklėse nustatytus identifikavimo ir registravimo reikalavimus.

125 straipsnis

Su vežimu susijusios ligų prevencinės priemonės

1. Veiklos vykdytojai imasi atitinkamų ir būtinų prevencinių priemonių siekdami užtikrinti, kad:

a) vežant laikomus sausumos gyvūnus jų sveikatos būklei nekiltų rizikos;

b) vežant laikomus sausumos gyvūnus žmonės ir gyvūnai negalėtų užsikrėsti 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis;

c) įranga ir transporto priemonės būtų valomos ir dezinfekuojamos, taip pat jų atžvilgiu atliekama vabzdžių ir graužikų kontrolė ir imamasi kitų tinkamų biologinio saugumo priemonių, atsižvelgiant į su atitinkamomis vežimo operacijomis susijusią riziką.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) įrangos ir transporto priemonių valymo ir dezinfekavimo , taip pat jų atžvilgiu atliekamos vabzdžių ir graužikų kontrolės ir biocidinių produktų naudojimo tais tikslais sąlygų ir reikalavimų;

b) kitų šio straipsnio 1 dalies c punkte numatytų atitinkamų biologinio saugumo priemonių.

2 SKIRSNIS

PERKĖLIMAS IŠ VIENOS VALSTYBĖS NARĖS Į KITĄ

126 straipsnis

Bendrieji laikomų sausumos gyvūnų perkėlimo iš vienos valstybės narės į kitą reikalavimai

1. Veiklos vykdytojai perkelia laikomus sausumos gyvūnus į kitą valstybę narę tik tuo atveju, jei atitinkami gyvūnai atitinka šiuos reikalavimus:

a) jie neturi ligos simptomų;

b) jie yra iš registruoto ar patvirtinto ūkio:

i) kuriame nėra anomalaus gaištamumo atvejų, kurių priežastis nenustatyta;

ii) kuriam pagal 55 straipsnio 1 dalyje , 61 straipsnio 1 dalies a punkte, 62 straipsnyje, 65 straipsnio 1 dalies c punkte, 74 straipsnio 1 dalyje ir 79 straipsnyje nustatytas taisykles ir pagal 55 straipsnio 2 dalį, 63 ir 67 straipsnius, 71 straipsnio 3 dalį, 74 straipsnio 4 dalį ir 83 straipsnio 2 dalį priimtas taisykles ar 257 ir 258 straipsniuose numatytas neatidėliotinas priemones ir pagal 259 straipsnį priimtas taisykles netaikomi su tam tikrų rūšių gyvūnais, kurie turi būti perkelti, susiję perkėlimo apribojimai, išskyrus atvejus, kai pagal tas taisykles buvo leista taikyti nuo perkėlimo apribojimų nukrypti leidžiančias nuostatas;

iii) kuris pagal 55 straipsnio 1 dalies f punkto ii papunktyje, 64 ir 65 straipsniuose, 74 straipsnio 1 dalyje ir 79 straipsnyje nustatytas taisykles ir pagal 67 straipsnį, 71 straipsnio 3 dalį, 74 straipsnio 4 dalį ir 83 straipsnio 2 dalį priimtas taisykles ar 257 ir 258 straipsniuose numatytas neatidėliotinas priemones ir pagal 259 straipsnį priimtas taisykles nėra apribojimų taikymo zonoje, išskyrus atvejus, kai pagal tas taisykles buvo leista taikyti nukrypti leidžiančias nuostatas;

c) pakankamą laikotarpį iki numatomos perkėlimo į kitą valstybę narę dienos jie neturėjo sąlyčio su laikomais sausumos gyvūnais, kuriems taikomi b punkto ii ir iii papunkčiuose nurodyti perkėlimo apribojimai, ar į sąrašą įtrauktų rūšių laikomais sausumos gyvūnais, kurių sveikatos būklė prastesnė, taip kuo labiau sumažinant ligos plitimo galimybę ir atsižvelgiant į šiuos veiksnius:

i) atitinkamų į sąrašą įtrauktų ligų ir naujų ligų inkubacinį laikotarpį ir perdavimo būdus;

ii) atitinkamo ūkio rūšį;

iii) perkeliamų laikomų sausumos gyvūnų rūšį ir kategoriją;

iv) kitus epidemiologinius veiksnius;

d) jie atitinka 3–8 skirsniuose (130–154 straipsniai) numatytus atitinkamus reikalavimus.

2. Veiklos vykdytojai imasi visų būtinų priemonių siekdami užtikrinti, kad į kitą valstybę narę perkeliami laikomi sausumos gyvūnai būtų siunčiami tiesiai į savo paskirties vietą toje kitoje valstybėje narėje, išskyrus atvejus, kai privaloma sustoti poilsio vietoje dėl gyvūnų gerovės priežasčių.

127 straipsnis

Paskirties vietoje esančių veiklos vykdytojų pareigos

1. Ūkių ir skerdyklų, į kuriuos laikomi sausumos gyvūnai priimami iš kitos valstybės narės, veiklos vykdytojai:

a) patikrina, kad:

i) būtų pateiktos 112 straipsnio a punkte, 113 straipsnio 1 dalies a punkte, 114 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose, 115 straipsnio a punkte ir 117 straipsnio a punkte ir pagal 118 bei 120 straipsnius priimtose taisyklėse numatytos identifikavimo priemonės arba metodai;

ii) būtų pateikti ir teisingai užpildyti 112 straipsnio b punkte, 113 straipsnio 1 dalies b punkte, 114 straipsnio 1 dalies c punkte, 117 straipsnio b punkte ir pagal 118 bei 120 straipsnius priimtose taisyklėse numatyti identifikavimo dokumentai;

b) būtų pateikti 143 straipsnyje ir pagal 144 straipsnio 1 dalies b ir c punktus priimtose taisyklėse numatyti gyvūnų sveikatos sertifikatai arba 151 straipsnyje bei pagal 151 straipsnio 3 ir 4 dalis priimtose taisyklėse numatyti pačių veiklos vykdytojų parengtos deklaracijos dokumentai;

c) patikrinę priimtus laikomus sausumos gyvūnus informuoja paskirties vietos kompetentingą instituciją apie pažeidimus, susijusius su:

i) priimtais laikomais sausumos gyvūnais;

ii) a punkto i papunktyje nurodytomis identifikavimo priemonėmis arba metodais;

iii) a punkto ii papunktyje ir b punkte nurodytais dokumentais.

2. Bet kokio 1 dalies c punkte nurodyto pažeidimo atveju veiklos vykdytojas izoliuoja su tuo pažeidimu susijusius gyvūnus tol, kol paskirties vietos kompetentinga institucija priima sprendimą jų atžvilgiu.

128 straipsnis

Draudimas, taikomas laikomų sausumos gyvūnų perkėlimui ligų likvidavimo tikslais už valstybės narės teritorijos ribų

Veiklos vykdytojai perkelia laikomus sausumos gyvūnus, kurie pagal 31 straipsnio 1 arba 2 dalyje numatytą likvidavimo programą skirti paskersti ligų likvidavimo tikslais, į kitą valstybę narę tik tuo atveju, kai paskirties valstybė narė ir, tam tikrais atvejais, valstybė narė, kurios teritorija yra kertama perkeliant, iš anksto tam duoda leidimą.

129 straipsnis

Bendrieji veiklos vykdytojams taikytini reikalavimai, susiję su laikomų sausumos gyvūnų, skirtų eksportuoti iš Sąjungos į trečiąsias šalis ar teritorijas, perkėlimu kertant kitų valstybių narių teritoriją

Veiklos vykdytojai užtikrina, kad laikomi sausumos gyvūnai, kurie skirti eksportuoti į trečiąją šalį ar teritoriją ir perkeliami kertant kitos valstybės narės teritoriją, atitiktų 124, 125, 126 ir 128 straipsniuose nustatytus reikalavimus.

3 SKIRSNIS

KONKRETŪS REIKALAVIMAI, SUSIJĘ SU KANOPINIŲ GYVŪNŲ IR NAMINIŲ PAUKŠČIŲ PERKĖLIMU Į KITAS VALSTYBES NARES

130 straipsnis

Laikomų kanopinių gyvūnų ir naminių paukščių perkėlimas į kitas valstybes nares

Veiklos vykdytojai perkelia laikomus kanopinius gyvūnus ir naminius paukščius iš ūkio vienoje valstybėje narėje į kitą valstybę narę tik tuo atveju, jei atitinkami gyvūnai atitinka šias sąlygas, susijusias su 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis:

a) perkėlimo metu jie neturi 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų klinikinių simptomų ar požymių;

b) jiems taikytas toms į sąrašą įtrauktoms ligoms taikytinas laikymo laikotarpis, atsižvelgiant į laikomų kanopinių gyvūnų ir naminių paukščių, kurie turi būti perkelti, rūšį ir kategoriją;

c) per laikotarpį, taikytiną toms į sąrašą įtrauktoms ligoms ir tam tikros rūšies ir kategorijos kanopiniams gyvūnams ar naminiams paukščiams, kurie turi būti perkelti, į kilmės ūkį nebuvo perkelta laikomų kanopinių gyvūnų ar naminių paukščių, kai tuo tikslu reikalavimas nustatytas pagal 131 arba 135 straipsnį priimtose taisyklėse;

d) daroma prielaida, kad jie nekelia didelės tų į sąrašą įtrauktų ligų plitimo rizikos paskirties vietoje, remiantis:

i) sveikatos būkle, susijusia su atitinkamomis perkeliamų laikomų kanopinių gyvūnų ir naminių paukščių rūšių ar kategorijų ligomis, atsižvelgiant į sveikatos būklę paskirties vietoje;

ii) laboratorinių ar kitokių tyrimų, būtinų siekiant pateikti atitinkamam perkėlimui reikalingas garantijas dėl sveikatos būklės, rezultatais;

iii) skiepijimo ar kitų ligų prevencijos ar rizikos mažinimo priemonių, kuriomis siekiama apriboti atitinkamos ligos plitimą į paskirties vietas arba vietas, kurios yra kertamos perkeliant, taikymu.

131 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su laikomų kanopinių gyvūnų ir naminių paukščių perkėlimu į kitas valstybes nares, delegavimas

1. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl:

a) 130 straipsnio b punkte nurodytų laikymo laikotarpių;

b) 130 straipsnio c punkte numatyto laikotarpio, kuris būtinas siekiant prieš perkeliant apriboti laikomų kanopinių gyvūnų ar naminių paukščių perkėlimą į ūkius;

c) papildomų reikalavimų, kuriais siekiama užtikrinti, kad laikomi kanopiniai gyvūnai ir naminiai paukščiai nekeltų didelės 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų plitimo rizikos, kaip numatyta 130 straipsnio d punkte;

d) kitų būtinų riziką mažinančių priemonių, kuriomis papildomi 130 straipsnyje nustatyti reikalavimai.

2. Nustatydama taisykles, kurios turi būti išdėstytos 1 dalyje numatytuose deleguotuosiuose aktuose, Komisija tas taisykles grindžia šiais kriterijais:

a) 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, susijusiomis su į sąrašą įtrauktos rūšies ar kategorijos laikomais kanopiniais gyvūnais ar naminiais paukščiais, kurie turi būti perkelti;

b) sveikatos būkle, kiek tai susiję su 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, kilmės ir paskirties ūkiuose, laikymo vietose, zonose ir valstybėse narėse;

c) atitinkamo ūkio ir gamybos rūšimi kilmės ir paskirties vietose;

d) atitinkamo perkėlimo pobūdžiu;

e) laikomų kanopinių gyvūnų ar naminių paukščių, kurie turi būti perkelti, rūšimis ir kategorijomis;

f) laikomų kanopinių gyvūnų ar naminių paukščių, kurie turi būti perkelti, amžiumi;

g) kitais epidemiologiniais veiksniais.

132 straipsnis

Į kitą valstybę narę perkelti laikomi kanopiniai gyvūnai ir naminiai paukščiai, skirti skersti

1. Skerdyklų, į kurias priimami laikomi kanopiniai gyvūnai ir naminiai paukščiai iš kitos valstybės narės, veiklos vykdytojai tuos gyvūnus paskerdžia kuo greičiau po jų pristatymo ir ne vėliau kaip per laikotarpį, kuris turi būti nustatytas pagal 2 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose.

2. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl šio straipsnio 1 dalyje numatyto skerdimo laikotarpio.

4 SKIRSNIS

SURINKIMO OPERACIJOS, SUSIJUSIOS SU LAIKOMAIS KANOPINIAIS GYVŪNAIS IR NAMINIAIS PAUKŠČIAIS

133 straipsnis

Surinkimo operacijoms taikoma nukrypti leidžianti nuostata

1. Kiek tai susiję su laikomais kanopiniais gyvūnais ir naminiais paukščiais, nukrypdami nuo 126 straipsnio 2 dalies, veiklos vykdytojai gali vykdyti ne daugiau kaip tris surinkimo operacijas atliekant perkėlimą iš kilmės valstybės narės į kitą valstybę narę.

2. Šio straipsnio 1 dalyje numatytos surinkimo operacijos atliekamos tik pagal 97 straipsnio 1 dalį ir 99 straipsnio 3 ir 4 dalis tuo tikslu patvirtintame ūkyje.

Tačiau kilmės valstybė narė gali leisti jos teritorijoje atlikti surinkimo operaciją transporto priemonėje, surenkant laikomus kanopinius gyvūnus ar naminius paukščius tiesiai iš jų kilmės ūkių, jei tie gyvūnai nėra vėl iškraunami per tą operaciją ir prieš:

a) pristatant į ūkį ar galutinę paskirties vietą arba

b) paskesnę surinkimo operaciją, atliekamą pagal 97 straipsnio 1 dalį ir 99 straipsnio 4 ir 5 dalis tuo tikslu patvirtintame ūkyje.

134 straipsnis

Surinkimo operacijoms taikomi ligų prevencijos reikalavimai

Surinkimo operacijas atliekantys veiklos vykdytojai užtikrina, kad:

a) surinktų laikomų kanopinių gyvūnų ir naminių paukščių sveikatos būklė būtų tokia pati; jei taip nėra, laikoma, kad visi tokie surinkti gyvūnai yra prastesnės sveikatos būklės;

b) laikomi kanopiniai gyvūnai ir naminiai paukščiai būtų surenkami ir perkeliami į galutinę jų paskirties vietą kitoje valstybėje narėje kuo greičiau po jų iškėlimo iš kilmės ūkio ir ne vėliau kaip per laikotarpį, kuris turi būti nustatytas pagal 135 straipsnio c punktą priimtuose deleguotuosiuose aktuose;

c) būtų imamasi būtinų biologinio saugumo priemonių siekiant užtikrinti, kad surinkti laikomi kanopiniai gyvūnai ir naminiai paukščiai:

i) neturėtų sąlyčio su laikomais kanopiniais gyvūnais ar naminiais paukščiais, kurių sveikatos būklė prastesnė;

ii) nekeltų didelės rizikos laikomiems kanopiniams gyvūnams ar naminiams paukščiams surinkimo operacijos vietoje užsikrėsti 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis;

d) laikomi kanopiniai gyvūnai ir naminiai paukščiai būtų identifikuoti, kai to reikalaujama pagal šį reglamentą, ir būtų pridėti šie dokumentai:

i) 112 straipsnio b punkte, 113 straipsnio 1 dalies b punkte, 114 straipsnio 1 dalies c punkte, 115 straipsnio b punkte bei 117 straipsnio b punkte ir pagal 118 bei 120 straipsnius priimtose taisyklėse numatytais atvejais – identifikavimo ir perkėlimo dokumentai, išskyrus atvejus, kai pagal 113 straipsnio 2 dalį ir 119 straipsnį numatytos nukrypti leidžiančios nuostatos;

ii) 143 straipsnyje ir 144 straipsnio 1 dalies c punkte numatytais atvejais – gyvūnų sveikatos sertifikatai, išskyrus atvejus, kai pagal 144 straipsnio 1 dalies a punktą priimtose taisyklėse numatytos nukrypti leidžiančios nuostatos;

iii) 151 straipsnyje numatytais atvejais – pačių veiklos vykdytojų parengtos deklaracijos dokumentas.

135 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su surinkimo operacijomis, delegavimas

Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl:

a) konkrečių taisyklių, taikomų surinkimo operacijoms, jei kartu su 134 straipsnio b ir c punktuose numatytomis priemonėmis papildomai taikomos kitos rizikos mažinimo priemonės;

b) kriterijų, pagal kuriuos kilmės valstybės narės gali leisti atlikti surinkimo operacijas transporto priemonėse, kaip numatyta 133 straipsnio 2 dalyje;

c) laikotarpio nuo laikomų kanopinių gyvūnų ar naminių paukščių išvežimo iš jų kilmės ūkio iki jų išvežimo iš surinkimo operacijos vietos į jų galutinę paskirties vietą kitoje valstybėje narėje, kaip nurodyta 134 straipsnio b punkte;

d) išsamių taisyklių, susijusių su 134 straipsnio c punkte numatytomis biologinio saugumo priemonėmis.

5 SKIRSNIS

LAIKOMŲ SAUSUMOS GYVŪNŲ, IŠSKYRUS LAIKOMUS KANOPINIUS GYVŪNUS IR NAMINIUS PAUKŠČIUS, PERKĖLIMAS Į KITAS VALSTYBES NARES

136 straipsnis

Laikomų sausumos gyvūnų, išskyrus laikomus kanopinius gyvūnus ir naminius paukščius, perkėlimas į kitas valstybes nares ir deleguotieji aktai

1. Veiklos vykdytojai perkelia laikomus sausumos gyvūnus, išskyrus laikomus kanopinius gyvūnus ar naminius paukščius, iš ūkio vienoje valstybėje narėje į kitą valstybę narę tik tuo atveju, jei atitinkami gyvūnai nekelia didelės 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų plitimo rizikos paskirties vietoje.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl išsamių taisyklių, kuriomis būtų užtikrinta, kad laikomi sausumos gyvūnai, išskyrus laikomus kanopinius gyvūnus ar naminius paukščius, nekeltų didelės 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų plitimo rizikos, kaip numatyta šio straipsnio 1 dalyje.

3. Nustatydama išsamias taisykles, kurios turi būti išdėstytos 2 dalyje numatytuose deleguotuosiuose aktuose, Komisija tas taisykles grindžia šiais kriterijais:

   a) 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, susijusiomis su į sąrašą įtrauktos rūšies ar kategorijos laikomais sausumos gyvūnais, kurie turi būti perkelti;

b) sveikatos būkle, kiek tai susiję su 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, kilmės ūkiuose, laikymo vietose, zonose ir valstybėse narėse bei paskirties vietoje;

c) ūkių ir gamybos rūšimis kilmės vietoje ir paskirties vietoje;

d) perkėlimo tipais, kiek tai susiję su galutiniu gyvūnų naudojimu paskirties vietoje;

e) laikomų sausumos gyvūnų, kurie turi būti perkelti, rūšimis ir kategorijomis;

f) laikomų sausumos gyvūnų, kurie turi būti perkelti, amžiumi;

g) kitais epidemiologiniais veiksniais.

6 SKIRSNIS

NUKRYPIMAS NUO LAIKOMŲ SAUSUMOS GYVŪNŲ PERKĖLIMUI SKIRTŲ RIZIKOS MAŽINIMO PRIEMONIŲ IR JŲ PAPILDYMAS

137 straipsnis

Atskirtuose ūkiuose laikyti skirti laikomi sausumos gyvūnai ir deleguotieji aktai

1. Veiklos vykdytojai perkelia laikomus sausumos gyvūnus į atskirtą ūkį tik tuo atveju, jei atitinkami gyvūnai atitinka šias sąlygas:

a) jie yra kilę iš kito atskirto ūkio;

b) jie nekelia didelės rizikos paskirties atskirtame ūkyje esantiems į sąrašą įtrauktų rūšių ar kategorijų gyvūnams užsikrėsti 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, išskyrus atvejus, kai tuos gyvūnus perkelti leidžiama mokslo tikslais.

2. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl:

a) išsamių taisyklių, taikomų laikomų sausumos gyvūnų perkėlimui į atskirtus ūkius, be numatyto šio straipsnio 1 dalyje;

b) konkrečių taisyklių, taikomų laikomų sausumos gyvūnų perkėlimui į atskirtus ūkius, jei taikomomis rizikos mažinimo priemonėmis užtikrinama, kad dėl tokio perkėlimo nekiltų didelės rizikos tame atskirtame ūkyje ir aplinkiniuose ūkiuose laikomų sausumos gyvūnų sveikatai.

138 straipsnis

Mokslo tikslams skirtų laikomų sausumos gyvūnų perkėlimas ir deleguotieji aktai

1. Gavusi kilmės vietos kompetentingos institucijos sutikimą, paskirties vietos kompetentinga institucija gali leisti mokslo tikslams perkelti laikomus sausumos gyvūnus į paskirties valstybės narės teritoriją, kai tas perkėlimas neatitinka reikalavimų, nurodytų 1–5 skirsniuose (124–136 straipsniuose), išskyrus 124 ir 125 straipsnius, 126 straipsnio 1 dalies b punkto ii papunktį ir 127 straipsnį.

2. Paskirties vietos kompetentinga institucija leidžia taikyti 1 dalyje numatytas nukrypti leidžiančias nuostatas tik šiomis sąlygomis:

a) paskirties ir kilmės vietų kompetentingos institucijos:

i) susitarė dėl tokio perkėlimo sąlygų;

ii) užtikrina, kad būtų taikomos būtinos rizikos mažinimo priemonės, kad dėl to perkėlimo pakeliui esančiose vietose ir paskirties vietoje nekiltų rizikos sveikatos būklei dėl 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų; ir

iii) tam tikrais atvejais pranešė valstybių narių, kurių teritorijos yra kertamos perkeliant gyvūnus, kompetentingoms institucijoms apie leistą taikyti nukrypti leidžiančią nuostatą ir kokiomis sąlygomis leista ją taikyti; ir

b) tų gyvūnų tą perkėlimą prižiūri kilmės ir paskirties vietų kompetentingos institucijos ir, tam tikrais atvejais, valstybių narių, kurios teritorija yra kertama perkeliant gyvūnus, kompetentingos institucijos.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl taisyklių, susijusių su nukrypti leidžiančiomis nuostatomis, kurias leidžia taikyti kompetentingos institucijos, kuriomis papildomos šio straipsnio 1 ir 2 dalyse numatytos taisyklės.

139 straipsnis

Su naudojimu pramogai, sporto ir kultūros renginiais, darbu pasienyje ir ganymu susijusios nukrypti leidžiančios nuostatos

1. Paskirties vietos kompetentinga institucija gali leisti laikomų sausumos gyvūnų perkėlimui Sąjungoje iš vienos valstybės narės į kitą taikyti nuostatas, leidžiančias nukrypti nuo reikalavimų, nurodytų 2–5 skirsniuose (126–136 straipsniuose), išskyrus 126 straipsnio 1 dalies a ir b ir c punktus bei 127 ir 128 straipsnius, jei tokio perkėlimo tikslas yra:

   a) naudojimas pramogai pasienyje;

   b) pasienyje rengiamos parodos ir sporto, kultūros bei panašūs renginiai;

   c) laikomų sausumos gyvūnų ganymas kelių valstybių narių teritorijose esančiose ganyklose arba

   d) darbas valstybių narių pasienyje naudojant laikomus sausumos gyvūnus.

2. Kilmės ir paskirties valstybės narės susitaria dėl nukrypti leidžiančių nuostatų, kurias paskirties vietos kompetentinga institucija leidžia taikyti laikomų sausumos gyvūnų perkėlimui 1 dalyje numatytais tikslais, ir imamasi tinkamų rizikos mažinimo priemonių siekiant užtikrinti, kad dėl tokio perkėlimo nekiltų didelės rizikos.

3. 2 dalyje nurodytos valstybės narės informuoja Komisiją apie leistas taikyti nukrypti leidžiančias nuostatas, numatytas 1 dalyje.

4. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl taisyklių, susijusių su nukrypti leidžiančiomis nuostatomis, kurias leidžia taikyti paskirties vietos kompetentinga institucija, kuriomis papildomos šio straipsnio 1 dalyje numatytos taisyklės.

140 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su cirkais, parodomis, sporto renginiais ir naudojimu pramogai, zoologijos sodais, gyvūnų augintinių parduotuvėmis, gyvūnų prieglaudomis ir didmeninės prekybos įmonėmis, delegavimas

Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) konkrečių reikalavimų, kuriais papildomos 2–5 skirsniuose (126–136 straipsniuose) nustatytos taisyklės, taikomos laikomų sausumos gyvūnų perkėlimui naudoti šiais tikslais:

   i) cirkuose, zoologijos soduose, gyvūnų augintinių parduotuvėse, gyvūnų prieglaudose ir didmeninės prekybos įmonėse;

   ii) parodose ir sporto, kultūros bei panašiuose renginiuose;

b) nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo 2–5 skirsnių (126–136 straipsnių), išskyrus 126 straipsnio 1 dalies a, b ir c punktus bei 127 ir 128 straipsnius, taikomų šio straipsnio a punkte nurodytų laikomų sausumos gyvūnų perkėlimui.

141 straipsnis

Įgyvendinimo įgaliojimai, susiję su konkrečių rūšių ar kategorijų laikomų sausumos gyvūnų perkėlimo laikinų taisyklių priėmimu

1. Komisija, papildydama šiame skyriuje nustatytas taisykles ar nustatydama joms alternatyvias taisykles, gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos laikinos taisyklės konkrečių rūšių ar kategorijų laikomų sausumos gyvūnų perkėlimui, jei:

   a) 130 straipsnyje, 132 straipsnio 1 dalyje, 133 ir 134 straipsniuose, 136 straipsnio 1 dalyje, 137 straipsnio 1 dalyje, 138 straipsnio 1 ir 2 dalyse, 139 straipsnyje ir pagal 131 straipsnio 1 dalį, 132 straipsnio 2 dalį, 135 straipsnį, 136 straipsnio 2 dalį, 137 straipsnio 2 dalį, 138 straipsnio 3 dalį, 139 straipsnio 4 dalį ir 140 straipsnį priimtose taisyklėse numatytais perkėlimo reikalavimais nėra veiksmingai mažinama rizika, kylanti perkeliant tokius gyvūnus, arba

   b) paaiškėja, kad 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga plinta nepaisant perkėlimo reikalavimų, nustatytų pagal 1–6 skirsnius (124–142 straipsnius).

   Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti ir kurios susijusios su ligomis, dėl kurių gali kilti labai didelio poveikio rizika, Komisija priima nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus atsižvelgdama į 142 straipsnyje nurodytus veiksnius ir laikydamasi 266 straipsnio 3 dalyje numatytos procedūros.

142 straipsnis

Veiksniai, į kuriuos reikia atsižvelgti priimant šiame skirsnyje numatytus deleguotuosius ir įgyvendinimo aktus

Nustatydama taisykles, kurios turi būti išdėstytos 137 straipsnio 2 dalyje, 138 straipsnio 3 dalyje, 139 straipsnio 4 dalyje ir 140 bei 141 straipsniuose numatytuose deleguotuosiuose ir įgyvendinimo aktuose, Komisija tas taisykles grindžia šiais veiksniais:

a) su tose nuostatose nurodytu perkėlimu susijusi rizika;

b) sveikatos būklė, kiek tai susiję su 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis kilmės vietose, vietose, kurios kertamos perkeliant, ir paskirties vietose;

c) dėl 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų į sąrašą įtrauktos gyvūnų rūšys;

d) kilmės vietose, vietose, kurios kertamos perkeliant, ir paskirties vietose taikomos biologinio saugumo priemonės;

e) konkrečios laikomų sausumos gyvūnų laikymo ūkiuose sąlygos;

f) konkretūs tam tikros rūšies ūkiuose taikomi perkėlimo modeliai ir atitinkamų tam tikros rūšies ir kategorijos laikomų sausumos gyvūnų perkėlimo modeliai;

g) kiti epidemiologiniai veiksniai.

7 SKIRSNIS

GYVŪNŲ SVEIKATOS SERTIFIKAVIMAS

143 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareiga užtikrinti, kad prie gyvūnų būtų pridėtas gyvūnų sveikatos sertifikatas

1. Veiklos vykdytojai perkelia toliau nurodytų rūšių ir kategorijų laikomus sausumos gyvūnus į kitą valstybę narę tik jei prie atitinkamų gyvūnų yra pridėtas kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos pagal 149 straipsnio 1 dalį išduotas gyvūnų sveikatos sertifikatas:

   a) kanopinius gyvūnus;

   b) naminius paukščius;

   c) atskirtame ūkyje laikyti skirtus laikomus sausumos gyvūnus, išskyrus kanopinius gyvūnus ir naminius paukščius;

   d) šios dalies a, b ir c punktuose nenurodytus laikomus sausumos gyvūnus, kai to reikalaujama pagal 144 straipsnio 1 dalies c punktą priimtuose deleguotuosiuose aktuose.

2. Tais atvejais, kai laikomus sausumos gyvūnus leidžiama iškelti iš 55 straipsnio 1 dalies f punkto ii papunktyje, 56 straipsnyje ir 64 straipsnio 1 dalyje numatytos apribojimų taikymo zonos ir jiems taikomos 55 straipsnio 1 dalyje, 65 straipsnio 1 dalyje ir 74 straipsnio 1 dalyje, 79 straipsnyje ar 80 straipsnyje arba pagal 55 straipsnio 2 dalį, 67 straipsnį, 71 straipsnio 3 dalį ir 74 straipsnio 4 dalį, 83 straipsnio 3 dalį ar 259 straipsnį priimtose taisyklėse numatytos ligų kontrolės priemonės ir atitinkami gyvūnai yra tam tikrų rūšių, kurioms taikomos tos ligų kontrolės priemonės, veiklos vykdytojai tokius laikomus sausumos gyvūnus perkelia valstybėje narėje ar iš vienos valstybės narės į kitą, tik tais atvejais, kai prie perkeltinų gyvūnų yra pridėtas kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos pagal 149 straipsnio 1 dalį išduotas gyvūnų sveikatos sertifikatas.

   Kompetentinga institucija gali nuspręsti, kad tokio sertifikato nereikia išduoti siekiant perkelti laikomus sausumos gyvūnus atitinkamoje valstybėje narėje, kai ta institucija mano, jog alternatyvia sistema užtikrinama, kad tokių gyvūnų siunta būtų atsekama ir kad tie gyvūnai atitiktų tokiam perkėlimui taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus.

3. Veiklos vykdytojai imasi visų būtinų priemonių užtikrinti, kad šio straipsnio 1 dalyje nurodytas gyvūnų sveikatos sertifikatas būtų pridėtas prie laikomų sausumos gyvūnų nuo jų kilmės vietos iki jų galutinės paskirties vietos, išskyrus atvejus, kai pagal 147 straipsnį priimtose taisyklėse numatytos konkrečios priemonės.

144 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su veiklos vykdytojų pareiga užtikrinti, kad prie gyvūnų būtų pridėtas gyvūnų sveikatos sertifikatas, delegavimas

1. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

   a) nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo 143 straipsnio 1 dalyje numatytų gyvūnų sveikatos sertifikavimo reikalavimų, taikomų laikomų sausumos gyvūnų perkėlimui, dėl kurio nekyla didelės ligų plitimo rizikos dėl:

      i) perkeliamų laikomų sausumos gyvūnų rūšių ar kategorijų ir 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų, dėl kurių šios rūšys yra įtrauktos į sąrašą;

      ii) tų rūšių ir kategorijų laikomų sausumos gyvūnų laikymo būdų ir gamybos rūšies;

      iii) numatytos laikomų sausumos gyvūnų paskirties arba

      iv) laikomų sausumos gyvūnų paskirties vietos, įskaitant tuos atvejus, kai jų paskirties vieta yra toje pačioje valstybėje narėje, kurioje yra ir jų kilmės vieta, bet siekiant pasiekti jų paskirties vietą jie kerta kitos valstybės narės teritoriją;

b) specialių taisyklių dėl 143 straipsnio 1 dalyje numatytų gyvūnų sveikatos sertifikavimo reikalavimų, jei atsižvelgiant į šio straipsnio 2 dalyje numatytus veiksnius imamasi konkrečių su priežiūra ar biologiniu saugumu susijusių rizikos mažinimo priemonių, kuriomis užtikrinama, kad:

i) perkeliamus laikomus sausumos gyvūnus būtų galima atsekti;

ii) perkeliami laikomi sausumos gyvūnai atitiktų būtinus perkėlimui taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus, kaip numatyta 1–6 skirsniuose (124–142 straipsniuose);

c) gyvūnų sveikatos sertifikavimo reikalavimo, taikomo 143 straipsnio 1 dalies a, b ir c punktuose nenurodytų rūšių ir kategorijų laikomų sausumos gyvūnų perkėlimui tais atvejais, kai siekiant užtikrinti, kad toks perkėlimas atitiktų 1–6 skirsniuose (124–142 straipsniuose) numatytus perkėlimui taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus, privaloma atlikti gyvūnų sveikatos sertifikavimą.

2. Nustatydama 1 dalies b punkte numatytas specialias taisykles, Komisija atsižvelgia į:

a) kompetentingos institucijos atliktą biologinio saugumo priemonių, kurias, kaip numatyta 10 straipsnio 1 dalies b punkte ir pagal 10 straipsnio 6 dalį priimtose taisyklėse, taiko veiklos vykdytojai, įvertinimą;

b) kompetentingos institucijos pajėgumą, kiek tai gali būti būtina ir tinkama, imtis šiame reglamente reikalaujamų priemonių ir vykdyti veiksmus, kaip numatyta 13 straipsnio 1 dalyje;

c) 11 straipsnyje nurodytų žinių apie gyvūnų sveikatą lygį ir 13 straipsnio 2 dalyje numatytą su jomis susijusį skatinimą;

d) 25 straipsnyje numatytų gyvūnų sveikatos patikrinimų atlikimą arba kitą atitinkamą priežiūrą ar oficialią kontrolę;

e) kompetentingos institucijos pareigų pagal Sąjungos pranešimų ir ataskaitų teikimo sistemą vykdymą, kaip numatyta 19–22 straipsniuose ir pagal 20 straipsnio 3 dalį ir 23 straipsnį priimtose taisyklėse;

f) 26 straipsnyje numatytos priežiūros taikymą ir 28 straipsnyje bei pagal 29 ir 30 straipsnius priimtose taisyklėse numatytų priežiūros programų taikymą.

3. Nustatydama 1 dalies c punkte numatytus gyvūnų sveikatos sertifikavimo reikalavimus, Komisija atsižvelgia į 1 dalies a punkto i–iv papunkčiuose nurodytus veiksnius.

145 straipsnis

Gyvūnų sveikatos sertifikatų turinys

1. 143 straipsnyje nurodytame gyvūnų sveikatos sertifikate pateikiama ši informacija:

   a) kilmės ūkis ar vieta, paskirties ūkis ar vieta ir, tam tikrais atvejais, ūkiai, skirti atitinkamų laikomų sausumos gyvūnų surinkimo operacijoms ar poilsiui;

   b) transporto priemonės ir vežėjas;

   c) laikomų sausumos gyvūnų aprašas;

   d) laikomų sausumos gyvūnų skaičius;

   e) laikomų sausumos gyvūnų identifikavimas ir registravimas, kai to reikalaujama pagal 112, 113, 114, 115 ir 117 straipsnius ir pagal 118 ir 120 straipsnius priimtas taisykles, išskyrus atvejus, kai pagal 119 straipsnį numatytos nukrypti leidžiančios nuostatos, ir

   f) informacija, reikalinga norint įrodyti, kad laikomi sausumos gyvūnai atitinka 1–6 skirsniuose (124–142 straipsniuose) numatytus atitinkamus perkėlimui taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus.

2. Gyvūnų sveikatos sertifikate galima pateikti ir kitos informacijos, kurios reikalaujama pagal kitus Sąjungos teisės aktus.

146 straipsnis

Įgaliojimų delegavimas ir įgyvendinimo aktai, susiję su gyvūnų sveikatos sertifikatų turiniu

1. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl:

   a) išsamių 145 straipsnio 1 dalyje numatyto gyvūnų sveikatos sertifikatų turinio taisyklių, taikomų skirtingų rūšių ir kategorijų laikomiems sausumos gyvūnams ir pagal 147 straipsnį priimtose taisyklėse numatytais konkrečių perkėlimo tipų atvejais;

   b) papildomos informacijos, pateiktinos 145 straipsnio 1 dalyje numatytame gyvūnų sveikatos sertifikate.

2. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos gyvūnų sveikatos sertifikatų pavyzdžių taisyklės. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

147 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su laikomų sausumos gyvūnų konkrečiais perkėlimo tipais, delegavimas

Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl konkrečių priemonių, kuriomis nukrypstama nuo veiklos vykdytojų pareigos užtikrinti, kad prie gyvūnų būtų pridėtas 143 straipsnyje ir pagal 144 straipsnį priimtose taisyklėse numatytas gyvūnų sveikatos sertifikatas, kiek tai susiję su šiais laikomų sausumos gyvūnų perkėlimo tipais, arba ši pareiga papildoma:

a) laikomų kanopinių gyvūnų ir naminių paukščių perkėlimu, kai prieš šiems gyvūnams pasiekiant jų galutinę paskirties vietą atliekamos 133 straipsnyje numatytos jų surinkimo operacijos;

b) laikomų sausumos gyvūnų perkėlimu, kuriuos privaloma sugrąžinti į jų kilmės vietą arba perkelti į kitą paskirties vietą dėl vienos ar kelių iš šių priežasčių:

   i) numatyta perkėlimo kelionė buvo netikėtai nutraukta dėl gyvūnų gerovės priežasčių;

   ii) kelionės metu įvyko nenumatytų eismo ar kitokių įvykių;

   iii) juos atsisakyta priimti valstybėje narėje ar prie Sąjungos išorės sienų esančioje paskirties vietoje;

   iv) juos atsisakyta priimti surinkimo ar poilsio vietoje;

   v) juos atsisakyta priimti trečiojoje šalyje ar teritorijoje;

c) parodoms ir sporto, kultūros bei panašiems renginiams skirtų laikomų sausumos gyvūnų perkėlimu ir vėlesniu jų sugrąžinimu į jų kilmės vietą.

148 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareigos bendradarbiauti su kompetentinga institucija gyvūnų sveikatos sertifikavimo tikslais

Veiklos vykdytojai:

a) pateikia kompetentingai institucijai visą informaciją, kuri yra būtina 143 straipsnio 1 ir 2 dalyse ir pagal 146 straipsnio 1 dalį ar 147 straipsnį priimtose taisyklėse numatytam gyvūnų sveikatos sertifikatui užpildyti prieš numatomą perkėlimą;

b) prireikus užtikrina, kad būtų atlikti atitinkamų laikomų sausumos gyvūnų dokumentų, tapatybės ir fiziniai patikrinimai, kaip numatyta 149 straipsnio 3 dalyje.

149 straipsnis

Kompetentingos institucijos atsakomybė, susijusi su gyvūnų sveikatos sertifikavimu

1. Kompetentinga institucija veiklos vykdytojo prašymu išduoda gyvūnų sveikatos sertifikatą, skirtą laikomų sausumos gyvūnų perkėlimui, kai to reikalaujama pagal 143 straipsnį ar pagal deleguotuosius aktus, priimtus pagal 144 straipsnio 1 dalį, jei laikomasi perkėlimo reikalavimų, nustatytų:

   a) 124 straipsnyje, 125 straipsnio 1 dalyje, 126, 128, 129, 130, 133 ir 134 straipsniuose, 136 straipsnio 1 dalyje, 137 straipsnio 1 dalyje, 138 ir 139 straipsniuose;

b) pagal 125 straipsnio 2 dalį, 131 straipsnio 1 dalį, 135 straipsnį, 136 straipsnio 2 dalį, 137 straipsnio 2 dalį, 138 straipsnio 4 dalį, 139 straipsnio 4 dalį ir 140 straipsnį priimtuose deleguotuosiuose aktuose;

c) pagal 141 straipsnį priimtuose įgyvendinimo aktuose.

2. Gyvūnų sveikatos sertifikatai turi:

a) būti patikrinti, patvirtinti spaudu ir pasirašyti valstybinio veterinarijos gydytojo;

b) galioti pagal 4 dalies c punktą priimtose taisyklėse numatytą laikotarpį, kurį laikomi sausumos gyvūnai, kuriems tas sertifikatas skirtas, ir toliau atitinka jame pateiktas gyvūnų sveikatos garantijas.

3. Prieš pasirašydamas gyvūnų sveikatos sertifikatą atitinkamas valstybinis veterinarijos gydytojas atlieka dokumentų, tapatybės ir fizinius patikrinimus, kaip numatyta pagal 4 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose, ir tokiu būdu patikrina, ar laikomi sausumos gyvūnai, kuriems tas sertifikatas skirtas, atitinka šio skyriaus reikalavimus.

4. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl:

a) skirtingų rūšių ir kategorijų laikomiems sausumos gyvūnams taikomų tam tikrų rūšių dokumentų, tapatybės ir fizinių patikrinimų ir tikrinimų, kuriuos pagal 3 dalį privalo atlikti valstybinis veterinarijos gydytojas, kad patikrintų atitiktį šio skyriaus reikalavimams;

b) laikotarpio, per kurį valstybinis veterinarijos gydytojas turi atlikti tokius dokumentų, tapatybės ir fizinius patikrinimus ir tikrinimus ir išduoti gyvūnų sveikatos sertifikatus prieš perkeliant laikomų sausumos gyvūnų siuntas;

c) gyvūnų sveikatos sertifikatų galiojimo trukmės.

150 straipsnis

Elektroniniai gyvūnų sveikatos sertifikatai

Elektroniniai gyvūnų sveikatos sertifikatai, išduodami, tvarkomi ir perduodami naudojantis TRACES, gali pakeisti 149 straipsnio 1 dalyje numatytus pridedamus gyvūnų sveikatos sertifikatus, jei:

a) tokiuose elektroniniuose gyvūnų sveikatos sertifikatuose pateikiama visa informacija, kurią pagal 145 straipsnį ir pagal 146 straipsnį priimtose taisyklėse reikalaujama pateikti gyvūnų sveikatos sertifikatų pavyzdyje;

b) užtikrinamas atitinkamų laikomų sausumos gyvūnų atsekamumas ir tų gyvūnų sąsaja su elektroniniu gyvūnų sveikatos sertifikatu;

c) kilmės ir paskirties valstybių narių, taip pat valstybių narių, kurių teritorija kertama perkeliant, kompetentingos institucijos turi prieigą prie elektroninių dokumentų bet kuriuo vežimo momentu.

151 straipsnis

Pačių veiklos vykdytojų parengta deklaracija dėl perkėlimo į kitas valstybes nares

1. Veiklos vykdytojai kilmės vietoje išduoda jų pačių parengtos deklaracijos dokumentą, skirtą laikomų sausumos gyvūnų perkėlimui iš jų kilmės vietos vienoje valstybėje narėje į jų paskirties vietą kitoje valstybėje narėje, ir užtikrina, kad tas dokumentas būtų pridėtas prie tokių gyvūnų, jei prie jų nereikalaujama pridėti 143 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyto gyvūnų sveikatos sertifikato.

2. 1 dalyje numatytame pačių veiklos vykdytojų parengtos deklaracijos dokumente pateikiama ši informacija, susijusi su atitinkamais laikomais sausumos gyvūnais:

   a) jų kilmės ir paskirties vietos ir, jeigu taikytina, surinkimo ar poilsio vietos;

   b) transporto priemonės ir vežėjas;

   c) laikomų sausumos gyvūnų aprašas, jų rūšis, kategorija ir skaičius;

   d) identifikavimas ir registravimas, kai to reikalaujama pagal 112, 113, 114 bei 115 straipsnius ir 117 straipsnio a punktą ir pagal 118 bei 120 straipsnius priimtas taisykles;

   e) informacija, būtina įrodyti, kad laikomi sausumos gyvūnai atitinka 1–6 skirsniuose (124–142 straipsniuose) numatytus perkėlimui taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) išsamių taisyklių dėl šio straipsnio 2 dalyje numatyto pačių veiklos vykdytojų parengtos deklaracijos dokumento, skirto skirtingų rūšių ir kategorijų gyvūnams, turinio;

b) informacijos, pateiktinos pačių veiklos vykdytojų parengtos deklaracijos dokumente kartu su šio straipsnio 2 dalyje numatyta informacija.

4. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl šio straipsnio 2 dalyje numatytų pačių veiklos vykdytojų parengtos deklaracijos dokumentų pavyzdžių. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

8 SKIRSNIS

PRANEŠIMAS APIE LAIKOMŲ SAUSUMOS GYVŪNŲ PERKĖLIMĄ Į KITAS VALSTYBES NARES

152 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareiga pranešti apie laikomų sausumos gyvūnų perkėlimą į kitas valstybes nares

Veiklos vykdytojai, išskyrus vežėjus, iš anksto praneša savo kilmės valstybės narės kompetentingai institucijai apie numatomą laikomų sausumos gyvūnų perkėlimą iš tos valstybės narės į kitą valstybę narę, jei:

a) prie gyvūnų turi būti pridėtas kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos išduotas gyvūnų sveikatos sertifikatas, kaip nurodyta 149 ir 150 straipsniuose ir pagal 149 straipsnio 4 dalį priimtose taisyklėse;

b) prie gyvūnų turi būti pridėtas gyvūnų sveikatos sertifikatas, skirtas laikomiems sausumos gyvūnams, kurie perkeliami iš apribojimų taikymo zonos ir kuriems taikomos ligų kontrolės priemonės, kaip nurodyta 143 straipsnio 2 dalyje;

c) gyvūnams taikoma nuo 144 straipsnio 1 dalies a punkte numatyto gyvūnų sveikatos sertifikavimo reikalavimo nukrypti leidžianti nuostata arba jiems taikomos 144 straipsnio 1 dalies b punkte numatytos specialios taisyklės;

d) pagal deleguotuosius aktus, priimtus pagal 154 straipsnio 1 dalį, reikalaujama pateikti pranešimą.

Šio straipsnio pirmos pastraipos tikslais veiklos vykdytojai pateikia savo kilmės valstybės narės kompetentingai institucijai visą būtiną informaciją, kad ši galėtų pranešti apie laikomų sausumos gyvūnų perkėlimą paskirties valstybės narės kompetentingai institucijai, kaip nurodyta 153 straipsnio 1 dalyje.

153 straipsnis

Kompetentingos institucijos atsakomybė pranešti apie perkėlimą į kitas valstybes nares

1. Kilmės valstybės narės kompetentinga institucija praneša paskirties valstybės narės kompetentingai institucijai apie laikomų sausumos gyvūnų perkėlimą, kaip nurodyta 152 straipsnyje.

2. 1 dalyje nurodytas pranešimas pateikiamas prieš atitinkamą perkėlimą ir, jei tai įmanoma, naudojantis TRACES.

3. Valstybės narės paskiria regionus, atsakingus už 1 dalyje numatytų pranešimų apie perkėlimą valdymą.

4. Nukrypdama nuo 1 dalies, kilmės valstybės narės kompetentinga institucija gali leisti atitinkamam veiklos vykdytojui naudojantis TRACES iš dalies arba išsamiai pranešti paskirties valstybės narės kompetentingai institucijai apie laikomų sausumos gyvūnų perkėlimą.

154 straipsnis

Įgaliojimų delegavimas ir įgyvendinimo aktai, susiję su veiklos vykdytojų ir kompetentingos institucijos pranešimu apie perkėlimą

1. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl:

a) reikalavimo, kurio laikydamiesi veiklos vykdytojai pagal 152 straipsnį privalo iš anksto pranešti apie tam tikrų rūšių ar kategorijų laikomų sausumos gyvūnų, išskyrus nurodytuosius to straipsnio a ir b punktuose, perkėlimą iš vienos valstybės narės į kitą, jei tokio tų rūšių ar kategorijų gyvūnų perkėlimo atsekamumas yra būtinas siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi 1–6 skirsniuose (124–142 straipsniuose) nustatytų perkėlimui taikomų gyvūnų sveikatos reikalavimų;

b) informacijos, kurios reikia siekiant pranešti apie laikomų sausumos gyvūnų perkėlimą, kaip numatyta 152 ir 153 straipsniuose;

c) pranešimų apie laikomų sausumos gyvūnų perkėlimą teikimo procedūrų avarinės situacijos atveju – nutrūkus elektros tiekimui ar dėl kitų priežasčių sutrikus TRACES veikimui;

d) reikalavimų valstybėms narėms paskirti regionus, atsakingus už pranešimų apie perkėlimą valdymą, kaip numatyta 153 straipsnio 3 dalyje.

2. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl:

a) išsamesnės informacijos, susijusios su pranešimais apie laikomų sausumos gyvūnų perkėlimą, kuriuos:

i) pagal 152 straipsnį veiklos vykdytojai teikia savo kilmės valstybės narės kompetentingai institucijai;

ii) pagal 153 straipsnį kilmės valstybės narės kompetentinga institucija teikia paskirties valstybei narei;

b) terminų, iki kurių:

i) veiklos vykdytojas turi pateikti 152 straipsnyje nurodytą būtiną informaciją kilmės valstybės narės kompetentingai institucijai;

ii) kilmės valstybės narės kompetentinga institucija turi pranešti apie laikomų sausumos gyvūnų perkėlimą, kaip nurodyta 153 straipsnio 1 dalyje.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4 skyrius
Laukinių sausumos gyvūnų perkėlimai

155 straipsnis

Laukiniai sausumos gyvūnai

1. Veiklos vykdytojai perkelia laukinius gyvūnus iš buveinės vienoje valstybėje narėje į buveinę ar ūkį kitoje valstybėje narėje tik jeigu:

   a) atitinkami laukiniai gyvūnai iš savo buveinės perkeliami taip, kad dėl to nekiltų didelės 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų ar naujų ligų plitimo rizikos pakeliui esančiose vietose ar paskirties vietoje;

   b) laukiniai gyvūnai nėra iš apribojimų taikymo zonoje esančių buveinių, kurioms taikomi perkėlimo apribojimai, susiję su tomis gyvūnų rūšimis, kurioms jie priklauso, dėl 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos ar naujos ligos, kaip numatyta 70 straipsnio 2 dalyje ir pagal 70 straipsnio 3 dalies b punktą, 71 straipsnio 3 dalį ir 83 straipsnio 3 dalį priimtose taisyklėse, arba 257 ir 258 straipsniuose ir pagal 259 straipsnį priimtose taisyklėse numatytos neatidėliotinos priemonės, išskyrus atvejus, kai pagal tas taisykles buvo leista taikyti nukrypti leidžiančias nuostatas;

c) prie laukinių gyvūnų pridedamas gyvūnų sveikatos sertifikatas ar kiti dokumentai, jei būtina atlikti gyvūnų sveikatos sertifikavimą siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi šios dalies a ir b punktuose ir pagal 156 straipsnio 1 dalies c ir d punktus priimtose taisyklėse numatytų perkėlimui taikomų gyvūnų sveikatos reikalavimų;

d) kilmės valstybės narės kompetentinga institucija praneša apie perkėlimą paskirties valstybės narės kompetentingai institucijai, kai gyvūnų sveikatos sertifikavimo reikalaujama pagal 156 straipsnio 1 dalies c punktą priimtose taisyklėse, ir

e) kilmės valstybės narės kompetentinga institucija ir paskirties valstybės narės kompetentinga institucija susitarė dėl tokio perkėlimo.

2. Jei pagal 156 straipsnio 1 dalies c punktą priimtose taisyklėse reikalaujama atlikti gyvūnų sveikatos sertifikavimą, laukinių sausumos gyvūnų perkėlimui taikomi reikalavimai, numatyti 145 ir 148 straipsniuose, 149 straipsnio 1, 2 ir 3 dalyse bei 150 straipsnyje, ir pagal 146 ir 147 straipsnius ir 149 straipsnio 4 dalį priimtose taisyklėse.

3. Jei pagal šio straipsnio 1 dalies d punktą reikalaujama pranešti apie perkėlimą, laukinių sausumos gyvūnų perkėlimui taikomi reikalavimai, numatyti 152 ir 153 straipsniuose ir pagal 154 straipsnio 1 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose.

156 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su laukinių sausumos gyvūnų perkėlimu, delegavimas

1. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) laukinių sausumos gyvūnų perkėlimui taikomų gyvūnų sveikatos reikalavimų, numatytų 155 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose;

b) gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų iš laisvės paimtiems laukiniams sausumos gyvūnams, kurie perkeliami į ūkius;

c) laukinių sausumos gyvūnų perkėlimo tipų ar situacijų, kurių atveju reikalaujama atliekant tokį perkėlimą pridėti gyvūnų sveikatos sertifikatą ar kitą dokumentą, ir dėl su tokių sertifikatų ar kitų dokumentų turiniu susijusių reikalavimų;

d) kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos pranešimo paskirties valstybės narės kompetentingai institucijai laukinių sausumos gyvūnų perkėlimo iš vienos valstybės narės į kitą atveju ir į tokį pranešimą įtrauktinos informacijos.

2. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės, kuriose nustatomi 155 straipsnyje ir pagal šio straipsnio 1 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose numatyti reikalavimai dėl:

a) gyvūnų sveikatos sertifikatų ir kitų dokumentų, kuriuos reikalaujama pridėti prie perkeliamų laukinių sausumos gyvūnų, kai tai numatyta pagal šio straipsnio 1 dalies c punktą priimtuose deleguotuosiuose aktuose, pavyzdžių;

b) išsamesnės informacijos, susijusios su kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos pateiktu pranešimu, ir tokiems pranešimams taikomų terminų, kai tai numatyta pagal šio straipsnio 1 dalies d punktą priimtose taisyklėse.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

5 skyrius

Genetinės medžiagos produktų vežimas Sąjungoje

1 SKIRSNIS

BENDRIEJI REIKALAVIMAI

157 straipsnis

Bendrieji genetinės medžiagos produktų vežimo reikalavimai

1. Veiklos vykdytojai imasi atitinkamų prevencinių priemonių, siekdami užtikrinti, kad dėl genetinės medžiagos produktų vežimo paskirties vietoje laikomų sausumos gyvūnų sveikatos būklei nekiltų rizikos, susijusios su:

   a) 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis;

   b) naujomis ligomis.

2. Veiklos vykdytojai išveža genetinės medžiagos produktus iš savo ūkių ir priima tokius genetinės medžiagos produktus tik jei atitinkami produktai atitinka šias sąlygas:

a) jie yra iš ūkių, kuriuos:

i) kompetentinga institucija įtraukė į ūkių registrą pagal 93 straipsnio pirmos pastraipos a punktą ir kuriems kilmės valstybė narė netaiko nukrypti leidžiančių nuostatų pagal 85 straipsnį;

ii) kompetentinga institucija patvirtino pagal 97 straipsnio 1 dalį, kai tokio patvirtinimo reikalaujama pagal 94 straipsnio 1 dalį ar 95 straipsnį;

b) jie atitinka 121 straipsnio 1 dalyje nurodytus atsekamumo reikalavimus ir pagal 122 straipsnio 1 dalį priimtas taisykles.

3. Veiklos vykdytojai laikosi 125 straipsnyje nurodytų laikomų sausumos gyvūnų genetinės medžiagos produktų vežimo reikalavimų.

4. Veiklos vykdytojai neperveža genetinės medžiagos produktų iš ūkio vienoje valstybėje narėje į ūkį kitoje valstybėje narėje, išskyrus atvejus, kai paskirties valstybės narės kompetentinga institucija suteikia aiškų leidimą juos pervežti, jei tuos genetinės medžiagos produktus reikalaujama sunaikinti ligų likvidavimo tikslais pagal 31 straipsnio 1 ar 2 dalyje numatytą likvidavimo programą.

158 straipsnis

Paskirties vietoje esančių veiklos vykdytojų pareigos

1. Paskirties vietoje esančių ūkių veiklos vykdytojai, priimantys genetinės medžiagos produktus iš kitoje valstybėje narėje esančio ūkio:

   a) patikrina, ar yra:

      i) 121 straipsnyje ir pagal 122 straipsnį priimtose taisyklėse nurodyti ženklai;

      ii) 161 straipsnyje numatyti gyvūnų sveikatos sertifikatai;

   b) patikrinę priimtus genetinės medžiagos produktus informuoja paskirties vietos kompetentingą instituciją apie pažeidimus, susijusius su:

      i) priimtais genetinės medžiagos produktais;

      ii) a punkto i papunktyje nurodytais ženklais;

      iii) a punkto ii papunktyje nurodytais gyvūnų sveikatos sertifikatais.

2. 1 dalies b punkte nurodyto pažeidimo atveju atitinkamas veiklos vykdytojas genetinės medžiagos produktus laiko atskirai tol, kol kompetentinga institucija priima sprendimą jų atžvilgiu.

2 SKIRSNIS

LAIKOMŲ GALVIJŲ, AVIŲ, OŽKŲ, KIAULIŲ, ARKLINIŲ ŠEIMOS GYVŪNŲ GENETINĖS MEDŽIAGOS PRODUKTŲ IR NAMINIŲ PAUKŠČIŲ GENETINĖS MEDŽIAGOS PRODUKTŲ VEŽIMAS Į KITAS VALSTYBES NARES

159 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareigos, susijusios su laikomų galvijų, avių, ožkų, kiaulių, arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktų ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktų vežimu į kitas valstybes nares

1. Veiklos vykdytojai veža laikomų galvijų, avių, ožkų, kiaulių, arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktus ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktus į kitą valstybę narę tik tuo atveju, kai tie genetinės medžiagos produktai atitinka šias sąlygas:

   a) jie surinkti, pagaminti, perdirbti ir laikomi pagal 97 straipsnio 1 dalį ir 99 straipsnį tam tikslui patvirtintuose genetinės medžiagos produktų ūkiuose;

   b) jie buvo surinkti iš gyvūnų donorų, kurie atitinka būtinus gyvūnų sveikatos reikalavimus, siekiant užtikrinti, kad per genetinės medžiagos produktus neplistų į sąrašą įtrauktos ligos;

c) jie buvo surinkti, pagaminti, perdirbti, laikomi ir vežami tokiu būdu, kad būtų užtikrinta, kad per juos neplistų 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos.

2. Veiklos vykdytojai neišveža laikomų galvijų, avių, ožkų, kiaulių, arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktų ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktų iš genetinės medžiagos produktų ūkio, kuriam taikomi vežimo apribojimai dėl atitinkamų į sąrašą įtrauktų rūšių pagal:

a) 55 straipsnio 1 dalies a, c ir e punktus, 55 straipsnio 1 dalies f punkto ii papunktį, 56 straipsnį, 61 straipsnio 1 dalies a punktą, 62 straipsnio 1 dalį, 65 straipsnio 1 dalį, 74 straipsnio 1 dalį ir 79 bei 80 straipsnius;

b) pagal 55 straipsnio 2 dalį, 63 ir 67 straipsnius bei 71 straipsnio 3 dalį, 74 straipsnio 4 dalį ir 83 straipsnio 2 dalį priimtas taisykles ir

c) 257 ir 258 straipsniuose ir pagal 259 straipsnį priimtose taisyklėse numatytas neatidėliotinas priemones, išskyrus atvejus, kai pagal 258 straipsnį priimtose taisyklėse numatytos nukrypti leidžiančios nuostatos.

Šioje dalyje numatyti apribojimai netaikomi tais atvejais, kai genetinės medžiagos produktai buvo surinkti prieš atitinkamą protrūkį ir tie produktai buvo laikomi atskirai nuo kitų genetinės medžiagos produktų.

160 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su laikomų galvijų, kiaulių, avių, ožkų, arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktų ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktų vežimu į kitas valstybes nares, delegavimas

1. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų laikomų galvijų, avių, ožkų, kiaulių, arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktų ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktų vežimui į kitas valstybes nares, kaip numatyta 159 straipsnyje, tuose aktuose nustatant:

   a) tų laikomų gyvūnų genetinės medžiagos produktų surinkimo, gamybos, perdirbimo ir laikymo patvirtintuose ūkiuose taisykles, kaip nurodyta 159 straipsnio 1 dalies a punkte;

   b) 159 straipsnio 1 dalies b punkte numatytus gyvūnų sveikatos reikalavimus, kurie taikomi laikomiems gyvūnams, iš kurių surinkti genetinės medžiagos produktai, ir kurie susiję su tų gyvūnų izoliavimu ar karantinu;

   c) atliktinus laikomų gyvūnų donorų ir genetinės medžiagos produktų laboratorinius ir kitus tyrimus;

   d) gyvūnų sveikatos reikalavimus, taikomus surinkimui, gamybai, perdirbimui, laikymui ar kitoms procedūroms ir vežimui, kaip numatyta 159 straipsnio 1 dalies c punkte.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų laikomų galvijų, avių, ožkų, kiaulių, arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktų ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktų vežimui į kitas valstybes nares, kaip numatyta 159 straipsnyje, tuose aktuose nustatant nuostatas, leidžiančias veiklos vykdytojams nukrypti nuo 159 straipsnyje numatytų taisyklių, atsižvelgiant į tokių genetinės medžiagos produktų keliamą riziką ir taikomas rizikos mažinimo priemones.

3 SKIRSNIS

GYVŪNŲ SVEIKATOS SERTIFIKAVIMAS IR PRANEŠIMAS APIE VEŽIMĄ

161 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareigos, susijusios su gyvūnų sveikatos sertifikavimu, skirtu laikomų galvijų, avių, ožkų, kiaulių, arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktų ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktų vežimui, ir deleguotieji aktai

1. Veiklos vykdytojai veža laikomų galvijų, avių, ožkų, kiaulių, arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktus ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktus į kitą valstybę narę tik jei pagal 3 dalį prie tokių produktų pridėtas kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos išduotas gyvūnų sveikatos sertifikatas.

2. Tais atvejais, kai laikomų gyvūnų genetinės medžiagos produktus leidžiama išvežti iš apribojimų taikymo zonos, kurioje taikomos:

a) ligų kontrolės priemonės, kaip numatyta 55 straipsnio 1 dalies f punkto ii papunktyje, 56, 64 ir 65 straipsniuose, 74 straipsnio 1 dalyje ir 79 straipsnyje ir pagal 55 straipsnio 2 dalį, 67 straipsnį, 71 straipsnio 3 dalį, 74 straipsnio 4 dalį ir 83 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse, ar

b) neatidėliotinos priemonės, kaip numatyta 257 ir 258 straipsniuose ir pagal 259 straipsnį priimtose taisyklėse,

ir tie genetinės medžiagos produktai yra tam tikrų gyvūnų rūšių, kurioms taikomos tos ligų kontrolės ar neatidėliotinos priemonės, veiklos vykdytojai veža tokius genetinės medžiagos produktus valstybėje narėje arba iš vienos valstybės narės į kitą valstybę narę tik tuo atveju, kai prie jų pridėtas kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos išduotas gyvūnų sveikatos sertifikatas pagal 149 straipsnio 1 dalį, išskyrus atvejus, kai pagal šioje pastraipoje nurodytas taisykles buvo leista taikyti nuo gyvūnų sveikatos sertifikavimo reikalavimo nukrypti leidžiančias nuostatas.

Kompetentinga institucija gali nuspręsti, kad tokio sertifikato nereikia išduoti siekiant vežti genetinės medžiagos produktus atitinkamoje valstybėje narėje, kai ta institucija mano, jog esama alternatyvia sistema užtikrinama, kad tokių genetinės medžiagos produktų siunta būtų atsekama, ir kad tie genetinės medžiagos produktai atitiktų tokiam vežimui taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus.

3. Veiklos vykdytojai imasi visų būtinų priemonių siekdami užtikrinti, kad 1 dalyje nurodytas gyvūnų sveikatos sertifikatas būtų pridėtas prie genetinės medžiagos produktų nuo jų kilmės vietos iki jų paskirties vietos.

4. Kompetentinga institucija veiklos vykdytojo prašymu išduoda gyvūnų sveikatos sertifikatą, skirtą 1 dalyje nurodytų genetinės medžiagos produktų vežimui, su sąlyga, kad laikomasi IV dalies I antraštinės dalies 5 skyriuje nurodytų atitinkamų reikalavimų.

5. Atliekant šio straipsnio 1 dalyje nurodytą genetinės medžiagos produktams nustatytą gyvūnų sveikatos sertifikavimą, taikomi 148, 149 ir 150 straipsniai bei pagal 146 ir 147 straipsnius bei 149 straipsnio 4 dalį priimtos taisyklės, o pačių veiklos vykdytojų parengtai genetinės medžiagos produktų vežimo deklaracijai taikoma 151 straipsnio 1 dalis ir pagal 151 straipsnio 3 dalį priimtos taisyklės.

6. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo šio straipsnio 1 dalyje numatytų gyvūnų sveikatos sertifikatų reikalavimų, taikomų laikomų galvijų, avių, ožkų, kiaulių, arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktų ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktų vežimui, dėl kurio nekyla didelės į sąrašą įtrauktų ligų plitimo rizikos dėl:

   a) atitinkamų genetinės medžiagos produktų pobūdžio ar gyvūnų, iš kurių gauti tie produktai, rūšies;

   b) gamybos ir perdirbimo genetinės medžiagos produktų ūkyje metodų;

   c) numatytos genetinės medžiagos produktų paskirties;

   d) alternatyvių rizikos mažinimo priemonių, taikomų tam tikros rūšies ir kategorijos genetinės medžiagos produktams ir genetinės medžiagos produktų ūkiui;

e) genetinės medžiagos produktų paskirties vietos, kai jų paskirties vieta yra toje pačioje valstybėje narėje, kurioje yra ir jų kilmės vieta, tačiau genetinės medžiagos produktai kerta kitos valstybės narės teritoriją, kad pasiektų paskirties vietą.

162 straipsnis

Gyvūnų sveikatos sertifikatų turinys

1. 161 straipsnyje numatytame gyvūnų sveikatos sertifikate, skirtame genetinės medžiagos produktams, pateikiama bent ši informacija:

a) genetinės medžiagos produktų kilmės ūkis ir paskirties ūkis ar vieta;

b) genetinės medžiagos produktų rūšis ir laikomų gyvūnų donorų rūšis;

c) genetinės medžiagos produktų kiekis ar skaičius;

d) genetinės medžiagos produktų ženklinimas, kai to reikalaujama pagal 121 straipsnio 1 dalį ir pagal 122 straipsnio 1 dalį priimtas taisykles;

e) informacija, kuri yra būtina įrodyti, kad siuntą sudarantys genetinės medžiagos produktai atitinka 157 ir 159 straipsniuose ir pagal 160 straipsnį priimtose taisyklėse numatytus atitinkamoms rūšims taikomus vežimo reikalavimus.

2. 161 straipsnyje numatytame gyvūnų sveikatos sertifikate, skirtame genetinės medžiagos produktams, galima pateikti ir kitos informacijos, kurios reikalaujama pagal kitus Sąjungos teisės aktus.

3. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl informacijos, pateiktinos gyvūnų sveikatos sertifikate, pagal šio straipsnio 1 dalį.

4. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl gyvūnų sveikatos sertifikavimo, nustatyto skirtingų rūšių ir iš skirtingų rūšių gyvūnų gautiems genetinės medžiagos produktams.

5. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos genetinės medžiagos produktams skirtų gyvūnų sveikatos sertifikatų pavyzdžių taisyklės. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

161 straipsnis

Pranešimas apie laikomų galvijų, avių, ožkų, kiaulių, arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktų ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktų vežimą į kitas valstybes nares

1. Veiklos vykdytojai:

a) iš anksto informuoja savo kilmės valstybės narės kompetentingą instituciją apie numatomą laikomų galvijų, avių, ožkų, kiaulių, arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktų ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktų vežimą į kitą valstybę narę, jei:

i) prie atitinkamų genetinės medžiagos produktų reikalaujama pridėti gyvūnų sveikatos sertifikatą pagal 161 straipsnio 1 arba 2 dalį;

ii) pranešimą apie genetinės medžiagos produktų vežimą pateikti reikalaujama pagal deleguotuosius aktus, priimtus pagal šio straipsnio 5 dalies a punktą, atsižvelgiant į šio straipsnio 3 dalį;

b) pateikia visą būtiną informaciją, kad kilmės valstybės narės kompetentinga institucija galėtų pranešti apie genetinės medžiagos produktų vežimą paskirties valstybės narės kompetentingai institucijai pagal 2 dalį.

2. Kilmės valstybės narės kompetentinga institucija prieš atitinkamą vežimą ir, jei įmanoma, naudojantis TRACES, praneša paskirties valstybės narės kompetentingai institucijai apie laikomų galvijų, avių, ožkų, kiaulių, arklinių šeimos gyvūnų genetinės medžiagos produktų ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktų vežimą, kaip nurodyta pagal 5 ir 6 dalis priimtose taisyklėse.

3. Pranešimų valdymui valstybės narės naudojasi regionais, paskirtais pagal 153 straipsnio 3 dalį.

4. Veiklos vykdytojų pranešimams apie genetinės medžiagos produktus taikoma 153 straipsnio 4 dalis.

5. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl:

   a) reikalavimo, pagal kurį veiklos vykdytojai privalo iš anksto pranešti apie genetinės medžiagos produktų vežimą iš vienos valstybės narės į kitą, pagal šio straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktį, jei tokio vežimo atsekamumas yra būtinas siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi 1 ir 2 skirsniuose (157–160 straipsniuose) nustatytų vežimui taikomų gyvūnų sveikatos reikalavimų;

   b) informacijos apie genetinės medžiagos produktų vežimą, kurią būtina pranešti, kaip numatyta šio straipsnio 1 dalyje;

   c) pranešimų apie genetinės medžiagos produktų vežimą teikimo procedūrų avarinės situacijos atveju – nutrūkus elektros tiekimui ir dėl kitų priežasčių sutrikus TRACES veikimui.

6. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl:

a) informacijos apie genetinės medžiagos produktų vežimą, kurią veiklos vykdytojai teikia savo kilmės valstybės narės kompetentingai institucijai pagal 1 dalį, teikimo;

b) kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos pranešimo paskirties valstybei narei apie genetinės medžiagos produktų vežimą pagal 2 dalį;

c) terminų, iki kurių:

i) veiklos vykdytojas turi pateikti 1 dalyje nurodytą informaciją kilmės valstybės narės kompetentingai institucijai;

ii) kilmės valstybės narės kompetentinga institucija turi pranešti apie genetinės medžiagos produktų vežimą, kaip nurodyta 2 dalyje.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4 SKIRSNIS

LAIKOMŲ SAUSUMOS GYVŪNŲ, IŠSKYRUS GALVIJUS, AVIS, OŽKAS, KIAULES, ARKLINIŲ ŠEIMOS GYVŪNUS, GENETINĖS MEDŽIAGOS PRODUKTŲ IR NAMINIŲ PAUKŠČIŲ GENETINĖS MEDŽIAGOS PRODUKTŲ VEŽIMAS Į KITAS VALSTYBES NARES

164 straipsnis

Laikomų sausumos gyvūnų, išskyrus galvijus, avis, ožkas, kiaules, arklinių šeimos gyvūnus, genetinės medžiagos produktai ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktai

1. Veiklos vykdytojai veža laikomų sausumos gyvūnų, išskyrus galvijus, avis, ožkas, kiaules, arklinių šeimos gyvūnus, genetinės medžiagos produktus ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktus į kitą valstybę narę tik jei tuos produktus vežant nekyla didelės rizikos į sąrašą įtrauktų rūšių gyvūnams paskirties vietoje užsikrėsti 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, atsižvelgiant į sveikatos būklę paskirties vietoje.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, gyvūnų sveikatos sertifikavimo ir pranešimo reikalavimų, taikomų laikomų sausumos gyvūnų, išskyrus galvijus, avis, ožkas, kiaules, arklinių šeimos gyvūnus, genetinės medžiagos produktų ir naminių paukščių genetinės medžiagos produktų vežimui, atsižvelgiant į šiuos veiksnius:

   a) 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytas į sąrašą įtrauktas ligas, nustatytas atitinkamoms į sąrašą įtrauktoms rūšims;

b) gyvūnų, iš kurių genetinės medžiagos produktai surinkti, rūšį ir genetinės medžiagos produktų rūšį;

c) sveikatos būklę kilmės ir paskirties vietose;

d) surinkimo, gamybos, perdirbimo ir laikymo būdą;

e) kitus epidemiologinius veiksnius.

3. Jei pagal 2 dalį reikalaujama atlikti gyvūnų sveikatos sertifikavimą ir pranešti apie genetinės medžiagos produktų vežimą:

a) tokiam sertifikavimui taikomos 161 straipsnio 1–5 dalių, 162 straipsnio 1 ir 2 dalių taisyklės ir pagal 161 straipsnio 6 dalį ir 162 straipsnio 3–5 dalis priimtos taisyklės;

b) pranešimui apie vežimą taikomos 163 straipsnio 1, 2 ir 4 dalyse numatytos taisyklės ir pagal 163 straipsnio 5 dalį priimtos taisyklės.

5 SKIRSNIS

NUKRYPTI LEIDŽIANČIOS NUOSTATOS

165 straipsnis

Mokslo tikslams skirti genetinės medžiagos produktai ir deleguotieji aktai

1. Gavusi kilmės vietos kompetentingos institucijos sutikimą, paskirties vietos kompetentinga institucija gali leisti mokslo tikslais pervežti genetinės medžiagos produktus į paskirties valstybės narės teritoriją, kai tas vežimas neatitinka 159–164 straipsnių reikalavimų.

2. Kompetentinga institucija leidžia taikyti 1 dalyje numatytas nukrypti leidžiančias nuostatas tik šiomis sąlygomis:

   a) paskirties ir kilmės vietų kompetentingos institucijos:

      i) susitarė dėl siūlomo perkėlimo sąlygų;

      ii) užtikrina, kad būtų taikomos būtinos rizikos mažinimo priemonės, kad dėl tokio vežimo pakeliui esančiose vietose ir paskirties vietoje nekiltų rizikos sveikatos būklei dėl 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų;

iii) tam tikrais atvejais pranešė valstybių narių, kurių teritorijos yra kertamos perkeliant gyvūnus, kompetentingoms institucijoms apie leistą taikyti nukrypti leidžiančią nuostatą ir kokiomis sąlygomis leista ją taikyti;

b) tą vežimą prižiūri kilmės ir paskirties vietų kompetentingos institucijos ir, tam tikrais atvejais, valstybių narių, kurių teritorija yra kertama perkeliant, kompetentingos institucijos.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl taisyklių, susijusių su nukrypti leidžiančiomis nuostatomis, kurias leidžia taikyti kompetentingos institucijos, kuriomis papildomos šio straipsnio 1 ir 2 dalyse numatytos taisyklės.

6 skyrius
Gyvūninių produktų gamyba, perdirbimas ir paskirstymas Sąjungoje

166 straipsnis

Veiklos vykdytojų bendrosios pareigos, susijusios su gyvūnų sveikata, ir deleguotieji aktai

1. Veiklos vykdytojai imasi atitinkamų prevencinių priemonių, siekdami užtikrinti, kad jokiuose gyvūninių produktų gamybos, perdirbimo ir paskirstymo Sąjungoje etapuose dėl tokių produktų neplistų:

   a) 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, atsižvelgiant į sveikatos būklę gamybos, perdirbimo ar paskirties vietose;

   b) naujomis ligomis.

2. Veiklos vykdytojai užtikrina, kad gyvūniniai produktai nebūtų iš tokių ūkių ar maisto įmonių arba nebūtų gauti iš gyvūnų, kurie yra iš ūkių, kuriuose:

   a) taikomos 257 ir 258 straipsniuose arba pagal 259 straipsnį priimtose taisyklėse numatytos neatidėliotinos priemonės, išskyrus atvejus, kai pagal 259 straipsnį priimtose taisyklėse numatytos nuo šio straipsnio 1 dalyje numatyto reikalavimo nukrypti leidžiančios nuostatos;

b) taikomi laikomų sausumos gyvūnų perkėlimo ir gyvūninių produktų vežimo apribojimai, kaip numatyta 32 straipsnio 1 dalies c punkte, 55 straipsnio 1 dalies e punkte, 56 straipsnyje, 61 straipsnio 1 dalies a punkte, 62 straipsnio 1 dalyje, 65 straipsnio 1 dalies c punkte, 70 straipsnio 1 dalies b punkte, 74 straipsnio 1 dalies a punkte, 76 straipsnio 2 dalies b punkte, 76 straipsnio 3 dalyje, 79, 81 straipsniuose ir 82 straipsnio 2 ir 3 dalyse ir pagal 55 straipsnio 2 dalį, 63 ir 67 straipsnius, 70 straipsnio 3 dalį, 71 straipsnio 3 dalį, 74 straipsnio 4 dalį, 76 straipsnio 5 dalį ir 83 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse, išskyrus atvejus, kai tose taisyklėse buvo numatytos nuo tų perkėlimo ir vežimo apribojimų nukrypti leidžiančios nuostatos.

3. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl išsamių reikalavimų, kuriais papildomi šie reikalavimai:

a) šio straipsnio 1 dalyje nurodyti reikalavimai dėl prevencinių priemonių, įskaitant rizikos mažinimo priemones, ir

b) šio straipsnio 2 dalyje nurodyti reikalavimai dėl gyvūninių produktų vežimo apribojimų.

4. Priimdama 3 dalyje nurodytus deleguotuosius aktus, Komisija tuos aktus grindžia:

a) 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodyta atitinkama į sąrašą įtraukta liga bei su ja susijusia gyvūnų rūšimi ir

b) susijusia rizika.

167 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareigos, susijusios su gyvūnų sveikatos sertifikatais, ir deleguotieji aktai

1. Veiklos vykdytojai veža toliau nurodytus gyvūninius produktus valstybėje narėje ar į kitą valstybę narę tik jei prie atitinkamų produktų pridėtas pagal 3 dalį kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos išduotas gyvūnų sveikatos sertifikatas:

   a) gyvūninius produktus:

      i) kuriuos leidžiama išvežti iš apribojimų taikymo zonos, kurioje taikomos neatidėliotinos priemonės, kaip numatyta pagal 259 straipsnį priimtose taisyklėse;

      ii) gautus iš tam tikrų rūšių gyvūnų, kuriems taikomos tos neatidėliotinos priemonės;

   b) gyvūninius produktus:

      i) kuriuos leidžiama išvežti iš apribojimų taikymo zonos, kurioje taikomos ligų kontrolės priemonės, kaip nurodyta 32 straipsnio 1 dalyje, 55 straipsnio 1 dalies f punkto ii papunktyje, 56 straipsnyje, 61 straipsnio 1 dalies a punkte, 62 straipsnio 1 dalyje, 64 straipsnyje, 65 straipsnio 1 dalies c punkte, 70 straipsnio 1 dalies b punkte, 74 straipsnio 1 dalies a punkte ir 79 bei 80 straipsniuose ir pagal 55 straipsnio 2 dalį, 63 ir 67 straipsnius, 71 straipsnio 3 dalį, 74 straipsnio 4 dalį ir 83 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse;

ii) iš tam tikrų rūšių gyvūnų, kuriems taikomos tos ligų kontrolės priemonės.

Kompetentinga institucija gali nuspręsti, kad tokio sertifikato nereikia išduoti siekiant vežti gyvūninius produktus atitinkamoje valstybėje narėje, kai ta institucija mano, jog esama alternatyvia sistema užtikrinama, kad tokių produktų siuntos būtų atsekamos ir kad tie produktai atitiktų tokiam vežimui taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus.

2. Veiklos vykdytojai imasi visų būtinų priemonių siekdami užtikrinti, kad 1 dalyje nurodytas gyvūnų sveikatos sertifikatas būtų pridėtas prie gyvūninių produktų nuo jų kilmės vietos iki jų paskirties vietos.

3. Kompetentinga institucija atitinkamo veiklos vykdytojo prašymu išduoda gyvūnų sveikatos sertifikatą, skirtą 1 dalyje nurodytų gyvūninių produktų vežimui, su sąlyga, kad laikomasi šiame straipsnyje nurodytų atitinkamų reikalavimų.

4. Atliekant šio straipsnio 1 dalyje nurodytiems vežamiems gyvūniniams produktams nustatytą gyvūnų sveikatos sertifikavimą taikomi 148, 149 ir 150 straipsniai ir pagal 146 ir 147 straipsnius bei 149 straipsnio 4 dalį priimtos taisyklės.

5. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo šio straipsnio 1 dalyje numatytų gyvūnų sveikatos sertifikatų reikalavimų, ir tokių nuostatų taikymo sąlygų; minėti reikalavimai taikomi gyvūninių produktų vežimui, dėl kurio nekyla didelės ligų plitimo rizikos dėl:

a) atitinkamų gyvūninių produktų rūšių;

b) gyvūniniams produktams taikomų rizikos mažinimo priemonių, taip sumažinant ligų plitimo riziką;

c) numatytos gyvūninių produktų paskirties;

d) gyvūninių produktų paskirties vietos.

168 straipsnis

Gyvūnų sveikatos sertifikatų turinys ir deleguotieji bei įgyvendinimo aktai

1. 167 straipsnio 1 dalyje numatytame gyvūnų sveikatos sertifikate, skirtame gyvūniniams produktams, pateikiama bent ši informacija:

a) kilmės ūkis ar vieta ir paskirties ūkis ar vieta;

b) atitinkamų gyvūninių produktų aprašas;

c) gyvūninių produktų kiekis;

d) gyvūninių produktų identifikavimas, kai to reikalaujama pagal 65 straipsnio 1 dalies h punktą ar pagal 67 straipsnio antros pastraipos a punktą priimtose taisyklėse;

e) informacija, kuri yra būtina įrodyti, kad gyvūniniai produktai atitinka 166 straipsnio 2 dalyje bei pagal 166 straipsnio 3 dalį priimtose taisyklėse numatytus vežimo apribojimo reikalavimus.

2. 1 dalyje nurodytame gyvūnų sveikatos sertifikate galima pateikti ir kitos informacijos, kurios reikalaujama pagal kitus Sąjungos teisės aktus.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl informacijos, pateiktinos gyvūnų sveikatos sertifikate, kaip numatyta šio straipsnio 1 dalyje.

4. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos gyvūniniams produktams skirtų gyvūnų sveikatos sertifikatų, nurodytų šio straipsnio 1 dalyje, pavyzdžių taisyklės. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

169 straipsnis

Pranešimas apie gyvūninių produktų vežimą į kitas valstybes nares

1. Veiklos vykdytojai:

   a) iš anksto informuoja savo kilmės valstybės narės kompetentingą instituciją apie numatomą gyvūninių produktų vežimą, jei prie atitinkamų siuntų reikalaujama pridėti gyvūnų sveikatos sertifikatą pagal 167 straipsnio 1 dalį;

   b) pateikia visą būtiną informaciją, kad kilmės valstybės narės kompetentinga institucija galėtų pranešti apie atitinkamą vežimą paskirties valstybės narės kompetentingai institucijai pagal 2 dalį.

2. Kilmės valstybės narės kompetentinga institucija prieš vežimą ir, jei įmanoma, naudojantis TRACES, praneša paskirties valstybės narės kompetentingai institucijai apie gyvūninės kilmės produktų vežimą, kaip nurodyta pagal 5 ir 6 dalis priimtose taisyklėse.

3. Pranešimų valdymui valstybės narės naudojasi regionais, paskirtais pagal 153 straipsnio 3 dalį.

4. Veiklos vykdytojų pranešimams apie gyvūninių produktų vežimą taikoma 153 straipsnio 4 dalis.

5. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl:

a) informacijos, kurios reikia pranešimui apie gyvūninės kilmės produktų vežimą, kaip numatyta šio straipsnio 1 dalyje;

b) pranešimų apie gyvūninės kilmės produktų vežimą teikimo procedūrų avarinės situacijos atveju – nutrūkus elektros tiekimui ir dėl kitų priežasčių sutrikus TRACES veikimui.

6. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl:

a) informacijos, kurią veiklos vykdytojai teikia savo kilmės valstybės narės kompetentingai institucijai apie gyvūninės kilmės produktų vežimą pagal 1 dalį;

b) pranešimo apie gyvūninės kilmės produktų vežimą, kurį kilmės valstybės narės kompetentinga institucija turi teikti paskirties valstybei narei pagal 2 dalį;

c) terminų, iki kurių:

i) atitinkamas veiklos vykdytojas turi pateikti 1 dalyje nurodytą būtiną informaciją kilmės valstybės narės kompetentingai institucijai;

ii) kilmės valstybės narės kompetentinga institucija turi pranešti apie gyvūninės kilmės produktų vežimą, kaip nurodyta 2 dalyje.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

7 skyrius
Nacionalinių priemonių taikymo sritis

170 straipsnis

Nacionalinės priemonės, susijusios su ligų kontrole ir gyvūnų perkėlimu bei genetinės medžiagos produktų vežimu

1. Valstybės narės turi teisę imtis nacionalinių priemonių, skirtų 9 straipsnio 1 dalies d ir e punktuose nurodytoms į sąrašą įtrauktoms ligoms kontroliuoti, kiek tai susiję su sausumos gyvūnų perkėlimu ir jų genetinės medžiagos produktų vežimu savo teritorijose.

2. Tomis nacionalinėmis priemonėmis:

a) atsižvelgiama į 3 skyriuje (124–154 straipsniuose), 4 skyriuje (155 ir 156 straipsniuose) ir 5 skyriuje (157–165 straipsniuose) nustatytas gyvūnų perkėlimo ir genetinės medžiagos produktų vežimo taisykles ir joms neprieštaraujama;

b) netrukdoma perkelti gyvūnus ir vežti produktus iš vienos valstybės narės į kitą;

c) neviršijama to, kas tinkama ir būtina, siekiant užkirsti kelią 9 straipsnio 1 dalies d ir e punktuose nurodytoms į sąrašą įtrauktoms ligoms patekti ir plisti.

171 straipsnis

Nacionalinės priemonės, skirtos ligų, išskyrus į sąrašą įtrauktas ligas, poveikiui riboti

Jei tam tikra liga, išskyrus į sąrašą įtrauktas ligas, kelia didelę riziką laikomų sausumos gyvūnų sveikatos būklei valstybėje narėje, atitinkama valstybė narė gali imtis nacionalinių priemonių tai ligai kontroliuoti ir gali apriboti laikomų sausumos gyvūnų perkėlimą ir genetinės medžiagos produktų vežimą su sąlyga, kad tomis priemonėmis:

a) netrukdoma gyvūnų perkėlimui ir produktų vežimui iš vienos valstybės narės į kitą;

b) neviršijama to, kas tinkama ir būtina tai ligai kontroliuoti.

II ANTRAŠTINĖ DALIS

Vandens gyvūnai ir gyvūniniai produktai iš vandens gyvūnų

1 skyrius

Registravimas, patvirtinimas, duomenų saugojimas ir registrai

1 SKIRSNIS

AKVAKULTŪROS ŪKIŲ REGISTRAVIMAS

172 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareiga registruoti akvakultūros ūkius

1. Akvakultūros ūkių veiklos vykdytojai, siekdami pagal 173 straipsnį įregistruoti savo ūkius, prieš pradėdami vykdyti tokią veiklą:

   a) informuoja kompetentingą instituciją apie akvakultūros ūkius, už kuriuos jie yra atsakingi;

   b) pateikia kompetentingai institucijai šią informaciją:

      i) atitinkamo veiklos vykdytojo pavadinimą arba vardą bei pavardę ir adresą;

ii) ūkio vietą ir jo patalpų aprašą;

iii) akvakultūros gyvūnų, kuriuos jie ketina laikyti akvakultūros ūkyje, rūšis, kategorijas ir kiekius (skaičių, tūrį arba svorį), taip pat akvakultūros ūkio pajėgumus;

iv) akvakultūros ūkio rūšį ir

v) kitus su ūkiu susijusius aspektus, kurie yra svarbūs jo keliamos rizikos nustatymo tikslu.

2. 1 dalyje nurodytų akvakultūros ūkių veiklos vykdytojai iš anksto informuoja atitinkamą kompetentingą instituciją apie:

a) svarbius pokyčius atitinkamuose akvakultūros ūkiuose, susijusius su 1 dalies b punkte nurodytais aspektais;

b) atitinkamo veiklos vykdytojo arba akvakultūros ūkio veiklos nutraukimą.

3. Akvakultūros ūkiai, kurie turi būti patvirtinti pagal 176 straipsnio 1 dalį ir 177 straipsnį, neprivalo pateikti šio straipsnio 1 dalyje nurodytos informacijos.

4. Veiklos vykdytojas gali pateikti 1 dalyje numatytos registracijos paraišką, apimančią akvakultūros ūkių grupę, jei tie ūkiai atitinka vieną iš šių sąlygų:

a) jie yra epidemiologiškai susijusioje vietovėje ir visi veiklos vykdytojai toje vietovėje veikia pagal bendrą biologinio saugumo sistemą;

b) už juos atsakingas tas pats veiklos vykdytojas ir juose taikoma bendra biologinio saugumo sistema, ir atitinkamuose ūkiuose esantys akvakultūros gyvūnai yra pavienio epidemiologinio vieneto dalis.

Jei registracijos paraiška apima ūkių grupę, visai akvakultūros ūkių grupei taikomos šio straipsnio 1–3 dalyse ir 173 straipsnio pirmos pastraipos b punkte nustatytos taisyklės ir pagal 175 straipsnį priimtos taisyklės, kurios taikomos pavieniams akvakultūros ūkiams.

173 straipsnis

Kompetentingos institucijos pareigos registruoti akvakultūros ūkius

Kompetentinga institucija registruoja:

a) akvakultūros ūkius 185 straipsnio 1 dalyje numatytame akvakultūros ūkių registre, jei atitinkamas veiklos vykdytojas pateikė informaciją, kurios reikalaujama pagal 172 straipsnio 1 dalį;

b) akvakultūros ūkių grupes tame registre, jei laikomasi 172 straipsnio 4 dalyje nustatytų reikalavimų.

Kompetentinga institucija kiekvienam šiame straipsnyje nurodytam ūkiui ar ūkių grupei paskiria unikalų registracijos numerį.

174 straipsnis

Nuo veiklos vykdytojų pareigos registruoti akvakultūros ūkius nukrypti leidžiančios nuostatos

Nukrypdamos nuo 172 straipsnio 1 dalies, valstybės narės gali netaikyti registravimo reikalavimo tam tikriems akvakultūros ūkiams, kurie kelia nereikšmingą riziką, kaip numatyta įgyvendinimo akte, priimtame pagal 175 straipsnį.

175 straipsnis

Įgyvendinimo įgaliojimai, susiję su nuostatomis, leidžiančiomis nukrypti nuo pareigos registruoti akvakultūros ūkius

1. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl informacijos, kurią turi pateikti veiklos vykdytojai akvakultūros ūkių registravimo tikslais, kaip numatyta 172 straipsnio 1 dalyje, įskaitant terminus, per kuriuos tokia informacija turi būti pateikta.

2. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustato taisykles dėl tam tikrų rūšių akvakultūros ūkių, kuriems pagal 174 straipsnį valstybės narės gali netaikyti registravimo reikalavimo , atsižvelgiant į:

a) atitinkamame akvakultūros ūkyje esančių akvakultūros gyvūnų rūšis, kategorijas ir kiekį (skaičių, tūrį arba svorį) bei to ūkio pajėgumus;

b) akvakultūros gyvūnų perkėlimą į akvakultūros ūkį ir iš jo.

3. Šiame straipsnyje nurodyti įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2 SKIRSNIS

TAM TIKRŲ RŪŠIŲ AKVAKULTŪROS ŪKIŲ PATVIRTINIMAS

176 straipsnis

Tam tikrų rūšių akvakultūros ūkių patvirtinimas ir deleguotieji aktai

1. Toliau nurodytų rūšių akvakultūros ūkių veiklos vykdytojai pateikia kompetentingai institucijai patvirtinimo paraišką pagal 180 straipsnio 1 dalį :

a) akvakultūros ūkių, kuriuose laikomi akvakultūros gyvūnai yra skirti perkelti iš jų gyvi arba kaip akvakultūros gyvūniniai produktai ;

b) kitų akvakultūros ūkių, kurie kelia didelę riziką dėl:

i) juose laikomų akvakultūros gyvūnų rūšių, kategorijų ir skaičiaus;

ii) atitinkamo akvakultūros ūkio rūšies;

iii) akvakultūros gyvūnų perkėlimo į atitinkamą akvakultūros ūkį ir iš jo.

2. Nukrypstant nuo 1 dalies, valstybės narės gali netaikyti reikalavimo pateikti patvirtinimo paraišką toliau nurodytų rūšių ūkių veiklos vykdytojams:

a) akvakultūros ūkiams, kuriuose gaminami nedideli akvakultūros gyvūnų kiekiai tiekti žmonių maistui:

i) tiesiogiai galutiniam vartotojui arba

ii) vietos mažmeninės prekybos įmonėms, kurios tiesiogiai tiekia galutiniam vartotojui;

b) tvenkiniams ir kitiems įrenginiams, kuriuose vandens gyvūnų populiacija laikoma tik mėgėjų žvejybos tikslais, jų ištekliai papildomi akvakultūros gyvūnais, kurie yra laikomi atskirti ir negali pakliūti į laisvę;

c) akvakultūros ūkiams, kuriuose akvakultūros gyvūnai laikomi dekoratyviniais tikslais uždaruose įrenginiuose,

jeigu atitinkamas ūkis nekelia didelės rizikos.

3. Išskyrus atvejus, kai pagal šio straipsnio 4 dalį taikoma nukrypti leidžianti nuostata, veiklos vykdytojai nepradeda veiklos šio straipsnio 1 dalyje nurodytame akvakultūros ūkyje, kol tas ūkis nepatvirtinamas pagal 181 straipsnio 1 dalį ir jie nutraukia tokią veiklą šio straipsnio 1 dalyje nurodytame akvakultūros ūkyje, jeigu:

a) kompetentinga institucija atšaukia ar sustabdo jo patvirtinimą pagal 184 straipsnio 2 dalį, arba

b) jei ūkiui buvo suteiktas sąlyginis patvirtinimas pagal 183 straipsnio 3 dalį, tačiau jis neįvykdė 183 straipsnio 4 dalyje nurodytų likusių reikalavimų ir jam nesuteiktas galutinis patvirtinimas pagal 183 straipsnio 3 dalį.

4. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl :

a) nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo veiklos vykdytojams taikomo reikalavimo pateikti paraišką kompetentingai institucijai dėl tam tikrų rūšių akvakultūros ūkių, nurodytų 1 dalies a punkte, patvirtinimo; tai susiję su kitų nei nurodyta 2 dalies a punkto i ir ii papunkčiuose ūkių rūšimis, kai dėl tų ūkių nekyla didelė rizika;

b) tam tikrų rūšių akvakultūros ūkių, kurie turi būti patvirtinti pagal 1 dalies b punktą.

5. Priimdama 4 dalyje numatytus deleguotuosius aktus, Komisija tuos aktus grindžia šiais kriterijais:

a) akvakultūros ūkyje laikomų akvakultūros gyvūnų rūšimis ir kategorijomis;

b) akvakultūros ūkio ir gamybos rūšimi ir

c) įprastais tam tikros rūšies akvakultūros ūkiuose taikomais perkėlimo modeliais ir atitinkamos rūšies ar kategorijos akvakultūros gyvūnų perkėlimo modeliais.

6. Veiklos vykdytojas gali pateikti akvakultūros ūkių grupę apimančią patvirtinimo paraišką, jei laikomasi 177 straipsnio pirmos pastraipos a ir b punktuose numatytų reikalavimų.

177 straipsnis

Kompetentingos institucijos suteikiamas akvakultūros ūkių grupių patvirtinimas

Kompetentinga institucija gali suteikti akvakultūros ūkių grupės patvirtinimą, kaip numatyta 181 straipsnio 1 dalyje, jei atitinkami akvakultūros ūkiai atitinka bet kurią iš šių sąlygų:

a) jie yra epidemiologiškai susijusioje vietovėje ir visi veiklos vykdytojai veikia toje vietovėje pagal bendrą biologinio saugumo sistemą; tačiau visos jūros pakrantėje arba jūroje esančios įmonės žmonių maistui skirtiems gyviems dvigeldžiams moliuskams priimti, laikyti, plauti, valyti, rūšiuoti, vynioti ir pakuoti (vadinamieji „siuntimo centrai“), įmonės, turinčios talpyklas, į kurias tiekiamas švarus jūros vanduo ir dedami gyvi dvigeldžiai moliuskai tokiam laikui, kuris būtinas pašalinti teršalus, kad jie taptų tinkami žmonių maistui (vadinamieji „valymo centrai“) ir panašios įmonės, esančios tokioje epidemiologiškai susijusioje vietovėje, turi būti patvirtintos atskirai;

b) už juos atsakingas tas pats veiklos vykdytojas ir

   i) juose taikoma bendra biologinio saugumo sistema, ir

   ii) atitinkamuose ūkiuose esantys akvakultūros gyvūnai yra to paties epidemiologinio vieneto dalis.

Jei akvakultūros ūkių grupei suteikiamas vienas patvirtinimas, visai akvakultūros ūkių grupei taikomos 178 ir 180–184 straipsniuose nustatytos taisyklės ir pagal 180 straipsnio 2 dalį ir 181 straipsnio 2 dalį priimtos taisyklės, kurios taikomos pavieniams akvakultūros ūkiams.

178 straipsnis

Atskirtų akvakultūros ūkių statuso patvirtinimas

Akvakultūros ūkių veiklos vykdytojai, kurie pageidauja, kad jiems būtų suteiktas atskirto ūkio statusas:

a) pateikia patvirtinimo paraišką kompetentingai institucijai pagal 180 straipsnio 1 dalį;

b) perkelia akvakultūros gyvūnus į savo ūkį arba iš jo, laikydamiesi 203 straipsnio 1 dalyje ir pagal 203 straipsnio 2 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose numatytų reikalavimų, tik po to, kai kompetentinga institucija jų ūkiui suteikia to statuso patvirtinimą pagal 181 arba 183 straipsnį.

179 straipsnis

Maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkių patvirtinimas

Maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkių veiklos vykdytojai:

a) užtikrina, kad būtų gautas reikalingas patvirtinimas pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 853/2004[1] 4 straipsnį, ir

[1] 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 853/2004, nustatantis konkrečius gyvūninės kilmės maisto produktų higienos reikalavimus (OL L 139, 2004 4 30, p. 55).

b) pagal 180 straipsnio 1 dalį pateikia kompetentingai institucijai paraišką, kad jų ūkiai būtų patvirtinti vandens gyvūnams skersti ar perdirbti ligų kontrolės tikslais pagal 61 straipsnio 1 dalies b punktą, 62 straipsnį, 68 straipsnio 1 dalį, 79 ir 80 straipsnius ir pagal 63 straipsnį ir 70 straipsnio 3 dalį bei 71 straipsnio 3 dalį priimtas taisykles.

180 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareiga pateikti informaciją siekiant gauti patvirtinimą

1. Pateikdami 176 straipsnio 1 dalyje, 177 straipsnyje, 178 straipsnio a punkte ir 179 straipsnyje numatyto savo ūkio patvirtinimo paraišką veiklos vykdytojai pateikia kompetentingai institucijai šią informaciją:

a) atitinkamo veiklos vykdytojo pavadinimas arba vardas bei pavardė ir adresas;

b) atitinkamo ūkio vieta ir jo patalpų aprašas;

c) ūkyje laikomų akvakultūros gyvūnų, susijusių su patvirtinimu, rūšys, kategorijos ir kiekis (skaičius, tūris arba svoris);

d) akvakultūros ūkio rūšis;

e) akvakultūros ūkių grupės patvirtinimo atvejais –išsamūs duomenys, rodantys, kad atitinkama grupė atitinka 177 straipsnyje nustatytas sąlygas;

f) kiti su atitinkamo akvakultūros ūkio veikimo režimu susiję aspektai, kurie yra svarbūs nustatant jo keliamą riziką;

g) vandens tiekimas ir vandens nuotekų šalinimas ūkyje;

h) ūkio biologinio saugumo priemonės.

2. 1 dalyje nurodytų ūkių veiklos vykdytojai iš anksto informuoja kompetentingą instituciją apie:

a) pokyčius ūkiuose, susijusius su 1 dalyje nurodytais veiksniais;

b) atitinkamo veiklos vykdytojo arba ūkio veiklos nutraukimą.

3. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl informacijos, kurią pagal 1 dalį turi nurodyti veiklos vykdytojai, pateikdami savo ūkio patvirtinimo paraišką, įskaitant terminus, per kuriuos tokia informacija turi būti pateikta.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

181 straipsnis

Patvirtinimo suteikimas bei suteikimo sąlygos ir deleguotieji aktai

1. Kompetentinga institucija suteikia akvakultūros ūkių, nurodytų 176 straipsnio 1 dalyje ir 178 straipsnio a punkte, akvakultūros ūkių grupių, nurodytų 177 straipsnyje, ir maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkių, nurodytų 179 straipsnyje, patvirtinimą tik jei tokie ūkiai:

   a) atitinkamais atvejais atitinka šiuos reikalavimus, susijusius su:

      i) karantinu, izoliavimu ir kitomis biologinio saugumo priemonėmis, atsižvelgiant į 10 straipsnio 1 dalies b punkte ir pagal 10 straipsnio 6 dalį priimtose taisyklėse numatytus reikalavimus;

      ii) 24 straipsnyje ir, jei tinka pagal atitinkamo ūkio rūšį ir susijusią riziką, 25 straipsnyje numatytais priežiūros reikalavimais;

      iii) 186–188 straipsniuose ir pagal 189 ir 190 straipsnius priimtose taisyklėse numatytu duomenų saugojimu;

   b) turi patalpas ir įrangą:

      i) kurios yra tinkamos iki priimtino lygio sumažinti ligų patekimo ir plitimo riziką atsižvelgiant į atitinkamo ūkio rūšį;

ii) kurių pajėgumai yra pakankami tam tikroms atitinkamų vandens gyvūnų rūšims, kategorijoms ir kiekiui (skaičiui, tūriui ar svoriui);

c) nekelia nepriimtinos ligų plitimo rizikos atsižvelgiant į taikomas rizikos mažinimo priemones;

d) yra įdiegę sistemą, kuria naudodamasis atitinkamas veiklos vykdytojas gali kompetentingai institucijai įrodyti, kad laikomasi a, b ir c punktuose nustatytų reikalavimų.

2. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl :

a) karantino, izoliavimo ir kitų 1 dalies a punkto i papunktyje nurodytų biologinio saugumo priemonių;

b) 1 dalies a punkto ii papunktyje nurodytos priežiūros;

c) 1 dalies b punkte nurodytų patalpų ir įrangos.

3. Nustatydama taisykles, kurios turi būti išdėstytos pagal 2 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose, Komisija jas grindžia šiais veiksniais:

a) kiekvienos rūšies ūkio keliama rizika;

b) akvakultūros ar vandens gyvūnų rūšimis ir kategorijomis, kurioms taikomas patvirtinimas;

c) atitinkama gamybos rūšimi;

d) įprastais tam tikros rūšies akvakultūros ūkiuose taikomais perkėlimo modeliais ir tuose ūkiuose laikomų rūšių ir kategorijų gyvūnų perkėlimo modeliais.

182 straipsnis

Ūkių patvirtinimo apimtis

Akvakultūros ūkio ar maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkio patvirtinime, kuris suteiktas pagal 181 straipsnio 1 dalį, pateikus paraišką pagal 176, 177 straipsnius arba 178 straipsnio a punktą ar 179 straipsnį, kompetentinga institucija aiškiai nurodo:

a) kokių rūšių akvakultūros ūkiams, nurodytiems 176 straipsnio 1 dalyje ir 178 straipsnio a punkte, akvakultūros ūkių grupėms, nurodytoms 177 straipsnyje, bei maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkiams, nurodytiems 179 straipsnyje, taip pat pagal 176 straipsnio 4 dalies b punktą priimtose taisyklėse, patvirtinimas taikomas;

b) kokių rūšių ir kategorijų akvakultūros gyvūnams patvirtinimas taikomas.

183 straipsnis

Kompetentingos institucijos patvirtinimo suteikimo tvarka

1. Kompetentinga institucija nustato tvarką, kurios veiklos vykdytojai privalo laikytis teikdami savo ūkių patvirtinimo paraiškas pagal 176 straipsnio 1 dalį ir 178 bei 179 straipsnius.

2. Gavusi veiklos vykdytojo pateiktą patvirtinimo paraišką pagal 176 straipsnio 1 dalį, 178 arba 179 straipsnį kompetentinga institucija atlieka patikrinimą vietoje.

3. Jei 181 straipsnyje nurodyti reikalavimai yra įvykdyti, kompetentinga institucija suteikia patvirtinimą.

4. Jei ūkis neatitinka visų 181 straipsnyje nurodytų patvirtinimo reikalavimų, kompetentinga institucija gali suteikti sąlyginį ūkio patvirtinimą tais atvejais, kai remiantis atitinkamo veiklos vykdytojo pateikta paraiška ir vėliau atliktu patikrinimu vietoje, numatytu šio straipsnio 2 dalyje, paaiškėja, kad ūkis atitinka visus pagrindinius reikalavimus, kuriais pakankamai užtikrinama, kad tas ūkis nekelia didelės rizikos .

5. Jei kompetentinga institucija suteikė sąlyginį patvirtinimą pagal šio straipsnio 4 dalį, ji suteikia galutinį patvirtinimą tik tokiu atveju, jei per tris mėnesius nuo sąlyginio patvirtinimo suteikimo atlikus kitą ūkio patikrinimą vietoje arba iš dokumentų, veiklos vykdytojo pateiktų per tris mėnesius nuo tos dienos, paaiškėja, kad ūkis atitinka visus 181 straipsnio 1 dalyje ir pagal 181 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse numatytus patvirtinimo reikalavimus.

Jei atlikus pirmoje pastraipoje nurodytą patikrinimą vietoje arba iš dokumentų paaiškėja, kad padaryta akivaizdi pažanga, tačiau kad ūkis vis dar neatitinka visų tų reikalavimų, kompetentinga institucija gali pratęsti sąlyginį patvirtinimą. Tačiau sąlyginis patvirtinimas iš viso suteikiamas ne ilgesniam nei šešių mėnesių laikotarpiui.

184 straipsnis

Kompetentingos institucijos suteiktų patvirtinimų peržiūra, sustabdymas ir atšaukimas

1. Kompetentinga institucija nuolat, atitinkamu dažnumu, atsižvelgiant į susijusią riziką, peržiūri pagal 181 straipsnio 1 dalį suteiktus ūkių patvirtinimus.

2. Jei kompetentinga institucija nustato, kad ūkyje esama rimtų trūkumų, susijusių su 181 straipsnio 1 dalyje ir pagal 181 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse nurodytų reikalavimų laikymusi, o to ūkio veiklos vykdytojas negali tinkamai užtikrinti, kad tie trūkumai bus pašalinti, kompetentinga institucija inicijuoja procedūras, kad ūkio patvirtinimas būtų atšauktas.

   Tačiau jei veiklos vykdytojas gali užtikrinti, kad tuos trūkumus pašalins per pagrįstą laikotarpį, kompetentinga institucija gali ne atšaukti, o tik sustabdyti ūkio patvirtinimą.

3. Pagal 2 dalį atšauktas patvirtinimas suteikiamas arba sustabdytas patvirtinimas atnaujinamas tik tokiu atveju, jei kompetentinga institucija įsitikina, kad ūkis visiškai atitinka visus šiame reglamente nustatytus reikalavimus, taikytinus tos rūšies ūkiui.

3 SKIRSNIS

AKVAKULTŪROS ŪKIŲ IR MAISTO IŠ VANDENS GYVŪNŲ IR LIGŲ KONTROLĖS ŪKIŲ REGISTRAS

185 straipsnis

Akvakultūros ūkių ir maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkių registras

1. Kiekviena kompetentinga institucija sudaro ir nuolat atnaujina registrą, į kurį įtraukiami:

   a) visi pagal 173 straipsnį registruoti akvakultūros ūkiai;

   b) visi pagal 181 straipsnio 1 dalį patvirtinti akvakultūros ūkiai;

   c) visi pagal 181 straipsnio 1 dalį patvirtinti maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkiai.

2. 1 dalyje numatytame akvakultūros ūkių registre pateikiama ši informacija:

   a) atitinkamo ūkio veiklos vykdytojo pavadinimas arba vardas bei pavardė ir jo registracijos numeris;

   b) atitinkamo akvakultūros ūkio ar, priklausomai nuo atvejo, akvakultūros ūkių grupės, vieta;

c) ūkyje vykdomos gamybos rūšis;

d) prireikus vandens tiekimas ir nuotekų šalinimas ūkyje;

e) ūkyje laikomų akvakultūros gyvūnų rūšys;

f) naujausia informacija apie sveikatos būklę registruotame akvakultūros ūkyje ar, priklausomai nuo atvejo, ūkių grupėje, kiek tai susiję su 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis.

3. Pagal 181 straipsnio 1 dalį patvirtintų ūkių atveju kompetentinga institucija elektroninėmis priemonėmis viešai skelbia bent šio straipsnio 2 dalies a, c, e ir f punktuose nurodytą informaciją, laikydamasi duomenų apsaugos reikalavimų.

4. Prireikus ir atitinkamais atvejais kompetentinga institucija gali derinti 1 dalyje numatytą registravimą su registravimu kitais tikslais.

5. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl:

a) į šio straipsnio 1 dalyje numatytą akvakultūros ūkių registrą įtrauktinos atitinkamos išsamios informacijos;

b) viešos prieigos prie to registro.

4 SKIRSNIS

DUOMENŲ SAUGOJIMAS IR ATSEKAMUMAS

186 straipsnis

Akvakultūros ūkių veiklos vykdytojų pareiga saugoti duomenis

1. Akvakultūros ūkių, kuriems taikomas registravimo reikalavimas pagal 173 straipsnį arba patvirtinimo reikalavimas pagal 181 straipsnio 1 dalį, veiklos vykdytojai kaupia ir saugo bent duomenis apie:

   a) jų ūkyje laikomų akvakultūros gyvūnų kategorijas, rūšis ir kiekius (skaičių, tūrį arba svorį);

   b) akvakultūros gyvūnų perkėlimą į jų ūkį ir iš jo ir gyvūninių produktų, gautų iš tokių gyvūnų, vežimą į jų ūkį ir iš jo, ir atitinkamai nurodo:

      i) jų kilmės arba paskirties vietą;

      ii) tokio perkėlimo ir vežimo datas;

   c) gyvūnų sveikatos sertifikatus popierine arba elektronine forma, kuriuos pagal 208 straipsnį ir pagal 211 straipsnio 1 dalies a ir c punktus bei 213 straipsnio 2 dalį priimtas taisykles privaloma pridėti prie akvakultūros gyvūnų, perkeliamų į akvakultūros ūkį;

d) gaištamumą kiekviename epidemiologiniame vienete ir kitas su ligomis susijusias problemas akvakultūros ūkyje atsižvelgiant į gamybos rūšį;

e) biologinio saugumo priemones, priežiūrą, gydymą, tyrimų rezultatus ir prireikus kitą svarbią informaciją apie:

i) ūkyje esančių akvakultūros gyvūnų rūšis ir kategorijas;

ii) akvakultūros ūkyje vykdomos gamybos rūšį;

iii) akvakultūros ūkio rūšį ir dydį;

f) gyvūnų sveikatos patikrinimų, kuriuos atlikti reikalaujama pagal 25 straipsnio 1 dalį, rezultatus.

Duomenys kaupiami ir saugomi popierine arba elektronine forma.

2. Atitinkama valstybė narė gali netaikyti reikalavimo saugoti visus arba kai kuriuos 1 dalies c, d ir e punktuose išvardytus duomenis akvakultūros ūkiams, kurie kelia nedidelę į sąrašą įtrauktų ar naujų ligų plitimo riziką, su sąlyga, kad būtų užtikrintas atsekamumas.

3. Akvakultūros ūkių veiklos vykdytojai saugo 1 dalyje numatytus duomenis atitinkamame savo akvakultūros ūkyje ir:

a) saugo juos taip, kad galėtų būti užtikrintas vandens gyvūnų kilmės ir paskirties vietų atsekamumas;

b) paprašius juos pateikia kompetentingai institucijai;

c) saugo juos kompetentingos institucijos nustatytiną minimalų laikotarpį, kuris negali būti trumpesnis kaip treji metai.

Nukrypstant nuo pirmoje pastraipoje nustatyto reikalavimo, kad duomenys turi būti saugomi atitinkamame ūkyje, tais atvejais, kai tame ūkyje fiziškai neįmanoma saugoti duomenų, jie saugomi biure, iš kurio administruojamas verslas.

187 straipsnis

Maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkių pareiga saugoti duomenis

1. Maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkių, kurie turi būti patvirtinti pagal 179 straipsnį, veiklos vykdytojai kaupia ir saugo duomenis apie:

a) bet kokį akvakultūros gyvūnų perkėlimą ir gyvūninių produktų, gautų iš tokių gyvūnų, vežimą į jų ūkį ir iš jo;

b) vandens nuotekų šalinimą ir susijusias biologinio saugumo priemones.

2. Maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkių veiklos vykdytojai:

a) saugo 1 dalyje numatytus duomenis savo ūkyje ir paprašius juos pateikia kompetentingai institucijai;

b) saugo tuos duomenis kompetentingos institucijos nustatytiną minimalų laikotarpį, kuris negali būti trumpesnis kaip treji metai.

Duomenys kaupiami ir saugomi popierine arba elektronine forma.

188 straipsnis

Vežėjų pareiga saugoti duomenis

1. Akvakultūros ūkiams arba į laisvę paleisti skirtų vandens gyvūnų vežėjai kaupia ir saugo duomenis apie:

a) jų vežamų vandens gyvūnų kategorijas, rūšis ir kiekius (skaičių, tūrį arba svorį);

b) atitinkamų akvakultūros gyvūnų ir laukinių vandens gyvūnų gaištamumo vežimo metu rodiklius atsižvelgiant į transporto tipą ir vežamų akvakultūros gyvūnų ir laukinių vandens gyvūnų rūšį;

c) akvakultūros ūkius ir maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkius, į kuriuos užsuko transporto priemonė;

d) vežimo metu atliktą vandens keitimą, nurodant naujo vandens šaltinius ir vandens išleidimo vietą;

e) transporto priemonių valymą ir dezinfekavimą.

Duomenys kaupiami ir saugomi popierine arba elektronine forma.

2. Atitinkama valstybė narė gali netaikyti reikalavimo saugoti visus arba kai kuriuos 1 dalyje išvardytus duomenis vežėjams, kurie kelia nedidelę į sąrašą įtrauktų ar naujų ligų plitimo riziką, su sąlyga, kad būtų užtikrintas atsekamumas.

3. Vežėjai saugo 1 dalyje numatytus duomenis:

a) tokiu būdu, kad paprašius juos būtų galima nedelsiant pateikti kompetentingai institucijai;

b) kompetentingos institucijos nustatytiną minimalų laikotarpį, kuris negali būti trumpesnis kaip treji metai.

189 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su duomenų saugojimu, delegavimas

1. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl taisyklių, kuriomis papildomi 186, 187 ir 188 straipsniuose numatyti duomenų saugojimo reikalavimai, susiję su informacija, kurią veiklos vykdytojai turi registruoti kartu su 186 straipsnio 1 dalyje, 187 straipsnio 1 dalyje ir 188 straipsnio 1 dalyje numatyta informacija.

2. Priimdama 1 dalyje numatytus deleguotuosius aktus Komisija atsižvelgia į šiuos veiksnius:

a) kiekvienos rūšies akvakultūros ūkio ar transporto rūšies keliamą riziką;

b) atitinkamame akvakultūros ūkyje laikomų ar į tą ūkį arba iš jo vežamų vandens gyvūnų rūšis ir kategorijas;

c) ūkyje vykdomos gamybos rūšį;

d) įprastus tam tikros rūšies akvakultūros ūkiuose ar maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkiuose taikomus perkėlimo modelius;

e) ūkyje laikomų ar į tą ūkį arba iš jo vežamų vandens gyvūnų skaičių, tūrį ar svorį.

190 straipsnis

Įgyvendinimo įgaliojimai, susiję su duomenų saugojimo reikalavimų taikymo išimtimis

Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl tam tikrų rūšių akvakultūros ūkių ir veiklos vykdytojų, kuriems valstybės narės gali netaikyti 186 ir 188 straipsniuose numatytų duomenų saugojimo reikalavimų, kiek tai susiję su:

a) tam tikrų kategorijų akvakultūros ūkių veiklos vykdytojais ir vežėjais;

b) akvakultūros ūkiais, kuriuose laikomas nedidelis akvakultūros gyvūnų skaičius, ar vežėjais, kurie veža nedidelį vandens gyvūnų kiekį;

c) tam tikrų rūšių ir kategorijų vandens gyvūnais.

Priimdama tuos įgyvendinimo aktus, Komisija tuos aktus grindžia 189 straipsnio 2 dalyje numatytais kriterijais.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2 skyrius
Vandens gyvūnų perkėlimas Sąjungoje

1 SKIRSNIS
BENDRIEJI PERKĖLIMO REIKALAVIMAI

191 straipsnis

Bendrieji vandens gyvūnų perkėlimo reikalavimai

1. Veiklos vykdytojai imasi tinkamų priemonių, siekdami užtikrinti, kad dėl vandens gyvūnų perkėlimo sveikatos būklei paskirties vietoje nekiltų rizikos, susijusios su:

   a) 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis;

   b) naujomis ligomis.

2. Veiklos vykdytojai perkelia vandens gyvūnus į akvakultūros ūkį, žmonėms vartoti ar paleidžia juos į laisvę tik tuo atveju, jei atitinkami gyvūnai atitinka šias sąlygas:

a) jie yra, išskyrus laukinių vandens gyvūnų atveju, iš ūkių, kurie:

i) registruoti kompetentingos institucijos pagal 173 straipsnį;

ii) tos kompetentingos institucijos patvirtinti pagal 181 ir 182 straipsnius, kai to reikalaujama pagal 176 straipsnio 1 dalį, 177 arba 178 straipsnį arba

iii) jiems leista taikyti 173 straipsnyje nustatytą nuo registravimo reikalavimo nukrypti leidžiančią nuostatą;

b) jiems netaikoma:

i) atitinkamų rūšių ir kategorijų gyvūnų perkėlimo apribojimai pagal 55 straipsnio 1 dalyje, 56 straipsnyje, 61 straipsnio 1 dalyje, 62, 64 ir 65 straipsniuose, 70 straipsnio 1 dalies b punkte , 74 straipsnio 1 dalyje, 79 ir 81 straipsniuose nustatytas taisykles ir pagal 55 straipsnio 2 dalį, 63 ir 67 straipsnius bei 70 straipsnio 3 dalį, 71 straipsnio 3 dalį, 74 straipsnio 4 dalį ir 83 straipsnio 2 dalį priimtas taisykles arba

ii) 257 ir 258 straipsniuose ir pagal 259 straipsnį priimtose taisyklėse nustatytos neatidėliotinos priemonės.

Tačiau veiklos vykdytojai gali tuos vandens gyvūnus perkelti, jei III dalies II antraštinėje dalyje (53–83 straipsniuose) yra numatytos nuostatos, leidžiančios nukrypti nuo apribojimų, taikomų tokiam perkėlimui ar paleidimui į laisvę, arba pagal 259 straipsnį priimtose taisyklėse yra numatytos nuostatos, leidžiančios nukrypti nuo neatidėliotinų priemonių.

3. Veiklos vykdytojai imasi visų būtinų priemonių, siekdami užtikrinti, kad iš savo kilmės vietos išvežti vandens gyvūnai būtų tiesiogiai pristatyti į jų galutinę paskirties vietą.

192 straipsnis

Su vežimu susijusios ligų prevencinės priemonės

1. Veiklos vykdytojai imasi atitinkamų ir būtinų ligų prevencijos priemonių siekdami užtikrinti, kad:

a) vežant vandens gyvūnus jų sveikatos būklei nekiltų rizikos;

b) vežant vandens gyvūnus žmonės ar gyvūnai pakeliui esančiose vietose ir paskirties vietose negalėtų užsikrėsti 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis;

c) įranga ir transporto priemonės būtų valomos ir dezinfekuojamos , ir imamasi kitų tinkamų biologinio saugumo priemonių atsižvelgiant į su atitinkamomis vežimo operacijomis susijusią riziką;

d) akvakultūrai arba paleisti į laisvę skirtų vandens gyvūnų vežimo metu vanduo būtų keičiamas ir nuotekos šalinamos tokiose vietose ir tokiomis sąlygomis, kad dėl 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų nekiltų rizikos:

i) vežamų vandens gyvūnų sveikatos būklei;

ii) pakeliui į paskirties vietą esančių vandens gyvūnų sveikatos būklei;

iii) paskirties vietoje esančių vandens gyvūnų sveikatos būklei.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) įrangos ir transporto priemonių valymo ir dezinfekavimo pagal šio straipsnio 1 dalies c punktą ir biocidinių produktų naudojimo tokiais tikslais sąlygų ir reikalavimų;

b) kitų atitinkamų vežant taikomų atitinkamų biologinio saugumo priemonių, kaip numatyta šio straipsnio 1 dalies c punkte;

c) vežimo metu atliekamo vandens keitimo ir nuotekų šalinimo, kaip numatyta šio straipsnio 1 dalies d punkte.

193 straipsnis

Numatytos paskirties pakeitimas

1. Jokiu kitu tikslu nėra naudojami vandens gyvūnai, kurie perkeliami sunaikinti ar paskersti pagal šias priemones:

   a) bet kurias 32 straipsnio 1 dalies c punkte, 55 straipsnio 1 dalyje, 56, 61, 62, 64, 65 ir 70 straipsniuose, 74 straipsnio 1 ir 2 dalyse, 79, 80, 81 ir 82 straipsniuose ir pagal 55 straipsnio 2 dalį, 63 ir 67 straipsnius, 70 straipsnio 3 dalį, 71 straipsnio 3 dalį, 74 straipsnio 4 dalį ir 83 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse numatytas ligų kontrolės priemones;

   b) 257 ir 258 straipsniuose ir pagal 259 straipsnį priimtose taisyklėse numatytas neatidėliotinas priemones.

2. Vandens gyvūnai, perkeliami žmonėms vartoti, akvakultūrai, paleisti į laisvę ar bet kokiu kitu tikslu, nenaudojami jokiu kitu tikslu nei numatyta.

3. Nukrypdama nuo 2 dalies, paskirties vietos kompetentinga institucija gali leisti pakeisti vandens gyvūnų paskirtį kitu nei iš pradžių numatyta tikslu, su sąlyga, kad dėl naujosios paskirties vandens gyvūnų sveikatos būklei paskirties vietoje nekiltų didesnė rizika nei dėl iš pradžių numatytos paskirties.

194 straipsnis

Paskirties vietoje esančių veiklos vykdytojų pareigos

1. Akvakultūros ūkių ir maisto iš vandens gyvūnų ir ligų kontrolės ūkių veiklos vykdytojai, priimdami vandens gyvūnus, ir veiklos vykdytojai, priimdami vandens gyvūnus, skirtus paleisti į laisvę, prieš iškraudami vandens gyvūnus:

   a) patikrina, kad, jeigu to reikalaujama, būtų pateiktas vienas iš šių dokumentų:

      i) 208 straipsnio 1 dalyje, 209 straipsnyje ir 223 straipsnio 1 dalyje ir pagal 189, 211 ir 213 straipsnius priimtose taisyklėse numatyti gyvūnų sveikatos sertifikatai ;

      ii) 218 straipsnio 1 dalyje ir pagal 218 straipsnio 3 ir 4 dalis priimtose taisyklėse numatyti pačių veiklos vykdytojų parengtos deklaracijos dokumentai ;

   b) patikrinę priimtus vandens gyvūnus, informuoja paskirties vietos kompetentingą instituciją apie pažeidimus, susijusius su:

      i) priimtais vandens gyvūnais;

      ii) a punkto i ir ii papunkčiuose nurodytais dokumentais.

2. 1 dalies b punkte nurodytų pažeidimų atveju veiklos vykdytojas izoliuoja su tuo pažeidimu susijusius vandens gyvūnus tol, kol paskirties vietos kompetentinga institucija priima sprendimą jų atžvilgiu.

195 straipsnis

Bendrieji reikalavimai

dėl akvakultūros gyvūnų, skirtų eksportuoti iš Sąjungos į trečiąsias šalis ar teritorijas, perkėlimo kertant valstybių narių teritorijas

Veiklos vykdytojai užtikrina, kad akvakultūros gyvūnai, kurie skirti eksportuoti į trečiąją šalį ar teritoriją ir perkeliami kertant kitos valstybės narės teritoriją, atitiktų 191, 192 ir 193 straipsniuose nustatytus reikalavimus.

2 SKIRSNIS

VANDENS GYVŪNAI, SKIRTI LAIKYTI AKVAKULTŪROS ŪKIUOSE ARBA PALEISTI Į LAISVĘ

196 straipsnis

Anomalaus gaištamumo atvejai ar kiti pavojingų ligų simptomai

1. Veiklos vykdytojai perkelia vandens gyvūnus iš akvakultūros ūkio ar teritorijos laisvėje į kitą akvakultūros ūkį ar paleidžia juos į laisvę tik tokiu atveju, jei atitinkami gyvūnai :

   a) neturi ligos simptomų ir

   b) yra kilę iš akvakultūros ūkio ar aplinkos, kuriuose nėra anomalaus gaištamumo atvejų , kurių priežastis nenustatyta.

2. Nukrypdama nuo 1 dalies kompetentinga institucija, remdamasi susijusios rizikos vertinimu, gali leisti toje dalyje nurodytus vandens gyvūnus perkelti ar paleisti į laisvę, jei atitinkami gyvūnai yra kilę iš akvakultūros ūkio dalies ar iš teritorijos laisvėje, kurios yra nepriklausomos nuo epidemiologinio vieneto, kuriame nustatyta anomalaus gaištamumo atvejų ar kitų ligos simptomų.

Jeigu šioje dalyje nurodytas perkėlimas ar paleidimas į laisvę vykdytinas į kitą valstybę narę, kompetentinga institucija leidžia tai atlikti tik tuo atveju, jei paskirties valstybės narės ir, tam tikrais atvejais, valstybių narių, kurių teritorija kertama perkeliant, kompetentingos institucijos yra davusios sutikimą dėl tokio perkėlimo ar paleidimo.

197 straipsnis

Akvakultūros gyvūnų, skirtų perkelti į valstybes nares, zonas ar laikymo vietas, kurios paskelbtos neužkrėstomis ar kuriose taikoma likvidavimo programa, perkėlimas ir deleguotieji aktai

1. Veiklos vykdytojai rūšių, kurios įtrauktos į sąrašą dėl vienos ar kelių 9 straipsnio 1 dalies b arba c punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų, akvakultūros gyvūnus perkelia į akvakultūros ūkį ar paleidžia į laisvę valstybėje narėje, zonoje ar laikymo vietoje, kuri paskelbta neužkrėsta tomis į sąrašą įtrauktomis ligomis pagal 36 straipsnio 4 dalį arba 37 straipsnio 4 dalį, tik tuo atveju, jei atitinkami gyvūnai yra kilę iš valstybės narės arba jos zonos ar laikymo vietos, kuri yra paskelbta neužkrėsta tomis ligomis.

2. Veiklos vykdytojai rūšių, kurios įtrauktos į sąrašą dėl vienos ar kelių 9 straipsnio 1 dalies b arba c punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų, akvakultūros gyvūnus perkelia į akvakultūros ūkį ar paleidžia į laisvę valstybėje narėje, zonoje ar laikymo vietoje, kurioje taikoma vienos ar kelių tų į sąrašą įtrauktų ligų likvidavimo programa, kaip numatyta 31 straipsnio 1 arba 2 dalyse, tik tuo atveju, jei atitinkami gyvūnai yra kilę iš valstybės narės arba jos zonos ar laikymo vietos, kuri buvo paskelbta neužkrėsta tomis į sąrašą įtrauktomis ligomis.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatytų reikalavimų, taikomų perkėlimui ar paleidimui į laisvę, dėl kurio nekyla didelės 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų plitimo rizikos dėl:

   a) atitinkamų akvakultūros gyvūnų rūšių, kategorijų ir vystymosi stadijos;

   b) kilmės ir paskirties ūkių rūšies;

   c) numatomos akvakultūros gyvūnų paskirties;

   d) akvakultūros gyvūnų paskirties vietos;

   e) apdorojimo, perdirbimo metodų ir kitų specialių rizikos mažinimo priemonių, taikomų kilmės ar paskirties vietoje.

198 straipsnis

Valstybių narių nukrypti leidžiančios nuostatos, susijusios su veiklos vykdytojų pareiga perkelti akvakultūros gyvūnus iš vienos valstybės narės, zonos ar laikymo vietos, kurioje taikoma likvidavimo programa, į kitą

Nukrypdamos nuo 197 straipsnio 1 ir 2 dalių valstybės narės gali leisti veiklos vykdytojams perkelti akvakultūros gyvūnus į zoną ar laikymo vietą , kurioje pagal 31 straipsnio 1 ir 2 dalis taikoma 9 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų likvidavimo programa, iš kitos zonos ar laikymo vietos, kurioje taip pat nustatyta tų pačių į sąrašą įtrauktų ligų likvidavimo programa, jei dėl tokio gyvūnų perkėlimo nekils rizikos sveikatos būklei paskirties valstybėje narėje, zonoje ar laikymo vietoje.

Jeigu toks perkėlimas vykdytinas į kitą valstybę narę, kompetentinga institucija leidžia jį atlikti tik tuo atveju, jei paskirties valstybės narės ir, tam tikrais atvejais, valstybių narių, kurių teritorija kertama perkeliant, kompetentingos institucijos yra davusios sutikimą dėl tokio perkėlimo.

199 straipsnis

Valstybių narių priemonės, susijusios su vandens gyvūnų paleidimu į laisvę

Valstybės narės gali reikalauti, kad vandens gyvūnai galėtų būti paleisti į laisvę tik tuo atveju, jei jie yra kilę iš valstybės narės arba jos zonos ar laikymo vietos, kuri pagal 36 straipsnio 1 dalį ar 37 straipsnio 1 dalį paskelbta neužkrėsta 9 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose nurodyta viena ar keliomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, dėl kurių vandens gyvūnų, kurie turi būti perkelti, rūšys yra įtrauktos į sąrašą, neatsižvelgiant į sveikatos būklę vietovėje, kurioje tie vandens gyvūnai turi būti paleisti.

200 straipsnis

Laukinių vandens gyvūnų, skirtų perkelti į valstybes nares arba jų zonas ar laikymo vietas, kurios paskelbtos neužkrėstomis ar kuriose taikoma likvidavimo programa, perkėlimas ir deleguotieji aktai

1. 196, 197 ir 198 straipsniai taikomi perkeliant laukinius vandens gyvūnus, skirtus laikyti akvakultūros ūkyje ar paleisti į laisvę.

2. Perkeldami laukinius vandens gyvūnus iš vienos buveinės į kitą, veiklos vykdytojai imasi tinkamų ir būtinų ligų prevencijos priemonių siekdami užtikrinti, kad:

   a) dėl tokio perkėlimo nekiltų didelės rizikos vandens gyvūnams paskirties vietoje užsikrėsti 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, ir

   b) prireikus būtų taikomos rizikos mažinimo ar kitos tinkamos biologinio saugumo priemonės siekiant užtikrinti a punkte numatytų sąlygų laikymąsi.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl ligų prevencijos ir rizikos mažinimo priemonių, kurių turi imtis veiklos vykdytojai, kaip numatyta šio straipsnio 2 dalyje. Kol bus priimti tokie deleguotieji aktai, paskirties vietos kompetentinga institucija gali nuspręsti dėl tokių priemonių.

3 SKIRSNIS

ŽMONĖMS VARTOTI SKIRTI VANDENS GYVŪNAI

201 straipsnis

Žmonėms vartoti skirtų gyvų akvakultūros gyvūnų perkėlimas valstybėse narėse arba jų zonose ar laikymo vietose, kurios paskelbtos neužkrėstomis ar kuriose taikoma likvidavimo programa, ir deleguotieji aktai

1. Veiklos vykdytojai rūšių, kurios įtrauktos į sąrašą dėl 9 straipsnio 1 dalies b arba c punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų, gyvus akvakultūros gyvūnus, skirtus vartoti žmonėms, perkelia į valstybę narę arba į jos zoną ar laikymo vietą, kuri pagal 36 straipsnio 4 dalį arba 37 straipsnio 4 dalį paskelbta neužkrėsta ar kurioje pagal 31 straipsnio 1 ar 2 dalį nustatyta vienos ar kelių 9 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų likvidavimo programa, tik tuo atveju, jei tie atitinkami gyvūnai yra kilę iš valstybės narės arba jos zonos ar laikymo vietos, kuri pagal 36 straipsnio 4 dalį ar 37 straipsnio 4 dalį paskelbta neužkrėsta.

2. Nukrypdamos nuo šio straipsnio 1 dalies valstybės narės gali leisti veiklos vykdytojams perkelti gyvus akvakultūros gyvūnus į zoną ar laikymo vietą, kurioje pagal 31 straipsnio 1 ar 2 dalį nustatyta 9 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų likvidavimo programa, iš kitos tos valstybės narės zonos ar laikymo vietos, kurioje taip pat nustatyta tų pačių ligų likvidavimo programa, jei dėl tokio perkėlimo nekyla rizikos sveikatos būklei valstybėje narėje arba jos zonoje ar laikymo vietoje.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo šio straipsnio 2 dalyje numatytų reikalavimų, taikomų gyvų akvakultūros gyvūnų perkėlimui, dėl kurio nekyla didelės ligų plitimo rizikos dėl:

a) atitinkamų akvakultūros gyvūnų rūšių, kategorijų ir vystymosi stadijos;

b) akvakultūros gyvūnų laikymo būdų ir kilmės bei paskirties akvakultūros ūkiuose vykdomos gamybos rūšies;

c) numatomos akvakultūros gyvūnų paskirties;

d) akvakultūros gyvūnų paskirties vietos;

e) apdorojimo, perdirbimo metodų ir kitų specialių rizikos mažinimo priemonių, taikomų kilmės ar paskirties vietose.

202 straipsnis

Gyvų laukinių vandens gyvūnų, skirtų perkelti į valstybes nares arba jų zonas ar laikymo vietas, kurios paskelbtos neužkrėstomis ar kuriose taikoma likvidavimo programa, perkėlimas, ir deleguotieji aktai

1. 201 straipsnio 1 ir 2 dalys bei pagal 201 straipsnio 3 dalį priimtos taisyklės taikomos perkeliant žmonėms vartoti skirtus gyvus laukinius vandens gyvūnus, kurie skirti perkelti į valstybes nares arba jų zonas ar laikymo vietas, kurios pagal 36 straipsnio 4 dalį ar 37 straipsnio 4 dalį paskelbtos neužkrėstomis arba kuriose pagal 31 straipsnio 1 ar 2 dalį taikoma likvidavimo programa, jei pagal tuos straipsnius priimtos priemonės yra būtinos siekiant užtikrinti, kad atitinkami gyvūnai nekeltų didelės rizikos vandens gyvūnams paskirties vietoje užsikrėsti 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis.

2. Šio straipsnio 1 dalis taip pat taikoma gyviems vandens gyvūnams, kurie nepatenka į 4 straipsnio 7 dalyje pateiktą akvakultūros gyvūnų termino apibrėžtį.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl reikalavimų, taikomų žmonėms vartoti skirtų laukinių vandens gyvūnų perkėlimui, kuriais papildomos šio straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatos.

4 SKIRSNIS

NUO 1–3 SKIRSNIŲ (191–202 STRAIPSNIŲ) NUKRYPTI LEIDŽIANČIOS NUOSTATOS IR PAPILDOMOS RIZIKOS MAŽINIMO PRIEMONĖS

203 straipsnis

Atskirtuose akvakultūros ūkiuose laikyti skirti vandens gyvūnai ir deleguotieji aktai

1. Veiklos vykdytojai perkelia vandens gyvūnus į atskirtą akvakultūros ūkį tik tuo atveju, jei atitinkami gyvūnai atitinka šias sąlygas:

   a) jie yra kilę iš kito atskirto akvakultūros ūkio;

   b) jie nekelia didelės rizikos paskirties atskirtame akvakultūros ūkyje esantiems į sąrašą įtrauktų rūšių gyvūnams užsikrėsti 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis, išskyrus atvejus, kai atitinkamas perkėlimas leidžiamas mokslo tikslais.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

   a) išsamių taisyklių, taikomų akvakultūros gyvūnų perkėlimui į atskirtus akvakultūros ūkius, kartu su numatytuoju šio straipsnio 1 dalyje ;

b) konkrečių taisyklių, taikomų akvakultūros gyvūnų perkėlimui į atskirtus akvakultūros ūkius, jei taikomomis rizikos mažinimo priemonėmis užtikrinama, kad dėl tokio perkėlimo nekiltų didelės rizikos tame atskirtame akvakultūros ūkyje ir aplinkiniuose ūkiuose esančių akvakultūros gyvūnų sveikatai.

204 straipsnis

Mokslo tikslams skirtų vandens gyvūnų perkėlimas ir deleguotieji aktai

1. Gavusi kilmės vietos kompetentingos institucijos sutikimą, kilmės vietos kompetentinga institucija gali leisti į paskirties valstybės narės teritoriją mokslo tikslais perkelti vandens gyvūnus, kai tie perkėlimai neatitinka 1–3 skirsniuose (191–202 straipsniuose), išskyrus 191 straipsnio 1 ir 3 dalis, 192, 193 ir 194 straipsnius, nurodytų reikalavimų.

2. 1 dalyje nurodyta kompetentinga institucija leidžia taikyti toje dalyje numatytas nukrypti leidžiančias nuostatas tik šiomis sąlygomis:

a) paskirties ir kilmės vietų kompetentingos institucijos:

i) susitarė dėl tokio perkėlimo sąlygų;

ii) užtikrina, kad būtų taikomos būtinos rizikos mažinimo priemonės , kad dėl atitinkamų vandens gyvūnų perkėlimo pakeliui esančiose vietose ir paskirties vietose nekiltų rizikos sveikatos būklei dėl 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų;

iii) tam tikrais atvejais pranešė valstybių narių, kurių teritorijos yra kertamos perkeliant, kompetentingoms institucijoms apie leistą taikyti nukrypti leidžiančią nuostatą ir kokiomis sąlygomis šis leidimas suteiktas;

b) tą perkėlimą prižiūri kilmės ir paskirties vietų kompetentingos institucijos ir, tam tikrais atvejais, valstybių narių, kurių teritorija yra kertama perkeliant, kompetentingos institucijos.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl taisyklių dėl nukrypti leidžiančių nuostatų, kurias leidžia taikyti kompetentingos institucijos, kuriomis papildomos šio straipsnio 1 ir 2 dalyse numatytos taisyklės.

205 straipsnis

Kitoks konkretus vandens gyvūnų panaudojimas, konkretūs reikalavimai ir leidžiančios nukrypti nuostatos bei įgaliojimų delegavimas

1. Veiklos vykdytojai imasi būtinų prevencinių priemonių siekdami užtikrinti, kad perkeliant konkretiems tikslams arba naudojimui, kaip išvardyta šio straipsnio 2 dalies a punkto i–vi papunkčiuose, vandens gyvūnus nekiltų rizikos vandens gyvūnams paskirties vietoje užsikrėsti 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) konkretaus reikalavimo, kuriuo papildomos 1–3 skirsniuose (191–202 straipsniuose) nustatytos taisyklės ir kuris taikomas perkeliant vandens gyvūnus, skirtus šiems tikslams:

i) zoologijos sodams, gyvūnų augintinių parduotuvėms, didmeninės prekybos įmonėms ir sodo tvenkiniams;

ii) parodoms;

iii) sportinei žvejybai, įskaitant žvejybos masalus;

iv) kultūros bei panašiems renginiams;

v) komerciniams akvariumams arba

vi) sveikatos priežiūros ir kitiems panašiems tikslams;

b) nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo 1–3 skirsnių (191–202 straipsnių), išskyrus 191 straipsnio 1 ir 3 dalis, 192, 193 ir 194 straipsnius, taikomų šios dalies a punkte nurodytų vandens gyvūnų perkėlimui, jeigu taikomos tinkamos biologinio saugumo nuostatos, kuriomis užtikrinama, kad tas perkėlimas nekeltų didelės rizikos sveikatos būklei paskirties vietoje.

206 straipsnis

Įgyvendinimo įgaliojimai, susiję su konkrečių rūšių ar kategorijų vandens gyvūnų perkėlimui taikomų laikinų taisyklių priėmimu

1. Komisija, papildydama šiame skyriuje nustatytas taisykles arba nustatydama joms alternatyvias taisykles, gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos laikinos taisyklės konkrečių rūšių ar kategorijų vandens gyvūnų perkėlimui, jei:

   a) 196 straipsnyje, 197 straipsnio 1 dalyje, 198 ir 199 straipsniuose, 200 straipsnio 1 ir 2 dalyse, 201 straipsnyje, 202 straipsnio 1 dalyje, 203 straipsnio 1 dalyje, 204 straipsnio 1 ir 2 dalyse ir pagal 197 straipsnio 3 dalį, 200 straipsnio 3 dalį, 202 straipsnio 3 dalį, 203 straipsnio 2 dalį, 204 straipsnio 3 dalį ir 205 straipsnį priimtose taisyklėse numatytais perkėlimo reikalavimais nėra veiksmingai mažinama rizika, kylanti dėl tų vandens gyvūnų perkėlimo, arba

   b) paaiškėja, kad 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodyta į sąrašą įtraukta liga plinta nepaisant perkėlimo reikalavimų, nustatytų pagal 1–4 skirsnius (191–207 straipsnius).

   Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti ir kurios susijusios su į sąrašą įtraukta liga, dėl kurios gali kilti labai didelio poveikio rizika, Komisija priima nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus atsižvelgdama į 205 straipsnyje nurodytus veiksnius ir laikydamasi 266 straipsnio 3 dalyje numatytos procedūros.

207 straipsnis

Veiksniai, į kuriuos reikia atsižvelgti priimant šiame skirsnyje numatytus deleguotuosius ir įgyvendinimo aktus

Nustatydama taisykles, kurios turi būti išdėstytos 203 straipsnio 2 dalyje, 204 straipsnio 3 dalyje bei 205 ir 206 straipsniuose numatytuose deleguotuosiuose ir įgyvendinimo aktuose, Komisija tas taisykles grindžia šiais veiksniais:

a) su tose nuostatose nurodytu perkėlimu susijusi rizika;

b) sveikatos būklė, kiek tai susiję su 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis kilmės, paskirties vietose ir vietose, per kurias perkeliama;

c) dėl 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų į sąrašą įtrauktos vandens gyvūnų rūšys;

d) kilmės, paskirties vietose ir vietose, per kurias perkeliama, taikomos biologinio saugumo priemonės;

e) konkrečios akvakultūros gyvūnų laikymo sąlygos;

f) konkretūs tam tikros rūšies akvakultūros ūkiuose taikomi perkėlimo modeliai ir tam tikros rūšies ar kategorijos atitinkamų vandens gyvūnų perkėlimo modeliai;

g) kiti epidemiologiniai veiksniai.

5 SKIRSNIS

GYVŪNŲ SVEIKATOS SERTIFIKAVIMAS

208 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareiga užtikrinti,

kad prie akvakultūros gyvūnų būtų pridėtas gyvūnų sveikatos sertifikatas

1. Veiklos vykdytojai perkelia akvakultūros gyvūnus tik tuo atveju, jei prie jų pridėtas kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos pagal 216 straipsnio 1 dalį išduotas gyvūnų sveikatos sertifikatas, kai atitinkamų rūšių gyvūnai yra įtraukti į sąrašą dėl 9 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų ir skirti perkelti į valstybę narę arba jos zoną ar laikymo vietą, kuri pagal 36 straipsnio 4 dalį ir 37 straipsnio 4 dalį paskelbta neužkrėsta arba kurioje pagal 31 straipsnio 1 ar 2 dalį nustatyta vienos ar kelių 9 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų likvidavimo programa .

2. Veiklos vykdytojai perkelia akvakultūros gyvūnus tik tuo atveju, jei prie jų pridėtas kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos pagal 216 straipsnio 1 dalį išduotas gyvūnų sveikatos sertifikatas, kai atitinkamų rūšių gyvūnai yra įtraukti į sąrašą dėl 9 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų ir juos leidžiama perkelti iš apribojimų taikymo zonos, kurioje taikomos vienos ar kelių 9 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų kontrolės priemonės, kaip numatyta 55 straipsnio 1 dalies f punkto ii papunktyje, 56 ir 64 straipsniuose arba 65 straipsnio 1 dalyje, 74 straipsnio 1 dalyje, 79 straipsnyje ir pagal 55 straipsnio 2 dalį, 67 ir 68 straipsnius, 71 straipsnio 3 dalį, 74 straipsnio 4 dalį bei 83 straipsnio 2 dalį ir 259 straipsnį priimtose taisyklėse.

3. Veiklos vykdytojai imasi visų būtinų priemonių siekdami užtikrinti, kad gyvūnų sveikatos sertifikatas būtų pridėtas prie akvakultūros gyvūnų nuo jų kilmės vietos iki jų galutinės paskirties vietos, išskyrus atvejus, kai pagal 214 straipsnį priimtose taisyklėse numatytos konkrečios priemonės.

209 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareiga užtikrinti, kad prie kitų vandens gyvūnų būtų pridėtas gyvūnų sveikatos sertifikatas, ir įgyvendinimo įgaliojimai

1. Tais atvejais, kai dėl rizikos, susijusios su vandens gyvūnų, išskyrus akvakultūros gyvūnus, perkėlimu, gyvūnų sveikatos sertifikavimo reikalaujama pagal 211 straipsnio 1 dalies a punkte numatytas taisykles, veiklos vykdytojai perkelia tuos vandens gyvūnus tik tuo atveju, jei prie atitinkamų gyvūnų pridėtas pagal 216 straipsnio 1 dalį kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos išduotas gyvūnų sveikatos sertifikatas.

2. 208 straipsnis taip pat taikomas vandens gyvūnams, išskyrus akvakultūros gyvūnus, skirtiems laikyti akvakultūros ūkyje arba paleisti į laisvę. Jeigu kilmės valstybės narės kompetentinga institucija padaro išvadą, kad dėl atitinkamų vandens gyvūnų kilmės vietos pobūdžio sertifikavimo atlikti neįmanoma, ji gali leisti atlikti jų perkėlimą be gyvūnų sveikatos sertifikato su sąlyga, kad gautas paskirties vietos kompetentingos institucijos sutikimas.

3. Šis straipsnis netaikomas laukiniams vandens gyvūnams, kurie surinkti ar sugauti tiesiogiai tiekti žmonių maistui.

210 straipsnis

Valstybių narių nuostatos, leidžiančios nukrypti nuo nacionalinio gyvūnų sveikatos sertifikavimo reikalavimų

Nukrypdamos nuo 208 ir 209 straipsniuose nustatytų gyvūnų sveikatos sertifikavimo reikalavimų valstybės narės gali leisti taikyti nukrypti leidžiančias nuostatas tam tikrų vandens gyvūnų be gyvūnų sveikatos sertifikatų siuntų perkėlimui jų teritorijose, jei tose valstybėse narėse yra įdiegta alternatyvi sistema, skirta užtikrinti, kad tokių gyvūnų siuntos būtų atsekamos ir tos siuntos atitiktų 1–4 skirsniuose (191–207 straipsniuose) numatytus tokiam perkėlimui taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus.

211 straipsnis

Įgaliojimų delegavimas ir įgyvendinimo aktai,
susiję su vandens gyvūnų sveikatos sertifikavimu

1. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) gyvūnų sveikatos sertifikavimo reikalavimo, taikomo vandens gyvūnų, išskyrus akvakultūros gyvūnus, perkėlimui, kaip nurodyta 209 straipsnio 1 dalyje, tais atvejais, kai gyvūnų sveikatos sertifikavimas yra privalomas siekiant užtikrinti, kad atitinkamas perkėlimas atitiktų toliau nurodytus į sąrašą įtrauktų rūšių atitinkamiems gyvūnams taikomus sveikatos reikalavimus:

i) 1–4 skirsniuose (191–207 straipsniuose) numatytus reikalavimus ir pagal tuos skirsnius priimtas taisykles;

ii) 55 straipsnio 1 dalyje, 56 straipsnyje, 61 straipsnio 1 dalyje, 62 ir 64 straipsniuose, 65 straipsnio 1 dalyje, 74 straipsnio 1 dalyje bei 79 ir 80 straipsniuose ar pagal 55 straipsnio 2 dalį, 63, 67 ir 68 straipsnius ir 71 straipsnio 3 dalį, 74 straipsnio 4 dalį ir 83 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse numatytas ligų kontrolės priemones;

iii) pagal 259 straipsnį priimtose taisyklėse numatytas neatidėliotinas priemones;

b) specialių 208 ir 209 straipsniuose numatyto gyvūnų sveikatos sertifikavimo taisyklių, jei konkrečiomis rizikos mažinimo priemonėmis, kurių imasi kompetentinga institucija, siekiama užtikrinti, kad:

i) perkeliamus vandens gyvūnus būtų galima atsekti;

ii) perkeliami vandens gyvūnai atitiktų 1–4 skirsniuose (191–207 straipsniuose) numatytus gyvūnų sveikatos reikalavimus perkėlimams;

c) nuo 208 ir 209 straipsniuose numatytų gyvūnų sveikatos sertifikato reikalavimų nukrypti leidžiančių nuostatų ir tokių nuostatų taikymo sąlygų; tai taikoma vandens gyvūnų perkėlimui, dėl kurio nekyla didelės ligų plitimo rizikos dėl:

i) atitinkamų vandens gyvūnų rūšių, kategorijų ar vystymosi stadijos;

ii) tų rūšių ir kategorijų akvakultūros gyvūnų laikymo būdų ir gamybos rūšies;

iii) numatomos vandens gyvūnų paskirties arba

iv) vandens gyvūnų paskirties vietos.

2. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės, susijusios su 209 straipsnio 2 dalyje numatyta veiklos vykdytojų pareiga užtikrinti, kad prie akvakultūros ūkiuose laikyti skirtų laukinių vandens gyvūnų būtų pridėtas gyvūnų sveikatos sertifikatas.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

212 straipsnis

Gyvūnų sveikatos sertifikatų turinys

1. 208, 209 ir 210 straipsniuose nurodytame gyvūnų sveikatos sertifikate pateikiama bent ši informacija:

   a) kilmės ūkis ar vieta, paskirties ūkis ar vieta ir, jeigu tai aktualu dėl ligų plitimo, ūkiai ar vietos, į kuriuos buvo užsukta pakeliui;

   b) atitinkamų vandens gyvūnų aprašas, įskaitant rūšį ir kategoriją;

   c) vandens gyvūnų kiekis (skaičius, tūris ar svoris);

   d) informacija, būtina įrodyti, kad vandens gyvūnai atitinka 1–4 skirsniuose (191–207 straipsniuose) numatytus atitinkamus perkėlimui taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus.

2. Gyvūnų sveikatos sertifikate galima pateikti ir kitos informacijos, kurios reikalaujama pagal kitus Sąjungos teisės aktus.

213 straipsnis

Įgaliojimų delegavimas ir įgyvendinimo aktai, susiję su gyvūnų sveikatos sertifikatų turiniu

1. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl 212 straipsnio 1 dalyje numatyto gyvūnų sveikatos sertifikatų turinio:

   a) išsamių taisyklių dėl 212 straipsnio 1 dalyje numatyto tų gyvūnų sveikatos sertifikatų turinio, taikomų skirtingų rūšių ir kategorijų vandens gyvūnams;

   b) papildomos informacijos, pateiktinos 212 straipsnio 1 dalyje numatytame gyvūnų sveikatos sertifikate.

2. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos gyvūnų sveikatos sertifikatų pavyzdžių taisyklės.

   Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

214 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su vandens gyvūnų perkėlimo į paskirties vietą specialiais tipais, delegavimas

Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl konkrečių priemonių, kuriomis papildomi 208 ir 209 straipsniuose numatyti gyvūnų sveikatos sertifikavimo reikalavimai ir kurios taikomos toliau nurodytiems vandens gyvūnų perkėlimo tipams:

a) vandens gyvūnų perkėlimui, kuriuos privaloma grąžinti į jų kilmės vietą arba perkelti į kitą paskirties vietą dėl vienos ar kelių iš šių priežasčių:

   i) numatyta kelionė buvo netikėtai nutraukta dėl gyvūnų gerovės priežasčių;

   ii) kelionės metu įvyko nenumatytų eismo ar kitokių įvykių;

   iii) juos atsisakyta priimti kitoje valstybėje narėje ar prie Sąjungos išorės sienų esančioje paskirties vietoje;

   iv) juos atsisakyta priimti trečiojoje šalyje ar teritorijoje;

b) parodoms ir sporto, kultūros bei panašiems renginiams skirtų akvakultūros gyvūnų perkėlimui ir vėlesniam jų grįžimui į jų kilmės vietą.

215 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareigos bendradarbiauti su kompetentingomis institucijomis gyvūnų sveikatos sertifikavimo tikslais

Veiklos vykdytojai:

a) pateikia kompetentingai institucijai visą informaciją, kuri yra būtina 208 ir 209 straipsniuose ir pagal 211, 213 ir 214 straipsnius priimtose taisyklėse numatytam gyvūnų sveikatos sertifikatui užpildyti prieš numatomą perkėlimą;

b) prireikus užtikrina, kad būtų atlikti atitinkamų vandens gyvūnų dokumentų patikrinimai, tapatybės ir fiziniai patikrinimai, kaip numatyta 216 straipsnio 3 dalyje ir pagal 216 straipsnio 4 dalį priimtose taisyklėse.

216 straipsnis

Kompetentingos institucijos atsakomybė už gyvūnų sveikatos sertifikavimą ir deleguotieji aktai

1. Kompetentinga institucija veiklos vykdytojo prašymu išduoda gyvūnų sveikatos sertifikatą, skirtą vandens gyvūnų perkėlimui, kai to reikalaujama pagal 208 ir 209 straipsnius ar pagal 211 ir 214 straipsnius priimtose taisyklėse, jei laikomasi šių gyvūnų sveikatos reikalavimų, atitinkamai numatytų:

    a) 191 straipsnyje, 192 straipsnio 1 dalyje, 193, 195 ir 196 straipsniuose, 197 straipsnio 1 dalyje, 198 ir 199 straipsniuose, 200 straipsnio 1 ir 2 dalyse, 201 straipsnyje, 203 straipsnio 1 dalyje ir 204 straipsnio 1 ir 2 dalyse;

b) pagal 192 straipsnio 2 dalį, 197 straipsnio 3 dalį, 200 straipsnio 3 dalį, 201 straipsnio 3 dalį, 202 straipsnio 3 dalį, 203 straipsnio 2 dalį, 204 straipsnio 3 dalį ir 205 straipsnį priimtuose deleguotuosiuose aktuose;

c) pagal 206 straipsnį priimtuose įgyvendinimo aktuose.

2. Gyvūnų sveikatos sertifikatai turi:

a) būti patikrinti, patvirtinti spaudu ir pasirašyti valstybinio veterinarijos gydytojo;

b) galioti pagal 4 dalies c punktą priimtose taisyklėse numatytą laikotarpį, kurį vandens gyvūnai, kuriems tas sertifikatas skirtas, turi ir toliau atitikti jame pateiktas gyvūnų sveikatos garantijas.

3. Prieš pasirašydamas gyvūnų sveikatos sertifikatą atitinkamas valstybinis veterinarijos gydytojas prireikus atlieka dokumentų, tapatybės ir fizinius patikrinimus, kaip numatyta pagal 4 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose, siekdamas patikrinti, ar vandens gyvūnai, kuriems tas sertifikatas skirtas, atitinka šio skyriaus reikalavimus, atsižvelgdamas į atitinkamų vandens gyvūnų rūšis ir kategorijas bei gyvūnų sveikatos reikalavimus.

4. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl:

a) skirtingų rūšių ir kategorijų vandens gyvūnams taikomų dokumentų, tapatybės ir fizinių patikrinimų ir tikrinimų, kuriuos pagal 3 dalį turi atlikti valstybinis veterinarijos gydytojas, kad patikrintų atitiktį šio skyriaus reikalavimams, tipų;

b) laikotarpio, per kurį valstybinis veterinarijos gydytojas turi atlikti tokius dokumentų, tapatybės ir fizinius patikrinimus ir tikrinimus ir išduoti gyvūnų sveikatos sertifikatus prieš perkeliant vandens gyvūnų siuntas;

c) gyvūnų sveikatos sertifikatų galiojimo trukmės.

217 straipsnis

Elektroniniai gyvūnų sveikatos sertifikatai

Elektroniniai gyvūnų sveikatos sertifikatai, išduodami, tvarkomi ir perduodami naudojantis TRACES, gali pakeisti 216 straipsnio 1 dalyje numatytus pridedamus gyvūnų sveikatos sertifikatus, kai:

a) tokiuose elektroniniuose gyvūnų sveikatos sertifikatuose pateikiama visa informacija, kurią pagal 212 straipsnio 1 dalį ir pagal 213 straipsnį priimtose taisyklėse reikalaujama pateikti gyvūnų sveikatos sertifikatų pavyzdyje;

b) tokiais elektroniniais gyvūnų sveikatos sertifikatais užtikrinamas atitinkamų vandens gyvūnų atsekamumas ir tų gyvūnų sąsaja su elektroniniu gyvūnų sveikatos sertifikatu;

c) tokiais elektroniniais gyvūnų sveikatos sertifikatais užtikrinama kilmės ir paskirties valstybių narių, taip pat valstybės narės, kurios teritorija kertama perkeliant, kompetentingų institucijų prieiga prie elektroninių dokumentų bet kuriuo gabenimo momentu.

218 straipsnis

Pačių veiklos vykdytojų parengta deklaracija

dėl akvakultūros gyvūnų perkėlimo į kitas valstybes nares ir deleguotieji aktai

1. Kilmės vietos veiklos vykdytojai išduoda jų pačių parengtos deklaracijos dokumentą, skirtą akvakultūros gyvūnų perkėlimui iš jų kilmės vietos vienoje valstybėje narėje į jų paskirties vietą kitoje valstybėje narėje, ir užtikrina, kad tas dokumentas būtų pridėtas prie tokių akvakultūros gyvūnų, jei prie jų nereikalaujama pridėti 208 ir 209 straipsniuose ar pagal 211 ir 214 straipsnius priimtose taisyklėse numatyto gyvūnų sveikatos sertifikato.

2. 1 dalyje numatytame pačių veiklos vykdytojų parengtos deklaracijos dokumente pateikiama bent ši informacija, susijusi su atitinkamais akvakultūros gyvūnais:

   a) jų kilmės ir paskirties vietos ir prireikus pakeliui esančios vietos;

   b) transporto priemonės;

   c) akvakultūros gyvūnų aprašas bei jų kategorijos, rūšys ir kiekis (skaičius, tūris ar svoris), atsižvelgiant į atitinkamus gyvūnus;

   d) informacija, būtina įrodyti, kad akvakultūros gyvūnai atitinka 1–4 skirsniuose (191–207 straipsniuose) numatytus perkėlimo reikalavimus.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) išsamių taisyklių dėl šio straipsnio 2 dalyje numatyto pačių veiklos vykdytojų parengtos deklaracijos dokumento turinio skirtingų rūšių ir kategorijų akvakultūros gyvūnų atveju;

b) papildomos informacijos, pateiktinos pačių veiklos vykdytojų parengtos deklaracijos dokumente kartu su šio straipsnio 2 dalyje numatyta informacija.

4. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl 1 dalyje numatyto pačių veiklos vykdytojų parengtos deklaracijos dokumento pavyzdžio.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

6 SKIRSNIS

PRANEŠIMAS APIE VANDENS GYVŪNŲ PERKĖLIMĄ Į KITAS VALSTYBES NARES

219 straipsnis

Veiklos vykdytojų pareiga, susijusi su pranešimu apie vandens gyvūnų perkėlimą į kitas valstybes nares

1. Veiklos vykdytojai, išskyrus vežėjus, iš anksto praneša savo kilmės valstybės narės kompetentingai institucijai apie numatomą vandens gyvūnų perkėlimą iš vienos valstybės narės į kitą valstybę narę, jei:

   a) prie vandens gyvūnų turi būti pridėtas kilmės valstybės narės kompetentingos institucijos išduotas gyvūnų sveikatos sertifikatas, kaip nurodyta 208 ir 209 straipsniuose ir pagal 211 straipsnį ir 214 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse;

   b) prie vandens gyvūnų turi būti pridėtas gyvūnų sveikatos sertifikatas, skirtas vandens gyvūnams, kai jie perkeliami iš apribojimų taikymo zonos, kaip nurodyta 208 straipsnio 2 dalies a punkte;

   c) perkeliami akvakultūros gyvūnai ir laukiniai vandens gyvūnai skirti:

      i) laikyti ūkyje, kuris turi būti registruotas pagal 173 straipsnį arba patvirtintas pagal 176–179 straipsnius;

ii) paleisti į laisvę;

d) pranešimą pateikti reikalaujama pagal deleguotuosius aktus, priimtus pagal 221 straipsnį.

2. Šio straipsnio 1 dalyje numatyto pranešimo tikslais veiklos vykdytojai pateikia jų kilmės valstybės narės kompetentingai institucijai visą būtiną informaciją, kad ši galėtų pranešti apie perkėlimą paskirties valstybės narės kompetentingai institucijai pagal 220 straipsnio 1 dalį.

220 straipsnis

Kompetentingos institucijos atsakomybė už pranešimą apie vandens gyvūnų perkėlimą į kitas valstybes nares

1. Kilmės valstybės narės kompetentinga institucija praneša paskirties valstybės narės kompetentingai institucijai apie vandens gyvūnų perkėlimą, kaip nurodyta 219 straipsnyje , išskyrus atvejus, kai pagal 221 straipsnio 1 dalies c punktą dėl tokio pranešimo buvo leista taikyti nukrypti leidžiančią nuostatą.

2. 1 dalyje nurodytas pranešimas pateikiamas prieš atitinkamą perkėlimą ir, jei tai įmanoma, naudojantis TRACES.

3. Valstybės narės paskiria regionus, atsakingus už 1 dalyje numatytų pranešimų apie perkėlimą valdymą.

4. Nukrypdama nuo 1 dalies, kilmės valstybės narės kompetentinga institucija gali leisti atitinkamam veiklos vykdytojui naudojantis TRACES iš dalies arba išsamiai pranešti paskirties valstybės narės kompetentingai institucijai apie vandens gyvūnų perkėlimą.

221 straipsnis

Įgaliojimų delegavimas ir įgyvendinimo aktai, susiję su veiklos vykdytojų ir kompetentingos institucijos pranešimu apie vandens gyvūnų perkėlimą

1. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl:

a) reikalavimo, pagal kurį veiklos vykdytojai pagal 219 straipsnį turi iš anksto pranešti apie tam tikrų rūšių ar kategorijų vandens gyvūnų, išskyrus nurodytuosius 219 straipsnio 1 dalies a, b ir c punktuose, perkėlimą iš vienos valstybės narės į kitą, jei tokio perkėlimo atsekamumas yra būtinas siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi šiame skyriuje nustatytų gyvūnų sveikatos reikalavimų;

b) informacijos, kuri yra reikalinga siekiant pranešti apie vandens gyvūnų perkėlimą, kaip numatyta 219 straipsnyje ir 220 straipsnio 1 dalyje;

c) nuo 219 straipsnio 1 dalies c punkte numatytų pranešimo reikalavimų nukrypti leidžiančių nuostatų, taikomų tam tikrų rūšių ir kategorijų vandens gyvūnams ar tam tikrų tipų perkėlimui, kuris nekelia didelės rizikos;

d) pranešimų apie vandens gyvūnų perkėlimą teikimo procedūrų avarinės situacijos atveju – nutrūkus elektros tiekimui ar dėl kitų priežasčių sutrikus TRACES veikimui;

e) reikalavimų valstybėms narėms paskirti regionus, kaip numatyta 220 straipsnio 3 dalyje.

2. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl:

a) išsamesnės informacijos apie pranešimus, kuriuos:

i) pagal 219 straipsnį veiklos vykdytojai teikia kilmės valstybės narės, iš kurios vandens gyvūnai perkeliami, kompetentingai institucijai;

ii) pagal 220 straipsnio 1 dalį kilmės valstybės narės kompetentinga institucija teikia paskirties valstybės narės, į kurią vandens gyvūnai perkeliami, kompetentingai institucijai;

b) terminų, iki kurių:

i) veiklos vykdytojai turi pateikti būtiną informaciją, nurodytą 219 straipsnio 2 dalyje, kilmės valstybės narės kompetentingai institucijai;

ii) kilmės valstybės narės kompetentinga institucija turi pranešti apie perkėlimą, kaip nurodyta 220 straipsnio 1 dalyje.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

3 skyrius

Gyvūninių produktų iš vandens gyvūnų, išskyrus gyvus vandens gyvūnus, gamyba, perdirbimas ir paskirstymas Sąjungoje

222 straipsnis

Veiklos vykdytojų bendrosios pareigos, susijusios su gyvūnų sveikata, ir deleguotieji aktai

1. Veiklos vykdytojai imasi atitinkamų prevencinių priemonių, siekdami užtikrinti, kad jokiais gyvūninių produktų iš vandens gyvūnų, išskyrus gyvus vandens gyvūnus , gamybos, perdirbimo ir paskirstymo etapais dėl tų produktų neplistų:

   a) 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, atsižvelgiant į sveikatos būklę gamybos, perdirbimo ir paskirties vietose;

   b) naujos ligos.

2. Veiklos vykdytojai užtikrina, kad gyvūniniai produktai iš vandens gyvūnų, išskyrus gyvus vandens gyvūnus, nebūtų iš ūkių ar maisto įmonių arba nebūtų gauti iš gyvūnų, kurie yra iš tokių ūkių ar maisto įmonių, kuriuose:

a) taikomos 257 ir 258 straipsniuose ir pagal 259 straipsnį priimtose taisyklėse numatytos neatidėliotinos priemonės, išskyrus atvejus, kai VII dalyje (257–262 straipsniuose) numatytos nuo tų taisyklių nukrypti leidžiančios nuostatos;

b) taikomi vandens gyvūnų perkėlimo ir gyvūninių produktų iš vandens gyvūnų vežimo apribojimai, kaip numatyta 32 straipsnio 1 dalies c punkte, 55 straipsnio 1 dalies e punkte, 56 straipsnyje, 61 straipsnio 1 dalies a punkte, 62 straipsnio 1 dalyje, 65 straipsnio 1 dalies c punkte, 70 straipsnio 1 dalies b punkte, 74 straipsnio 1 dalies a punkte, 76 straipsnio 2 dalies b punkte, 76 straipsnio 3 dalyje, 79, 81 straipsniuose ir 82 straipsnio 2 bei 3 dalyse ir pagal 55 straipsnio 2 dalį, 63 ir 67 straipsnius bei 70 straipsnio 3 dalį, 71 straipsnio 3 dalį, 74 straipsnio 4 dalį, 76 straipsnio 5 dalį ir 83 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse, išskyrus atvejus, kai tose taisyklėse buvo numatytos nuo tų perkėlimo ir vežimo apribojimų nukrypti leidžiančios nuostatos.

3. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl išsamių reikalavimų, kuriais papildomi šio straipsnio 2 dalyje nurodyti reikalavimai ir kurie taikomi gyvūninių produktų iš vandens gyvūnų, išskyrus gyvus vandens gyvūnus, vežimui, kai tai susiję su :

a) ligomis ir su ligomis susijusiomis vandens gyvūnų rūšimis, kurioms taikomos šio straipsnio 2 dalyje nurodytos neatidėliotinos priemonės ar perkėlimo arba vežimo apribojimai;

b) gyvūninių produktų iš vandens gyvūnų rūšimis;

c) rizikos mažinimo priemonėmis, kurios kilmės ir paskirties vietose taikomos gyvūniniams produktams iš vandens gyvūnų;

d) numatyta gyvūninių produktų iš vandens gyvūnų paskirtimi;

e) gyvūninių produktų iš vandens gyvūnų paskirties vieta.

4. Šis straipsnis netaikomas gyvūniniams produktams iš laukinių vandens gyvūnų, surinktų ar sugautų tiesiogiai tiekti žmonių maistui.

223 straipsnis

Gyvūnų sveikatos sertifikatai ir deleguotieji aktai

1. Veiklos vykdytojai toliau nurodytus gyvūninius produktus iš vandens gyvūnų, išskyrus gyvus vandens gyvūnus, veža tik tuo atveju, jei prie tų produktų pridėtas pagal 3 dalį kilmės vietos valstybės narės kompetentingos institucijos išduotas gyvūnų sveikatos sertifikatas:

a) gyvūninius produktus iš vandens gyvūnų:

i) kuriuos leidžiama išvežti iš apribojimų taikymo zonos, kurioje taikomos neatidėliotinos priemonės, numatytos pagal 259 straipsnį priimtose taisyklėse, ir

ii) kurie gauti iš vandens gyvūnų, kurių rūšims taikomos tos neatidėliotinos priemonės;

b) gyvūninius produktus iš vandens gyvūnų:

i) kuriuos galima išvežti iš apribojimų taikymo zonos, kurioje taikomos ligų kontrolės priemonės pagal 32 straipsnio 1 dalies c punktą, 55 straipsnio 1 dalies c punktą, 56 straipsnį, 61 straipsnio 1 dalies a punktą, 62 straipsnio 1 dalį, 63 straipsnio 1 dalį, 65 straipsnio 1 dalies c punktą, 70 straipsnio 1 dalies b punktą, 74 straipsnio 1 dalies a punktą bei 79 straipsnį ir pagal taisykles, priimtas pagal 55 straipsnio 2 dalį, 63 straipsnį, 67 straipsnį, 71 straipsnio 3 dalį, 74 straipsnio 4 dalį ir 83 straipsnio 2 dalį, ir

ii) kurie gauti iš vandens gyvūnų, kurių rūšims taikomos tos ligų kontrolės priemonės.

2. Nukrypstant nuo 1 dalies, tokio sertifikato nereikalaujama gyvūninių produktų iš laukinių vandens gyvūnų vežimui, kai:

a) yra taikomos alternatyvios rizikos mažinimo priemonės, kurioms leidimą davė kompetentinga institucija, siekiant užtikrinti, kad dėl to vežimo nekiltų į sąrašą įtrauktų ligų plitimo rizika;

b) tokių produktų siuntos yra atsekamos.

3. Veiklos vykdytojai imasi visų būtinų priemonių siekdami užtikrinti, kad 1 dalyje nurodytas gyvūnų sveikatos sertifikatas būtų pridėtas prie gyvūninių produktų nuo jų kilmės vietos iki jų paskirties vietos.

4. Kompetentinga institucija veiklos vykdytojo prašymu išduoda gyvūnų sveikatos sertifikatą, skirtą 1 dalyje nurodytų gyvūninių produktų, išskyrus gyvus vandens gyvūnus, vežimui, su sąlyga, kad laikomasi šiame straipsnyje nurodytų atitinkamų reikalavimų.

5. Atliekant šio straipsnio 1 dalyje nurodytiems vežamiems gyvūniniams produktams, išskyrus gyvus vandens gyvūnus, nustatytą gyvūnų sveikatos sertifikavimą taikomi 212 ir 214–217 straipsniai ir pagal 213 straipsnį ir 216 straipsnio 4 dalį priimtos taisyklės.

6. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl reikalavimų ir išsamių taisyklių, taikomų šio straipsnio 1 dalyje nurodytam gyvūnų sveikatos sertifikatui, kuris turi būti pridėtas prie gyvūninių produktų, išskyrus gyvus vandens gyvūnus, atsižvelgiant į:

   a) atitinkamų gyvūninių produktų rūšis;

   b) atitinkamiems produktams taikomas rizikos mažinimo priemones, kuriomis mažinama ligų plitimo rizika;

   c) numatytą tų produktų paskirtį;

   d) tų produktų paskirties vietą.

224 straipsnis

Gyvūnų sveikatos sertifikatų turinys ir deleguotieji bei įgyvendinimo aktai

1. Gyvūnų sveikatos sertifikate, skirtame gyvūniniams produktams iš vandens gyvūnų, išskyrus gyvus vandens gyvūnus, pateikiama bent ši informacija:

   a) kilmės ūkis ar vieta ir paskirties ūkis ar vieta;

   b) atitinkamų gyvūninių produktų aprašas;

   c) gyvūninių produktų kiekis (skaičius, tūris ar svoris);

   d) gyvūninių produktų identifikavimas, kai to reikalaujama pagal 65 straipsnio 1 dalies h punktą ar pagal 67 straipsnį priimtas taisykles;

   e) informacija, būtina įrodyti, kad atitinkami produktai atitinka 222 straipsnio 2 dalyje ir pagal 222 straipsnio 3 dalį priimtose taisyklėse numatytus vežimo apribojimo reikalavimus.

2. 1 dalyje nurodytame gyvūnų sveikatos sertifikate galima pateikti kitą informaciją, kurios reikalaujama pagal kitus Sąjungos teisės aktus.

3. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl informacijos, pateiktinos gyvūnų sveikatos sertifikate, kaip numatyta šio straipsnio 1 dalyje, pakeitimo ir papildymo.

4. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos šio straipsnio 1 dalyje numatytų gyvūnų sveikatos sertifikatų pavyzdžių taisyklės.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

225 straipsnis

Pranešimas apie gyvūninių produktų vežimą į kitas valstybes nares

1. Veiklos vykdytojai:

a) iš anksto informuoja kilmės valstybės narės kompetentingą instituciją apie numatomą gyvūninių produktų iš vandens gyvūnų, išskyrus gyvus vandens gyvūnus, vežimą, jei prie atitinkamų siuntų reikalaujama pridėti gyvūnų sveikatos sertifikatą pagal 223 straipsnio 1 dalį;

b) pateikia visą būtiną informaciją, kad kilmės valstybės narės kompetentinga institucija galėtų pranešti apie atitinkamą vežimą paskirties valstybei narei pagal šio straipsnio 2 dalį.

2. Kilmės valstybės narės kompetentinga institucija praneša paskirties valstybės narės kompetentingai institucijai apie gyvūninių produktų iš vandens gyvūnų, išskyrus gyvus vandens gyvūnus, vežimą pagal 220 straipsnio 1 dalį.

3. Pranešimui apie gyvūninius produktus iš vandens gyvūnų, išskyrus gyvus vandens gyvūnus, taikomi 219 ir 220 straipsniai ir pagal 221 straipsnį priimtos taisyklės.

4 skyrius
Nacionalinės priemonės

226 straipsnis

Nacionalinės priemonės, skirtos ligų, išskyrus į sąrašą įtrauktas ligas, poveikiui riboti

1. Jei tam tikra liga, išskyrus 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytas į sąrašą įtrauktas ligas, kelia didelę riziką vandens gyvūnų sveikatai valstybėje narėje, atitinkama valstybė narė gali imtis nacionalinių priemonių siekdama užkirsti kelią tai ligai patekti ar kontroliuoti tos ligos plitimą.

   Valstybės narės užtikrina, kad tomis nacionalinėmis priemonėmis nebūtų viršijama to, kas tinkama ir būtina siekiant užkirsti kelią atitinkamai ligai patekti į valstybę narę arba kontroliuoti tos ligos plitimą atitinkamoje valstybėje narėje.

2. Valstybės narės iš anksto praneša Komisijai apie 1 dalyje nurodytas siūlomas nacionalines priemones, kuriomis gali būti daromas poveikis vandens gyvūnų perkėlimui ir gyvūninių produktų iš vandens gyvūnų vežimui iš vienos valstybės narės į kitą.

3. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais patvirtina ir prireikus iš dalies keičia šio straipsnio 2 dalyje nurodytas nacionalines priemones. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4. 3 dalyje nurodytas patvirtinimas suteikiamas tik tuo atveju, jei siekiant užkirsti kelią 1 dalyje nurodytai ligai patekti arba kontroliuoti jos plitimą būtina nustatyti gyvūnų perkėlimo ar produktų vežimo iš vienos valstybės narės į kitą apribojimus, atsižvelgiant į bendrą atitinkamos ligos ir priemonių, kurių imtasi, poveikį Sąjungoje.

III ANTRAŠTINĖ DALIS

Kitų rūšių gyvūnai, išskyrus tuos, kurie apibrėžiami kaip sausumos ir vandens gyvūnai, ir genetinės medžiagos produktai bei gyvūniniai produktai iš tokių kitų gyvūnų

227 straipsnis

Gyvūnų sveikatos reikalavimai, taikomi kitiems gyvūnams ir genetinės medžiagos produktams bei gyvūniniams produktams iš tokių kitų gyvūnų

Jei kiti gyvūnai yra tam tikros rūšies, kuri įtraukta į sąrašą dėl 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos, ir tie kiti gyvūnai arba jų genetinės medžiagos produktai ar gyvūniniai produktai kelia riziką visuomenės ar gyvūnų sveikatai Sąjungoje, taikomi vienas ar keli toliau nurodyti reikalavimai:

a) I antraštinės dalies 1 skyriuje ir II antraštinės dalies 1 skyriuje (84–101 straipsniuose ir 172–175 straipsniuose) numatyti ūkių bei vežėjų registravimo, patvirtinimo, duomenų saugojimo ir registrų reikalavimai;

b) 108–111 straipsniuose ir 117 straipsnyje numatyti atsekamumo reikalavimai, taikomi kitiems gyvūnams, ir 122 straipsnyje numatyti atsekamumo reikalavimai, taikomi genetinės medžiagos produktams;

c) perkėlimo ir vežimo reikalavimai, taikomi:

i) kitiems gyvūnams, kurie gyvena daugiausia sausumos aplinkoje arba kurie paprastai yra imlūs sausumos gyvūnų ligoms, atsižvelgiant į kriterijus, numatytus 228 straipsnio 3 dalies d ir e punktuose, ir reikalavimus, numatytus IV dalies I antraštinės dalies 3 skyriaus 1 skirsnyje (124 ir 125 straipsniuose) ir 6 skirsnyje (137–142 straipsniuose) ir IV dalies I antraštinės dalies 4 skyriuje (155 ir 156 straipsniuose);

ii) kitiems gyvūnams, kurie gyvena daugiausia vandens aplinkoje arba kurie paprastai yra imlūs vandens gyvūnų ligoms, atsižvelgiant į 228 straipsnio 3 dalies d ir e punktuose numatytus kriterijus ir IV dalies II antraštinės dalies 2 skyriaus 1–4 skirsniuose (191–207 straipsniuose) numatytus reikalavimus;

iii) genetinės medžiagos produktams, atsižvelgiant į 157 ir 158 straipsniuose numatytus bendruosius vežimo reikalavimus ir 164 bei 165 straipsniuose numatytus specialius vežimo į kitas valstybes nares reikalavimus;

iv) gyvūniniams produktams, atsižvelgiant į veiklos vykdytojams tenkančias bendrąsias gyvūnų sveikatos pareigas, susijusias su gyvūninių produktų gamyba, perdirbimu ir paskirstymu Sąjungoje, kaip numatyta 166 ir 222 straipsniuose;

d) veiklos vykdytojams ir kompetentingoms institucijoms tenkančia gyvūnų sveikatos sertifikavimo pareiga ir veiklos vykdytojams tenkančia pareiga pateikti jų pačių parengtą deklaraciją; šios pareigos susijusios su:

i) kitais gyvūnais pagal 143–151 ar 208–218 straipsniuose numatytas taisykles;

ii) genetinės medžiagos produktais pagal 161 ir 162 straipsniuose numatytas taisykles;

iii) gyvūniniais produktais pagal 165 ir 168 arba 223 ir 224 straipsniuose numatytas taisykles;

e) veiklos vykdytojams ir kompetentingoms institucijoms tenkanti pareiga pranešti apie perkėlimą arba vežimą, atsižvelgiant į 152, 153, 154, 163, 169, 219–221 ir 225 straipsniuose numatytus reikalavimus.

228 straipsnis

Įgaliojimų delegavimas ir įgyvendinimo aktai, susiję su gyvūnų sveikatos reikalavimais, taikomais kitiems gyvūnams ir genetinės medžiagos produktams bei gyvūniniams produktams iš kitų gyvūnų

1. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl kitiems gyvūnams ir jų genetinės medžiagos produktams ar gyvūniniams produktams taikomų konkrečių reikalavimų, kurie yra būtini siekiant sumažinti 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų riziką, kaip numatyta 227 straipsnyje.

2. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus dėl išsamių taisyklių, taikomų ligų kontrolės ir prevencijos priemonių, numatytų 1 dalyje, įgyvendinimui.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

3. Priimdama 1 ir 2 dalyse numatytus deleguotuosius aktus ir įgyvendinimo aktus, Komisija tuos aktus grindžia šiais kriterijais:

a) kitų gyvūnų rūšimis ar kategorijomis, įtrauktomis į sąrašą pagal 8 straipsnio 2 dalį kaip į sąrašą įtrauktos rūšys dėl vienos ar kelių į sąrašą įtrauktų ligų, kurioms taikomos tam tikros šiame reglamente numatytos ligų prevencijos ir kontrolės priemonės;

b) atitinkamos į sąrašą įtrauktos ligos pobūdžiu, susijusiu su a punkte nurodytomis kitų gyvūnų rūšimis ir kategorijomis;

c) ligų prevencijos ir kontrolės priemonių, taikomų į sąrašą įtrauktų rūšių gyvūnams, susijusiems su tomis priemonėmis, įgyvendinamumu, veiksmingumu ir galimybe jomis naudotis;

d) vyraujančia sausumos ar vandens aplinka, kurioje gyvena tie kiti gyvūnai;

e) ligų, kuriomis užsikrečia tokie kiti gyvūnai ir kurioms paprastai gali būti imlūs sausumos gyvūnai arba vandens gyvūnai, rūšimis, neatsižvelgiant į d punkte nurodytą vyraujančią gyvenamąją aplinką.

V DALIS
ĮVEŽIMAS Į SĄJUNGĄ IR EKSPORTAS

1 skyrius
Gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų įvežimas į Sąjungą iš trečiųjų šalių ir teritorijų

1 SKIRSNIS
ĮVEŽIMO Į SĄJUNGĄ REIKALAVIMAI

229 straipsnis

Į Sąjungą įvežamiems gyvūnams, genetinės medžiagos produktams ir gyvūniniams produktams taikomi reikalavimai

1. Valstybės narės leidžia į Sąjungą iš trečiųjų šalių ar teritorijų įvežti gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų siuntas tik tuo atveju, jei tos siuntos atitinka toliau nurodytus reikalavimus, išskyrus atvejus, kai tokiems gyvūnams, genetinės medžiagos produktams ar gyvūniniams produktams taikoma leidžianti nukrypti nuostata, suteikta pagal 239 straipsnio 2 dalį:

   a) nedarant poveikio 230 straipsnio 2 daliai, jos yra iš trečiosios šalies ar teritorijos, kuri pagal 230 straipsnio 1 dalį yra įtraukta į sąrašą, taikomą konkrečios rūšies ir kategorijos atitinkamiems gyvūnams arba genetinės medžiagos produktams ar gyvūniniams produktams, arba iš tos šalies ar teritorijos zonos ar laikymo vietos;

b) jos yra iš patvirtintų ir į sąrašą įtrauktų ūkių, jei toks patvirtinimas ir įtraukimas į sąrašą yra privalomi pagal 233 straipsnį ;

c) jos atitinka 234 straipsnio 1 dalyje ir pagal 234 straipsnio 2 dalį priimtuose deleguotuosiuose aktuose nustatytus įvežimui į Sąjungą taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus, jei atitinkamiems gyvūnams, genetinės medžiagos produktams ar gyvūniniams produktams tokie reikalavimai yra nustatyti;

d) prie jų yra pridėtas gyvūnų sveikatos sertifikatas ir deklaracijos bei kiti dokumentai, kai tai privaloma pagal 237 straipsnio 1 dalį ar pagal 237 straipsnio 4 dalį priimtose taisyklėse.

2. Už atitinkamą siuntą atsakingi veiklos vykdytojai pateikia gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų siuntas iš trečiųjų šalių ar teritorijų oficialiai kontrolei, kaip numatyta Direktyvos 91/496/EEB 3 straipsnyje ir Direktyvos 97/78/EB 3 straipsnyje .

2 SKIRSNIS

TREČIŲJŲ ŠALIŲ IR TERITORIJŲ SĄRAŠŲ SUDARYMAS

230 straipsnis

Trečiųjų šalių ir teritorijų, iš kurių į Sąjungą leidžiama įvežti gyvūnus, genetinės medžiagos produktus ir gyvūninius produktus, sąrašai ir įgyvendinimo bei deleguotieji aktai

1. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais sudaromi trečiųjų šalių ir teritorijų, iš kurių į Sąjungą turi būti leidžiama įvežti konkrečių rūšių ir kategorijų gyvūnus, genetinės medžiagos produktus ir gyvūninius produktus, sąrašai, remdamasi šiais kriterijais:

   a) atitinkamos trečiosios šalies ar teritorijos gyvūnų sveikatos teisės aktus ir taisykles, taikomas į tą trečiąją šalį ar teritoriją iš kitų trečiųjų šalių ir teritorijų įvežamiems gyvūnams, genetinės medžiagos produktams ir gyvūniniams produktams;

   b) atitinkamos trečiosios šalies ar teritorijos kompetentingos institucijos garantijas dėl veiksmingo a punkte nurodytų gyvūnų sveikatos teisės aktų įgyvendinimo ir kontrolės;

c) atitinkamos trečiosios šalies ar teritorijos kompetentingos institucijos organizaciją, struktūrą, išteklius ir teisines galias;

d) gyvūnų sveikatos sertifikavimo tvarką atitinkamoje trečiojoje šalyje ar teritorijoje;

e) gyvūnų sveikatos būklę atitinkamoje trečiojoje šalyje ar teritorijoje arba jos zonose ar laikymo vietose, kiek tai susiję su:

i) į sąrašą įtrauktomis ligomis ir naujomis ligomis;

ii) aspektais, susijusiais su gyvūnų ir visuomenės sveikata ar aplinkos būkle atitinkamoje trečiojoje šalyje ar teritorijoje arba jos zonoje ar laikymo vietoje, dėl kurių gali kilti rizika gyvūnų ar visuomenės sveikatai arba aplinkos būklei Sąjungoje;

f) garantijas dėl atitikties ar lygiavertiškumo atitinkamiems Sąjungoje taikomiems gyvūnų sveikatos reikalavimams, kurias gali suteikti atitinkamos trečiosios šalies ar teritorijos kompetentinga institucija;

g) kaip reguliariai ir greitai atitinkama trečioji šalis ar teritorija pateikia Pasaulinei gyvūnų sveikatos organizacijai (toliau – OIE) informaciją apie infekcines ar užkrečiamąsias gyvūnų ligas jos teritorijoje, visų pirma informaciją apie ligas, įtrauktas į OIE s kodeksus;

h) atitinkamoje trečiojoje šalyje ar teritorijoje atliktos Komisijos kontrolės rezultatus;

i) patirtį, įgytą praeityje iš atitinkamos trečiosios šalies ar teritorijos įvežant gyvūnus, genetinės medžiagos produktus ir gyvūninius produktus, ir įvežimo į Sąjungą punkte atliktos oficialios tokių gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų kontrolės rezultatus.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2. Kol bus patvirtinti 1 dalyje numatyti sąrašai ir jei jie nebuvo sudaryti pagal 270 straipsnio 2 dalyje nurodytus Sąjungos teisės aktus, valstybės narės nustato, iš kurių trečiųjų šalių ir teritorijų į Sąjungą galima įvežti konkrečių rūšių ir kategorijų gyvūnus, genetinės medžiagos produktus ar gyvūninius produktus.

Šios dalies pirmos pastraipos tikslais valstybės narės atsižvelgia į šio straipsnio 1 dalies a–i punktuose numatytus įtraukimo į trečiųjų šalių ir teritorijų sąrašus kriterijus.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo šio straipsnio 2 dalies, kuriomis apribojama galimybė valstybėms narėms nuspręsti, iš kurių trečiųjų šalių ir teritorijų į Sąjungą galima įvežti konkrečios rūšies ir kategorijos gyvūnus, genetinės medžiagos produktus ar gyvūninius produktus, jei tai būtina dėl tos konkrečios rūšies ir kategorijos gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ar gyvūninių produktų keliamos rizikos.

231 straipsnis

Į trečiųjų šalių ir teritorijų sąrašus įtrauktina informacija

Komisija 230 straipsnio 1 dalyje numatytuose sąrašuose nurodo šią informaciją apie kiekvieną trečiąją šalį ar teritoriją:

a) kokių rūšių ir kategorijų gyvūnus, genetinės medžiagos produktus arba gyvūninius produktus galima įvežti į Sąjungą iš tos trečiosios šalies arba teritorijos;

b) ar pagal a punktą nurodytus gyvūnus, genetinės medžiagos produktus ar gyvūninius produktus galima įvežti į Sąjungą iš visos tos trečiosios šalies ar teritorijos, ar tik iš vienos ar kelių jos zonų ar laikymo vietų;

c) konkrečias sąlygas ir gyvūnų sveikatos garantijas, susijusias su į sąrašą įtrauktomis ligomis.

232 straipsnis

Įtraukimo į trečiųjų šalių ir teritorijų sąrašus sustabdymas bei išbraukimas iš jų ir įgyvendinimo aktai

1. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais išbraukia šalį ar teritoriją iš 230 straipsnio 1 dalyje numatytų sąrašų arba sustabdo gyvūnų, genetinės medžiagos produktų arba gyvūninių produktų įvežimą iš trečiosios šalies ar teritorijos, arba iš jos zonos ar laikymo vietos į Sąjungą dėl bet kurios iš šių priežasčių:

   a) atitinkama trečioji šalis ar teritorija arba viena ar kelios jos zonos ar laikymo vietos nebeatitinka 230 straipsnio 1 dalyje nustatytų kriterijų, kai tai taikytina į Sąjungą įvežant tam tikros rūšies ir kategorijos gyvūnus, genetinės medžiagos produktus ar gyvūninius produktus;

   b) gyvūnų sveikatos būklė atitinkamoje trečiojoje šalyje ar teritorijoje arba jos zonoje ar laikymo vietoje yra tokia, kad sustabdymas ar išbraukimas iš sąrašų yra būtinas siekiant apsaugoti gyvūnų sveikatos būklę Sąjungoje;

   c) Komisija paprašė, kad atitinkama trečioji šalis ar teritorija pateiktų naujausią informaciją apie gyvūnų sveikatos būklę ir kitus 230 straipsnio 1 dalyje nurodytus aspektus, ir ta trečioji šalis ar teritorija tokios informacijos nepateikė;

   d) atitinkama trečioji šalis ar teritorija atsisakė leisti savo teritorijoje Komisijai atlikti kontrolę Sąjungos vardu.

   Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti ir kurios susijusios su didele 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytos į sąrašą įtrauktos ligos patekimo į Sąjungą rizika, Komisija priima nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus laikydamasi 266 straipsnio 3 dalyje nurodytos procedūros.

3. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais trečioji šalis ar teritorija arba jos zona ar laikymo vieta vėl įtraukiama į 230 straipsnio 1 dalyje numatytus sąrašus, iš kurių ji buvo pašalinta, arba gali vėl leisti įvežti į Sąjungą gyvūnus, genetinės medžiagos produktus arba gyvūninius produktus iš trečiosios šalies ar teritorijos arba iš jos zonos ar laikymo vietos, iš kurios įvežimas į Sąjungą buvo sustabdytas, dėl vienos iš šių priežasčių:

a) dėl šio straipsnio 1 dalies a ar c punktuose nurodytų priežasčių, jei atitinkama trečioji šalis ar teritorija įrodo, kad ji atitinka 230 straipsnio 1 dalyje numatytus įtraukimo į sąrašus kriterijus;

b) dėl šio straipsnio 1 dalies b punkte nurodytų priežasčių, jei atitinkama trečioji šalis ar teritorija pateikia tinkamų garantijų, kad gyvūnų sveikatos būklės problemos, dėl kurių jai buvo taikomas sustabdymas arba išbraukimas iš sąrašo, yra išspręstos arba nebekelia grėsmės gyvūnų ar visuomenės sveikatai Sąjungoje;

c) dėl šio straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų priežasčių, jei:

i) atitinkama trečioji šalis ar teritorija sutiko leisti savo teritorijoje Komisijai atlikti kontrolę Sąjungos vardu ir

ii) iš tos Komisijos kontrolės rezultatų matyti, kad atitinkama trečioji šalis ar teritorija arba jos zonos ar laikymo vietos atitinka 230 straipsnio 1 dalyje numatytus įtraukimo į sąrašus kriterijus.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

3 SKIRSNIS

TREČIOSIOSE ŠALYSE IR TERITORIJOSE ESANČIŲ ŪKIŲ PATVIRTINIMAS IR ĮTRAUKIMAS Į SĄRAŠĄ

233 straipsnis

Ūkių patvirtinimas ir įtraukimas į sąrašą

1. Valstybės narės leidžia į Sąjungą įvežti sausumos gyvūnus ir jų genetinės medžiagos produktus iš tam tikros rūšies ūkių, kurie Sąjungoje turi būti patvirtinti pagal 94 straipsnio 2 dalį ir laikantis pagal 94 straipsnio 3 dalį bei 95 straipsnį priimtų taisyklių, tik tuo atveju, jei atitinkamas ūkis atitinkamoje trečiojoje šalyje ar teritorijoje:

a) atitinka tos trečiosios šalies ar teritorijos gyvūnų sveikatos reikalavimus, kurie yra lygiaverčiai tos rūšies ūkiams Sąjungoje taikomoms taisyklėms;

b) yra trečiosios šalies ar teritorijos, iš kurios tie gyvūnai ar produktai siunčiami, kompetentingos institucijos patvirtintas ir įtrauktas į sąrašą, išskyrus atvejus, kai toje trečiojoje šalyje ar teritorijoje taikomomis alternatyviomis rizikos mažinimo priemonėmis suteikiamos lygiavertės garantijos dėl gyvūnų sveikatos Sąjungoje.

2. Komisija renka iš atitinkamų trečiųjų šalių ar teritorijų kompetentingų institucijų gautus patvirtintų ūkių sąrašus, nurodytus 1 dalies b punkte.

3. Komisija valstybėms narėms pateikia iš atitinkamų trečiųjų šalių ar teritorijų gautus naujus ar atnaujintus patvirtintų ūkių sąrašus ir juos viešai paskelbia.

4. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais patvirtinamos taisyklės, būtinos siekiant užtikrinti vienodą 1 dalies b punkto taikymą.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4 SKIRSNIS

TAM TIKRŲ RŪŠIŲ IR KATEGORIJŲ GYVŪNŲ, GENETINĖS MEDŽIAGOS PRODUKTŲ IR GYVŪNINIŲ PRODUKTŲ ĮVEŽIMAS Į SĄJUNGĄ

234 straipsnis

Gyvūnų sveikatos reikalavimai, taikomi į Sąjungą įvežamiems tam tikrų rūšių ir kategorijų gyvūnams, genetinės medžiagos produktams ir gyvūniniams produktams

1. Gyvūnų sveikatos reikalavimai, taikomi iš trečiųjų šalių ar teritorijų į Sąjungą įvežamiems tam tikrų rūšių ir kategorijų gyvūnams, genetinės medžiagos produktams ir gyvūniniams produktams turi:

   a) būti tokie pat griežti, kaip šiame reglamente nustatyti gyvūnų sveikatos reikalavimai ir pagal jį priimtose taisyklėse, taikomose atitinkamų rūšių ir kategorijų gyvūnų perkėlimui, genetinės medžiagos produktų ar gyvūninių produktų vežimui Sąjungoje nustatyti reikalavimai, arba

   b) suteikti lygiavertes garantijas dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų tam tikrų rūšių ir kategorijų gyvūnams, genetinės medžiagos produktams ar gyvūniniams produktams, numatytų šio reglamento IV dalyje (84–228 straipsniuose).

2. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų:

a) iš trečiųjų šalių ar teritorijų į Sąjungą įvežamiems tam tikrų rūšių ir kategorijų gyvūnams, genetinės medžiagos produktams ir gyvūniniams produktams;

b) tų gyvūnų perkėlimui, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų vežimui Sąjungoje ir jų tvarkymui po jų įvežimo į Sąjungą, kai tai būtina siekiant sumažinti susijusią riziką.

3. Kol bus priimti deleguotieji aktai, kuriais nustatomi gyvūnų sveikatos reikalavimai, taikomi konkrečios rūšies ir kategorijos gyvūnams, genetinės medžiagos produktams ar gyvūniniams produktams, kaip numatyta šio straipsnio 1 dalyje, valstybės narės gali, atlikusios susijusios rizikos įvertinimą, taikyti nacionalines taisykles, jei tos taisyklės atitinka toje dalyje nustatytus reikalavimus ir jeigu jose atsižvelgiama į 235 ir 236 straipsniuose nurodytus veiksnius.

235 straipsnis

Veiksniai, į kuriuos reikia atsižvelgti 234 straipsnyje numatytuose deleguotuosiuose aktuose dėl gyvūnų įvežimo į Sąjungą

234 straipsnio 2 dalyje numatytuose deleguotuosiuose aktuose nustatydama į Sąjungą įvežamiems konkrečių rūšių ar kategorijų gyvūnams taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus, Komisija atsižvelgia į šiuos veiksnius:

a) 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytas į sąrašą įtrauktas ligas ir naujas ligas;

b) sveikatos būklę Sąjungoje, kiek tai susiję su 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis ir naujomis ligomis;

c) į sąrašą įtrauktas rūšis, kiek tai susiję su tomis 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis ir naujomis ligomis;

d) atitinkamų gyvūnų amžių ir lytį;

e) atitinkamų gyvūnų kilmę;

f) atitinkamo ūkio ir gamybos rūšį kilmės ir paskirties vietose;

g) numatytą paskirties vietą;

h) numatytą atitinkamų gyvūnų paskirtį;

i) kilmės ar tranzito trečiosiose šalyse ar teritorijose arba po atitinkamų gyvūnų įvežimo į Sąjungos teritoriją taikomas rizikos mažinimo priemones;

j) tų gyvūnų perkėlimui Sąjungoje taikytinus gyvūnų sveikatos reikalavimus;

k) kitus epidemiologinius veiksnius;

l) su tų rūšių ir kategorijų gyvūnais susijusius tarptautinius gyvūnų sveikatos srities prekybos standartus.

236 straipsnis

Veiksniai, į kuriuos reikia atsižvelgti 234 straipsnyje numatytuose deleguotuosiuose aktuose dėl genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų įvežimo į Sąjungą

234 straipsnio 2 dalyje numatytuose deleguotuosiuose aktuose nustatydama į Sąjungą įvežamiems genetinės medžiagos produktams ir gyvūniniams produktams taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus, Komisija atsižvelgia į šiuos veiksnius:

a) 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytas į sąrašą įtrauktas ligas ir naujas ligas;

b) gyvūnų, iš kurių gauti genetinės medžiagos produktai ar gyvūniniai produktai, sveikatos būklę ir sveikatos būklę Sąjungoje, kiek tai susiję su 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis ir naujomis ligomis;

c) konkrečių genetinės medžiagos produktų ar gyvūninių produktų rūšį ir pobūdį, apdorojimą, perdirbimo metodus ir kitas rizikos mažinimo priemones, taikytas kilmės, siuntos išsiuntimo ar paskirties vietose;

d) ūkio ir gamybos rūšį kilmės ir paskirties vietose;

e) numatytą paskirties vietą;

f) numatytą atitinkamų genetinės medžiagos produktų ar gyvūninių produktų paskirtį;

g) atitinkamų genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų vežimui Sąjungoje taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus;

h) kitus epidemiologinius veiksnius;

i) su atitinkamais genetinės medžiagos produktais ir gyvūniniais produktais susijusius tarptautinius gyvūnų sveikatos srities prekybos standartus.

5 SKIRSNIS

GYVŪNŲ SVEIKATOS SERTIFIKATAI, DEKLARACIJOS IR KITI DOKUMENTAI

237 straipsnis

Gyvūnų sveikatos sertifikatai, deklaracijos ir kiti dokumentai, skirti įvežimui į Sąjungą

1. Valstybės narės leidžia į Sąjungą įvežti gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų siuntas tik tuo atveju, jei prie tokių siuntų pridėtas vienas arba abu iš toliau nurodytų dokumentų:

   a) kilmės trečiosios šalies ar teritorijos kompetentingos institucijos išduotas gyvūnų sveikatos sertifikatas, išskyrus atvejus, kai 4 dalies a punkte numatyta nukrypti leidžianti nuostata;

   b) deklaracijos ar kiti dokumentai, jei to reikalaujama pagal taisykles, priimtas pagal 4 dalies b punktą.

2. Valstybės narės leidžia į Sąjungą įvežti gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų siuntas tik tuo atveju, jei valstybinis veterinarijos gydytojas trečiojoje šalyje ar teritorijoje patikrino ir pasirašė 1 dalies a punkte nurodytą gyvūnų sveikatos sertifikatą pagal sertifikavimo reikalavimus, lygiaverčius nustatytiesiems 149 straipsnio 3 dalyje ar 216 straipsnio 3 dalyje, ir laikantis pagal 149 straipsnio 4 dalį ar 216 straipsnio 4 dalį priimtų taisyklių.

3. Valstybės narės leidžia 1 dalyje nurodytus pridedamus gyvūnų sveikatos sertifikatus pakeisti elektroniniais gyvūnų sveikatos sertifikatais, kurie išduodami, tvarkomi ir perduodami naudojantis TRACES, jei:

a) tokiuose elektroniniuose gyvūnų sveikatos sertifikatuose pateikiama visa informacija, kurią šio straipsnio 1 dalies a punkte nurodytame gyvūnų sveikatos sertifikate reikalaujama pateikti pagal 238 straipsnio 1 dalį ir pagal 238 straipsnio 3 dalį priimtose taisyklėse;

b) tokiais elektroniniais gyvūnų sveikatos sertifikatais užtikrinamas atitinkamų gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų siuntų atsekamumas ir tų siuntų sąsaja su elektroniniu gyvūnų sveikatos sertifikatu.

4. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) nuostatų, leidžiančių nukrypti nuo šio straipsnio 1 dalies a punkte ir 2 dalyje numatytų gyvūnų sveikatos sertifikato reikalavimų, taikomų gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų siuntoms, ir konkrečių tų siuntų gyvūnų sveikatos sertifikavimo taisyklių, taikomų sertifikuojant siuntas, kai atitinkamos siuntos kelia nereikšmingą riziką gyvūnų ar visuomenės sveikatai Sąjungoje dėl vieno ar kelių iš šių veiksnių:

i) atitinkamų gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ar gyvūninių produktų rūšių ir kategorijų;

ii) atitinkamų gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų laikymo būdų ir gamybos rūšių;

iii) jų numatytos paskirties;

iv) kilmės ar tranzito trečiosiose šalyse ar teritorijose arba po jų įvežimo į Sąjungos teritoriją taikomų alternatyvių rizikos mažinimo priemonių, kuriomis suteikiama gyvūnų ir visuomenės sveikatos Sąjungoje apsauga, kuri yra lygiavertė numatytajai šiame reglamente;

v) atitinkamos trečiosios šalies ar teritorijos pateiktų garantijų, kad atitiktis įvežimo į Sąjungą reikalavimams įrodoma kitomis nei gyvūnų sveikatos sertifikatas priemonėmis;

b) taisyklių, kuriomis reikalaujama, kad prie į Sąjungą įvežamų gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų siuntų būtų pridėtos deklaracijos ar kiti dokumentai, kurių reikia įrodymui, kad atitinkami gyvūnai, genetinės medžiagos produktai ir gyvūniniai produktai atitinka įvežimui į Sąjungą taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus, nustatytus pagal 234 straipsnio 2 dalį priimtose taisyklėse.

238 straipsnis

Gyvūnų sveikatos sertifikatų turinys

1. 237 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytame gyvūnų sveikatos sertifikate pateikiama bent ši informacija:

   a) pavadinimas arba vardas bei pavardė ir adresas:

      i) kilmės ūkio ar vietos;

      ii) paskirties ūkio ar vietos;

      iii) kai taikoma, ūkių, skirtų atitinkamų laikomų gyvūnų surinkimo operacijoms ar poilsiui;

   b) atitinkamų gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ar gyvūninių produktų aprašas;

   c) atitinkamų gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ar gyvūninių produktų skaičius ar kiekis;

   d) kai taikoma, atitinkamų gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ar gyvūninių produktų identifikavimas ir registravimas;

e) informacija, kurios reikia įrodymui, kad atitinkami gyvūnai, genetinės medžiagos produktai ir gyvūniniai produktai atitinka įvežimui į Sąjungą taikomus gyvūnų sveikatos reikalavimus, numatytus 229 straipsnyje ir 234 straipsnio 1 dalyje bei pagal 234 straipsnio 2 dalį ir 239 straipsnį priimtose taisyklėse.

2. 237 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytame gyvūnų sveikatos sertifikate galima pateikti kitos informacijos, kurios reikalaujama pagal kitus Sąjungos teisės aktus.

3. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės dėl:

a) informacijos, pateiktinos 237 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytame gyvūnų sveikatos sertifikate, kartu su šio straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija;

b) informacijos, pateiktinos 237 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytose deklaracijose ar kituose dokumentuose;

c) 237 straipsnio 1 dalyje nurodytų gyvūnų sveikatos sertifikatų, deklaracijų ir kitų dokumentų pavyzdžių.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4. Kol pagal 3 dalį priimtuose įgyvendinimo aktuose bus nustatytos taisyklės, taikomos konkrečios rūšies ir kategorijos gyvūnui, genetinės medžiagos produktui ar gyvūniniam produktui, valstybės narės gali, atlikusios susijusios rizikos įvertinimą, taikyti nacionalines taisykles, jei tos nacionalinės taisyklės atitinka 1 dalyje nustatytas sąlygas.

6 SKIRSNIS

NUKRYPTI LEIDŽIANČIOS NUOSTATOS IR PAPILDOMI REIKALAVIMAI, TAIKOMI TAM TIKRŲ KATEGORIJŲ GYVŪNAMS, GENETINĖS MEDŽIAGOS PRODUKTAMS IR GYVŪNINIAMS PRODUKTAMS

239 straipsnis

Nukrypti leidžiančios nuostatos ir papildomi reikalavimai, taikomi tam tikrų kategorijų gyvūnams, genetinės medžiagos produktams ir gyvūniniams produktams

1. Tam tikrų konkrečių tipų gyvūnų, genetinės medžiagos produktų ir gyvūninių produktų įvežimui gali būti netinkama taikyti taisykles, nustatytas 229 straipsnio 1 dalyje, 233 ir 237 straipsniuose, todėl Komisijai gali prireikti priimti deleguotuosius aktus, kuriais nustatomos specialios taisyklės, kuriose būtų atsižvelgta į tam tikrą riziką, galutinę paskirties vietą, galutinio naudojimo pobūdį ir kitas aplinkybes.

2. Komisija pagal 264 straipsnį priima deleguotuosius aktus dėl šio straipsnio 1 dalyje nurodytų specialių taisyklių, susijusių su nuostatomis, leidžiančiomis nukrypti nuo 229 straipsnio 1 dalyje, 233 ir 237 straipsniuose numatytų reikalavimų, ir dėl nustatymo papildomų reikalavimų, kurie taikomi į Sąjungą įvežant:

   a) gyvūnus:

      i) kurie skirti cirkams, renginiams, parodoms, eksponavimui, pasirodymams ir laikyti atskirtuose ūkiuose;

ii) kurie skirti naudoti mokslo ar diagnostikos tikslais;

iii) kurių galutinė paskirties vieta nėra Sąjunga;

iv) kurie yra Sąjungos kilmės ir yra perkeliami į trečiąją šalį ar teritoriją ir iš tos trečiosios šalies ar teritorijos grąžinami atgal į Sąjungą;

v) kurie yra Sąjungos kilmės ir kurie vežami į kitą Sąjungos dalį per pakeliui esančią trečiąją šalį ar teritoriją;

vi) kurie skirti laikinai ganyti netoli Sąjungos sienų;

vii) kurie kelia nereikšmingą riziką gyvūnų sveikatos būklei Sąjungoje;

b) gyvūninius produktus:

i) kurie skirti asmeniniam naudojimui;

ii) kurie skirti vartoti iš trečiųjų šalių ar teritorijų atvykstančių transporto priemonių įgulai ir keleiviams;

c) genetinės medžiagos produktus ir gyvūninius produktus:

i) kurie skirti naudoti kaip prekybos pavyzdžiai;

ii) kurie skirti naudoti kaip mokslinių tyrimų ir diagnostiniai mėginiai;

iii) kurių galutinė paskirties vieta nėra Sąjunga;

iv) kurie yra Sąjungos kilmės ir yra vežami į trečiąją šalį ar teritoriją ir iš tos trečiosios šalies ar teritorijos grąžinami atgal į Sąjungą;

v) kurie yra Sąjungos kilmės ir yra vežami į kitą Sąjungos dalį per pakeliui esančią trečiąją šalį ar teritoriją;

vi) kurie kelia nereikšmingą riziką gyvūnų sveikatos būklei Sąjungoje.

Tuose deleguotuosiuose aktuose atsižvelgiama į 235 ir 236 straipsniuose nurodytus veiksnius.

3. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės:

a) taikomos gyvūnų sveikatos sertifikatų, deklaracijų ir kitų dokumentų, skirtų šio straipsnio 2 dalyje nurodytų kategorijų gyvūnams, genetinės medžiagos produktams ir gyvūniniams produktams, pavyzdžiams;

b) kuriose pateikiami šio straipsnio 1 dalyje nurodytų produktų Kombinuotosios nomenklatūros kodai, jei tokie kodai nenumatyti pagal kitas atitinkamas Sąjungos taisykles.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2 skyrius

Tam tikrų kitų prekių nei gyvūnai, genetinės medžiagos produktai ir gyvūniniai produktai įvežimas į Sąjungą iš trečiųjų šalių ir teritorijų

240 straipsnis

Ligų sukėlėjai ir deleguotieji aktai

1. Veiklos vykdytojai, veterinarijos gydytojai, vandens gyvūnų sveikatos specialistai ir gyvūnų specialistai, įveždami ligų sukėlėjus į Sąjungą:

   a) imasi tinkamų priemonių siekdami užtikrinti, kad dėl tų ligų sukėlėjų įvežimo į Sąjungą nekiltų su 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis ir naujomis ligomis susijusios rizikos gyvūnų ar visuomenės sveikatai Sąjungoje;

   b) imasi atitinkamų ligų kontrolės ir prevencijos priemonių siekdami užtikrinti, kad dėl tų ligų sukėlėjų įvežimo į Sąjungą nekiltų bioterorizmo rizikos.

   Ši dalis taip pat taikoma visiems kitiems fiziniams ar juridiniams asmenims, sąmoningai įvežantiems tokius sukėlėjus į Sąjungą.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriuose nustatomi į Sąjungą įvežamiems ligų sukėlėjams taikomi reikalavimai dėl:

a) ligų sukėlėjų pakuotės;

b) kitų rizikos mažinimo priemonių, kurių reikia imtis siekiant užkirsti kelią ligų sukėlėjų patekimui į aplinką ir jų plitimui.

241 straipsnis

Augalų medžiaga ir deleguotieji bei įgyvendinimo aktai

1. Valstybės narės imasi priemonių, kad būtų apribotas augalų medžiagos siuntų įvežimas į Sąjungą, jeigu trečiosiose šalyse ar teritorijose susidarė nepalanki padėtis, susijusi su 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis arba naujomis ligomis, kai to reikalaujama pagal šio straipsnio 3 dalį priimtomis taisyklėmis.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl šio straipsnio 1 dalyje nurodytų priemonių, kuriuose būtų nustatyti:

a) konkretūs gyvūnų sveikatos reikalavimai, taikomi augalų medžiagos, per kurią gali būti perduotos į sąrašą įtrauktos ar naujos ligos, įvežimui į Sąjungą;

b) reikalavimai, taikomi:

i) gyvūnų sveikatos sertifikavimui, atsižvelgiant į 237 straipsnio 1 dalies a punkte ir 237 straipsnio 2 bei 3 dalyse numatytas taisykles, arba

ii) deklaracijoms ar kitiems dokumentams, atsižvelgiant į 237 straipsnio 1 dalies b punkte numatytas taisykles.

3. Komisija nustato 2 dalyje numatytus gyvūnų sveikatos reikalavimus remdamasi šiais kriterijais:

a) ar į sąrašą įtraukta liga arba nauja liga, kuri gali būti perduota per augalų medžiagą, kelia didelę riziką gyvūnų ar žmonių sveikatai Sąjungoje;

b) tikimybe, kad rūšių, kurios įtrauktos į sąrašą dėl tam tikros į sąrašą įtrauktos ligos ar naujos ligos, gyvūnai turės tiesioginį ar netiesioginį sąlytį su 2 dalyje nurodyta augalų medžiaga;

c) su ta augalų medžiaga susijusių alternatyvių rizikos mažinimo priemonių, kuriomis galima pašalinti ar sumažinti a punkte nurodytą perdavimo riziką, veiksmingumu ir galimybe jomis naudotis.

4. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės, kuriose pateikiami šio straipsnio 2 dalyje nurodytos augalų medžiagos Kombinuotosios nomenklatūros kodai, jei jie nenumatyti pagal kitas atitinkamas Sąjungos taisykles.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

242 straipsnis

Transporto priemonės, įranga, pakavimo medžiagos, vežimo vanduo, pašaras bei pašariniai augalai ir deleguotieji bei įgyvendinimo aktai

1. Gyvūnus ir produktus į Sąjungą įvežantys veiklos vykdytojai imasi tinkamų ir būtinų ligų prevencijos priemonių vežimo metu, kaip numatyta 125 straipsnio 1 dalyje ir 192 straipsnio 1 dalyje.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) konkrečių gyvūnų sveikatos reikalavimų, taikomų į Sąjungą įvežant:

i) gyvūnų ir produktų vežimo transporto priemones;

ii) gyvūnams ir produktams skirtą įrangą, pakavimo medžiagas arba vežimo vandenį ar pašarus ir pašarinius augalus, per kuriuos gali būti perduotos gyvūnų ligos;

b) reikalavimų, taikomų:

i) gyvūnų sveikatos sertifikavimui, atsižvelgiant į 237 straipsnio 1 dalies a punkte ir 237 straipsnio 2 bei 3 dalyse numatytas taisykles, arba

ii) deklaracijoms ar kitiems dokumentams, atsižvelgiant į 237 straipsnio 1 dalies b punkte numatytas taisykles.

3. Komisija nustato šio straipsnio 2 dalyje numatytus gyvūnų sveikatos reikalavimus, jei dėl vienos ar kelių 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų ar naujų ligų, kurios kelia didelę riziką gyvūnų ar žmonių sveikatai Sąjungoje, susiklosto nepalanki padėtis:

a) kaimyninėje trečiojoje šalyje ar teritorijoje;

b) kilmės trečiojoje šalyje ar teritorijoje;

c) tranzito trečiojoje šalyje ar teritorijoje.

4. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomos taisyklės, kuriose pateikiami šio straipsnio 2 dalies a punkte nurodytų prekių Kombinuotosios nomenklatūros kodai, jei jie nenumatyti pagal kitas atitinkamas Sąjungos taisykles.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

3 skyrius
Eksportas

243 straipsnis

Eksportas iš Sąjungos

1. Valstybės narės imasi tinkamų priemonių siekdamos užtikrinti, kad gyvūnų ir produktų eksportas ir reeksportas iš Sąjungos į trečiąją šalį ar teritoriją būtų vykdomas laikantis IV dalyje (84–228 straipsniuose) numatytų gyvūnų perkėlimo ir produktų vežimo iš vienos valstybės narės į kitą taisyklių, kartu atsižvelgiant į gyvūnų sveikatos būklę paskirties trečiojoje šalyje ar teritorijoje arba jos atitinkamoje zonoje ar laikymo vietoje, kiek tai susiję su 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis ir naujomis ligomis.

2. Nukrypstant nuo 1 dalies, atitinkamus gyvūnus ir produktus importuojančios trečiosios šalies ar teritorijos kompetentingai institucijai paprašius arba, jei taip nustatyta toje trečiojoje šalyje ar teritorijoje galiojančiomis teisinėmis ir administracinėmis procedūromis, eksportas ir reeksportas iš Sąjungos gali būti vykdomi pagal galiojančias nuostatas toje trečiojoje šalyje ar teritorijoje su sąlyga, kad toks eksportas ar reeksportas nekelia pavojaus visuomenės ar gyvūnų sveikatai.

3. Jei taikomos Sąjungos ir trečiosios šalies ar teritorijos sudaryto dvišalio susitarimo nuostatos, iš Sąjungos į tą trečiąją šalį ar teritoriją eksportuojami gyvūnai ir produktai turi atitikti tas nuostatas.

VI DALIS
GYVŪNŲ AUGINTINIŲ PERKĖLIMAS Į VALSTYBĘ NARĘ IŠ KITOS VALSTYBĖS NARĖS ARBA TREČIOSIOS ŠALIES AR TERITORIJOS NEKOMERCINIAIS TIKSLAIS

1 skyrius
Bendrosios nuostatos

244 straipsnis

VI dalies taikymo sritis

1. Ši dalis taikoma nekomerciniais tikslais perkeliant gyvūnus augintinius į valstybę narę iš kitos valstybės narės arba trečiosios šalies ar teritorijos.

2. Ji taikoma nedarant poveikio:

   a) Tarybos reglamentui (EB) Nr. 338/97[1];

[1] 1996 m. gruodžio 9 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 338/97 dėl laukinės faunos ir floros rūšių apsaugos kontroliuojant jų prekybą (OL L 61, 1997 3 3, p. 1).

b) bet kurioms nacionalinėms priemonėms, kurias valstybės narės priėmė, paskelbė ir su kuriomis leido susipažinti visuomenei, kad apribotų tam tikrų rūšių arba veislių gyvūnų augintinių perkėlimą remdamosi kitais nei gyvūnų sveikatos motyvais.

245 straipsnis

Bendrosios nuostatos

1. Gyvūnų augintinių, atitinkančių šioje dalyje nustatytus gyvūnų sveikatos reikalavimus, perkėlimas nekomerciniais tikslais nėra draudžiamas, ribojamas ar kitaip trikdomas remiantis kitomis su gyvūnų sveikata susijusiomis priežastimis nei pagal šią dalį taikomos su gyvūnų sveikata susijusios priežastys.

2. Jeigu gyvūno augintinio perkėlimą nekomerciniais tikslais atlieka įgaliotas asmuo, jis gali būti perkeliamas tik užtikrinant ne ilgesnį kaip penkių dienų skirtumą tarp šio perkėlimo ir gyvūno augintinio savininko persikėlimo.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl reikalavimų, kuriais papildomos šio straipsnio 2 dalyje nustatytos taisyklės, susijusių su:

a) gyvūno augintinio pervežimo nekomerciniais tikslais, kurį atlieka įgaliotas asmuo, dokumentais;

b) leidimo taikyti nuo šio straipsnio 2 dalyje nurodyto laikotarpio nukrypti leidžiančias nuostatas suteikimu.

4. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomi su išdėstymu, kalbomis ir galiojimu susiję reikalavimai, taikomi deklaracijai, kuria įgaliotas asmuo raštu įgaliojamas gyvūno augintinio savininko vardu atlikti gyvūno augintinio perkėlimą nekomerciniais tikslais. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

246 straipsnis

Didžiausias gyvūnų augintinių skaičius

1. I priedo A dalyje išvardytų rūšių gyvūnų augintinių, kurie gali būti perkeliami vieno perkėlimo nekomerciniais tikslais metu, skaičius negali būti didesnis kaip penki gyvūnai.

2. Nukrypstant nuo 1 dalies, I priedo A dalyje išvardytų rūšių gyvūnų augintinių skaičius gali būti didesnis kaip penki gyvūnai, jeigu įvykdytos toliau nurodytos sąlygos:

a) atitinkamas perkėlimas nekomerciniais tikslais vykdomas siekiant dalyvauti konkurse, parodoje ar sporto renginyje arba tokio renginio treniruotėje;

b) gyvūno augintinio savininkas arba atitinkamas įgaliotas asmuo pateikia rašytinį įrodymą, kad gyvūnai augintiniai yra registruoti kaip a punkte nurodyto renginio dalyviai arba registruoti organizacijoje, kuri rengia tokius renginius;

c) gyvūnai augintiniai yra vyresni nei šešių mėnesių.

3. Siekiant užkirsti kelią I priedo B dalyje išvardytų rūšių gyvūnų augintinių perkėlimui komerciniais tikslais, kuris sukčiaujant pateikiamas kaip perkėlimas nekomerciniais tikslais, Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl taisyklių, kuriomis nustatomas didžiausias tų rūšių gyvūnų augintinių, kurie vienu metu gali būti perkeliami nekomerciniais tikslais, skaičius.

2 skyrius

Gyvūnų augintinių perkėlimui nekomerciniais tikslais iš vienos valstybės narės į kitą taikomos sąlygos

247 straipsnis

Sąlygos, taikomos nekomerciniais tikslais perkeliant I priedo A dalyje išvardytų rūšių gyvūnus augintinius

I priedo A dalyje išvardytų rūšių gyvūnai augintiniai perkeliami iš vienos valstybės narės į kitą tik tuo atveju, jei:

a) jie yra individualiai identifikuojami fizinėmis identifikavimo priemonėmis laikantis taisyklių, priimtų pagal 252 straipsnio 1 dalies a punktą;

b) jie atitinka atitinkamas prevencijos ir rizikos mažinimo priemones, priimtas pagal 252 straipsnio 1 dalies b punktą, kiek tai susiję su 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis;

c) prie jų pridėtas identifikavimo dokumentas, tinkamai užpildytas ir išduotas laikantis taisyklių, priimtų pagal 254 straipsnio d punktą.

248 straipsnis

Sąlygos, taikomos nekomerciniais tikslais perkeliant I priedo B dalyje išvardytų rūšių gyvūnus augintinius

1. Jeigu Komisija pagal 252 straipsnio 1 dalies b punktą yra priėmusi deleguotąjį aktą dėl vienos iš I priedo B dalyje išvardytų gyvūnų augintinių rūšių, nekomerciniais tikslais perkeliant tos rūšies gyvūnus augintinius iš vienos valstybės narės į kitą turi būti laikomasi šio straipsnio 2 dalyje nustatytų sąlygų.

2. 1 dalyje nurodytų rūšių gyvūnai augintiniai gali būti perkeliami iš vienos valstybės narės į kitą tik tuo atveju, jei:

   a) jie yra individualiai identifikuojami ar apibūdinami arba jų grupės yra identifikuojamos ar apibūdinamos laikantis taisyklių, priimtų pagal 252 straipsnio 1 dalies a punktą;

   b) jie atitinka atitinkamas prevencijos ir rizikos mažinimo priemones, priimtas pagal 252 straipsnio 1 dalies b punktą, kiek tai susiję su 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis;

c) prie jų pridėtas identifikavimo dokumentas, tinkamai užpildytas ir išduotas laikantis taisyklių, priimtų pagal 254 straipsnio d punktą.

3. Kol bus priimti 1 dalyje nurodyti atitinkami deleguotieji aktai, valstybės narės I priedo B dalyje išvardytų rūšių gyvūnų augintinių perkėlimui nekomerciniais tikslais iš kitos valstybės narės į savo teritoriją gali taikyti nacionalines taisykles, jei tokios taisyklės:

a) taikomos proporcingai visuomenės arba gyvūnų sveikatai kylančiai rizikai, susijusiai su tų rūšių gyvūnų augintinių perkėlimu nekomerciniais tikslais, ir

b) nėra griežtesnės nei tos, kurios taikomos tų rūšių gyvūnų perkėlimui pagal IV dalį.

3 skyrius

Sąlygos, taikomos nekomerciniais tikslais perkeliant gyvūnus augintinius į valstybę narę iš trečiosios šalies arba teritorijos

249 straipsnis

Sąlygos, taikomos nekomerciniais tikslais perkeliant I priedo A dalyje išvardytų rūšių gyvūnus augintinius

1. I priedo A dalyje išvardytų rūšių gyvūnai augintiniai į valstybę narę iš trečiosios šalies arba teritorijos perkeliami tik tuo atveju, kai:

   a) jie yra individualiai identifikuojami fizinėmis identifikavimo priemonėmis laikantis taisyklių, priimtų pagal 252 straipsnio 1 dalies a punktą;

   b) jie atitinka atitinkamas prevencijos ir rizikos mažinimo priemones, priimtas pagal 252 straipsnio 1 dalies b punktą, kiek tai susiję su į sąrašą įtrauktomis 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis ligomis;

   c) prie jų pridėtas identifikavimo dokumentas, tinkamai užpildytas ir išduotas laikantis taisyklių, priimtų pagal 254 straipsnio d punktą.

2. I priedo A dalyje išvardytų rūšių gyvūnus augintinius iš kitų nei pagal 253 straipsnio 1 dalies d punktą į sąrašą įtrauktų trečiųjų šalių arba teritorijų į valstybę narę galima perkelti tik per tuo tikslu į sąrašą įtrauktą atvykimo punktą. Kiekviena valstybė narė parengia tų jos teritorijoje esančių atvykimo punktų sąrašą ir jį viešai paskelbia.

3. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl leidimo nukrypti nuo šio straipsnio 2 dalies suteikimo sąlygų.

250 straipsnis

Sąlygos, taikomos nekomerciniais tikslais perkeliant I priedo B dalyje išvardytų rūšių gyvūnus augintinius

1. Jeigu Komisija pagal 252 straipsnio 1 dalies b punktą yra priėmusi deleguotąjį aktą dėl vienos iš I priedo B dalyje išvardytų gyvūnų augintinių rūšių, nekomerciniais tikslais perkeliant tos rūšies gyvūnus augintinius iš trečiosios šalies arba teritorijos į valstybę narę turi būti laikomasi šio straipsnio 2 dalyje nustatytų sąlygų.

2. 1 dalyje nurodytų rūšių gyvūnai augintiniai gali būti perkeliami iš trečiosios šalies arba teritorijos į valstybę narę tik tuo atveju, jei:

   a) jie yra individualiai identifikuojami ar apibūdinami arba jų grupės yra identifikuojamos ar apibūdinamos laikantis taisyklių, priimtų pagal 252 straipsnio 1 dalies a punktą;

b) jie atitinka atitinkamas prevencijos ir rizikos mažinimo priemones, priimtas pagal 252 straipsnio 1 dalies b punktą, kiek tai susiję su 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytomis į sąrašą įtrauktomis ligomis;

c) prie jų pridėtas identifikavimo dokumentas, tinkamai užpildytas ir išduotas laikantis taisyklių, priimtų pagal 254 straipsnio d punktą;

d) kai jie atvyksta iš kitų nei pagal 253 straipsnio 1 dalies d punktą į sąrašą įtrauktų trečiųjų šalių arba teritorijų, jie įvežami per tuo tikslu į sąrašą įtrauktą atvykimo punktą. Kiekviena valstybė narė parengia tų jos teritorijoje esančių atvykimo punktų sąrašą ir jį viešai paskelbia.

3. Kol bus priimti 1 dalyje nurodyti atitinkami deleguotieji aktai, valstybės narės I priedo B dalyje išvardytų rūšių gyvūnų augintinių perkėlimui nekomerciniais tikslais iš trečiosios šalies arba teritorijos į savo teritoriją gali taikyti nacionalines taisykles, jei tokios taisyklės:

a) taikomos proporcingai visuomenės arba gyvūnų sveikatai kylančiai rizikai, susijusiai su tų rūšių gyvūnų augintinių perkėlimu nekomerciniais tikslais, ir

b) nėra griežtesnės nei tos, kurios taikomos tų rūšių gyvūnų įvežimui į Sąjungą pagal V dalį.

251 straipsnis

Nuostata, leidžianti nukrypti nuo sąlygų, taikomų gyvūnų augintinių perkėlimui nekomerciniais tikslais tarp tam tikrų šalių ir teritorijų

Nukrypstant nuo 249 ir 250 straipsnių, gyvūnai augintiniai gali būti toliau nekomerciniais tikslais perkeliami tarp toliau išvardytų šalių ir teritorijų laikantis pagal tų šalių ir teritorijų nacionalines taisykles nustatytų sąlygų:

a) San Marino ir Italijos;

b) Vatikano ir Italijos;

c) Monako ir Prancūzijos;

d) Andoros ir Prancūzijos;

e) Andoros ir Ispanijos;

f) Norvegijos ir Švedijos;

g) Farerų Salų ir Danijos;

h) Grenlandijos ir Danijos.

4 skyrius

Identifikavimo ir prevencinės bei rizikos mažinimo priemonės

252 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su gyvūnų augintinių identifikavimu ir prevencinėmis bei rizikos mažinimo priemonėmis, delegavimas

1. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

   a) išsamių konkrečioms rūšims skirtų reikalavimų dėl:

      i) I priede išvardytų rūšių gyvūnų augintinių identifikavimo priemonių, numatytų 247 straipsnio a punkte, 248 straipsnio 2 dalies a punkte, 249 straipsnio 1 dalies a punkte ir 250 straipsnio 2 dalies a punkte;

      ii) tų identifikavimo priemonių taikymo ir naudojimo;

   b) išsamių konkrečioms rūšims skirtų reikalavimų dėl prevencinių ir rizikos mažinimo priemonių, kuriomis siekiama užtikrinti, kad gyvūnai augintiniai nekeltų didelės 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų plitimo rizikos dėl I priede išvardytų rūšių gyvūnų augintinių perkėlimo, kaip numatyta 247 straipsnio b punkte, 248 straipsnio 2 dalies b punkte, 249 straipsnio 1 dalies b punkte ir 250 straipsnio 2 dalies b punkte.

2. Jei su nauja rizika susijusiais atvejais yra priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti, pagal šio straipsnio 1 dalies b punktą priimtoms taisyklėms taikoma 265 straipsnyje numatyta procedūra.

3. Pagal šio straipsnio 1 dalies b punktą priimtu deleguotuoju aktu leidžiamos konkrečioms rūšims skirtos prevencinės ir rizikos mažinimo priemonės grindžiamos tinkama, patikima ir patvirtinta moksline informacija ir taikomos proporcingai visuomenės arba gyvūnų sveikatai kylančiai rizikai, susijusiai su gyvūnų augintinių, kurie yra imlūs 9 straipsnio 1 dalies d punkte nurodytoms į sąrašą įtrauktoms ligoms, perkėlimu nekomerciniais tikslais.

4. Į 1 dalies b punkte numatytus deleguotuosius aktus taip pat gali būti įtrauktos:

   a) taisyklės dėl valstybių narių ar jų dalių suskirstymo į kategorijas pagal jų gyvūnų sveikatos būklę ir jų priežiūros bei pranešimų teikimo sistemas, susijusias su tam tikromis ligomis, kurios gali išplisti perkeliant I priede nurodytų rūšių gyvūnus augintinius;

   b) sąlygos, kurias valstybės narės turi įvykdyti, kad galėtų toliau taikyti 1 dalies b punkte nurodytas prevencines ir rizikos mažinimo priemones;

   c) 1 dalies b punkte nurodytų prevencinių ir rizikos mažinimo priemonių taikymo ir dokumentavimo sąlygos;

d) leidimo taikyti nuo 1 dalies b punkte nurodytų prevencinių ir rizikos mažinimo priemonių leidžiančias nukrypti nuostatas suteikimo ir prireikus dokumentavimo tam tikromis konkrečiomis aplinkybėmis kriterijai;

e) leidimo taikyti nuo 247–250 straipsniuose nurodytų sąlygų leidžiančias nukrypti nuostatas suteikimo ir dokumentavimo tam tikromis konkrečiomis aplinkybėmis kriterijai.

253 straipsnis

Įgyvendinimo aktai, susiję su prevencinėmis ir rizikos mažinimo priemonėmis

1. Komisija priima įgyvendinimo aktus dėl I priedo A dalyje išvardytų rūšių gyvūnų augintinių, kuriais:

a) nustato taisykles dėl visų dokumentų, privalomų pagal 252 straipsnio 4 dalies c ir d punktus, formos, išdėstymo ir kalbų;

b) patvirtina valstybių narių, kurios atitinka 252 straipsnio 4 dalies d punkte nurodytas sąlygas, sąrašą ir pašalina valstybes nares iš to sąrašo, jei atsiranda su tomis sąlygomis susijusių pokyčių;

c) patvirtina valstybių narių, kurios laikosi 252 straipsnio 4 dalies a punkte nurodytų valstybių narių ar jų dalių suskirstymo į kategorijas taisyklių, sąrašą ir pašalina valstybes nares iš to sąrašo, jei atsiranda su tomis taisyklėmis susijusių pokyčių;

d) patvirtina trečiųjų šalių ir teritorijų, kurios atitinka 252 straipsnio 4 dalies d punkte nurodytas sąlygas, sąrašą ir pašalina trečiąsias šalis ar teritorijas iš to sąrašo, jei atsiranda su tomis sąlygomis susijusių pokyčių.

2. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus dėl I priedo B dalyje išvardytų rūšių gyvūnų augintinių, kuriais patvirtina trečiųjų šalių ir teritorijų, kurios atitinka 252 straipsnio 4 dalies d punkte nurodytas sąlygas, sąrašą ir pašalina trečiąsias šalis ar teritorijas iš to sąrašo, jei atsiranda su tomis sąlygomis susijusių pokyčių.

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodyti įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

4. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti ir kurios susijusios su didele rizika, Komisija priima nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus, kuriais atnaujina šio straipsnio 1 dalies b ir d punktuose nurodytus sąrašus, laikydamasi 266 straipsnyje 3 dalyje nurodytos procedūros.

5 skyrius
Identifikavimo dokumentai

254 straipsnis

Įgaliojimų, susijusių su identifikavimo dokumentais, delegavimas

Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl:

a) informacijai, kuri turi būti pateikta 247 straipsnio c punkte, 248 straipsnio 2 dalies c punkte, 249 straipsnio 1 dalies c punkte ir 250 straipsnio 2 dalies c punkte nurodytuose identifikavimo dokumentuose, įrašyti skirtų laukelių;

b) 247 straipsnio c punkte nurodytų identifikavimo dokumentų blankų platinimo;

c) leidimo taikyti nuo identifikavimo dokumentų, numatytų 247 straipsnio c punkte ir 249 straipsnio 1 dalies c punkte, formos nukrypti leidžiančias nuostatas, suteikimo sąlygų;

d) identifikavimo dokumentų, numatytų 247 straipsnio c punkte, 248 straipsnio 2 dalies c punkte, 249 straipsnio 1 dalies c punkte ir 250 straipsnio 2 dalies c punkte, išdavimo, užpildymo ir, kai taikoma, patvirtinimo.

255 straipsnis

Įgyvendinimo aktai, susiję su identifikavimo dokumentais

1. Komisija priima įgyvendinimo aktus, kuriais nustatomas 247 straipsnio c punkte ir 249 straipsnio 1 dalies c punkte nurodytų identifikavimo dokumentų pavyzdys. Tame pavyzdyje turi būti atitinkami 254 straipsnio a punkte nurodyti laukeliai, taip pat reikalavimai dėl tų identifikavimo dokumentų kalbų, išdėstymo, galiojimo ar apsaugos priemonių.

2. Komisija gali priimti įgyvendinimo aktus, kuriais:

   a) nustatomas 248 straipsnio 2 dalies c punkte ir 250 straipsnio 2 dalies c punkte nurodytų identifikavimo dokumentų pavyzdys, kuriame turi būti atitinkami 254 straipsnio a punkte nurodyti laukeliai, taip pat reikalavimai dėl tų identifikavimo dokumentų kalbų, išdėstymo, galiojimo ar apsaugos priemonių;

   b) nustatomos taisyklės, būtinos pereinant prie 247 straipsnio c punkte nurodyto identifikavimo dokumento pavyzdžio.

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodyti įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

6 skyrius
Informavimo pareigos

256 straipsnis

Informavimo pareigos

1. Valstybės narės pateikia visuomenei aiškią ir lengvai prieinamą informaciją apie gyvūnų sveikatos reikalavimus, taikomus nekomerciniais tikslais perkeliant gyvūnus augintinius, įskaitant:

   a) leidimo taikyti tam tikras 252 straipsnio 4 dalies d punkte nurodytas nukrypti leidžiančias nuostatas suteikimo sąlygas;

   b) leidimo taikyti 252 straipsnio 4 dalies e punkte nurodytas nukrypti leidžiančias nuostatas suteikimo sąlygas;

   c) 252 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktyje nurodytų identifikavimo priemonių taikymo reikalavimus;

   d) jų nacionalinėmis taisyklėmis nustatytas sąlygas, taikomas nekomerciniais tikslais perkeliant į valstybių narių teritorijas I priedo B dalyje nurodytų rūšių gyvūnus augintinius, kaip numatyta 248 straipsnio 3 dalyje ir 250 straipsnio 3 dalyje;

e) jų nacionalinėmis taisyklėmis nustatytas sąlygas, taikomas nekomerciniais tikslais perkeliant gyvūnus augintinius iš tam tikrų šalių ir teritorijų į valstybių narių teritorijas, kaip nurodyta 251 straipsnyje;

f) visą atitinkamą informaciją, susijusią su tam tikromis 252 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytomis prevencinėmis ir rizikos mažinimo priemonėmis.

2. Valstybės narės sukuria informacinius interneto puslapius, kuriuose pateikiama 1 dalyje nurodyta informacija, ir tų puslapių interneto adresą praneša Komisijai.

3. Komisija padeda valstybėms narėms pateikti tą informaciją visuomenei savo interneto svetainėje pateikdama:

a) nuorodas į valstybių narių informacinius interneto puslapius;

b) 1 dalies a ir d punktuose nurodytą informaciją ir, tam tikrais atvejais, informaciją, su kuria visuomenė gali susipažinti, kaip nurodyta 244 straipsnio 2 dalies b punkte, papildomomis kalbomis.

VII DALIS
NEATIDĖLIOTINOS PRIEMONĖS

1 SKIRSNIS
NEATIDĖLIOTINOS PRIEMONĖS, SUSIJUSIOS SU GYVŪNŲ PERKĖLIMU IR PRODUKTŲ VEŽIMU SĄJUNGOJE IR TRANSPORTO PRIEMONĖMIS IR KITOMIS MEDŽIAGOMIS, KURIOS GALĖJO TURĖTI SĄLYTĮ SU TOKIAIS GYVŪNAIS IR PRODUKTAIS

257 straipsnis

Neatidėliotinos priemonės, kurių turi imtis valstybės narės, kurios teritorijoje pasireiškė į sąrašą įtrauktos ligos ar naujos ligos protrūkis arba pavojus, kompetentinga institucija

1. Į sąrašą įtrauktos ligos ar naujos ligos protrūkio atveju arba pasireiškus pavojui, dėl kurio gali kilti didelė rizika gyvūnų ar visuomenės sveikatai, valstybės narės, kurioje pasireiškė toks protrūkis ar pavojus, kompetentinga institucija, atsižvelgdama į padėties rimtumą ir atitinkamą ligą ar pavojų ir siekdama užkirsti kelią ligai ar pavojui plisti, nedelsdama imasi vienos ar kelių iš šių neatidėliotinų priemonių:

   a) dėl į sąrašą įtrauktų ligų:

      i) kurios nurodytos 9 straipsnio 1 dalies a punkte, taiko III dalies II antraštinės dalies 1 skyriuje (53–71 straipsniuose) nustatytas ligų kontrolės priemones;

ii) kurios nurodytos 9 straipsnio 1 dalies b punkte, taiko III dalies II antraštinės dalies 2 skyriaus 72—75 straipsniuose ir 77–81 straipsniuose nustatytas ligų kontrolės priemones;

iii) kurios nurodytos 9 straipsnio 1 dalies c punkte, taiko III dalies II antraštinės dalies 2 skyriaus 76–78 straipsniuose ir 80–82 straipsniuose nustatytas ligų kontrolės priemones;

b) dėl naujų ligų ir pavojų taiko:

i) perkėlimo ir vežimo apribojimus, taikomus gyvūnams ir produktams iš ūkių ar, tam tikrais atvejais, apribojimų taikymo zonų ar laikymo vietų, kuriose pasireiškė protrūkis ar pavojus, ir transporto priemonėms ir kitoms medžiagoms, kurios galėjo turėti sąlytį su tais gyvūnais ar produktais;

ii) gyvūnų karantiną ir produktų izoliavimą;

iii) priežiūros ir atsekamumo priemones;

iv) visas reikiamas neatidėliotinas ligų kontrolės priemones, numatytas III dalies II antraštinės dalies 1 skyriuje (53–71 straipsniuose);

c) taiko kitas neatidėliotinas priemones, kurias laiko tinkamomis siekiant veiksmingai ir efektyviai kontroliuoti ir užkirsti kelią ligai ar pavojui plisti.

2. 1 dalyje nurodyta kompetentinga institucija informuoja Komisiją ir kitas valstybes nares:

a) iš karto – apie 1 dalyje nurodytą protrūkį ar pasireiškusį pavojų;

b) nedelsdama – apie neatidėliotinas priemones, kurių imtasi pagal 1 dalį.

258 straipsnis

Neatidėliotinos priemonės, kurių turi imtis valstybė narė, išskyrus tą valstybę narę, kurioje pasireiškė protrūkis ar pavojus

1. Kitos valstybės narės, išskyrus tą valstybę narę, kurioje pasireiškė 257 straipsnio 1 dalyje nurodytas protrūkis ar pavojus, kompetentinga institucija, atsižvelgdama į padėties rimtumą ir atitinkamą ligą ar pavojų, imasi vienos ar kelių 257 straipsnio 1 dalyje nurodytų neatidėliotinų priemonių, jei ji nustato, kad jos teritorijoje yra gyvūnų ar produktų iš 257 straipsnio 1 dalyje nurodytos valstybės narės arba transporto priemonių ar kitų medžiagų, kurios galėjo turėti sąlytį su tokiais gyvūnais ir produktais.

2. Jei esama didelės rizikos, kol Komisija priims neatidėliotinas priemones pagal 259 straipsnį, šio straipsnio 1 dalyje nurodyta kompetentinga institucija gali laikinai taikyti 257 straipsnio 1 dalyje nurodytas neatidėliotinas priemones, atsižvelgdama į padėties rimtumą, kiek tai susiję su gyvūnais ar produktais iš ūkių ar kitų vietų ar, tam tikrais atvejais, apribojimų taikymo zonų valstybėje narėje, kurioje pasireiškė 257 straipsnio 1 dalyje nurodyta liga ar pavojus, arba su transporto priemonėmis ar kitomis medžiagomis, kurios galėjo turėti sąlytį su tokiais gyvūnais.

3. 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos ligos protrūkio trečiojoje šalyje arba teritorijoje, turinčioje sieną su Sąjunga, atveju arba naujos ligos protrūkio tokioje trečiojoje šalyje arba teritorijoje atveju valstybė narė gali imtis 257 straipsnio 1 dalyje nurodytų priemonių, jeigu tos priemonės yra būtinos siekiant užkirsti kelią ligos išplitimui į Sąjungos teritoriją.

4. 1 dalyje nurodyta kompetentinga institucija ir 3 dalyje nurodytos valstybės narės kompetentinga institucija Komisiją ir kitas valstybes nares informuoja:

   a) iš karto – apie 1 dalyje nurodytą protrūkį ar pasireiškusį pavojų;

   b) nedelsdama – apie neatidėliotinas priemones, kurių imtasi pagal 1 ir 2 dalis.

259 straipsnis

Komisijos neatidėliotinos priemonės

1. Jei įvyksta protrūkis ar pasireiškia pavojus, kaip nurodyta 257 straipsnio 1 dalyje, ir valstybių narių kompetentingos institucijos imasi neatidėliotinų priemonių pagal 257 straipsnio 1 dalį ir 258 straipsnio 1, 2 ir 3 dalis, Komisija peržiūri padėtį bei neatidėliotinas priemones, kurių imtasi, ir įgyvendinimo aktu priima vieną ar kelias 257 straipsnio 1 dalyje numatytas neatidėliotinas priemones dėl atitinkamų gyvūnų, produktų, transporto priemonių ir kitų medžiagų, kurios galėjo turėti sąlytį su tais gyvūnais ar produktais, bet kuriuo iš šių atvejų:

   a) kai Komisija nebuvo informuota apie priemones, kurių imtasi pagal 257 straipsnio 1 dalį ir 258 straipsnio 1, 2 ir 3 dalis;

   b) kai Komisija mano, kad priemonės, kurių imtasi pagal 257 straipsnio 1 dalį ir 258 straipsnio 1, 2 ir 3 dalis, yra nepakankamos;

   c) kai Komisija mano, kad siekiant išvengti nepagrįsto gyvūnų perkėlimo ir produktų vežimo sutrikdymo būtina patvirtinti ar pakeisti priemones, kurių valstybių narių kompetentingos institucijos ėmėsi pagal 257 straipsnio 1 dalį ir 258 straipsnio 1, 2 ir 3 dalis.

   Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti ir kurios susijusios su didele ligos ar pavojaus plitimo rizika, Komisija gali priimti nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus pagal 266 straipsnio 3 dalį.

2 SKIRSNIS

NEATIDĖLIOTINOS PRIEMONĖS, SUSIJUSIOS SU TREČIŲJŲ ŠALIŲ IR TERITORIJŲ KILMĖS GYVŪNŲ IR PRODUKTŲ SIUNTOMIS IR TRANSPORTO PRIEMONĖMIS BEI KITOMIS MEDŽIAGOMIS, KURIOS GALĖJO TURĖTI SĄLYTĮ SU TOKIOMIS SIUNTOMIS

260 straipsnis

Neatidėliotinos priemonės, kurių turi imtis kompetentinga institucija

Sužinojusi apie trečiosios šalies ar teritorijos kilmės gyvūnus ar produktus arba transporto priemones ar medžiagas, kurios galėjo turėti sąlytį su tokiais gyvūnais ir produktais, kurie Sąjungoje gali kelti didelę riziką dėl galimos su į sąrašą įtrauktomis ligomis ar naujomis ligomis ar pavojais susijusios infekcijos ar užkrato, valstybės narės kompetentinga institucija:

a) nedelsdama imasi vienos ar kelių iš toliau nurodytų neatidėliotinų priemonių, kurios, atsižvelgiant į padėties rimtumą, yra būtinos tai rizikai sumažinti:

   i) atitinkamų gyvūnų ir produktų sunaikinimas;

ii) gyvūnų karantinas ir produktų izoliavimas;

iii) priežiūros ir atsekamumo priemonės;

iv) atitinkamais atvejais ligų kontrolės priemonės, nurodytos III dalies II antraštinės dalies 1 skyriuje (53–69 straipsniuose);

v) kitos neatidėliotinos priemonės, kurias ji laiko tinkamomis siekiant užkirsti kelią ligai ar pavojui plisti Sąjungoje;

b) naudodamasi TRACES nedelsdama informuoja Komisiją ir kitas valstybes nares apie riziką, susijusią su atitinkamais gyvūnais bei produktais ir apie tų gyvūnų bei produktų kilmę ir nedelsdama informuoja apie neatidėliotinas priemones, kurių imtasi pagal a punktą.

261 straipsnis

Komisijos neatidėliotinos priemonės

1. Jeigu trečiojoje šalyje ar teritorijoje pasireiškia arba paplinta į sąrašą įtraukta liga, nauja liga ar pavojus, kurie gali kelti didelę riziką, arba jei tai yra būtina dėl kitos svarbios priežasties, susijusios su gyvūnų ar visuomenės sveikata, Komisija savo iniciatyva arba valstybės narės prašymu gali priimti įgyvendinimo aktą, kuriuo nustatoma viena ar kelios iš toliau išvardytų neatidėliotinų priemonių, atsižvelgiant į padėties rimtumą:

   a) sustabdyti gyvūnų ir produktų siuntų ir transporto priemonių ar kitų medžiagų, kurios galėjo turėti sąlytį su tokiomis siuntomis, per kurias ta liga ar pavojus gali paplisti Sąjungoje, įvežimą į Sąjungą;

   b) nustatyti specialius reikalavimus, taikomus į Sąjungą įvežant gyvūnus ir produktus bei transporto priemones ir kitas medžiagas, kurios galėjo turėti sąlytį su tokiais gyvūnais ir produktais, per kuriuos ta liga ar pavojus gali paplisti Sąjungoje;

   c) imtis kitų tinkamų neatidėliotinų ligų kontrolės priemonių, kad būtų užkirstas kelias tokiai ligai ar pavojui plisti Sąjungoje.

   Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

2. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti ir kurios susijusios su didele rizika, Komisija, pasikonsultavusi su atitinkama valstybe nare, priima nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus laikydamasi 266 straipsnio 3 dalyje nurodytos procedūros.

262 straipsnis

Neatidėliotinos priemonės, kurių turi imtis valstybės narės, jei Komisija nesiima veiksmų

1. Jeigu valstybė narė paprašė Komisijos imtis neatidėliotinų priemonių pagal 261 straipsnį, tačiau Komisija to nepadarė, ta valstybė narė:

   a) kol Komisija priims neatidėliotinas priemones pagal šio straipsnio 2 dalį, gali laikinai taikyti vieną ar kelias 260 straipsnio a punkte nurodytas neatidėliotinas priemones, kiek tai susiję su 261 straipsnio 1 dalyje nurodytais trečiosios šalies ar teritorijos kilmės gyvūnais ir produktais, transporto priemonėmis ir kitomis medžiagomis, kurios galėjo turėti sąlytį su tokiais gyvūnais ir produktais, atsižvelgdama į padėties rimtumą savo teritorijoje;

   b) nedelsdama informuoja Komisiją ir kitų valstybių narių kompetentingas institucijas apie tokias neatidėliotinas priemones ir nurodo jų priėmimo priežastį.

2. Komisija peržiūri padėtį bei neatidėliotinas priemones, kurių pagal šio straipsnio 1 dalį ėmėsi atitinkama valstybė narė, ir prireikus įgyvendinimo aktu priima vieną ar kelias 261 straipsnyje numatytas neatidėliotinas priemones.

Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 266 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.

3. Jei yra tinkamai pagrįstų priežasčių, dėl kurių privaloma skubėti ir kurios susijusios su didele rizika, Komisija priima nedelsiant taikytinus įgyvendinimo aktus laikydamasi 266 straipsnyje 3 dalyje nurodytos procedūros.

VIII DALIS
BENDROSIOS NUOSTATOS

I ANTRAŠTINĖ DALIS
Procedūrinės nuostatos

263 straipsnis

III priedo pakeitimai

Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl III priedo pakeitimų, susijusių išskirtinai su tuo, kad būtų atsižvelgta į taksonomijos pokyčius.

264 straipsnis

Įgaliojimų delegavimas

1. Įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami šiame straipsnyje nustatytomis sąlygomis.

2. Ypač svarbu, kad prieš priimdama tuos deleguotuosius aktus Komisija konsultuotųsi su ekspertais, įskaitant valstybių narių ekspertus.

3. 3 straipsnio 5 dalyje, 5 straipsnio 2 dalyje, 5 straipsnio 4 dalyje, 14 straipsnio 3 dalyje, 16 straipsnio 2 dalyje, 18 straipsnio 3 dalyje, 20 straipsnio 3 dalyje, 29 straipsnyje, 31 straipsnio 5 dalyje, 32 straipsnio 2 dalyje, 37 straipsnio 5 dalyje, 39 straipsnyje, 41 straipsnio 3 dalyje, 42 straipsnio 6 dalyje, 47 straipsnyje, 48 straipsnio 3 dalyje, 53 straipsnio 2 dalyje, 54 straipsnio 3 dalyje, 55 straipsnio 2 dalyje, 58 straipsnio 2 dalyje, 63 straipsnyje, 64 straipsnio 4 dalyje, 67 straipsnyje, 68 straipsnio 2 dalyje, 68 straipsnio 3 dalyje, 70 straipsnio 3 dalyje, 72 straipsnio 2 dalyje, 73 straipsnio 3 dalyje, 74 straipsnio 4 dalyje, 76 straipsnio 5 dalyje, 77 straipsnio 2 dalyje, 87 straipsnio 3 dalyje, 94 straipsnio 3 dalyje, 97 straipsnio 2 dalyje, 101 straipsnio 3 dalyje, 106 straipsnio 1 dalyje, 109 straipsnio 2 dalyje, 118 straipsnyje, 119 straipsnyje, 122 straipsnio 1 dalyje, 122 straipsnio 2 dalyje, 125 straipsnio 2 dalyje, 131 straipsnio 1 dalyje, 132 straipsnio 2 dalyje, 135 straipsnyje, 136 straipsnio 2 dalyje, 137 straipsnio 2 dalyje, 138 straipsnio 3 dalyje, 139 straipsnio 4 dalyje, 140 straipsnyje, 144 straipsnio 1 dalyje, 146 straipsnio 1 dalyje, 147 straipsnyje, 149 straipsnio 4 dalyje, 151 straipsnio 3 dalyje, 154 straipsnio 1 dalyje, 156 straipsnio 1 dalyje, 160 straipsnio 1 dalyje, 160 straipsnio 2 dalyje, 161 straipsnio 6 dalyje, 162 straipsnio 4 dalyje, 163 straipsnio 5 dalyje, 164 straipsnio 2 dalyje, 165 straipsnio 3 dalyje, 166 straipsnio 3 dalyje, 167 straipsnio 5 dalyje, 168 straipsnio 3 dalyje, 169 straipsnio 5 dalyje, 176 straipsnio 4 dalyje, 181 straipsnio 2 dalyje, 185 straipsnio 5 dalyje, 189 straipsnio 1 dalyje, 192 straipsnio 2 dalyje, 197 straipsnio 3 dalyje, 200 straipsnio 3 dalyje, 201 straipsnio 3 dalyje, 202 straipsnio 3 dalyje, 203 straipsnio 2 dalyje, 204 straipsnio 3 dalyje, 205 straipsnio 2 dalyje, 211 straipsnio 1 dalyje, 213 straipsnio 1 dalyje, 214 straipsnyje, 216 straipsnio 4 dalyje, 218 straipsnio 3 dalyje, 221 straipsnio 1 dalyje, 222 straipsnio 3 dalyje, 223 straipsnio 6 dalyje, 224 straipsnio 3 dalyje, 228 straipsnio 1 dalyje, 230 straipsnio 3 dalyje, 234 straipsnio 2 dalyje, 237 straipsnio 4 dalyje, 239 straipsnio 2 dalyje, 240 straipsnio 2 dalyje, 241 straipsnio 2 dalyje, 242 straipsnio 2 dalyje, 245 straipsnio 3 dalyje, 246 straipsnio 3 dalyje, 249 straipsnio 3 dalyje, 252 straipsnio 1 dalyje, 254 straipsnyje, 263 straipsnyje, 271 straipsnio 2 dalyje, 272 straipsnio 2 dalyje, 279 straipsnio 2 dalyje ir 280 straipsnio 4 dalyje nurodyti įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami penkerių metų laikotarpiui nuo …[*].

[*] Pagrindinio teisėkūros procedūra priimamo akto įsigaliojimo data arba kita teisės aktų leidėjo nustatyta data.

Likus ne mažiau kaip devyniems mėnesiams iki penkerių metų laikotarpio pabaigos Komisija parengia naudojimosi deleguotaisiais įgaliojimais ataskaitą. Įgaliojimai savaime pratęsiami tokios pačios trukmės laikotarpiams, išskyrus atvejus, kai Europos Parlamentas arba Taryba pareiškia prieštaravimų dėl tokio pratęsimo likus ne mažiau kaip trims mėnesiams iki kiekvieno laikotarpio pabaigos.

4. Europos Parlamentas arba Taryba gali bet kada atšaukti 3 dalyje nurodytus deleguotuosius įgaliojimus. Sprendimu dėl įgaliojimų atšaukimo nutraukiami tame sprendime nurodyti įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus. Sprendimas įsigalioja kitą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* arba vėlesnę jame nurodytą dieną. Jis nedaro poveikio jau galiojančių deleguotųjų aktų galiojimui.

5. Apie priimtą deleguotąjį aktą Komisija nedelsdama vienu metu praneša Europos Parlamentui ir Tarybai.

6. Pagal 3 dalį priimtas deleguotasis aktas įsigalioja tik tuo atveju, jeigu per du mėnesius nuo pranešimo Europos Parlamentui ir Tarybai apie šį aktą dienos nei Europos Parlamentas, nei Taryba nepareiškia prieštaravimų arba jeigu dar nepasibaigus šiam laikotarpiui ir Europos Parlamentas, ir Taryba praneša Komisijai, kad prieštaravimų nereikš. Europos Parlamento arba Tarybos iniciatyva šis laikotarpis pratęsiamas dviem mėnesiais.

7. Komisija numato ne trumpesnį kaip šešių mėnesių laikotarpį nuo atitinkamų 3 straipsnio 5 dalyje, 14 straipsnio 3 dalyje, 16 straipsnio 2 dalyje, 20 straipsnio 3 dalyje, 122 straipsnio 2 dalyje, 164 straipsnio 2 dalyje ir 228 straipsnio 1 dalyje nurodytų pirminių deleguotųjų aktų priėmimo iki jų taikymo pradžios datos.

265 straipsnis

Skubos procedūra

1. Pagal šį straipsnį priimti deleguotieji aktai įsigalioja nedelsiant ir taikomi, jei nepareiškiama 2 dalyje nurodytų prieštaravimų. Pranešime Europos Parlamentui ir Tarybai apie deleguotąjį aktą nurodomos skubos procedūros taikymo priežastys.

2. Europos Parlamentas arba Taryba, laikydamiesi 264 straipsnio 6 dalyje nurodytos procedūros, gali pareikšti prieštaravimų dėl deleguotojo akto. Tokiu atveju Komisija, gavusi pranešimą apie Europos Parlamento arba Tarybos sprendimą pareikšti prieštaravimų, nedelsdama panaikina aktą.

266 straipsnis

Komiteto procedūra

1. Komisijai padeda Augalų, gyvūnų, maisto ir pašarų nuolatinis komitetas, įsteigtas pagal Reglamento (EB) Nr. 178/2002 58 straipsnio 1 dalį. Tas komitetas – tai komitetas, kaip nustatyta Reglamente (ES) Nr. 182/2011.

2. Kai daroma nuoroda į šią dalį, taikomas Reglamento (ES) Nr. 182/2011 5 straipsnis.

3. Kai daroma nuoroda į šią dalį, taikomas Reglamento (ES) Nr. 182/2011 8 straipsnis kartu su jo 5 straipsniu.

4. Komisija numato ne trumpesnį kaip šešių mėnesių laikotarpį nuo atitinkamų 25 straipsnio 3 dalyje, 120 straipsnyje ir 228 straipsnio 2 dalyje nurodytų pirminių įgyvendinimo aktų, kai tie įgyvendinimo aktai yra susiję su 117 straipsnio įgyvendinimu, priėmimo iki jų taikymo pradžios datos.

267 straipsnis

Duomenų apsauga

1. Pagal šį reglamentą valstybėse narėse vykdomam asmens duomenų tvarkymui valstybės narės taiko Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 95/46/EB[1].

2. Komisijai tvarkant asmens duomenis pagal šį reglamentą taikomas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001[2].

---

[1] 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995 11 23, p. 31).

[2] 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 8, 2001 1 12, p. 1).

II ANTRAŠTINĖ DALIS

Sankcijos

268 straipsnis

Sankcijos

Valstybės narės nustato taisykles dėl sankcijų, taikomų pažeidus šio reglamento nuostatas, ir imasi visų būtinų priemonių, kad būtų užtikrintas tų taisyklių įgyvendinimas. Nustatytos sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasomos.

Valstybės narės ne vėliau kaip …* praneša Komisijai apie tas nuostatas ir nedelsdamos praneša apie bet kuriuos vėliau padarytus jų pakeitimus.

* Vieni metai nuo šio reglamento taikymo pradžios datos.

III ANTRAŠTINĖ DALIS

Valstybių narių priemonės

269 straipsnis

Papildomos ar griežtesnės valstybių narių priemonės

1. Papildant kitas šio reglamento nuostatas, kuriomis valstybėms narėms sudaromos galimybės priimti nacionalines priemones, valstybės narės savo teritorijose gali taikyti papildomas ar griežtesnes priemones, nei nustatytosios šiame reglamente, susijusias su:

   a) atsakomybe dėl gyvūnų sveikatos, numatyta I dalies 3 skyriuje (10–16 straipsniuose);

   b) 18 straipsnyje numatytu pranešimu valstybėse narėse;

   c) II dalies 2 skyriuje (24–30 straipsniuose) numatyta priežiūra;

   d) registravimu, patvirtinimu, duomenų saugojimu ir registrais, numatytais IV dalies I antraštinės dalies 1 skyriuje (84–107 straipsniuose) ir II antraštinės dalies 1 skyriuje (172–190 straipsniuose);

   e) laikomų sausumos gyvūnų ir genetinės medžiagos produktų atsekamumo reikalavimais, numatytais IV dalies I antraštinės dalies 2 skyriuje (108–123 straipsniuose).

2. 1 dalyje nurodytomis nacionalinėmis priemonėmis turi būti laikomasi šiame reglamente nustatytų taisyklių ir:

a) nekliudoma gyvūnų perkėlimui ir produktų vežimui iš vienos valstybės narės į kitą;

b) neprieštaraujama 1 dalyje nurodytoms taisyklėms.

IX DALIS
PEREINAMOJO LAIKOTARPIO IR BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

270 straipsnis

Panaikinimas

1. Sprendimai 78/642/EEB, 89/455/EEB ir 90/678/EEB bei direktyvos 79/110/EEB, 81/6/EEB, 90/423/EEB, 92/36/EEB ir 98/99/EB panaikinami.

2. Šie teisės aktai panaikinami nuo …[*]:

   – Direktyva 64/432/EEB,

   – Direktyva 77/391/EEB,

   – Direktyva 78/52/EEB,

   – Direktyva 80/1095/EEB,

   – Direktyva 82/894/EEB,

   – Direktyva 88/407/EEB,

   – Direktyva 89/556/EEB,

[*] Šio reglamento taikymo pradžios data.

– Direktyva 90/429/EEB,

– Direktyva 91/68/EEB,

– Sprendimas 91/666/EEB,

– Direktyva 92/35/EEB,

– Direktyva 92/65/EEB,

– Direktyva 92/66/EEB,

– Direktyva 92/118/EEB,

– Direktyva 92/119/EEB,

– Sprendimas 95/410/EB,

– Direktyva 2000/75/EB,

– Sprendimas 2000/258/EB,

– Direktyva 2001/89/EB,

– Direktyva 2002/60/EB,

– Direktyva 2002/99/EB,

– Direktyva 2003/85/EB,

– Reglamentas (EB) Nr. 21/2004,

– Direktyva 2004/68/EB,

– Direktyva 2005/94/EB,

– Direktyva 2006/88/EB,

– Direktyva 2008/71/EB,

– Direktyva 2009/156/EB,

– Direktyva 2009/158/EB,

– Reglamentas (ES) Nr. 576/2013.

Nuorodos į tuos panaikintus aktus laikomos nuorodomis į šį reglamentą ir skaitomos pagal V priede pateiktą atitikties lentelę.

271 straipsnis

Su Reglamento (EB) Nr. 1760/2000 pakeitimu ir Reglamento (EB) Nr. 21/2004 bei Direktyvos 2008/71/EB panaikinimu susijusios pereinamojo laikotarpio priemonės

1. Nepaisant šio reglamento 270 straipsnio 2 dalies ir 278 straipsnio, Reglamento (EB) Nr. 1760/2000, Reglamento (EB) Nr. 21/2004 ir Direktyvos 2008/71/EB 1–10 straipsniai, taip pat jais remiantis priimti aktai, vietoj atitinkamų šio reglamento straipsnių toliau taikomi iki praeis treji metai nuo šio reglamento taikymo pradžios dienos arba iki ankstesnės datos, kuri turi būti nustatyta pagal šio straipsnio 2 dalį priimtame deleguotajame akte.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl šio straipsnio 1 dalyje nurodytos ankstesnės datos.

   Ta data yra atitinkamų taisyklių, kurios turi būti priimtos pagal šio reglamento 109 straipsnio 2 dalyje ir 119 straipsnyje numatytus deleguotuosius aktus ir 118 straipsniuose numatytus įgyvendinimo aktus, taikymo pradžios data.

272 straipsnis

Su direktyvų 92/66/EEB, 2000/75/EB, 2001/89/EB, 2002/60/EB, 2003/85/EB ir 2005/94/EB panaikinimu susijusios pereinamojo laikotarpio priemonės

1. Nepaisant šio reglamento 270 straipsnio 2 dalies, direktyvos 92/66/EEB, 2000/75/EB, 2001/89/EB, 2002/60/EB, 2003/85/EB ir 2005/94/EB, taip pat jomis remiantis priimti aktai, vietoj atitinkamų šio reglamento straipsnių toliau taikomi iki praeis treji metai nuo šio reglamento taikymo pradžios dienos arba iki ankstesnės datos, kuri turi būti nustatyta pagal šio straipsnio 2 dalį priimtame deleguotajame akte.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl šio straipsnio 1 dalyje nurodytos ankstesnės datos.

   Ta data yra atitinkamų taisyklių, kurios turi būti priimtos pagal šio reglamento 47 straipsnyje, 48 straipsnio 3 dalyje, 53 straipsnio 2 dalyje, 54 straipsnio 3 dalyje, 55 straipsnio 2 dalyje, 58 straipsnio 2 dalyje, 63 straipsnyje, 64 straipsnio 4 dalyje, 67 straipsnyje, 68 straipsnio 2 dalyje ir 70 straipsnio 3 dalyje numatytus deleguotuosius aktus, taikymo pradžios data.

273 straipsnis

Reglamento (EB) Nr. 2160/2003 pakeitimas

Reglamento (EB) Nr. 2160/2003 9 straipsnio 3 dalies pabaigoje įrašoma ši formuluotė:

„Tos specialios priemonės apima priemones, grindžiamas Sprendimo 95/410/EB naujausios redakcijos prieš jo panaikinimą nuostatomis ir Komisijos sprendimų 2003/644/EB* ir 2004/235/EB** redakcijų tuo metu, kai buvo panaikinta Direktyva 90/539/EEB, nuostatomis.

---

* 2003 m. rugsėjo 8 d. Komisijos sprendimas 2003/644/EB, nustatantis papildomas garantijas dėl salmonelių Suomijai ir Švedijai skirtoms veislinių naminių paukščių ir vienadienių viščiukų, skirtų įleidimui į veislinių naminių paukščių pulkus ir produkcinių naminių paukščių pulkus, siuntoms (OL L 228, 2003 9 12, p. 29).

** 2004 m. kovo 1 d. Komisijos sprendimas 2004/235/EB, nustatantis papildomas garantijas dėl salmonelių į Suomiją ir Švediją siunčiamoms dedeklėms vištoms (OL L 72, 2004 3 11, p. 86).“.

274 straipsnis

Pereinamojo laikotarpio priemonės,

susijusios su tam tikrų deleguotųjų ir įgyvendinimo aktų priėmimo data

Nedarant poveikio 283 straipsnyje numatytai taikymo pradžios datai, 31 straipsnio 5 dalies pirmoje pastraipoje, 32 straipsnio 2 dalyje, 39 straipsnyje, 41 straipsnio 3 dalyje, 54 straipsnio 3 dalyje, 55 straipsnio 2 dalyje, 58 straipsnio 2 dalyje, 64 straipsnio 4 dalyje, 67 straipsnyje, 68 straipsnio 2 dalyje, 74 straipsnio 4 dalyje, 77 straipsnio 2 dalyje ir 97 straipsnio 2 dalyje, 122 straipsnio 2 dalyje ir 131 straipsnio 1 dalyje, 132 straipsnio 2 dalyje, 135 straipsnyje, 137 straipsnio 2 dalyje, 146 straipsnio 1 dalyje, 149 straipsnio 4 dalyje, 154 straipsnio 1 dalyje, 162 straipsnio 3 dalyje, 163 straipsnio 5 dalyje, 166 straipsnio 3 dalyje, 169 straipsnio 5 dalyje, 181 straipsnio 2 dalyje, 185 straipsnio 5 dalyje, 213 straipsnio 1 dalyje, 216 straipsnio 4 dalyje, 221 straipsnio 1 dalyje, 222 straipsnio 3 dalyje, 224 straipsnio 3 dalyje, 234 straipsnio 2 dalyje ir 239 straipsnio 1 dalyje nurodytus deleguotuosius aktus ir 8 bei 9 straipsniuose nurodytus įgyvendinimo aktus Komisija priima ne vėliau kaip …[*]. Laikantis 283 straipsnio, tie deleguotieji ir įgyvendinimo aktai taikomi nuo tame straipsnyje nustatytos taikymo pradžios dienos.

275 straipsnis

II priedo išankstinė peržiūra ir pakeitimai

Komisija ne vėliau kaip …[*] atlieka II priede pateikto ligų sąrašo peržiūrą. Jei atlikus tą peržiūrą paaiškėtų, kad dėl šiame reglamente nustatytų taisyklių taikymo reikia padaryti II priedo pakeitimų išbraukiant ligas iš joje pateikto sąrašo arba jas įrašant, tokius pakeitimus Komisija priima ne vėliau kaip šio straipsnio pirmame sakinyje nurodytą dieną.

[*] 24 mėnesiai iki 283 straipsnyje numatytos taikymo pradžios dienos.

276 straipsnis

Peržiūra

Komisija ne vėliau kaip …[*] atlieka galiojančių teisės aktų dėl laikomų arklinių šeimos gyvūnų identifikavimo ir registravimo peržiūrą.

Komisija atsižvelgia į tos peržiūros rezultatus taikydama 118, 119 ir 120 straipsnius.

277 straipsnis

Su Reglamento (ES) Nr. 576/2013 dėl gyvūnų augintinių perkėlimo nekomerciniais tikslais panaikinimu susijusios pereinamojo laikotarpio priemonės

Nepaisant šio reglamento 270 straipsnio 2 dalies, iki …[**] nekomerciniam gyvūnų augintinių perkėlimui vietoj šio reglamento VI dalies toliau taikomas Reglamentas (ES) Nr. 576/2013.

278 straipsnis

Reglamento (EB) Nr. 1760/2000 pakeitimai

Reglamentas (EB) Nr. 1760/2000 iš dalies keičiamas taip:

1) 1–10 straipsniai išbraukiami;

[*] 24 mėnesiai iki 283 straipsnyje numatytos taikymo pradžios dienos.

[**] 10 metų po šio reglamento įsigaliojimo dienos.

2) 22 straipsnis pakeičiamas taip:

„*22 straipsnis*

1. Valstybės narės imasi visų būtinų priemonių, kad būtų užtikrintas šio reglamento nuostatų laikymasis.

   Numatytos kontrolės priemonės nedaro poveikio jokioms kitoms kontrolės priemonėms, kurias Komisija gali vykdyti remdamasi Reglamento (EB, Euratomas) Nr. 2988/95 9 straipsniu.

   Visos valstybės narės jautiena prekiaujančiam veiklos vykdytojui arba organizacijai nustatytos sankcijos turi būti veiksmingos, atgrasomos ir proporcingos.

2. Nepaisant 1 dalies, jeigu jautiena prekiaujantys veiklos vykdytojai ir organizacijos paženklino jautieną nesilaikydami savo pareigų, nustatytų II antraštinėje dalyje, valstybės narės atitinkamais atvejais ir laikydamosi proporcingumo principo pareikalauja pašalinti tą jautieną iš rinkos. Be 1 dalyje nurodytų sankcijų, valstybės narės gali:

   a) jeigu ta mėsa atitinka atitinkamas veterinarijos ir higienos taisykles, leisti tokią jautieną:

      i) pateikti rinkai tinkamai ją paženklinus pagal Sąjungos reikalavimus arba

ii) perduoti tiesiogiai perdirbimui į kitus produktus nei nurodytieji 12 straipsnio 1 punkte;

b) nurodyti sustabdyti arba atšaukti atitinkamų veiklos vykdytojų ir organizacijų patvirtinimą.

3. Komisijos ekspertai kartu su kompetentingomis institucijomis:

a) tikrina, ar valstybės narės laikosi šio reglamento reikalavimų;

b) atlieka patikras vietoje siekdami užtikrinti, kad patikros būtų vykdomos laikantis šio reglamento.

4. Valstybė narė, kurios teritorijoje atliekama patikra vietoje, Komisijos ekspertams suteikia pagalbą, kurios jiems gali prireikti atliekant savo užduotis. Prieš rengiant ir platinant galutinę ataskaitą, patikrų rezultatai aptariami su atitinkamos valstybės narės kompetentinga institucija. Prireikus toje ataskaitoje pateikiamos rekomendacijos valstybėms narėms dėl geresnės atitikties šiam reglamentui.“;

3) 22b straipsnis pakeičiamas taip:

„*22b straipsnis*
Įgaliojimų delegavimas

1. Įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami šiame straipsnyje nustatytomis sąlygomis.

2. 13 straipsnio 6 dalyje, 14 straipsnio 4 dalyje ir 15a straipsnyje nurodyti įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami penkerių metų laikotarpiui nuo …[+]. Likus ne mažiau kaip devyniems mėnesiams iki penkerių metų laikotarpio pabaigos Komisija parengia naudojimosi deleguotaisiais įgaliojimais ataskaitą. Įgaliojimai savaime pratęsiami tokios pačios trukmės laikotarpiams, išskyrus atvejus, kai Europos Parlamentas arba Taryba pareiškia prieštaravimų dėl tokio pratęsimo likus ne mažiau kaip trims mėnesiams iki kiekvieno laikotarpio pabaigos.

3. Europos Parlamentas arba Taryba gali būti bet kada atšaukti 13 straipsnio 6 dalyje, 14 straipsnio 4 dalyje ir 15a straipsnyje nurodytus deleguotuosius įgaliojimus. Sprendimu dėl įgaliojimų atšaukimo nutraukiami tame sprendime nurodyti įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus. Sprendimas įsigalioja kitą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* arba vėlesnę jame nurodytą dieną. Jis nedaro poveikio jau galiojančių deleguotųjų aktų galiojimui.

4. Apie priimtą deleguotąjį aktą Komisija nedelsdama vienu metu praneša Europos Parlamentui ir Tarybai.

[+] Šio reglamento (iš dalies keičiančio reglamento) įsigaliojimo data.

5. Pagal 13 straipsnio 6 dalį, 14 straipsnio 4 dalį ir 15a straipsnį priimtas deleguotasis aktas įsigalioja tik tuo atveju, jeigu per du mėnesius nuo pranešimo Europos Parlamentui ir Tarybai apie šį aktą dienos nei Europos Parlamentas, nei Taryba nepareiškia prieštaravimų arba jeigu dar nepasibaigus šiam laikotarpiui ir Europos Parlamentas, ir Taryba praneša Komisijai, kad prieštaravimų nereikš. Europos Parlamento arba Tarybos iniciatyva šis laikotarpis pratęsiamas dviem mėnesiais.“;

4) 23 straipsnis pakeičiamas taip:

„*23 straipsnis*
Komiteto procedūra

1. Pagal šio reglamento 13 straipsnio 6 dalį priimtų įgyvendinimo aktų atveju Komisijai padeda Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 178/2002 58 straipsnio 1 dalimi įsteigtas Augalų, gyvūnų, maisto ir pašarų nuolatinis komitetas[*].

   Tas komitetas – tai komitetas, kaip nustatyta Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) Nr. 182/2011[**].

2. Kai daroma nuoroda į šią dalį, taikomas Reglamento (ES) Nr. 182/2011 5 straipsnis.

Kai komiteto nuomonei gauti būtina rašytinė procedūra, tokia procedūra laikoma baigta be rezultato, jei per nuomonei pateikti nustatytą laikotarpį taip nusprendžia komiteto pirmininkas arba to prašo paprastoji komiteto narių dauguma.

---

* 2002 m. sausio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 178/2002, nustatantis maistui skirtų teisės aktų bendruosius principus ir reikalavimus, įsteigiantis Europos maisto saugos tarnybą ir nustatantis su maisto saugos klausimais susijusias procedūras (OL L 31, 2002 2 1, p. 1).

** 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 182/2011, kuriuo nustatomos valstybių narių vykdomos Komisijos naudojimosi įgyvendinimo įgaliojimais kontrolės mechanizmų taisyklės ir bendrieji principai (OL L 55, 2011 2 28, p. 13).“.

279 straipsnis

Esami veiklos vykdytojai ir ūkiai

1. Ūkiai ir veiklos vykdytojai, įregistruoti ar patvirtinti pagal Direktyvą 64/432/EEB, Direktyvą 88/407/EEB, Direktyvą 89/556/EEB, Direktyvą 90/429/EEB, Direktyvą 91/68/EEB, Direktyvą 92/65/EEB, Reglamentą (EB) Nr. 1760/2000, Reglamentą (EB) Nr. 21/2004, Direktyvą 2006/88/EB, Direktyvą 2008/71/EB, Direktyvą 2009/156/EB arba Direktyvą 2009/158/EB anksčiau nei šio reglamento taikymo pradžios dieną, laikomi įregistruotais ar patvirtintais, kaip reikalaujama, pagal šį reglamentą, todėl jiems taikomos atitinkamos šiame reglamente numatytos pareigos.

2. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl taisyklių, kurios būtinos siekiant užtikrinti sklandų perėjimą nuo šio straipsnio 1 dalyje nurodytų taisyklių, galiojusių prieš šį reglamentą, visų pirma siekiant apsaugoti atitinkamų fizinių ir juridinių asmenų įgytas teises ir teisėtus lūkesčius.

280 straipsnis

Esamos neužkrėstos valstybės narės, zonos ir laikymo vietos bei esamos valstybių narių likvidavimo ir priežiūros programos

1. Valstybės narės ir zonos, pagal Direktyvą 64/432/EEB, Direktyvą 91/68/EEB, Direktyvą 92/65/EEB, Direktyvą 2006/88/EB, Direktyvą 2009/156/EB arba Direktyvą 2009/158/EB vienos ar daugiau atitinkamų gyvūnų rūšių atžvilgiu turinčios patvirtintą statusą, kad jos *neužkrėstos* viena ar daugiau iš 9 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų, laikomos turinčiomis pagal šį reglamentą patvirtintą statusą, kad jos neužkrėstos atitinkama liga, todėl joms taikomos atitinkamos šiame reglamente numatytos pareigos.

2. Valstybės narės ir zonos, pagal Direktyvą 64/432/EEB, Direktyvą 91/68/EEB, Direktyvą 92/65/EEB, Direktyvą 2006/88/EB, Direktyvą 2009/156/EB arba Direktyvą 2009/158/EB vienos ar daugiau atitinkamų gyvūnų rūšių atžvilgiu turinčios patvirtintą vienos ar daugiau iš 9 straipsnio 1 dalies b ir c punktuose nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų likvidavimo programą arba priežiūros programą, laikomos turinčiomis pagal šį reglamentą patvirtintą likvidavimo programą, todėl joms taikomos atitinkamos šiame reglamente numatytos pareigos.

3. Patvirtintos laikymo vietos, pagal direktyvas 2005/94/EB ir 2006/88/EB turinčios patvirtintą statusą, kad jos neužkrėstos viena ar daugiau iš 9 straipsnio 1 dalies a, b ar c punkte nurodytų į sąrašą įtrauktų ligų, laikomos turinčiomis pagal šio reglamento 37 straipsnį patvirtintą statusą, kad jos neužkrėstos atitinkama liga, todėl joms taikomos atitinkamos šiame reglamente numatytos pareigos.

4. Komisijai pagal 264 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus dėl taisyklių, kurios būtinos siekiant užtikrinti sklandų perėjimą nuo 1, 2 ir 3 dalyse nurodytų taisyklių, galiojusių prieš šį reglamentą.

281 straipsnis

Santykis su aktais dėl oficialios kontrolės

Šio reglamento nuostatų ir Reglamento (EB) Nr. 882/2004, Tarybos direktyvų 89/608/EEB[1], 89/662/EEB, 90/425/EEB, 91/496/EEB, 96/93/EB[2] ir 97/78/EB bei Sprendimo 92/438/EEB nuostatų konflikto atveju vadovaujamasi šio reglamento nuostatomis.

---

[1] 1989 m. lapkričio 21 d. Tarybos direktyva 89/608/EEB dėl valstybių narių administracinės valdžios institucijų tarpusavio pagalbos ir jų bendradarbiavimo su Komisija, siekiant užtikrinti teisingą veterinarijos ir zootechnikos teisės aktų taikymą (OL L 351, 1989 12 2, p. 34).

[2] 1996 m. gruodžio 17 d. Tarybos direktyva 96/93/EB dėl gyvūnų ir gyvūninės kilmės produktų sertifikavimo (OL L 13, 1997 1 16, p. 28).

282 straipsnis

Įvertinimas

Komisija ne vėliau kaip …[*] įvertina šį reglamentą ir 264 straipsnyje nurodytus deleguotuosius aktus ir įvertinimo rezultatus pateikia ataskaitoje Europos Parlamentui ir Tarybai.

283 straipsnis

Įsigaliojimas ir taikymas

Šis reglamentas įsigalioja dvidešimtą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Jis taikomas nuo …[**], išskyrus 270 straipsnio 1 dalį ir 274 straipsnį, kurie taikomi nuo jo įsigaliojimo dienos.

Šis reglamentas privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Strasbūre

Europos Parlamento vardu	*Tarybos vardu*
Pirmininkas	*Pirmininkas*

[*] Penkeri metai po šio reglamento taikymo pradžios datos.

[**] Penkeri metai nuo šio reglamento įsigaliojimo dienos.

I PRIEDAS

Gyvūnų augintinių rūšys

A DALIS

Šunys (*Canis lupus familiaris*)

Katės (*Felis silvestris catus*)

Šeškai (*Mustela putorius furo*)

B DALIS

Bestuburiai (išskyrus bites, moliuskus, priklausančius *Mollusca* tipui, ir vėžiagyvius, priklausančius *Crustacea* potipiui)

Dekoratyviniai vandens gyvūnai

Varliagyviai

Ropliai

Paukščiai: paukščių rūšių, išskyrus vištas, kalakutus, perlines vištas, antis, žąsis, putpeles, balandžius, fazanus, kurapkas ir *Ratitae* genties paukščius, egzemplioriai

Žinduoliai: graužikai ir triušiai, kurie nėra skirti maisto gamybai.

II PRIEDAS

Ligų sąrašas

– Galvijų maras

– Smulkiųjų atrajotojų maras

– Vezikulinė kiaulių liga

– Mėlynojo liežuvio liga

– Tešeno liga

– Avių arba ožkų raupai

– Rifto slėnio karštligė

– Žvynelinė

– Vezikulinis stomatitas

– Venesuelos arklių virusinis encefalomielitas

– Hemoraginė elnių liga

– Kontaginė galvijų pleuropneumonija

– Niukaslo liga

– Galvijų tuberkuliozė

– Galvijų bruceliozė (*B. abortus*)

– Avių ir ožkų bruceliozė (*B. melitensis*)

– Juodligė

– Pasiutligė

– Echinokokozė

– Užkrečiamosios spongiforminės encefalopatijos (USE)

– Kampilobakteriozė

– Listeriozė

– Salmoneliozė (zoonozinė salmonelė)

– Trichineliozė

– Verotoksigeninė *E. coli*

– Virusinė hemoraginė septicemija (VHS)

– Infekcinė hematopoetinė nekrozė (IHN)

– Epizootinė hematopoetinė žuvų nekrozė (EHN)

– Epizootinis ulceratyvinis žuvų sindromas (EUS)

– *Bonamia exitiosa* infekcija

– *Perkinsus marinus* infekcija

– *Microcytos mackini* infekcija

– Vėžiagyvių Taura sindromas

– Vėžiagyvių gentongalvių liga

– *Koi* herpeso viruso infekcija (KHV)

– Infekcinė lašišų anemija (ILA)

– *Marteilia refringens* infekcija

– *Bonamia ostreae* infekcija

– Vėžiagyvių baltmė

III PRIEDAS

Kanopinių gyvūnų rūšys

Taksonas		
Būrys	Šeima	Gentys ir rūšys
Perissodactyla	*Equidae*	*Equus* spp.
	Tapiridae	*Tapirus* spp.
	Rhinocerotidae	*Ceratotherium* spp., *Dicerorhinus* spp., *Diceros* spp., *Rhinoceros* spp.

Taksonas		
Artiodactyla	*Antilocapridae*	*Antilocapra* ssp.
	Bovidae	*Addax* ssp., *Aepyceros* ssp., *Alcelaphus* ssp., *Ammelaphus* ssp., *Ammodorcas* ssp., *Ammotragus* ssp., *Antidorcas* ssp., *Antilope* ssp., *Arbitragus* ssp., *Beatragus* ssp., *Bison* ssp., *Bos* ssp.*(*įskaitant *Bibos, Novibos, Poephagus), Boselaphus* ssp., *Bubalus* ssp. *(*įskaitant *Anoa), Budorcas* ssp., *Capra* ssp., *Cephalophus* ssp., *Connochaetes* ssp., *Damaliscus* ssp.(įskaitant *Beatragus), Dorcatragus* ssp., *Eudorcas* ssp., *Gazella* ssp., *Hemitragus* ssp., *Hippotragus* ssp., *Kobus* ssp., *Litocranius* ssp., *Madoqua* ssp., *Naemorhedus* ssp. *(*įskaitant *Nemorhaedus* ir *Capricornis), Nanger* ssp., *Neotragus* ssp., *Nilgiritragus* ssp., *Oreamnos* ssp., *Oreotragus* ssp., *Oryx* ssp., *Ourebia* ssp., *Ovibos* ssp., *Ovis* ssp., *Pantholops* ssp., *Philantomba* ssp., *Pelea* ssp., *Procapra* ssp., *Pseudois* ssp., *Pseudoryx* ssp., *Raphicerus* ssp., *Redunca* ssp., *Rupicapra* ssp., *Saiga* ssp., *Sigmoceros-Alecelaphus* ssp., *Strepticeros* ssp., *Sylvicapra* ssp., *Syncerus* ssp., *Taurotragus* ssp., *Tetracerus* ssp., *Tragelaphus* ssp. *(*įskaitant *Boocerus).*
	Camelidae	*Camelus* ssp., *Lama* ssp., *Vicugna* ssp.
	Cervidae	*Alces* ssp., *Axis-Hyelaphus* ssp., *Blastocerus* ssp., *Capreolus* ssp., *Cervus* ssp., *Dama* ssp., *Elaphodus* ssp., *Elaphurus* ssp., *Hippocamelus* ssp., *Hydropotes* ssp., *Mazama* ssp., *Megamuntiacus* ssp., *Muntiacus* ssp., *Odocoileus* ssp., *Ozotoceros* ssp., *Przewalskium* ssp., *Pudu* ssp., *Rangifer* ssp., *Rucervus* ssp., *Rusa* ssp.
	Giraffidae	*Giraffa* ssp., *Okapia* ssp.
	Hippopotamidae	*Hexaprotodon-Choeropsis* ssp., *Hippopotamus* ssp.
	Moschidae	*Moschus* ssp.
	Suidae	*Babyrousa* ssp., *Hylochoerus* ssp., *Phacochoerus* ssp., *Porcula* ssp., *Potamochoerus* ssp., *Sus* ssp.,
	Tayassuidae	*Catagonus* ssp., *Pecari-Tayassu* ssp.
	Tragulidae	*Hyemoschus* ssp., *Tragulus-Moschiola* ssp.
Proboscidea	*Elephantidae*	*Elephas* ssp., *Loxodonta* ssp.

IV PRIEDAS

Ligų prevencijos ir kontrolės taisyklių, nurodytų 9 straipsnio 1 dalyje, taikymo pagal 5 straipsnį į sąrašą įtrauktoms ligoms kriterijai

Šiame priede išsamiai nustatomi kriterijai, į kuriuos Komisija turi atsižvelgti nustatydama įvairių pagal 5 straipsnį į sąrašą įtrauktų kategorijų ligoms taikytinas ligų prevencijos ir kontrolės taisykles.

Skirstant ligas į kategorijas atsižvelgiama į atitinkamos ligos pobūdį, tos ligos poveikio gyvūnų ir visuomenės sveikatai, gyvūnų gerovei ir ekonomikai mastą, taip pat į galimybę tos ligos atžvilgiu naudotis diagnostikos priemonėmis ir įvairiais šiame reglamente numatytais prevencijos ir kontrolės priemonių rinkiniais, jų įgyvendinamumą ir veiksmingumą.

1 SKIRSNIS

LIGŲ PREVENCIJOS IR KONTROLĖS TAISYKLIŲ, NURODYTŲ 9 STRAIPSNIO 1 DALIES A PUNKTE, TAIKYMO KRITERIJAI

Laikoma, kad ligos, kurioms taikomos 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos ligų prevencijos ir kontrolės taisyklės, Sąjungoje gyvūnų sveikatos, visuomenės sveikatos, ekonominėje, socialinėje ar aplinkos srityje sukelia sunkiausių padarinių. Tos ligos turi atitikti šiuos kriterijus:

a) atitinkamos ligos atvejų:

   i) Sąjungos teritorijoje nepasitaiko;

ii) pasitaiko tik išimtiniais atvejais (nereguliarūs ligos patekimo atvejai); arba

iii) pasitaiko tik itin nedidelėje Sąjungos teritorijos dalyje;

ir

b) atitinkama liga yra labai užkrečiama; be tiesioginio ir netiesioginio perdavimo liga taip pat gali plisti per orą, vandenį ar pernešėjus. Liga gali užsikrėsti kelių rūšių laikomi ir laukiniai gyvūnai arba vienos rūšies laikomi gyvūnai, kurių ekonomė svarba yra didelė, ir gali sukelti didelį sergamumą ir reikšmingą gaištamumą.

Be a ir b punktuose nustatytų kriterijų, tos ligos turi atitikti vieną ar kelis šių kriterijų:

c) atitinkamos ligos zoonotinis potencialas yra toks, kad gali kilti reikšmingų padarinių visuomenės sveikatai, be kita ko, jai būdingas epideminis arba pandeminis potencialas arba ji gali kelti reikšmingą pavojų maisto saugai;

d) atitinkama liga daro reikšmingą poveikį Sąjungos ekonomikai, dėl jos atsiranda didelių sąnaudų, kurios daugiausia sietinos su ligos tiesioginiu poveikiu gyvūnų sveikatai ir produktyvumui;

e) atitinkama liga daro reikšmingą poveikį vienai ar kelioms iš šių sričių:

i) visuomenei, visų pirma darydama poveikį darbo rinkoms;

ii) gyvūnų gerovei, kadangi dėl ligos kančias patiria daug gyvūnų;

iii) aplinkai dėl tiesioginio ligos poveikio ar dėl priemonių, kurių buvo imtasi jai kontroliuoti;

iv) ilgalaikiu laikotarpiu biologinei įvairovei arba rūšių ar veislių, kurioms gresia išnykimas, apsaugai, įskaitant galimą tų rūšių ar veislių išnykimą ar ilgalaikį neigiamą poveikį joms.

2 SKIRSNIS

LIGŲ PREVENCIJOS IR KONTROLĖS TAISYKLIŲ, NURODYTŲ 9 STRAIPSNIO 1 DALIES B PUNKTE, TAIKYMO KRITERIJAI

Ligos, kurioms taikomos 9 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytos ligų prevencijos ir kontrolės taisyklės, turi būti kontroliuojamos visose valstybėse narėse, siekiant jas išnaikinti visoje Sąjungoje.

Tos ligos turi atitikti šiuos kriterijus:

a) atitinkamos ligos pobūdis yra endeminis, o jos atvejų pasitaiko visoje Sąjungos teritorijoje arba jos dalyje. Tačiau ligos atvejų nepasitaiko keliose valstybėse narėse arba Sąjungos zonose; ir

b) ligos užkrečiamumas yra nuo vidutinio iki didelio; be tiesioginio ir netiesioginio perdavimo liga taip pat gali plisti per orą, vandenį ar pernešėjus. Ja gali užsikrėsti vienos ar kelių rūšių gyvūnai ir ji gali sukelti didelį sergamumą, tačiau paprastai nedidelį gaištamumą.

Be a ir b punktuose nustatytų kriterijų, tos ligos turi atitikti vieną ar kelis šių kriterijų:

c) atitinkamos ligos zoonotinis potencialas yra toks, kad gali kilti reikšmingų padarinių visuomenės sveikatai, be kita ko, jai būdingas epideminis potencialas arba ji gali kelti reikšmingą pavojų maisto saugai;

d) atitinkama liga daro reikšmingą poveikį Sąjungos ekonomikai, dėl jos atsiranda didelių sąnaudų, kurios daugiausia sietinos su ligos tiesioginiu poveikiu gyvūnų sveikatai ir produktyvumui;

e) liga daro reikšmingą poveikį vienai ar kelioms šių sričių:

   i) visuomenei, visų pirma darydama poveikį darbo rinkoms;

   ii) gyvūnų gerovei, kadangi dėl ligos kančias patiria daug gyvūnų;

   iii) aplinkai dėl tiesioginio ligos poveikio ar dėl priemonių, kurių buvo imtasi jai kontroliuoti;

   iv) ilgalaikiu laikotarpiu biologinei įvairovei arba rūšių ar veislių, kurioms gresia išnykimas, apsaugai, įskaitant galimą tų rūšių ar veislių išnykimą ar ilgalaikį neigiamą poveikį joms.

Ligai, kuriai taikomos 9 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos priemonės ir kuri tam tikroje Sąjungos dalyje nėra sėkmingai ir skubiai išnaikinta bei kurios pobūdis toje Sąjungos dalyje tapo endeminis, toje Sąjungos dalyje gali būti taikomos ligų prevencijos ir kontrolės priemonės, nurodytos 9 straipsnio 1 dalies b punkte.

3 SKIRSNIS

LIGŲ PREVENCIJOS IR KONTROLĖS TAISYKLIŲ, NURODYTŲ 9 STRAIPSNIO 1 DALIES C PUNKTE, TAIKYMO KRITERIJAI

Ligos, kurių atžvilgiu taikomos ligų prevencijos ir kontrolės taisyklės, nurodytos 9 straipsnio 1 dalies c punkte, yra aktualios kai kurioms valstybėms narėms ir reikia imtis priemonių, kad jos neplistų į oficialiai neužkrėstas Sąjungos dalis arba į tas Sąjungos dalis, kuriose įgyvendinamos atitinkamų į sąrašą įtrauktų ligų likvidavimo programos.

Tos ligos turi atitikti šiuos kriterijus:

a) sausumos gyvūnų susirgimo atitinkama liga pobūdis yra endeminis, ir jos atvejų pasitaiko visoje Sąjungos teritorijoje arba jos dalyje; vandens gyvūnai ta liga neužkrėsti keliose valstybėse narėse arba Sąjungos zonose; ir

b) i) tarp sausumos gyvūnų atitinkamos ligos užkrečiamumas yra nuo vidutinio iki didelio, daugiausia tiesioginio ir netiesioginio perdavimo būdu. Liga daugiausia užsikrečia kelių rūšių ar vienos rūšies gyvūnai, ji paprastai nesukelia didelio sergamumo bei jai būdingas nedidelis gaištamumo rodiklis arba gaištamumo visai nėra. Dažnai labiausiai pastebimas poveikis yra prarastas produktyvumas;

ii) tarp vandens gyvūnų ligos užkrečiamumas yra nuo vidutinio iki didelio, daugiausia tiesioginio ir netiesioginio perdavimo būdu. Liga gali užsikrėsti kelių rūšių ar vienos rūšies gyvūnai ir ji gali sukelti didelį sergamumą, tačiau paprastai nedidelį gaištamumą. Dažnai labiausiai pastebimas poveikis yra prarastas produktyvumas.

Be a ir b punktuose nustatytų kriterijų, tos ligos turi atitikti vieną ar kelis šių kriterijų:

c) atitinkamos ligos zoonotinis potencialas yra toks, kad gali kilti reikšmingų padarinių visuomenės sveikatai, arba ji gali kelti pavojų maisto saugai;

d) atitinkama liga daro reikšmingą poveikį tam tikrų Sąjungos dalių ekonomikai, kuris daugiausia sietinas su ligos tiesioginiu poveikiu tam tikrų rūšių gyvulininkystės sistemoms;

e) atitinkama liga daro reikšmingą poveikį vienai ar kelioms šių sričių:

i) visuomenei, visų pirma darydama poveikį darbo rinkoms;

ii) gyvūnų gerovei, kadangi dėl ligos kančias patiria daug gyvūnų;

iii) aplinkai dėl tiesioginio ligos poveikio ar dėl priemonių, kurių buvo imtasi jai kontroliuoti;

iv) ilgalaikiu laikotarpiu biologinei įvairovei arba rūšių ar veislių, kurioms gresia išnykimas, apsaugai, įskaitant galimą tų rūšių ar veislių išnykimą ar ilgalaikius neigiamus padarinius joms.

4 SKIRSNIS

LIGŲ PREVENCIJOS IR KONTROLĖS TAISYKLIŲ, NURODYTŲ 9 STRAIPSNIO 1 DALIES D PUNKTE, TAIKYMO KRITERIJAI

Ligų prevencijos ir kontrolės taisyklės, nurodytos 9 straipsnio 1 dalies d punkte, taikomos ligoms, kurios atitinka 1, 2 arba 3 skirsnyje nustatytus kriterijus, ir kitoms ligoms, kurios atitinka 5 skirsnyje nustatytus kriterijus, tais atvejais, kai atitinkamos ligos keliamą riziką galima veiksmingai ir proporcingai sumažinti priemonėmis, taikomomis gyvūnų perkėlimui ir produktų vežimui siekiant užkirsti kelią užsikrėtimui ta liga ir jos plitimui arba siekiant apriboti užsikrėtimą ta liga ir jos plitimą.

5 SKIRSNIS

LIGŲ PREVENCIJOS IR KONTROLĖS TAISYKLIŲ, NURODYTŲ 9 STRAIPSNIO 1 DALIES E PUNKTE, TAIKYMO KRITERIJAI

Ligų prevencijos ir kontrolės taisyklės, nurodytos 9 straipsnio 1 dalies e punkte, taikomos ligoms, kurios atitinka 1, 2 arba 3 skirsnyje nustatytus kriterijus, ir kitoms ligoms, tais atvejais, kai dėl priežasčių, susijusių su gyvūnų sveikata, gyvūnų gerove, žmonių sveikata, ekonomika, visuomene ar aplinka, būtina vykdyti ligos priežiūrą.

V PRIEDAS

270 straipsnio 2 dalyje nurodyta

atitikties lentelė

1. Direktyva 64/432/EEB

Direktyva 64/432/EEB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies), 21 straipsnis, 153 straipsnio 3 dalis ir 220 straipsnio 3 dalis
3 straipsnio 1 dalis	124 ir 126 straipsniai
3 straipsnio 2 dalis	124 straipsnio 2 dalis, 126 straipsnio 1 dalis, 149 straipsnio 3 ir 4 dalys
4 straipsnio 1 dalis	126 straipsnio 1 dalies c punktas
4 straipsnio 2 ir 3 dalys	125 straipsnio 1 ir 2 dalys
5 straipsnio 1 dalis	143 straipsnio 1 dalis, 145 ir 146 straipsniai
5 straipsnio 2 dalis	149 straipsnio 3 ir 4 dalys
5 straipsnio 2 dalies a punktas	147 straipsnio a punktas
5 straipsnio 2 dalies b punktas	144 straipsnio 1 dalies b punktas
5 straipsnio 3 dalis	–
5 straipsnio 4 dalis	153 straipsnio 1 ir 2 dalys
5 straipsnio 5 dalis	147 straipsnio a punktas
6 straipsnis	130, 131 ir 132 straipsniai
6a straipsnis	–
7 straipsnis	126 straipsnio 1 dalies c punktas, 132 straipsnis, 134 straipsnio a punktas ir 135 straipsnis
8 straipsnis	18, 19, 20 straipsniai ir 23 straipsnio a punktas
9 straipsnis	31 straipsnio 1 dalis, 3 dalies a punktas ir 5 dalis, 32 ir 33 straipsniai, 32 straipsnio 2 dalis ir 36 straipsnis
10 straipsnis	31 straipsnio 2 dalis ir 3 dalies b punktas, 32, 33 ir 36 straipsniai
11 straipsnio 1 dalis	94 straipsnio 1 dalies a punktas, 97 ir 98 straipsniai
11 straipsnio 2 dalis	102, 106 ir 107 straipsniai

Direktyva 64/432/EEB	Šis reglamentas
11 straipsnio 3 dalis	98 ir 99 straipsniai
11 straipsnio 4 dalis	100 straipsnis
11 straipsnio 5 ir 6 dalys	97 straipsnio 1 dalies d punktas ir 2 dalies d punktas
12 straipsnio 1 dalis	125 straipsnis
12 straipsnio 2 dalis	104 ir 106 straipsniai
12 straipsnio 3 dalis	125 straipsnio 1 dalies a ir b punktai
12 straipsnio 4 dalis	143 straipsnis
12 straipsnio 5 ir 6 dalys	–
13 straipsnio 1 ir 2 dalys	90, 92 straipsniai, 93 straipsnio c punktas, 94, 97, 98, 99, 102, 106 ir 107 straipsniai
13 straipsnio 3 dalis	100 straipsnis
13 straipsnio 4 dalis	–
13 straipsnio 5 ir 6 dalys	101 straipsnis
14 straipsnio 1 ir 2 dalys	–
14 straipsnio 3 dalies A ir B punktai	–
14 straipsnio 3 dalies C punktas	109 straipsnio 1 dalies a ir c punktai
14 straipsnio 4–6 dalys	–
15 straipsnio 1 dalis	268 straipsnis
15 straipsnio 2–4 dalys	–
16 straipsnis	–
17 straipsnis	–
17a straipsnis	–
18 straipsnis	109 straipsnio 1 dalies a ir c punktai
19 straipsnis	–
20 straipsnis	–

2. Direktyva 77/391/EEB

Direktyva 77/391/EEB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnio 1 dalis	31 straipsnio 1 dalis
2 straipsnio 2 dalis	32 ir 33 straipsniai, 36 straipsnio 1 dalis
2 straipsnio 3 dalis	34 straipsnis
2 straipsnio 4 dalis	36 ir 41 straipsniai
3 straipsnio 1 dalis	31 straipsnio 1 dalis
3 straipsnio 2 dalis	32 ir 33 straipsniai, 36 straipsnio 1 dalis
3 straipsnio 3 dalis	34 straipsnis
3 straipsnio 4 dalis	36 ir 41 straipsniai
4 straipsnis	31 straipsnio 1 dalis, 32, 33, 34, 36 ir 41 straipsniai
5 straipsnis	–
6 straipsnis	–
7 straipsnis	–
8 straipsnis	–
9 straipsnis	–
10 straipsnis	–
11 straipsnis	–
12 straipsnis	–
13 straipsnis	–
14 straipsnis	–
15 straipsnis	–

3. Direktyva 78/52/EEB

Direktyva 78/52/EEB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnio 1 dalis	31 straipsnio 1 dalis ir 32 straipsnis
3 straipsnio 2 dalis	–
3 straipsnio 3 dalis	–
3 straipsnio 4 dalis	31 straipsnio 1 dalis ir 32 straipsnis
4 straipsnis	32 ir 35 straipsniai, 102 straipsnio 2 ir 4 dalys ir 112 straipsnis
5 straipsnis	18, 46 ir 47 straipsniai
6 straipsnio 1 dalis	72–76 straipsniai
6 straipsnio 2 dalis	77 ir 78 straipsniai
6 straipsnio 3 dalis	79 ir 80 straipsniai
7 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
8 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
9 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
10 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
11 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
12 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
13 straipsnis	18, 46 ir 47 straipsniai
14 straipsnio 1 dalis	72–76 straipsniai
14 straipsnio 2 dalis	77 ir 78 straipsniai
14 straipsnio 3 dalis	79 ir 80 straipsniai
15 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
16 straipsnis	78 ir 80 straipsniai
17 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
18 straipsnis	79 ir 80 straipsniai

Direktyva 78/52/EEB	Šis reglamentas
19 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
20 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
21 straipsnis	–
22 straipsnis	18, 19, 20, 46 ir 47 straipsniai
23 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
24 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
25 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
26 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
27 straipsnis	124 straipsnio 1 dalis ir 126 straipsnio 1 dalies c punktas
28 straipsnis	–
29 straipsnis	–
30 straipsnis	–

4. Direktyva 80/1095/EEB

Direktyva 80/1095/EEB	Šis reglamentas
1 straipsnis	31 straipsnio 1 dalis ir 36 straipsnis
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	31 straipsnio 1 dalis ir 35 straipsnis
3a straipsnis	31 straipsnio 1 dalis ir 35 straipsnis
4 straipsnis	32, 33 ir 35 straipsniai
4a straipsnis	32, 33 ir 35 straipsniai
5 straipsnis	–
6 straipsnis	31 straipsnio 1 dalies b punktas ir 3 dalis bei 32 straipsnis
7 straipsnis	36, 39 ir 40 straipsniai
8 straipsnis	41 ir 42 straipsniai
9 straipsnis	–
11 straipsnis	–
12 straipsnis	–
12a straipsnis	–
13 straipsnis	–

5. Direktyva 82/894/EEB

Direktyva 82/894/EEB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	19, 21, 22 ir 23 straipsniai
4 straipsnis	19, 20, 21, 22 ir 23 straipsniai
5 straipsnis	23 straipsnis
6 straipsnis	–
7 straipsnis	–
8 straipsnis	–

6. Direktyva 88/407/EEB

Direktyva 88/407/EEB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	159 ir 160 straipsniai
4 straipsnis	160 straipsnis
5 straipsnis	94, 97, 100 ir 101 straipsniai
6 straipsnio 1 dalis	161 ir 162 straipsniai
6 straipsnio 2, 3 ir 4 dalys	258 straipsnis
8 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies a punktas ir 230 straipsnis
9 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies b punktas ir 233 straipsnis
10 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies c punktas, 234 ir 236 straipsniai
11 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies d punktas, 237 ir 238 straipsniai
12 straipsnis	260–262 straipsniai
15 straipsnis	257–259 straipsniai
16 straipsnis	–
17 straipsnis	–
18 straipsnis	–
20 straipsnis	–
21 straipsnis	–
22 straipsnis	–

7. Direktyva 89/556/EEB

Direktyva 89/556/EEB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	159, 160 ir 161 straipsniai
5 straipsnio 1 dalis	94 ir 97 straipsniai
5 straipsnio 2 dalis	101 straipsnis
5 straipsnio 2a ir 3 dalys	97, 98 ir 100 straipsniai
6 straipsnis	161 ir 162 straipsniai
7 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies a punktas ir 230 straipsnis
8 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies b punktas ir 233 straipsnis
9 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies c punktas, 234 ir 236 straipsniai
10 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies d punktas, 237 ir 238 straipsniai
11 straipsnis	260–262 straipsniai
14 straipsnis	257–259 straipsniai
15 straipsnis	–
16 straipsnis	–
17 straipsnis	–
18 straipsnis	–
19 straipsnis	–
20 straipsnis	–
21 straipsnis	–

8. Direktyva 90/429/EEB

Direktyva 90/429/EEB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	159 ir 160 straipsniai
4 straipsnis	–
5 straipsnio 1 dalis	94, 97, 98 ir 100 straipsniai
5 straipsnio 2 dalis	101 straipsnis
6 straipsnio 1 dalis	161 ir 162 straipsniai
6 straipsnio 2 dalis	258 straipsnis
7 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies a punktas ir 230 straipsnis
8 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies b punktas ir 233 straipsnis
9 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies c punktas, 234 ir 236 straipsniai
10 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies d punktas, 237 ir 238 straipsniai
11 straipsnio 1 dalis	229 straipsnis
11 straipsnio 2 ir 3 dalys	260 straipsnis
12 straipsnis	237 straipsnis
13 straipsnis	–
14 straipsnis	–
15 straipsnis	257–262 straipsniai
16 straipsnis	–
17 straipsnis	–
18 straipsnis	–
19 straipsnis	–
20 straipsnis	–
21 straipsnis	–
22 straipsnis	–

9. Direktyva 91/68/EEB

Direktyva 91/68/EEB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies), 21 straipsnis, 153 straipsnio 3 dalis ir 220 straipsnio 3 dalis
3 straipsnio 1, 2, 3 ir 5 dalys	126 straipsnio 1 dalies b punktas, 130 ir 131 straipsniai
3 straipsnio 4 dalis	139 straipsnis
4 straipsnio 1 dalis	124 straipsnio 2 dalies b punktas, 126 straipsnio 1 dalis, 130 ir 131 straipsniai, 149 straipsnio 3 dalis ir 4 dalies a bei b punktai
4 straipsnio 2 dalis	128 straipsnis
4 straipsnio 3 dalis	131 straipsnis
4a straipsnis	130 ir 131 straipsniai
4b straipsnio 1 ir 2 dalys	130 ir 131 straipsniai
4b straipsnio 3 dalis	126 straipsnio 2 dalis
4b straipsnio 4 dalis	133 straipsnis
4b straipsnio 5 dalis	132 straipsnis
4b straipsnio 6 dalis	124 straipsnio 1 dalis, 125 straipsnis ir 136 straipsnio 1 dalies b punktas
4c straipsnio 1 ir 2 dalys	130 ir 131 straipsniai
4c straipsnio 3 dalis	133 ir 135 straipsniai
5 straipsnis	131 straipsnis
6 straipsnis	131 straipsnis ir 145 straipsnio 1 dalies e punktas
7 straipsnio 1–3 dalys	31, 32, 33 ir 35 straipsniai
7 straipsnio 4 dalis	–
8 straipsnio 1–3 dalys	36, 39 ir 40 straipsniai
8 straipsnio 4 dalis	–
8a straipsnio 1 dalis	94 straipsnio 1 dalies a punktas, 97, 98 ir 134 straipsniai
8a straipsnio 2 dalis	102 ir 106 straipsniai
8a straipsnio 3 dalis	98, 99 ir 101 straipsniai

Direktyva 91/68/EEB	Šis reglamentas
8a straipsnio 4 dalis	100 straipsnis
8a straipsnio 5 dalis	97 straipsnio 1 dalies d punktas ir 2 dalies d punktas
8b straipsnio 1 dalis	84, 90 ir 92 straipsniai, 93 straipsnio c punktas, 94 straipsnio 1 dalies a punktas, 97, 98, 102, 105 ir 134 straipsniai
8b straipsnio 2 dalis	94 straipsnio 1 dalies a punktas, 97 ir 98 straipsniai
8b straipsnio 3 dalis	100 straipsnis
8b straipsnio 4 dalis	–
8c straipsnio 1 dalis	87 ir 125 straipsniai
8c straipsnio 2 dalis	104 straipsnis
8c straipsnio 3 dalis	125 straipsnio 1 dalies a punktas ir 126 straipsnio 1 dalies b punktas
8c straipsnio 4 ir 5 dalys	–
9 straipsnio 1–4 dalys	143, 145, 146, 147, 148, 149 ir 153 straipsniai
9 straipsnio 7 dalis	153 straipsnis
10 straipsnis	–
11 straipsnis	–
12 straipsnis	144 straipsnio b punktas
14 straipsnis	–
15 straipsnis	–
17 straipsnis	–
18 straipsnis	–

10. Sprendimas 91/666/EEB

Sprendimas 91/666/EEB	Šis reglamentas
1 straipsnis	48 straipsnio 1 ir 3 dalys
2 straipsnis	–
3 straipsnis	48 straipsnis
4 straipsnis	48, 49 ir 50 straipsniai
5 straipsnis	48 straipsnio 3 dalis ir 50 straipsnis
6 straipsnis	16 straipsnis ir 48 straipsnio 2 dalies c punktas bei 3 dalies b punktas
7 straipsnis	48 straipsnio 3 dalis ir 50 straipsnis
8 straipsnis	–
9 straipsnis	–
10 straipsnis	–
11 straipsnis	–
12 straipsnis	–

11. Direktyva 92/35/EEB

Direktyva 92/35/EEB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	18 straipsnis
4 straipsnis	53–57 ir 59 straipsniai
5 straipsnis	46 ir 47 straipsniai
6 straipsnis	60–68 straipsniai
7 straipsnio 1 dalis	57 straipsnis
7 straipsnio 2 dalis	43 straipsnio 2 dalies d punktas
8 straipsnis	64 straipsnis
9 straipsnis	65, 66 ir 67 straipsniai
10 straipsnis	65, 66 ir 67 straipsniai
11 straipsnis	67 ir 68 straipsniai
12 straipsnis	71 straipsnio 1 dalis
13 straipsnis	65 straipsnio 2 dalis
14 straipsnis	–
15 straipsnis	–
16 straipsnis	–
17 straipsnis	43 ir 44 straipsniai
18 straipsnis	–
19 straipsnis	–
20 straipsnis	–
21 straipsnis	–
22 straipsnis	–

12. Direktyva 92/65/EEB

Direktyva 92/65/EEB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	170, 171 ir 269 straipsniai
4 straipsnis	124, 126, 18, 31 ir 84 straipsniai, 93 straipsnio a punktas ir 151 straipsnis
5 straipsnis	95, 97, 136, 137, 143, 144 ir 149 straipsniai
6 straipsnio A punktas	124, 126, 130, 131, 137, 140 ir 143–146 straipsniai
6 straipsnio B punktas	–
7 straipsnio A punktas	124, 126, 130, 131, 137, 140 ir 143–146 straipsniai
7 straipsnio B punktas	–
8 straipsnis	124, 126, 136 ir 143–146 straipsniai
9 straipsnis	124, 126, 136 ir 143–146 straipsniai
10 straipsnio 1–4 dalys	124, 126, 136 ir 143–146 straipsniai
10 straipsnio 5–7 dalys	–
10a straipsnis	–
11 straipsnio 1 dalis	157 straipsnis
11 straipsnio 2 ir 3 dalys	157, 159, 160 ir 143–146 straipsniai
11 straipsnio 4 dalis	97 ir 101 straipsniai
11 straipsnio 5 dalis	164 straipsnis
12 straipsnio 1 dalis	–
12 straipsnio 2 dalis	257–259 straipsniai
12 straipsnio 3 dalis	84, 90, 92 straipsniai, 93 straipsnio c punktas, 102 ir 106 straipsniai
12 straipsnio 4 dalis	143–149 ir 152–154 straipsniai
12 straipsnio 5 dalis	–
12 straipsnio 6 dalis	268 straipsnis

Direktyva 92/65/EEB	Šis reglamentas
13 straipsnio 1 dalis	136, 143–149 ir 151 straipsniai
13 straipsnio 2 dalis	95, 97 ir 98–101 straipsniai
14 straipsnis	31, 32 ir 33 straipsniai
15 straipsnis	36, 39, 40 ir 41 straipsniai
16 straipsnis	229 straipsnio 1 dalis ir 234 straipsnio 1 dalis
17 straipsnio 1 dalis	229 straipsnio 1 dalis
17 straipsnio 2 dalis	229 straipsnio 1 dalies a punktas, 230 ir 233 straipsniai
17 straipsnio 3 dalis	230, 233 ir 234 straipsniai
17 straipsnio 4 dalis	230 straipsnis
17 straipsnio 5 ir 6 dalys	–
18 straipsnio 1 dalies pirma eilutė	237 straipsnis
18 straipsnio 1 dalies antra–ketvirta eilutės	–
18 straipsnio 2 dalis	234 straipsnio 3 dalis
19 straipsnis	234 ir 239 straipsniai
20 straipsnis	229 straipsnio 2 dalis ir 260–262 straipsniai
21 straipsnis	144, 146 straipsniai, 162 straipsnio 4 ir 5 dalys, 209, 211 ir 213 straipsniai
22 straipsnis	–
23 straipsnis	140 ir 205 straipsniai
24 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies d punktas, 237 straipsnis ir 239 straipsnio 2 dalis
25 straipsnis	–
26 straipsnis	–
27 straipsnis	–
28 straipsnis	–
29 straipsnis	–
30 straipsnis	–

13. Direktyva 92/66/EEB

Direktyva 92/66/EEB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	18 straipsnis
4 straipsnis	53–56 ir 59 straipsniai
5 straipsnis	60–63 straipsniai
6 straipsnis	63 straipsnis
7 straipsnis	57 straipsnis ir 43 straipsnio 2 dalies d punktas
8 straipsnis	55 ir 56 straipsniai
9 straipsnio 1 dalis	64 straipsnis
9 straipsnio 2–7 dalys	65–68 straipsniai
10 straipsnis	65, 66 ir 67 straipsniai
11 straipsnis	67 straipsnio b punktas ir 68 straipsnio 1 dalies b punktas bei 2 dalies a punktas
12 straipsnis	54 straipsnis, 61 straipsnio 1 dalies h punktas ir 63 straipsnio c punktas
13 straipsnis	65 straipsnio 2 dalis
14 straipsnis	–
15 straipsnis	–
16 straipsnis	46, 47 ir 69 straipsniai
17 straipsnis	47 straipsnis
18 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies e punktas, 67 straipsnio a punktas ir 69 straipsnis
19 straipsnio 1–3 dalys	53–56 ir 59 straipsniai

Direktyva 92/66/EEB	Šis reglamentas
19 straipsnio 4 dalis	57 ir 60–63 straipsniai
19 straipsnio 5 dalis	71 straipsnio 2 dalis
20 straipsnis	–
21 straipsnis	43 ir 44 straipsniai
22 straipsnis	–
23 straipsnis	–
24 straipsnis	–
25 straipsnis	–
26 straipsnis	–
27 straipsnis	–

14. Direktyva 92/118/EEB

Direktyva 92/118/EEB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	166 ir 222 straipsniai, 227 straipsnio c punkto iv papunktis ir 228 straipsnis
4 straipsnio 1 dalis	166 ir 222 straipsniai, 227 straipsnio c punkto iv papunktis ir 228 straipsnis
4 straipsnio 2 dalis	–
5 straipsnis	166 ir 222 straipsniai
6 straipsnis	16 straipsnio 1 dalies b punktas ir 2 dalies b punktas
7 straipsnio 1 dalis	–
7 straipsnio 2 dalis	257–259 straipsniai
7 straipsnio 3 ir 4 dalys	–
7 straipsnio 5 dalis	268 straipsnis
8 straipsnis	–
9 straipsnis	229 ir 234 straipsniai
10 straipsnio 1–4 ir 6 dalys	229, 234, 237 ir 239 straipsniai
10 straipsnio 5 dalis	–
11 straipsnis	239 straipsnio 2 dalies c punkto ii papunktis
12 straipsnis	–
13 straipsnis	239 straipsnio 2 dalies c punkto i papunktis
14 straipsnis	–
15 straipsnis	–
16 straipsnis	239 straipsnio 2 dalies c punkto v papunktis
17 straipsnis	–
18 straipsnis	–
19 straipsnis	–
20 straipsnis	–

15. Direktyva 92/119/EB

Direktyva 92/119/EB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	18 straipsnis
4 straipsnis	53–57 ir 59 straipsniai
5 straipsnis	60–63 straipsniai
6 straipsnis	70 straipsnis ir 71 straipsnio 2 dalis
7 straipsnis	63 straipsnis
8 straipsnis	57 straipsnis ir 43 straipsnio 2 dalies d punktas
9 straipsnis	55 ir 57 straipsniai
10 straipsnis	64 straipsnis ir 71 straipsnio 3 dalis
11 straipsnis	65–68 straipsniai ir 71 straipsnio 2 dalis
12 straipsnis	65–68 straipsniai ir 71 straipsnio 2 dalis
13 straipsnis	67 straipsnio a punktas
14 straipsnis	65 straipsnio 2 dalis ir 71 straipsnio 1 bei 3 dalys
15 straipsnis	–
16 straipsnis	63 straipsnio b punktas, 67 straipsnio b punktas ir 68 straipsnio 1 dalies b punktas bei 2 dalies a punktas
17 straipsnis	–
18 straipsnis	–
19 straipsnis	46, 47 ir 69 straipsniai

Direktyva 92/119/EB	Šis reglamentas
20 straipsnis	43 ir 44 straipsniai
21 straipsnis	–
22 straipsnis	–
23 straipsnis	–
24 straipsnis	–
25 straipsnis	–
26 straipsnis	–
27 straipsnis	–
28 straipsnis	–

16. Sprendimas 95/410/EB

Sprendimas 95/410/EB	Šis reglamentas
1 straipsnis	130–132 ir 273 straipsniai
2 straipsnis	131 straipsnio 1 dalies c punktas
3 straipsnis	143, 145 ir 146 straipsniai
4 straipsnis	–
5 straipsnis	–
6 straipsnis	–

17. Direktyva 2000/75/EB

Direktyva 2000/75/EB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	18 straipsnis
4 straipsnio 1 ir 2 dalys	54 ir 55 straipsniai
4 straipsnio 3 dalis	53 straipsnis
4 straipsnio 4 dalis	56 straipsnis
4 straipsnio 5 dalis	70 straipsnis
4 straipsnio 6 dalis	59 straipsnis
5 straipsnis	46 ir 47 straipsniai
6 straipsnis	60–64 straipsniai, 71 straipsnio 2 dalis ir 69 straipsnis
7 straipsnis	57 straipsnis
8 straipsnis	64 ir 68 straipsniai ir 71 straipsnio 3 dalis
9 straipsnis	65, 67 ir 69 straipsniai bei 71 straipsnio 3 dalis
10 straipsnio 1 dalis	65 ir 67 straipsniai
10 straipsnio 2 dalis	46 ir 47 straipsniai
11 straipsnis	–
12 straipsnis	71 straipsnio 3 dalis
13 straipsnis	71 straipsnio 1 dalis
14 straipsnis	65 straipsnio 2 dalis

Direktyva 2000/75/EB	Šis reglamentas
15 straipsnis	–
16 straipsnis	–
17 straipsnis	–
18 straipsnis	43 ir 44 straipsniai
19 straipsnis	–
20 straipsnis	–
21 straipsnis	–
22 straipsnis	–
23 straipsnis	–

18. Reglamentas (EB) Nr. 1760/2000

Reglamentas (EB) Nr. 1760/2000	Šis reglamentas
1 straipsnis	108 straipsnis
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	108 straipsnio 3 dalis ir 111 straipsnis
4 straipsnis	112 straipsnio a punktas, 118, 119 ir 120 straipsniai
4a straipsnis	118 straipsnio 1 dalies a punktas ir 2 dalies a punktas
4b straipsnis	118 straipsnio 2 dalies e punktas
4c straipsnis	118 straipsnio 1 dalies a punktas ir 2 dalies a punktas
4d straipsnis	118 straipsnio 1 dalies a punktas
5 straipsnis	109 straipsnio 1 dalies a punktas ir 118 straipsnio 1 dalies b punktas
6 straipsnis	110 straipsnio 1 dalies b punktas, 112 straipsnio b punktas ir 118 straipsnio 1 dalies c punktas
6a straipsnis	110 straipsnio 2 dalis
7 straipsnio 1 dalis	102, 106 ir 107 straipsniai ir 112 straipsnio d punktas
7 straipsnio 2 dalis	118 straipsnio 2 dalies a punktas
7 straipsnio 3 ir 4 dalys	102 straipsnio 3 dalis
7 straipsnio 5 dalis	102 straipsnio 4 dalis
7 straipsnio 6 dalis	106 straipsnis
9a straipsnis	11 straipsnis ir 13 straipsnio 2 dalis
10 straipsnio a–c punktai	118, 119 ir 120 straipsniai
10 straipsnio d ir e punktai	–
10 straipsnio f punktas	270 straipsnis
11 straipsnis	–
12 straipsnis	–
13 straipsnis	–
14 straipsnis	–
15 straipsnis	–
15a straipsnis	–

Reglamentas (EB) Nr. 1760/2000	Šis reglamentas
22 straipsnis	–
22a straipsnis	–
22b straipsnis	–
23 straipsnis	–
23a straipsnis	–
23b straipsnis	–
24 straipsnis	–
25 straipsnis	–

19. Direktyva 2001/89/EB

Direktyva 2001/89/EB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	18, 19, 20 ir 23 straipsniai
4 straipsnis	54–56 straipsniai ir 59 straipsnis
5 straipsnis	60–63 straipsniai ir 71 straipsnio 2 ir 3 dalys
6 straipsnis	63 ir 71 straipsniai
7 straipsnis	62 ir 63 straipsniai, 65 straipsnio 1 dalies b punktas ir 67 straipsnis
8 straipsnis	57 straipsnis
9 straipsnis	64 straipsnis
10 straipsnis	65–68 straipsniai
11 straipsnis	65–68 straipsniai
12 straipsnis	61 straipsnio 1 dalies f punktas, 63 straipsnio b punktas, 65 straipsnio 1 dalies f punktas, 67 straipsnio b punktas ir 68 straipsnio 1 dalies b punktas bei 2 dalies a punktas
13 straipsnis	61 straipsnio 3 dalis, 63 straipsnio d punktas ir 68 straipsnio 2 dalies a ir c punktai
14 straipsnis	62 ir 63 straipsniai
15 straipsnis	70 straipsnis
16 straipsnis	70 ir 31–35 straipsniai
17 straipsnis	16 straipsnis, 17 straipsnio 2 dalis, 54 straipsnio 2 ir 3 dalys, 58 straipsnio 2 dalis, 61 straipsnio 1 dalies g ir h punktai, 63 straipsnio c punktas, 65 straipsnio 1 dalies b punktas ir 67 straipsnio c punktas
18 straipsnis	16, 46, 47, 48 ir 52 straipsniai
19 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies e punktas, 67 ir 69 straipsniai
20 straipsnis	70 straipsnis
21 straipsnis	–
22 straipsnis	43 ir 44 straipsniai
23 straipsnis	43 straipsnio 2 dalies d punktas ir 44 straipsnis
24 straipsnis	–
25 straipsnis	–

Direktyva 2001/89/EB	Šis reglamentas
26 straipsnis	–
27 straipsnis	–
28 straipsnis	–
29 straipsnis	–
30 straipsnis	–
31 straipsnis	–
32 straipsnis	–

20. Direktyva 2002/60/EB

Direktyva 2002/60/EB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	18, 19, 20 ir 23 straipsniai
4 straipsnis	54–56 straipsniai ir 59 straipsnis
5 straipsnis	60–63 straipsniai ir 71 straipsnio 2 ir 3 dalys
6 straipsnis	63 ir 71 straipsniai
7 straipsnis	62 ir 63 straipsniai
8 straipsnis	57 straipsnis
9 straipsnis	64 straipsnis
10 straipsnis	65–68 straipsniai
11 straipsnis	65–68 straipsniai
12 straipsnis	61 straipsnio 1 dalies f punktas, 63 straipsnio b punktas, 65 straipsnio 1 dalies f punktas, 67 straipsnio b punktas ir 68 straipsnio 1 dalies b punktas
13 straipsnis	61 straipsnio 3 dalis, 63 straipsnio d punktas ir 68 straipsnio 2 dalies a ir c punktai
14 straipsnis	62 ir 63 straipsniai
15 straipsnis	70 straipsnis
16 straipsnis	70 ir 31–35 straipsniai
17 straipsnio 1 dalis	61 straipsnio 1 dalies f punktas, 63 straipsnis, 65 straipsnio 1 dalies f ir i punktai bei 67 straipsnio a ir d punktai
17 straipsnio 2 ir 3 dalys	71 straipsnio 2 ir 3 dalys

Direktyva 2002/60/EB	Šis reglamentas
18 straipsnis	16 straipsnis, 17 straipsnio 2 dalis, 54 straipsnio 2 ir 3 dalys, 58 straipsnio 2 dalis, 61 straipsnio 1 dalies g ir h punktai, 63 straipsnio c punktas, 65 straipsnio 1 dalies b punktas ir 67 straipsnio c punktas
19 straipsnis	16, 46 ir 47 straipsniai
20 straipsnis	–
21 straipsnis	43 ir 44 straipsniai
22 straipsnis	43 straipsnio 2 dalies d punktas ir 44 straipsnis
23 straipsnis	–
24 straipsnis	–
25 straipsnis	–
26 straipsnis	–
27 straipsnis	–
28 straipsnis	–
29 straipsnis	–
30 straipsnis	–

21. Direktyva 2002/99/EB

Direktyva 2002/99/EB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	166 ir 222 straipsniai ir 227 straipsnio c punkto iv papunktis
4 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c, d, g, h ir i punktai, 67, 166, 222 straipsniai, 227 straipsnio c punkto iv papunktis ir 228 straipsnio 1 dalis
5 straipsnis	167, 168, 223 ir 224 straipsniai bei 227 straipsnio d punkto iii papunktis
6 straipsnis	–
7 straipsnis	234 straipsnio 1 ir 2 dalys
8 straipsnis	230, 231 ir 232 straipsniai
9 straipsnis	237 ir 238 straipsniai
10 straipsnis	–
11 straipsnis	–
12 straipsnis	–
13 straipsnis	–
14 straipsnis	–
15 straipsnis	–
16 straipsnis	–

22. Direktyva 2003/85/EB

Direktyva 2003/85/EB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	18, 19, 20 ir 23 straipsniai
4 straipsnis	54–56 straipsniai
5 straipsnis	55 straipsnio 1 dalies d, e punktai ir 2 dalis
6 straipsnis	55 straipsnio 1 dalies f punkto i papunktis bei 2 dalis ir 56 straipsnio b punktas
7 straipsnis	55 straipsnio 1 dalies f punkto ii papunktis
8 straipsnis	55 straipsnio 1 dalies f punktas ir 2 dalis
9 straipsnis	59 straipsnis
10 straipsnis	60, 61 ir 63 straipsniai
11 straipsnis	61 straipsnio 1 dalies f punktas, 63 straipsnio b punktas, 65 straipsnio 1 dalies f punktas, 67 straipsnio b punktas ir 68 straipsnio 1 dalies b punktas
12 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies d, h ir i punktai ir 67 straipsnis
13 straipsnis	57 straipsnis
14 straipsnis	61– 63 straipsniai
15 straipsnis	61– 63 straipsniai, 70 straipsnis ir 71 straipsnio 2 dalis
16 straipsnis	61, 62 ir 63 straipsniai
17 straipsnis	71 straipsnis
18 straipsnis	61 ir 63 straipsniai
19 straipsnis	62 ir 63 straipsniai
20 straipsnis	71 straipsnis

Direktyva 2003/85/EB	Šis reglamentas
21 straipsnis	43 straipsnio 2 dalies d punktas, 64 straipsnis, 65 straipsnio 1 dalies d, h ir i punktai bei 2 dalis ir 67 straipsnis
22 straipsnis	65–67 straipsniai
23 straipsnis	65–67 straipsniai
24 straipsnis	67 straipsnis ir 71 straipsnio 1 dalis
25 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas, d punkto i papunktis, g, h ir i punktai bei 67 straipsnis
26 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas, d punkto i papunktis, g, h ir i punktai, 67 ir 166 straipsniai
27 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas, d punkto i papunktis, g, h ir i punktai, 67 ir 166 straipsniai
28 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas ir d punkto iii papunktis bei 67 straipsnis
29 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas ir d punkto ii papunktis bei 67 straipsnis
30 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas ir d punkto ii bei iii papunkčiai ir 67 straipsnis
31 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas ir d punkto ii papunktis bei 67 straipsnis
32 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c ir d punktai bei 67 straipsnis
33 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas ir d punkto ii papunktis bei 67 straipsnis
34 straipsnis	67 straipsnis, 143 straipsnio 2 dalis, 161 straipsnio 2 dalis, 167 straipsnio 1 dalies b punktas
35 straipsnis	71 straipsnio 1 ir 2 dalys
36 straipsnis	68 straipsnis
37 straipsnis	65– 67 straipsniai
38 straipsnis	65– 67 straipsniai
39 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas, d punkto i papunktis, g, h ir i punktai, 67 ir 166 straipsniai
40 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas, d punkto i papunktis, g, h ir i punktai, 67 ir 166 straipsniai
41 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas ir d punkto ii papunktis bei 67 straipsnis

Direktyva 2003/85/EB	Šis reglamentas
42 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c ir d punktai bei 67 straipsnis
43 straipsnis	71 straipsnio 1 dalis
44 straipsnis	68 straipsnis
45 straipsnis	64, 67 ir 71 straipsniai
46 straipsnis	65 ir 67 straipsniai
47 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies h punktas ir 67 straipsnis
48 straipsnis	66 straipsnis
49 straipsnis	16, 46 ir 47 straipsniai
50 straipsnis	46,47 ir 69 straipsniai
51 straipsnis	47 ir 69 straipsniai
52 straipsnis	46 ir 47 straipsniai
53 straipsnis	46 ir 47 straipsniai
54 straipsnis	47, 65, 67 straipsniai ir 69 straipsnio 2 ir 3 dalys

Direktyva 2003/85/EB	Šis reglamentas
55 straipsnis	47, 65, 67 straipsniai ir 69 straipsnio 2 bei 3 dalys
56 straipsnis	47 straipsnis, 67 straipsnio c punktas, 68 straipsnio 1 dalies c punktas ir 69 straipsnio 2 bei 3 dalys
57 straipsnis	47 straipsnis, 67 straipsnio c punktas, 68 straipsnio 1 dalies c punktas ir 69 straipsnio 2 bei 3 dalys
58 straipsnis	68 straipsnis
59 straipsnis	36, 38, 39, 40 ir 68 straipsniai
60 straipsnis	36, 38, 39, 40 ir 68 straipsniai
61 straipsnis	36, 38, 39, 40 ir 68 straipsniai
62 straipsnis	68 straipsnis
63 straipsnis	143 straipsnio 2 dalis, 161 straipsnio 2 dalis ir 167 straipsnio 1 dalies b punktas
64 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas, 67 straipsnis, 69 straipsnio 3 dalis ir 131 straipsnis
65 straipsnis	16 straipsnis
66 straipsnis	–
67 straipsnis	–
68 straipsnis	–
69 straipsnis	–
70 straipsnis	16 straipsnis
71 straipsnis	54 straipsnio 2 ir 3 dalys, 58 straipsnio 2 dalis, 61 straipsnio 1 dalies g ir h punktai, 63 straipsnio c punktas, 65 straipsnio 1 dalies b punktas, 67 straipsnio c punktas ir 68 straipsnio 1 dalies c punktas bei 2 dalies b punktas
72 straipsnis	43 straipsnis
73 straipsnis	45 straipsnis
74 straipsnis	43 straipsnio 2 dalies d punktas
75 straipsnis	44 straipsnis

Direktyva 2003/85/EB	Šis reglamentas
76 straipsnis	43 straipsnio 2 dalies d punktas ir 44 straipsnis
77 straipsnis	44 straipsnis
78 straipsnis	43 straipsnio 2 dalies d punktas
79 straipsnis	52 straipsnis
80 straipsnis	48 ir 51 straipsniai
81 straipsnis	48 straipsnio 3 dalis ir 50 straipsnis
82 straipsnis	48 straipsnio 3 dalis ir 50 straipsnis
83 straipsnis	49 straipsnis
84 straipsnis	48 straipsnio 3 dalis ir 50 straipsnis
85 straipsnis	70 ir 71 straipsniai
86 straipsnis	268 straipsnis
87 straipsnis	–
88 straipsnis	71 straipsnio 3 dalis
89 straipsnis	–
90 straipsnis	–
91 straipsnis	–
92 straipsnis	–
93 straipsnis	–
94 straipsnis	–
95 straipsnis	–

23. Reglamentas (EB) Nr. 21/2004

Reglamentas (EB) Nr. 21/2004	Šis reglamentas
1 straipsnis	108 straipsnis
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnio 1 dalis	108 straipsnio 3 dalis
3 straipsnio 2 dalis	111 straipsnis
4 straipsnio 1 ir 2 dalys	113 straipsnio a punktas, 118, 119 ir 120 straipsniai
4 straipsnio 3 dalis	118 straipsnio 2 dalies a punktas
4 straipsnio 4 dalis	118 straipsnio 2 dalies e punktas
4 straipsnio 5–7 dalys	118 straipsnio 1 dalies a punktas ir 2 dalies a punktas
4 straipsnio 8 dalis	111 straipsnis
4 straipsnio 9 dalis	118 straipsnio 1 dalies a punktas ir 2 dalies a punktas
5 straipsnis	102, 106, 107 ir 111 straipsniai
6 straipsnis	111 straipsnio b punktas, 113 straipsnio 1 dalies b punktas ir 2 dalis, 118 straipsnio 1 dalies b punkto ii papunktis, 119 straipsnis ir 120 straipsnio 2 dalies d punktas
7 straipsnis	101 straipsnis
8 straipsnio 1 dalis	109 straipsnio 1 dalies b punktas ir 118 straipsnio 1 dalies b punktas
8 straipsnio 2 dalis	113 straipsnio 1 dalies c punktas
8 straipsnio 3–5 dalys	109 straipsnis ir 118 straipsnio 1 dalies b punktas
9 straipsnis	118 straipsnio 1 dalies a punktas ir 2 dalies a punktas
10 straipsnio 1 dalis	–
10 straipsnio 2 dalis	120 straipsnio 2 dalies c punktas

Reglamentas (EB) Nr. 21/2004	Šis reglamentas
11 straipsnis	11 straipsnis ir 13 straipsnio 2 dalis
12 straipsnio 1 dalis	–
12 straipsnio 2 dalis	268 straipsnis
12 straipsnio 4–7 dalys	–
13 straipsnis	–
14 straipsnis	–
15 straipsnis	–
16 straipsnis	–
17 straipsnis	–

24. Direktyva 2004/68/EB

Direktyva 2004/68/EB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnio 1 dalis	229 straipsnio 1 dalies a punktas ir 231 straipsnis
3 straipsnio 2 dalis	232 straipsnio 1 dalis
4 straipsnis	230 straipsnio 1 dalis
5 straipsnis	230 straipsnio 1 ir 3 dalys ir 231 straipsnis
6 straipsnis	234 ir 235 straipsniai
7 straipsnis	229 straipsnio 2 dalis, 234 straipsnio 2 dalies a punktas, 235 straipsnis ir 238 straipsnio 1 dalies e punktas
8 straipsnis	234 straipsnis, 237 straipsnio 4 dalies a punktas ir 239 straipsnio 2 dalies a punktas
9 straipsnis	234 straipsnio 2 dalis, 235 straipsnis ir 237 straipsnio 4 dalies a punktas
10 straipsnis	234 straipsnio 2 dalis, 235 straipsnis ir 237 straipsnio 4 dalies a punktas
11 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies d punktas, 237 ir 238 straipsniai
12 straipsnis	–
13 straipsnis	–
14 straipsnis	–
16 straipsnis	–
17 straipsnis	–
18 straipsnis	–
19 straipsnis	–
20 straipsnis	–
21 straipsnis	–

25. Direktyva 2005/94/EB

Direktyva 2005/94/EB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	10 straipsnis
4 straipsnis	26, 28 ir 29 straipsniai
5 straipsnis	18, 19, 20 ir 23 straipsniai
6 straipsnis	57 straipsnis
7 straipsnis	54–56 straipsniai
8 straipsnis	55 straipsnio 2 dalis
9 straipsnis	59 straipsnis
10 straipsnis	55 straipsnio 1 dalies e ir f punktai bei 56 straipsnis
11 straipsnis	61 ir 63 straipsniai
12 straipsnis	63 ir 71 straipsnis
13 straipsnis	61 ir 63 straipsniai
14 straipsnis	63 straipsnio a punktas
15 straipsnis	62 straipsnis ir 63 straipsnio e punktas
16 straipsnis	64 straipsnis
17 straipsnis	65– 67 straipsniai
18 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies a ir b punktai, 67 straipsnis
19 straipsnis	65– 67 straipsniai
20 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies d punkto ii papunktis ir 67 straipsnis

Direktyva 2005/94/EB	Šis reglamentas
21 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c ir i punktai ir 67 straipsnis
22 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c ir i punktai ir 67 straipsnis
23 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas ir 67 straipsnis
24 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas ir 67 straipsnis
25 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas ir 67 straipsnis
26 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies c punktas ir 67 straipsnis
27 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies d punkto ii papunktis ir 67 straipsnis
28 straipsnis	65 straipsnio 1 dalies f punktas ir 67 straipsnio b punktas
29 straipsnis	68 straipsnis
30 straipsnis	65– 67 straipsniai
31 straipsnis	68 straipsnis
32 straipsnis	65, 67 straipsniai ir 71 straipsnio 2 bei 3 dalys
33 straipsnis	67 straipsnis ir 71 straipsnio 3 dalis
34 straipsnis	71 straipsnis
35 straipsnis	54 ir 61 straipsniai
36 straipsnis	61–63 straipsniai
37 straipsnis	61–63 straipsniai
38 straipsnis	61, 63, 65 ir 67 straipsniai
39 straipsnis	61, 63 straipsniai ir 71 straipsnio 2 dalis
40 straipsnis	61, 63 ir 71 straipsniai
41 straipsnis	61, 63 straipsniai ir 71 straipsnio 2 bei 3 dalys
42 straipsnis	62 straipsnis ir 63 straipsnio e punktas

Direktyva 2005/94/EB	Šis reglamentas
43 straipsnis	64 straipsnis
44 straipsnis	65 ir 67 straipsniai
45 straipsnis	68 straipsnis
46 straipsnis	64 straipsnio 4 dalis, 67 straipsnis ir 71 straipsnio 2 bei 3 dalys
47 straipsnis	54, 55, 61, 63 ir 71 straipsniai
48 straipsnis	68 straipsnio 1 dalies b punktas ir 2 dalies a punktas
49 straipsnis	61 straipsnio 3 dalis ir 68 straipsnis
50 straipsnis	16 straipsnis, 54 straipsnio 2 dalies b ir c punktai bei 3 dalis, 58 straipsnio 2 dalis, 61 straipsnio 1 dalies g ir h punktai, 63 straipsnio c punktas, 65 straipsnio 1 dalies b punktas, 67 straipsnio c punktas, 68 straipsnio 1 dalies c punktas ir 2 dalies b punktas
51 straipsnis	–
52 straipsnis	46 ir 47 straipsniai
53 straipsnis	69 straipsnis
54 straipsnis	47 straipsnis, 65 straipsnio 1 dalies e punktas, 67 ir 69 straipsniai bei 71 straipsnio 3 dalis
55 straipsnis	47 straipsnis, 65 straipsnio 1 dalies e punktas, 67 ir 69 straipsniai bei 71 straipsnio 3 dalis
56 straipsnis	46 ir 47 straipsniai

Direktyva 2005/94/EB	Šis reglamentas
57 straipsnis	47 straipsnis
58 straipsnis	48–50 straipsniai
59 straipsnis	52 straipsnis
60 straipsnis	–
61 straipsnis	268 straipsnis
62 straipsnis	43 ir 44 straipsniai
63 straipsnis	–
64 straipsnis	–
65 straipsnis	–
66 straipsnis	–
67 straipsnis	–
68 straipsnis	–
69 straipsnis	–

26. Direktyva 2006/88/EB

Direktyva 2006/88/EB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	2 straipsnis ir 3 straipsnio 2 dalis
3 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
4 straipsnio 1 dalis	172, 173, 176 ir 177 straipsniai
4 straipsnio 2 dalis	179 straipsnis
4 straipsnio 3 dalis	185 straipsnio 2 dalis
4 straipsnio 4 dalis	172, 173, 174 ir 175 straipsniai
4 straipsnio 5 dalis	–
5 straipsnis	181 straipsnis
6 straipsnis	185 straipsnis
7 straipsnis	–
8 straipsnis	186, 187, 188 ir 189 straipsniai
9 straipsnis	181 straipsnio 1 dalies a punkto i papunktis, 2 ir 3 dalys
10 straipsnis	181 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktis, 2 ir 3 dalys
11 straipsnis	191 ir 204 straipsniai
12 straipsnis	191 straipsnis
13 straipsnis	192 straipsnis
14 straipsnio 1 ir 2 dalys	208 ir 211 straipsniai
14 straipsnio 3 ir 4 dalys	219 ir 220 straipsniai
15 straipsnio 1 ir 2 dalys	196 ir 197 straipsniai

Direktyva 2006/88/EB	Šis reglamentas
15 straipsnio 3 dalis	193 straipsnis
15 straipsnio 4 dalis	196, 197 ir 199 straipsniai
16 straipsnis	197 straipsnis
17 straipsnis	197 straipsnis
18 straipsnis	201 ir 202 straipsniai
19 straipsnis	201 ir 202 straipsniai
20 straipsnis	200 straipsnis
21 straipsnis	200, 203, 205 ir 226 straipsniai
22 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies a punktas
23 straipsnis	230 ir 231 straipsniai
24 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies d punktas ir 237 straipsnis
25 straipsnis	234, 237 ir 238 straipsniai
26 straipsnis	18 straipsnis
27 straipsnis	19 ir 20 straipsniai
28 straipsnis	53–55 straipsniai ir 72–74 straipsniai
29 straipsnis	57 straipsnis ir 77 straipsnio 1 dalies b punktas
30 straipsnis	59 ir 78 straipsniai
31 straipsnis	–
32 straipsnis	60, 61, 62 ir 64 straipsniai
33 straipsnis	65– 67 straipsniai
34 straipsnis	61 straipsnio 1 dalies b ir c punktai ir 63 straipsnis
35 straipsnis	61 straipsnio 3 dalis ir 63 straipsnis
36 straipsnis	–

Direktyva 2006/88/EB	Šis reglamentas
37 straipsnis	68 straipsnis
38 straipsnis	77 ir 79 straipsniai bei 80 straipsnio 3 dalis
39 straipsnis	79 ir 80 straipsniai
40 straipsnis	81 straipsnis
41 straipsnis	257 straipsnio 1 dalies b ir c punktai
42 straipsnis	71 straipsnio 3 dalis
43 straipsnis	226 straipsnis
44 straipsnis	27, 28, 31 ir 32 straipsniai
45 straipsnis	33 straipsnis
46 straipsnis	31 straipsnio 2 dalis
47 straipsnis	43 ir 44 straipsniai
48 straipsnis	46 ir 47 straipsniai
49 straipsnis	36 straipsnis

Direktyva 2006/88/EB	Šis reglamentas
50 straipsnis	36 ir 37 straipsniai
51 straipsnis	38 straipsnis
52 straipsnis	41 straipsnis
53 straipsnis	42 straipsnis
54 straipsnis	–
55 straipsnis	–
56 straipsnis	–
57 straipsnio a punktas	–
57 straipsnio b punktas	54 straipsnio 2 dalies c punktas ir 3 dalis, 58 straipsnis, 61 straipsnio 1 dalies g ir h punktai, 63 straipsnio c dalis, 65 straipsnio 1 dalies b punktas ir 67 straipsnio c punktas
57 straipsnio c punktas	–
58 straipsnis	–
59 straipsnis	38 straipsnis ir 185 straipsnis (iš dalies)
60 straipsnis	268 straipsnis
61 straipsnis	–
62 straipsnis	–
63 straipsnis	–
64 straipsnis	–
65 straipsnis	–
66 straipsnis	–
67 straipsnis	–

27. Direktyva 2008/71/EB

Direktyva 2008/71/EB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnio 1 dalis	101 ir 111 straipsniai
3 straipsnio 2 dalis	118 straipsnio 2 dalis ir 119 straipsnis
4 straipsnio 1 dalis	102, 107 ir 119 straipsniai
4 straipsnio 2 dalis	102 straipsnio 3 dalis
5 straipsnio 1 dalis	115 straipsnio a punktas, 118 straipsnio 1 dalies a punktas bei 2 dalies a punktas ir 120 straipsnis
5 straipsnio 2 dalis	118 straipsnio 1 dalies a punktas ir 2 dalies a punktas
6 straipsnio 1 dalis	115 straipsnio a punktas, 118 straipsnio 1 dalies a punktas ir 2 dalies a punktas bei 120 straipsnis
6 straipsnio 2 dalis	–
7 straipsnis	109 straipsnio 1 dalies c punktas ir 2 dalis
8 straipsnis	118 straipsnio 2 dalies e punktas
9 straipsnis	268 straipsnis
10 straipsnis	–
11 straipsnis	–
12 straipsnis	–
13 straipsnis	–

28. Direktyva 2009/156/EB

Direktyva 2009/156/EB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	126 ir 139 straipsniai
4 straipsnio 1 dalis	130 straipsnis ir 149 straipsnio 3 dalis
4 straipsnio 2 dalis	130 ir 131 straipsniai
4 straipsnio 3 dalis	128 straipsnis
4 straipsnio 4 dalis	114, 118 ir 120 straipsniai
4 straipsnio 5 dalis	126 straipsnio 1 dalies b punktas, 130 ir 131 straipsniai
4 straipsnio 6 dalis	31–35 straipsniai
5 straipsnis	130 ir 131 straipsniai
6 straipsnis	130, 131 straipsniai ir 144 straipsnio 1 dalies b punktas
7 straipsnio 1 dalis	126 straipsnio 2 dalis ir 133 straipsnis
7 straipsnio 2 dalis	131 ir 132 straipsniai
7 straipsnio 3 dalis	130, 131 ir 132 straipsniai
8 straipsnis	114 straipsnio 1 dalies c punktas, 118, 120 ir 143–146 straipsniai
9 straipsnis	257–259 straipsniai (iš dalies)
10 straipsnis	–
11 straipsnis	–
12 straipsnio 1, 2 ir 3 dalys	229 straipsnio 1 dalies a punktas, 230 ir 231 straipsniai

Direktyva 2009/156/EB	Šis reglamentas
12 straipsnio 4 dalis	234 straipsnis
12 straipsnio 5 dalis	–
13 straipsnis	234 ir 235 straipsniai
14 straipsnis	234 straipsnis
15 straipsnis	234 straipsnis
16 straipsnis	234, 235 ir 237 straipsniai
17 straipsnis	234 straipsnis
18 straipsnis	–
19 straipsnio a–c punktai	234 ir 239 straipsniai
19 straipsnio d punktas	–
20 straipsnis	–
21 straipsnis	–
22 straipsnis	–
23 straipsnis	–
24 straipsnis	–

29. Direktyva 2009/158/EB

Direktyva 2009/158/EB	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
3 straipsnis	–
4 straipsnis	–
5 straipsnis	126, 130, 131, 159 ir 160 straipsniai
6 straipsnis	124, 126 ir 159 straipsniai
7 straipsnis	101 straipsnis
8 straipsnis	159 ir 160 straipsniai
9 straipsnis	130 ir 131 straipsniai
10 straipsnis	130, 131 straipsniai ir 149 straipsnio 3 bei 4 dalys
11 straipsnis	130, 131 straipsniai ir 149 straipsnio 3 bei 4 dalys
12 straipsnis	130 ir 131 straipsniai
13 straipsnis	131 ir 273 straipsniai
14 straipsnis	131 straipsnis
15 straipsnio 1 dalies a punktas	159 ir 160 straipsniai
15 straipsnio 1 dalies b–d punktai	130 ir 131 straipsniai
15 straipsnio 2 dalis	31–35 straipsniai ir 36 straipsnio 3 dalis
15 straipsnio 3 dalis	42 straipsnis
16 straipsnis	31–35 straipsniai
17 straipsnis	36, 39 ir 40 straipsniai

Direktyva 2009/158/EB	Šis reglamentas
18 straipsnis	117 straipsnis, 118 straipsnio 2 dalies e punktas, 122 straipsnio 2 dalis, 124, 125 straipsniai, 126 straipsnio 1 dalies a punktas ir 2 dalis, 132 straipsnis ir 157 straipsnio 3 dalis
19 straipsnis	130 ir 131 straipsniai
20 straipsnis	143 straipsnio 1 dalies a punktas, 144, 145, 149, 161 ir 162 straipsniai
21 straipsnis	139 straipsnis ir 144 straipsnio 1 dalies a ir b punktai
22 straipsnis	–
23 straipsnis	229 straipsnio 1 dalies a punktas, 230 ir 231 straipsniai
24 straipsnis	234 straipsnis
25 straipsnis	234 straipsnis
26 straipsnis	237 straipsnis
27 straipsnis	–
28 straipsnis	234, 235 ir 236 straipsniai
29 straipsnis	234, 235 ir 239 straipsniai
30 straipsnis	234 straipsnis
31 straipsnis	257–259 straipsniai
32 straipsnis	–
33 straipsnis	–
34 straipsnis	–
35 straipsnis	–
36 straipsnis	–
37 straipsnis	–
38 straipsnis	–

Reglamentas (ES) Nr. 576/2013	Šis reglamentas
1 straipsnis	–
2 straipsnis	3 straipsnio 5 ir 6 dalys ir 244 straipsnis
3 straipsnis	4 straipsnis (iš dalies)
4 straipsnis	245 straipsnio 1 dalis
5 straipsnio 1 ir 2 dalys	246 straipsnio 1 ir 2 dalys
5 straipsnio 3 dalis	–
5 straipsnio 4 dalis	3 straipsnio 4–6 dalys
5 straipsnio 5 dalis	246 straipsnio 3 dalis
5 straipsnio 6 dalis	–
6 straipsnis	247 straipsnis ir 252 straipsnio 1 dalies a ir b punktai
7 straipsnis	252 straipsnio 1 dalies b punktas ir 4 dalies d punktas
8 straipsnio 1 ir 3 dalys	252 straipsnio 1 dalies b ir d punktai
8 straipsnio 2 dalis	253 straipsnio 1 dalies b punktas
9 straipsnis	248 straipsnis ir 252 straipsnio 1 dalies a ir b punktai
10 straipsnis	249 straipsnis ir 252 straipsnio 1 dalies a ir b punktai
11 straipsnis	252 straipsnio 1 dalies b punktas ir 4 dalies d punktas
12 straipsnis	252 straipsnio 1 dalies b punktas ir 4 dalies d punktas
13 straipsnis	252 straipsnio 4 dalies d punktas ir 253 straipsnio 1 dalies d punktas
14 straipsnis	250 straipsnis ir 252 straipsnio 1 dalies a ir b punktai
15 straipsnis	252 straipsnio 4 dalis ir 253 straipsnio 1 dalies d punktas
16 straipsnis	251 straipsnis

Reglamentas (ES) Nr. 576/2013	Šis reglamentas
17 straipsnis	247 straipsnio a punktas ir 252 straipsnio 1 dalies a punktas
18 straipsnis	252 straipsnio 1 dalies a punkto ii papunktis ir 14 straipsnio 1 dalies c punkto iv papunktis ir 2 dalis
19 straipsnis	252 straipsnio 1 dalies a punktas, 2, 3 dalys ir 4 dalies a, b ir c punktai
20 straipsnis	253 straipsnio 1 dalies c punktas
21 straipsnis	254 straipsnio a punktas ir 255 straipsnio 1 dalis ir 2 dalies b punktas
22 straipsnis	254 straipsnio d punktas
23 straipsnis	254 straipsnio b punktas
24 straipsnis	254 straipsnio c punktas
25 straipsnis	254 straipsnio a punktas ir 255 straipsnio 1 dalis
26 straipsnis	254 straipsnio d punktas
27 straipsnis	254 straipsnio c punktas
28 straipsnis	254 straipsnio a punktas ir 255 straipsnio 2 dalies a punktas
29 straipsnis	254 straipsnio d punktas
30 straipsnis	254 straipsnio a punktas ir 255 straipsnio 2 dalies a punktas
31 straipsnis	254 straipsnio d punktas
32 straipsnis	252 straipsnio 4 dalies e punktas
33 straipsnis	–
34 straipsnis	–
35 straipsnis	–
36 straipsnis	257–262 straipsniai

Reglamentas (ES) Nr. 576/2013	Šis reglamentas
37 straipsnis	256 straipsnis
38 straipsnis	–
39 straipsnis	–
40 straipsnis	–
41 straipsnis	–
42 straipsnis	268 straipsnis
43 straipsnis	–
44 straipsnis	–
45 straipsnis	–